

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Stross_Charles-Vladcove_obchodu_02-Ztracena_rodina.pdb

PDB Name: Stross VO2 ZTRACENÁ RODINA
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.12.2008
Modification Date: 11.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

CHARLES STROSS

ZTRACENÁ RODINA

DRUHÁ KNIHA SÁGY
VLÁDCOVÉ OBCHODU

TALPRESS

Copyright © 2005 by Charles Stross
Translation © 2007 by Hana Březáková
Cover © 2007 by Jana Šouřlová

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-322-5

Mým rodičům
PRVNÍ ČÁST

OBCHODNÍ
PLÁNY

UČENÁ RADA

Zasedání výboru vstupovalo do třetí hodiny, když král kýchl, čímž veškeré záležitosti urychlil. V tu dobu právě hovořila Jeho Excelence sir Roderick. Stál na vzdáleném konci stolu před rudými sametovými závěsy, které zakrývaly okna a měly být ochranou proti chladu zimního odpoledne panujícího venku, mírně se nakláněl dopředu, tiskl si papíry ke kostnatému hrudníku a komíhal se při řeči dozadu a dopředu. Jeho bezbarvému vystupování odpovídal zarážející nedostatek pigmentace kůže a vlasů: oči měl neustále sklopené dolů, zatímco ze sebe chrlil zdánlivě nekonečný proud zpráv od nejrůznějších policejních náčelníků, zpravodajských dopisovatelů a informátorů na volné noze, kteří zásobovali jeho úřad informacemi o všem, co se kde šustlo.

"Prosím za prominutí." Komorník mávl před královským nosem čistým lněným kapesníkem. John Frederick s bolestným výrazem ve tváři přimhouřil oči.

"Hep-čiii!" Třebaže ještě nedosáhl ani středního věku, panovníkova brunátná pokožka a rostoucí objem pasu již byly příčinou narůstajících starostí mezi jeho lékaři a apatykáři.

Sir Roderick se odmlčel, čekal na královské pokývnutí. Vzduch v místnosti byl těžký vůní leštidla na nábytek z včelího vosku a slabým olejnatým oděrem tiše syčících plynových lamp.

"Veličenstvo?"

"Okamžik." John Frederick, z milosti boží král - císař Nové Británie a panovník závislých držav a kolonií, si vzal čistý kapesník a mávnutím poslal pryč svého komorníka, zatímco ze všech stran jej pozorovaly ustarané tváře. Zhluboka se nadechl, zjevně měl co dělat, aby se ovládl, když bojoval s nesnesitelným svrběním královských nosních dutin. "Ano. Kde jsme to byli? Sire Rodericku, stojíte už dost dlouho - posadte se, zakrátko se k vám vrátíme. Lorde Douglassi, ta záležitost nekázně mezi masami mne znepokojuje. Pokud nebudou důsledky bídné sklizně obilí v loňském roce letos v létě zmírněny, jak předpovídají vaši vážení kolegové -" pokývnutí směrem k lordu Scotiovi, ministroví pro zemědělské záležitosti - "budou mít chvastouni a buřiči úrodnou půdu pro svoje podvratné aktivity až do příštího podzimu. Hrozí

nějaké riziko domácího povstání?"

Lord Douglass si prohrábl vrásčitou rukou řidnoucí vlasy, zatímco zvažoval svoji odpověď.

"Jak si je Veličenstvo nepochybně vědomo -" Odmítl se. "Doufal jsem, že tuto záležitost prodiskutujeme až po vyslechnutí sira Rodericka. Mohu-li ovšem poprosit o vaši shovívavost?" Po královském přikývnutí se naklonil stranou. "Sire Rodericku, mohl bych vás požádat, abyste v krátkosti nastínil přehled domácí situace?"

"Pokud Jeho Veličenstvo dovolí?" Sir Roderick si odkašlal, pak oslovil shromážděné. "Vaše Veličenstvo, moji ctění přátelé, domácí situaci máme momentálně pod kontrolou, ovšem šíří se počet zpráv o nekonformních buřících v provinciích. Jen během posledního měsíce uvěznila královská policie celé dvě buňky levelerů a odhalila tři ilegální tiskárny - jednu v Massachusetts, jednu v západních Nových provinciích Vašeho Veličenstva a jednu v samotném Novém Londýně." Kolem stolu se rozlehlo šeptání: Bylo veřejným tajemstvím, že sklepní tiskárna v hlavním městě mohla tisknout prakticky cokoli, aniž by je kdokoli omezoval, samozřejmě s výjimkou těch nejurážlivějších pomluv a rovnostářských agitačních pamfletů. Aby došlo k povstání, musela by situace být o hodně horší než obvykle. "Přitom nemluvíme o běžných nepokojích v koloniích a državách. Policejní operace rovněž odhalily spiknutí s cílem vyhodit do vzduchu Západní letní palác v Monterey - to bych ale zde v ministerské radě nerozebíral, dokud nebude situace vyřešena. Někdo nebo něco podněcuje rovnostářské aktivisty a proslychá se cosi o francouzských knihách, které promazávají kola zrady. Vydávat podvrtné tiskoviny nebo kupovat výbušniny si zajisté vyžaduje určité finance, a tyto peníze musejí odněkud pocházet."

Sir Roderick se posadil. Povstal lord Douglass.

"Vaše Veličenstvo, řekl bych, že pokud zvažujeme jisté riskantní aktivity v zámoří, a pokud by se toto mělo shodovat s nárůstem ceny chleba, zavedením nových daní a jiných povinností a nárůstem rovnostářského podněcování, nebylo by příjemné čelit pak případným následkům, aniž bychom měli ve Fort Victoria předem situované záložní oddíly, připravené přepravit se v případě potřeby na kterékoli pobřeží, nehovoře o zajištění loajality královských regimentů v jednotlivých parlamentních okresech."

"Vida." Král se zamračil, nakřčil čelo, jako by jej měl přepadnout další záchvat kýčání: "Budeme se tedy muset postarat o provedení těchto opatření, že ano?" Naklonil se ve svém křesle dopředu: "Ovšem chtěl bych se dozvědět něco víc o tom, kde tyto domácí trny v naší koruně získávají finance na své aktivity. Mám pocit, že kdybychom dokázali vytrhat tento odporný plevel v samotném zárodku, a demonstrovat k uspokojení příslušníků šlechtického stavu vměšování dauphina do práce v naší zahradě, pak by to zajisté posloužilo našim účelům. Lorde Douglassi?"

"Všemi prostředky, Vaše Veličenstvo." Ministerský předseda se podíval na svého ministra pro zvláštní záležitosti.

"Sire Rodericku, mohl byste se o to postarat?"

"Samozřejmě, pane." Ministr sklonil hlavu směrem ke svému monarchovi. "Jakmile budeme znát něco víc než jen řeči a podezření, ihned Jeho Veličenstvo uvědomím."

"Můžeme se nyní vrátit k jednacímu pořádku?" navrhl ministerský předseda.

"Zajisté." Král kývl na souhlas a lord Douglass si odkašlal, aby pokračoval s dalším bodem dlouhého jednacího pořádku. Zasedání pokračovalo, a až na záchvat královského kýčání se zdálo, že jde o navýsost normální zasedání Imperiálního zpravodajského dohlížecího výboru, konané v přítomnosti Jeho imperiální Výsosti Johna Čtvrtého, krále Nové Británie a držav v brunswickém paláci na Long Islandu v časných letech dvacátého prvního století.

Čas ukáže, že je všechno úplně jinak...

Na druhé straně pádu do vzduchu vyhozené mince, v kanceláři vzdálené dvě stě mil v prostoru a v pojmech historické rozdílnosti možná dva tisíce let v čase ode dvora krále Johna, se konala jiná porada.

"Střelba?" Věvodův tón, obvykle ledově rozvázný, mírně stoupl. Vstal ze své židle a začal chodit sem a tam v prostoru své kanceláře. S nakrátko zastřiženými šedivějícími vlasy a oblečeného v dokonale čistém a nažehleném zakázkovém obleku by si jej mohl člověk snadno splést s investičním bankéřem nebo zámožným podnikatelem - jenže vzhled bývá často klamný. Vévoda byl - jako velitel bezpečnostního aparátu Klanu - jakýkoli jiný, jen ne neškodný. Zastavil se pod párem ocelových mečů s širokou čepelí zavěšených na zdi nad dobitým kulatým štítem. "V letním paláci?" Jeho tón ztvrdl. "Mohu s těží uvěřit, že někdo dopustil, aby se mohlo něco takového stát." Zvedl zrak k mečům. "Kdo měl na starosti velení jejích stráží?"

Věvodův tajemník - strážce jeho tajemství - si odkašlal. "Za bezpečnost všech, kdo prodlévají pod jeho střechou, je samozřejmě zodpovědný baron Oliver Hjorth. V souladu s vašimi příkazy jsem jej požádal, aby se postaral o ochranu lady Helge." Chvilková odmlka, aby nechal vstřebat důsledky. "Zda vaše příkazy splnil, či nikoli, to je momentálně předmětem vyšetřování."

Vévoda přestal chodit, zastavil se před širokými okny, ze kterých byl výhled na údolí pod hradem. Hustě zalesněné a zdánlivě bez lidského osídlení se říční údolí táhlo až daleko k pobřeží, značilo severní hranici mezi rozlehlým královstvím Gruinmarkt s jeho severním sousedem Nordmarktem.

"A lady Olga?"

"Co nejdůrazněji protestuje, můj pane." Tajemník mírně pokrčil rameny, obličej měl bezvýrazný. "Poslal jsem Rolanda, aby se o ni osobně postaral a zajistil, že se jí dostane náležité ochrany. Co ovšem stojí za zmínku, je skutečnost, že jsme na tělech nenašli žádná identifikační znamení. Nepocházeli z Klanu. Ovšem měli zbraně a vybavení z druhé strany a mne - udivuje - že lady Olga, dokonce i s pomocí od naší uprchlice, celý incident přežila."

"Naše uprchlice je moje neteř, Matthiasi," připomněl věvoda svému tajemníkovi. "Skutečně výjimečná žena." Jeho výraz ztvrdl. "Chci vzorky tkání, fotografie, cokoli, s čím jste schopni přijít. Nechejte je zanalyzovat na druhé straně, projděte databáze nejhledanějších zločinců u FBI, zatahňte za jakékoli nitky, které budete schopni najít. Ale chci vědět, kdo to byl a pro koho pracovali. A také jak se tam dostali. Ten palác měl být dvojí jediný a dokonale

zabezpečený. Jak to, že nebyl?"

"Ach, to jsem již ověřil." Matthias se odmlčel.

"A jak je to tedy?" Vévoda začal ruce v pěst.

"Asi před třemi lety nařídila baronka Hildegarde našim agentům na druhé straně - obvyklou cestou - zpřístupnit část zmíněné dvojčinné stavby pro jakousi přidruženou plavební společnost, kterou tehdy zakládala. Všechno bylo veřejně projednáno při Beltaigne a jednohlasně schváleno radou, jenže tato plavební společnost se o rok později odstěhovala do účelovějších prostor a dosavadní kanceláře byly nabídnuty k pronájmu. Byly odděleny zdi od původních zajištěných prostor a proměněny ve skladiště s krátkodobým pronájmem, které bohužel jaksi zůstalo v podstatě otevřené dokořán. Zmíněné prostory se čistě náhodou shodovaly s Novou věží na této straně, a části západního křídla paláce tudíž zůstaly nezajištěné. Hraběnka Helge nevěděla dost detailů, aby poznala, že je to poněkud neobvyklé, ale většina jejího apartmá byla přístupná útokům jakýchkoli světochodců z druhé strany."

"A kde byl baron Oliver Hjorth, zatímco se tohle dělo?" zeptal se vévoda mírně pohrdavým tónem. Neschopnost náležitě zabezpečit palác - zajistit, aby se fyzicky shodoval s bezpečnými prostorami ve druhém vesmíru, do kterého měli přístup občas se sváříci členové Klanu se světochodeckými schopnostmi - nebyla triviální chyba, ne po krvavých sporech či občanské válce, která před pár desetiletími připravila o život tři z každých čtyř členů šesti rodin.

"Zřejmě si dělal starosti především s náklady na zastřešení."

Matthias téměř neznatelně znovu pokrčil rameny. "I kdyby o tom věděl. Co záleží koneckonců na bezpečnosti, pokud by se měla celá budova zbourat?"

"I kdyby." Vévoda se zamračil. "Dej na má slova, ta slizká lasice Oliver žere z ruky baronce Hildegarde. Nešťastnou shodou okolností mohou oba popřít jakoukoli odpovědnost za to, že byla Helge, nebo Miriam, jak sama sobě říká, vystavena útokům neznámých vrahů. Je to téměř urážlivě příhodné. Baronka se vůbec poslední dobou chová divně - zřejmě jí budeme muset uštědřit lekci."

"Jaké jsou vaše příkazy ohledně vaší neteře, můj pane? Zdá se totiž, že utekla, stejně jako její matka před lety, a to je v rozporu s řádným -"

"Žádného zásahu zatím není třeba." Vévoda se vrátil ke svému stolu, pomalu, jako by jej trápily ztuhlé klouby a nechtěl to dát najevo. "Prozatím jí ponecháme volnost pohybu." Posadil se do své židle a podíval se na Matthiase. "Očekávám, že se tu a tam doslechnu, kde se zrovna zdržuje. Učinila nějaký pokus o navázání kontaktu?"

"S námi? Nic takového jsem neslyšel, můj pane." Matthias zvedl ruku, poškrábal si místočko na nose. "Co podle vás udělá?"

"Podle mě?" Vévoda otevřel ústa, jako by se chtěl dát do smíchu. "Není to cvičená profesionálka, hochu. Může udělat cokoli! Ale je vystudovaná investigativní novinářka, a pokud dá na svoje instinkty, začne šťourat." Koutky jeho rtů se zvedly v náznak úsměvu. "Jsem opravdu zvědavý, na co přijde."

Mezitím, ve městě jménem Boston, v zemi zvané Spojené státy:

"Víš ty co?" zeptala se Paulette. "Když jsem ti tehdy říkala, aby sis koupila zbraně a rychle ujela někam pryč, jaksi jsem neočekávala, že to uděláš doopravdy." Odložila svůj šálek s kávou, napůl prázdný. Pod očima měla tmavé kruhy, ale kromě toho byla upravená jako obvykle, ani vlásek jí nikde nevyčínal. Podle Miriam jí to dodávalo vzhled sekretářky z advokátní kanceláře: malá, snědá, jižního typu.

Miriam zavržela hlavou. Kež bych se já dokázala držet nad vodou s takovou lehkostí jako ona, pomyslela si. "Jo, řekla jsi, že mi jako moje advokátka radíš, abych si koupila zbraně a rychle ujížděla." Unaveně se na Paulette usmála. Její vlastní šálek s kávou tam stál nedotčený. Když přijela do domu své přítelkyně s Brillianou d'Ost v závěsu, náhlá úleva po prožitém napětí ji přiměla odejít na toaletu a začít zvracet. Paulettiny vtipky nebyly na místě - Miriam ve skutečnosti zabila před necelými čtyřiceti hodinami v sebeobraně člověka, a teprve teď jí to začínalo opravdu ošklivě docházet.

"Co je to advokátka?" zeptala se Brill, která seděla na pohovce, upjatá a pozorná, devatenáctiletá či dvacetiletá, plavovlasá a děsivě doslovným způsobem natolik "jinosvětská", jak mohl být jedině příslušník Klanu.

"Já to nejsem. Ve skutečnosti jsem jen právnička. Jen pro případ, že bys zapoměla, Miriam, musela bych studovat ještě další dva roky, než bych mohla někoho obhajovat u soudu."

"Zapsala ses do toho kurzu, jak jsem tě žádala? To by bylo opravdu skvělé."

"Jo, jasně." Paulette odložila svůj prázdný šálek. "Chceš tím vším procházet znovu? Jen abych věděla, jak si stojím?"

"Ve skutečnosti ne, ale..." Miriam se podívala na Brill. "Poslyš, nejdřív musíme vyřešit jiný problém. Tato mladá dáma je Brilliana d'Ost. Je tady tak trochu jako ilegální přistěhovalec. Nemá žádné doklady, rodný list, žádné zázemí. Potřebuje nějaké místo, kde by mohla zůstat, dokud neurovnáme situaci na místě, odkud pochází. Nezná to tady - včera večer viděla poprvé v životě výtah a dnes dopoledne vlak."

Paulette zvedla obočí. "J-a-a-sně," zavrčela. "Docela si dokážu představit, jaké by mohla způsobit problémy."

"Umím číst a psát," ozvala se Brilliana, "a mluvím anglicky. Taky jsem viděla Dynastii a Rob Roye." Po chvíli nadšeně dodala: "A taky Kmotra, ten byl vévodův oblíbený! Viděla jsem ten film třikrát."

"Hmm." Paulette si ji změřila odshora dolů a pohlédla na Miriam. "Jiné řešení asi v záloze nemáš, vid'?"

"Ne," připustila Miriam. "Její rodina ji samozřejmě chce nazpět. Mohli by se k ní chovat ošklivě, když ji najdou, proto potřebuje zůstat v anonymitě. Jejím jediným majetkem jsou šaty, co má na sobě. A ještě je tady tohle." Podala Paulette kousek papíru. Paulette se na něj podívala, pak zvedla druhé obočí a předstírala dlouhé vedení.

"Je to platné?" Zvedla šek do výšky.

Miriam přikývla. "Alespoň tak dlouho, dokud vévoda Angbard nezmrazí účet, ze kterého peníze čerpám. Máš pohromadě ty podklady pro novou firmu? Připravené k podpisu? Výborně. Takže jako další krok otevřeme firmě

bankovní účet. Tohle do něj vložím a vydám sama sobě podíly ve výši padesáti procent. Tebe zapíšeme jako zaměstnance a podepíšeš smlouvu. Já ti vydám tvůj první výplatní šek - osm tisíc, což je jen za první měsíc - a podepíšu ti prémii dalších deset tisíc. Ty pak napíšeš na těch deset tisíc firmě šek, já ti vydám podíly a udělám tě vedoucím firmy. Je to jasné?"

"Ty mě chceš za ředitelku?" Paulette ji upřeně pozorovala. "Jsi si tím jistá?"

"Věřím ti," odpověděla Miriam nenučeně. "A potřebuji na této straně zdi někoho, kdo bude mít podpisové právo a může vyřizovat různé záležitosti, zatímco já budu pryč. Já totiž nežertovala, Paulie, když jsem ti říkala, abys ses na to připravila. Bude to velké."

Paulette pochybovačně hleděla na šek s vypsanou částkou padesát tisíc dolarů. "Krvavé peníze."

"Krev je hustější než voda," poznamenala Brill. "Proč si to nechcete vzít?"

Paulette si povzddechla. "Mám jí to říct?"

"Ještě ne." Miriam vypadala zamyšleně. "Snad tě uklidní slib, který jsem dala sama sobě před pár dny - že cokoli, s čím začnu, bude čisté. Stačí?"

"Jasně." Paulette se otočila ke dveřím vedoucím do kuchyně, pak se zarazila. "Brilliano? Nebude ti vadit, když ti budu říkat Brill?"

"Určitě ne!" Mladá žena se na ni zešířila usmála.

"Tak jo. Nu, ehm, tohle je kuchyně. Chtěla jsem uvařit čerstvou kávu, ale hádám, že pokud tu máš nějaký čas zůstat, měla bych začít tím, že ti vysvětlím, kde jsou různé věci a jak se ne -"

Podívala se na Miriam. "Mají tam elektřinu?" zeptala se. Miriam zavrtěla hlavou. "Ježíši Kriste! Tak jo, Brill, první věci, kterou se musíš naučit o kuchyni, je to jak nezabít sama sebe. Víš, všechno tady funguje na elektrický proud. To je takový -"

Miriam sebrala svazeček papírů a pero a odešla z pokoje do přední haly. To bude v pořádku, ujišťovala sama sebe v duchu. Paulie pro ni bude hrát roli starostlivé kvočny. Dva dny a Brill bude vědět jak bezpečně přejít silnici, používat splachovací záchod a obsluhovat pračku. Dva týdny, a jestli ji Paulie rovnou nezabije, bude se s kocovinou vracet pozdě v noci z nočních klubů. Pokud ovšem jednoduše neusoudí, že je na ni jednadvacáté století příliš a nezáleží si pod první volnou postel. Což - poněvadž vyrůstala ve světě, který neměl daleko ke středověku - byla docela reálná možnost. Nepřekvapilo by mě to; i na mě je toho někdy příliš, pomyslela si Miriam a sklesle se podívala na stoh formulářů ohlašujících daňový statut společnosti s ručením omezeným v Massachusetts.

Toho večera, poté co Paulie a Miriam navštívily společně banku, aby založily konto a vložily šeky, se sesedly kolem Paulettina kuchyňského stolu. Pár lahví červeného vína a pečené kuře měly velký podíl na tom, že se Brilliana dokonale uvolnila. Dokonce se jí podařilo natolik překonat svůj panický strach z elektřiny, že ji Paulie odpoledne přemluvila, aby stiskla vypínače, kterými se rozsvěcelo v obývacím pokoji, a zapnula plotýnku elektrického sporáku v kuchyni. "To je úžasné!" rozplývala se Brill. "Nepotřebujete uhlí, zůstane to tak horké, jak chcete, a nic se přitom nezašpiní! Co tady dělají všichni sluhoové, aby se vůbec uživilí? To se celé dny jen povalují?"

"Hmm," pokrčila Paulette rameny. Miriam stačil jediný pohled a věděla, že Paulie trpí horším kulturním šokem než mladá uprchlice - ramena se jí třásla jako rosol. "To je těžké, Brill. Kde bys sluhy v domě jako tenhle ubytovala?"

"Několik by se jich vešlo do ložnice, kterou jste mi tak laskavě zapůjčila. Nebo vám mám sloužit já, za to, že mě u sebe necháte bydlet?"

"To ne," přerušila ji Miriam, než se stačila Paulette vyděsit ještě víc. "Brill, tady u nás obyčejní lidé sluhy ve svých domech nemají."

"Obyčejní? Ale tohle přece není -" Brill vytřeštila oči.

Paulette jí pokývla. "Jo, to jsem já, úplně obyčejná!" řekla zvesela. "Poslyš, v téhle domácnosti to zkrátka chodí následovně. Pokud naděláš nepořádek, tak si ho po sobě uklidíš. Viděla jsi myčku?" Brill nadšeně přikývla. "Jsou tu i jiné přístroje. Dům jako tenhle žádné sluhy nepotřebuje. Zítra ti půjdeme opatřit nějaké další šaty -" pohlédla na Miriam, zda souhlasí - "pak nakoupíme jídlo na příští měsíc a já ti ukážu, kde se všechno uchovává. Hele, Miriam, tohle všechno o dost zpomalí naše -"

"Na tom nesejde." Miriam odložila vidličku a nůž. Nejenže už byla přejedená k prasknutí, ale také stále unavenější.

"Hlavně klid. Brill potřebuje vědět jak tady fungovat, protože pokud všechno dopadne tak, jak bych si přála, bude tady pravidelně pobývat pracovně. Bude pracovat s tebou, jak alespoň doufám." Sebrala svou sklenici s vínem. "Zítra vykonám příbuzenskou návštěvu. A pak před sebou mám důležitou cestu."

"Vy chcete jet pryč?" zeptala se Brill, opatrně pokládajíc sklenici.

"Pravděpodobně," přikývla Miriam. "Ale ne hned. Poslyš, chci, abys věděla, že stále platí to, co jsem ti řekla předtím - kdykoli budeš chtít, můžeš se vrátit domů, pokud se vyskytne něco naléhavého. Stačí, když si zastavíš taxík, necháš se odvézt k nejbližšímu zajištěnému domu Klanu a zabušíš tam na dveře. Budou tě muset přijmout zpátky. Když jim řekneš, že jsem tě unesla, pravděpodobně ti uvěří - zdá se, že jsem předmětem jistých divokých spekulací." Unaveně se usmála. "Ráno ti dám adresu, ano?" Její úsměv odumřel. "Ještě jedna věc. Neopovaž se odejít od Paulie, aniž jí to předem řekneš. Oni o ní nevědí a mohli by jí něco udělat, kdyby se o ní dozvěděli... jasně?"

Brill polkla, přikývla. "Jasně," hlesla.

"Jsem si jistá, že ano." Miriam si uvědomila, že ji Paulette pozoruje přimhouřenými očima. "Neměj strach, Brill viděla, jak mi málem rozstříleli zadek na cucky. Uvědomuje si závažnost situace."

"To je dobře. O tom jsem si s tebou taky chtěla promluvit."

Paulette se netvářila zrovna potěšená. "Co se to tam na druhé straně sakra vůbec děje?"

"Je to hrozné." Miriam zavrtěla hlavou. "Tak za prvé. Olga se mě pokusila zabít. Naštěstí mi nejdřív dala šanci vymluvit

se z toho - a na mě někdo nastražil bombu, když jsem tě byla posledně navštívit. Pak už to svinstvo opravdu vletělo do větráku. Minulou noc jsem dost tvrdým způsobem zjistila, že pokoje, kde jsem ubytovaná, jsou nezabezpečené, pak se mě i Olgu pokusily zabít neznámé skupiny útočníků. Několik neznámých skupin. Mají v tom prsty přinejmenším dvě kliky a já nemám ponětí, co jsou ti noví zač. Proto jsem tady, a proto jsem přivedla Brill - viděla příliš mnoho."

"Druhý gang? Ježíši, Miriam, ty je přitahuješ jako vysavač! O co tady proboha jde?"

"To kdybych věděla." Miriam vyprázdnila svou sklenici. "Hmm. Myslím, že si dám ještě jednu." Než stačila sáhnout po láhvi, Paulette ji uchopila a začala jí nalévat. Ruka se jí mírně třásla. "Řeknu ti, že to bylo opravdu strašné. Málem jsem si strhla záda, když jsem přenášela Brill, pak jsem zjistila, že nějaký syčák nastražil bomby ve skladišti, kudy jsme musely projít. Předtím jsem volala Rolandovi, aby poslal někoho, kdo to tam vyčistí - někdo zavraždil hlídače -, ale místo toho tam kdosi nastražil bomby."

"Já ti říkala, že se z toho hezounka vyklube hajzlík," poznamenala Paulette. "To on v tom má prsty, že jo?"

"Ne, já si to nemyslím." Miriam zavrtěla hlavou. "Je to komplikované, velice komplikované. Cestou sem jsme ve vlaku narazily na jednoho z Angbardových kurýrů, tak jsem přes něho poslala vzkaz, který by měl trochu rozvířit temné vody, pokud je to někdo z jeho lidí. Ale teď..." Vytáhla z kapsy dva medailony. "Je mezi nimi nějaký rozdíl?"

Paulette zatajila dech a naklonila se dopředu, aby si je prohlédla. "Panečku. Ten vlevo, ten odřený, to je tvůj, že ano? Ale ten druhý -"

"Minulou noc jsem jej vzala nájemnému vrahovi. On už ho nebude potřebovat."

"Vadilo by ti, kdybych...?" Paulette vzala oba medailony a otevřela jejich víčka. Chvilí si zachmuřeně prohlížela jejich vnitřky, pak je s cvaknutím zavřela. "Ty obrazce jsou odlišné."

"Já si to myslela." Miriam zavřela oči.

Brill hleděla na dva malé stříbrné disky, jako by to byly diamanty nebo šperky nevyčísitelné hodnoty. Nakonec se ostýchavě zeptala: "Jak mohou být odlišné? Všechny medailony, které patří Klanu, jsou přece stejné, ne snad?"

"Kdo říká, že tenhle patří Klanu?" Miriam si je zastrčila zpátky do kapsy. "Poslyš, ze všeho nejdřív se musím pořádně vyspat. Navrhuji vám, abyste udělaly to samé. Ráno si pronajmu vůz. Ráda bych se podívala domů, jen na tak dlouho, abych si vzala jedno cédéčko, ale -"

"Ne, to nedělej," přerušila ji Paulette.

Miriam ji zarazila pohledem. "Nejsem hloupá. Vím, že dům pravděpodobně sledují, pro případ, že bych se tam ukázala. A to mě docela štve." Pokrčila rameny.

"Tak zlé to nebude," poznamenala Paulette pragmaticky. "Buď si to cédéčko vzali hned poprvé, když tě tehdy přepadli - nebo ne, a v tom případě přesně víš, kde je. Proč ho tam nenecháš?"

"Asi máš pravdu," souhlasila Miriam unaveně. "Ano, je v bezpečí tam, kde je." Podívala se na Brill, která předstírala, že nic nechápe. "Přesto. Zítra strávím nějaký čas v muzeu. Pak -" Podívala se na Paulette.

"Ach ne, už to znovu neuděláš," začala Paulie.

"Ale ano, udělám." Miriam se bez humoru usmála. "Je to jediný způsob, jak se dozvědět, o co vlastně jde." Vytřeštila oči. "Sakra! Dočista jsem zapomněla! Musím napsat ten článek pro Steva do Heraldů! Už mi pomalu hoří termín! Když to nenapišu, budu mít navždycky zavřenou cestou k tomu, abych -"

"Miriam."

"Ano, Paulie?"

"Proč se tím vůbec zatěžuješ?"

"Já -" Miriam na okamžik ztuhla. "Asi proto, že si pořád myslím, že se budu moci vrátit ke svému starému životu," řekla pomalu. "Je to jedna z mála věcí, kterých se pořád ještě můžu držet."

"Přesně tak," přikývla Paulette. "A teď mi pověz - kolik peněz si můžeš vybrat na tu svoji platinovou kartu?" Chvilé mlčení.

"Zbývá tam asi jedna celá devět milionu dolarů."

"Miriam?"

"Ano, Paulie?"

"Jako tvoje právní poradkyně ti říkám, abys to tady sakra zabalila a šla se pořádně vyspat. To, jestli napíšeš ten zatracený článek, nebo ne, si můžeš vyřešit zítra - ale já ti radím, aby ses na to vykašlala. Raději si vyhrad' den volna kvůli přípravě na cestu. Jasně?"

"Ano, Paulie."

"A ještě jedna věc."

"Jaká?"

"Vypij si svoje víno a zavři pus, drahoušku, vypadáš jako ryba."

Příštího dne vytáhla Miriam svůj notebook - který již stačil získat pár škrábanců - a posadila se, aby si trochu procvičila prsty na klávesnici, zatímco Paulette vzala Brill na nákupy. Nebyla to těžká práce a Miriam již věděla, co bude psát, a kromě toho jí to pomáhalo nemyslet příliš usilovně na budoucnost. Jejím hlavním problémem skutečně nebylo mít přístup ke svému Macu nebo širokopásmové připojení. Paulie, navzdory svému krátkému nájezdu do managementu dot.com firem nikdy neviděla smysl v utrácení peněz za to, aby pak dostávala domů hromady spamů. Nakonec vytáhla mobil a vyťukala číslo Heraldů. "Steva Blaua, prosím," řekla a čekala.

"Tady Steve. Kdo je tam?"

"Steve? Ahoj, tady je Miriam." Zhluboka se nadechla. "Volám kvůli tomu článku."

"Uzávěrka je tento čtvrtek," připomněl jí. "Potřebuješ delší termín?"

Prudce vydechla, málem se rozkašlala do telefonu. "Ne, ne, jsem připravená poslat ti e-mailem hrubý koncept, aby ses

podíval, zda jde o to, co ode mě očekáváš. Víš, poslední dobou se doma moc nezdržuju, a tak bych ti chtěla dát nové telefonní číslo."

"Opravdu?" Málem slyšela, jak na druhé straně linky zvedl obočí.

"Jo," zaimprovizovala rychle. "Musím se starat o svoji mámu. Měla nehodu. Zlomený krček. Tak chceš to nové číslo?"

"Jistě. Počkej chvíli. Tak jo, můžeš diktovat."

Miriam mu řekla svoji novou e-mailovou adresu a telefonní číslo. "Poslouchej, ten článek ti pošlu tak do hodiny. Máš ještě něco jiného, co bych pro tebe mohla udělat?"

"Teď zrovna ne. Brzy po našem posledním hovoru se na nás vytasili s docela velkou reorganizací, následovanou přímo partyzánskou rekonstrukcí stránkového rozpisu; vypadá to, že to místočko pro nového sloupkaře, o kterém jsem tehdy mluvil, se přece jen najde. Jednou týdně nezávislý článek o lékařském a biotechnickém výzkumu a dění v oblasti rizikového kapitálu. Jako stvořený právě pro tebe. Mohl bych tě na to napsat?"

Miriam usilovně přemýšlela. "Mám teď víc práce, než když jsem odešla z Weathermanu, ale myslím, že bych to mohla zvládnout. Jediná věc je, že budu vždycky potřebovat měsíční avízo, a ráda bych si nechala několik univerzálních kousků v záloze, pro případ, že by mě náhle odvolali. Během příštího roku či dvou se hodlám vrhnout do spousty nových projektů a mohlo by se stát, že i tak občas nebudu schopná termín dodržet. Dokázal bys s tím žít?"

"Budu si to muset promyslet," řekl. "Jsem ochotný dělat kvůli tobě ústupky. Ovšem jsi profík, takže bych předem vždycky očekával nějaké upozornění, kdykoli to bude možné, ano?"

"Samozřejmě, Steve."

"Tak jo. Pošli mi ten koncept. Zatím ahoj."

Když položila sluchátko, ucítila, jak se jí derou slzy do očí. Pořád mám skutečný život, pomyslela si. Normální skutečný život. To svinstvo mě o všechno neokradlo. Pomyslela na Brill, lapenou v síti rodinných očekávání a zkonstatelé výchovy. Když dokážu rozevřít jejich pařáty, mohla bych se vrátit k tomu, že budu opět jen sama sebou. Pak si vzpomněla na ostatní. Na pokoj v hotelu Marriott a na to, co se v něm stalo. Na Rolanda a na sebe. Možná.

Znovu zvedla telefon. Bylo to snadnější než přemýšlet. Iris se ozvala téměř okamžitě. "Miriam, drahoušku? Kde jsi byla?"

"Mami?" Miriam jako by v tu chvíli dopadla na ramena plná tíha všech jejích starostí. "Nevěřila bys mi, kdybych ti to řekla! Poslouchej, pracuji na jednom příběhu. Je to -" Snažila se najít výstižnou metaforu. "Je to stejně velké jako Watergate. Možná větší. Jenže jsou v tom zapojeni lidé, kteří mě sledují. Ráda bych strávila nějaký čas u tebe, ale nejsem si jistá, zda by to bylo bezpečné."

"To je zajímavé." Dokonce i na dálku slyšela, jak její adoptivní matce drnčí v hlavě na druhém konci telefonní linky myšlenkové převody. "Takže mě ani nemůžeš přijet navštívit?"

"Pamatuješ si, co jsi mi říkala o programu COINTELPRO, mami?"

"Ale to přece byla jiná doba! Když jsem ještě byla mladá rebelka."

"Mami!"

"Obálky, do kterých jsme cpali fotky s Janem Šestým, předtím než implodovala Komuna dva, demonstrace a stávky - povídala jsem ti o době, kdy nám FBI odposlouchávala telefony? Jak jsme je vždycky převezli?"

"Mami." Miriam si povzddechla. "No jo, jenže to všechno bylo už hrozně dávno, víš?"

"Zas takovou stařenu ze mě nedělej, mladá dámo!" Iris vložila do svého hlasu blahosklonný pobavený tón. "Je ten tvůj problém v jakémkoli ohledu záležitostí pro federály?"

"Kéž by tak byl." Miriam si opět povzddechla.

"Dobrá tedy. Sejdeme se po bridži na dětském hřišti. Hodinu před zavírací dobou." Cvak.

Zavěsila, uvědomila si Miriam, která nevěřicně hleděla na oněmělý telefon. "Ach bože," zamumlala. Nikdy, absolutně nikdy, nevyzývej ke schůzce bývalou aktivistku z SDS. Tiše se pro sebe zasmála, přemožená zvláštní kombinací veselí a viny - veselí při představě, jak se její židovské matce, padesátnici s roztroušenou sklerózou, daří vyklouznout zpod dohledu agentů Klanu, a viny, šokující viny při pomýšlení, do čeho možná Iris neúmyslně zatáhla. Málem znovu zvedla telefon, aby se omluvila a řekla jí, ať si s tím nedělá starosti - jenže to by bylo jako mávat červeným hadrem na býka. Když si Iris vzala do hlavy, že něco udělá, neměli šanci zastavit ji ani FBI a federální vláda dohromady.

Hřiště. Takto říkala Miriam vědeckému muzeu, když byla malá. "Mohli bychom jít na hřiště?" žadonila, druhačka, která se již začínala probírat knihovnou svých rodičů, a Iris se vždycky shovívavě usmála a vzala ji tam, aby mohla pobíhat kolem muzejních exponátů a obvykle znervózňovat staré lidi čtoucí si popisky pod jednotlivými exempláři, dokud zcela vyčerpaná neusnula někde v křídle věnovaném dinosaurům.

A bridž. Iris karty nikdy nehrála. Takže to musí znamenat... ano. Most nad Charles River. Další potvrzení, že měla na mysli vědecké muzeum, hodinu před zavírací dobou. Přesně tak. Miriam se bez humoru usmála, vzpomněla si na Irisiny příběhy na dobrou noc o krušných letech pod dohledem FBI, o dobách, kdy byli společně s Morrisem odváděni k výsledkům - ale ve skutečnosti nebyli nikdy z ničeho nařčeni. Když byla Miriam starší, začali pracovat v radikálním knihkupectví a pomáhat v útulku pro bezdomovce. To bylo ještě předtím, než začali ti extremističtí idioti konstruovat bomby a vyhlašovat válku "systému". Systému, který jejich pózování nakonec unavilo, a tak se jen překulil ve spánku a zapomněl na ně.

Miriam si začala bez melodie pískat mezi zuby. Zapojila svoji modemovou kartu z mobilního telefonu zpátky do notebooku, připravená odeslat svůj článek. Možná by ji Iris mohla naučit pár užitečných figlů. Podle dosavadního vývoje situace by se jí v budoucnu mohlo cokoli jen hodit.

Krajina z betonu a oceli, vlhká a šedivá pod oblohou potřísněnou špinavou rzí. Záře pouličních lamp se odrážela od mraků těžkých příslibem zítřejší plískanice nebo deště. Miriam zajela s pronajatým vozem na parkoviště, spustila okénko

a vzala si parkovací lístek, pak poodjela, aby si našla místo. Venku bylo vlhké studené odpoledne, teplota s nadcházejícím soumrakem pozvolna klesala. Miriam se podařilo najít prázdné místo a zaparkovat. Barva vozu, jak si všimla, se dokonale shodovala se stříbrošedým odstínem Irisiných vlasů. Zašla za roh a dolů po schodech, pak hlavním vchodem přímo do muzea. Z jeho nitra se rozlévalo teplé světlo, které rozptýlovalo její chmury. Paulette přivezla Brill dříve toho odpoledne domů mírně roztřesenou. Barvami a vzory hýřící obchodní taktiky moderního světa přece jen Brill přivodily záchvat kulturního šoku, který Miriam předvíдалa od prvního okamžiku. Nechaly Brill schoulenou před televizní obrazovkou, na které běžely animované filmy, takže Paulette mohla odvézt Miriam k nejbližší půjčovně automobilů Avis. A teď -

Protáhla se dveřmi a rozhlédla se kolem. Hlavní přepážka, bezpečnostní brána, obrovský kluzák zavěšený od stropu nad otočným křížem, zaneprázdnění zaměstnanci za svými pultiky - a malá stará paní v elektrickém kolečkovém křesle, jedoucí přímo k ní. "Jdeš pozdě! To se ti vůbec nepodobá," plísnila ji Iris. "Kde jsi byla?"

"Tohle máš nové?" řekla Miriam a ukázala na křeslo.

"Ano." Iris se na ni uličnický usmála. "Věděla jsi, že to dokáže předjet dva roky starý Dodge Charger? Pokud znáš cestičky v parku a nedáš těm hajzlíkům čas, aby si vystoupili a utíkali za tebou pěšky." Přestala se smát. "Miriam, ty máš problém. Co jsem tě učila o problémech?"

Miriam si povzddechla. "Tak především, abych si žádný nenosila domů," recitovala. "Nikdy nezačíněj válku na dvou frontách a především nezačíněj pozemní válku v Asii. Ano, já vím. Potíž je v tom, že si mě problémy samy vyhledávají. Poslyš, není ve dvoraně kavárna, hned za rohem od obchodu se suvenýry?"

"Myslím, že bych se dala přesvědčit - když mi řekneš, co se děje."

Miriam následovala kolečkové křeslo své matky po chodbě rozléhající se ozvěnou, ve které se musely opatrně vyhnout početné rodinné skupině. Trvalo několik minut, než dostaly svoje pití, ale nakonec přece jen seděly u stolečku poměrně daleko od všech ostatních. "Může za to ta krabice od bot," začala Miriam. Iris jí dala krabici od bot plnou předmětů souvisejících s její záhadnou pravou matkou, kterou našli před téměř třetinou století ubodanou v parku. Po všech těch letech, co na ni padal prach v podkroví, medailon stále fungoval, uvrhl Miriam střemhlav do světa drasticky odlišného od jejího vlastního. "Kdybys mi ji nebyla dala, nesledovali by teď tvůj dům."

"A kdo myslíš, že jsou ti oni?"

Miriam polkla. "Říkají si Klan. Klan má šest rodin a všichni jsou takoví nějakí divní." Nervózně si hrála se svými vlastními prsty. "Ukázalo se, že jsem, ehm, nu, jak to jen říct? Nejsem židovská princezna. Jsem -"

"Ona byla někdo významný," skočila jí do řeči Iris. "Někdo s modrou krví, je to tak? Miriam, co ten Klan dělá? Co je tak tajné, že o tom nemůžeš mluvit, ale zároveň tak důležité, že si tě potřebují udržet naživu?"

"Oni jsou -" Miriam se odmlčela. "Kdybych ti to řekla, mohli by tě zabít."

Iris zvedla obočí. "Tomu nevěříš ani ty sama," řekla tiše.

"Ale -"

"Přestaň se ke mně chovat tak přehnaně ochranně!" Iris mávla nad jejím pokusem o ospravedlnění rukou.

"Vždycky jsi nesnášela, když jsem se k tobě chovala blahosklonně. Tak co má tohle znamenat? Chceš mi snad všechno oplatit? Pořád žiješ, takže na ně něco máš, pokud tě dobře znám. A z toho vyplývá, že se můžeš svěřit svojí staré mámě, je to tak?"

"Tak jednoduché to není." Miriam se na ni podívala a povzddechla si. "Kdybych věděla, že ti nic nehrozí..."

"Zmlkni už a poslouchej, děvče." Miriam se zarazila a hleděla na ni. Iris ji pozorovala se zvláštní intenzitou. "Ty mi teď povíš úplně všechno. Především, kdo po tobě jde, tak abych věděla, na co si mám dát pozor. Protože kdokoli, kdo se pokusí dostat se k tobě skrze mě, se dočká opravdu, ale opravdu velice nepříjemného překvapení, drahoušku." Na okamžik byly Irisiny oči ledově chladné, stejně tvrdé jako u vraha v oranžerii o půlnoci před dvěma dny. Pak změkly.

"Jsi všechno, co mi zbylo," řekla tiše. "Pobav svoji starou mámu, prosím. Je to už tak dlouho, co se mi přihodilo něco zajímavého - v každém případě zajímavého ve smyslu onoho starého čínského přísloví."

"Vždycky jsi mi říkala, že nemám nikoho pomlouvat," obvinila ji Miriam.

"Tohle je něco jiného." Iris se podařilo usmát se na ni. "Udržuj svůj střelný prach suchý a svoje spojení informované."

"Já -" Miriam se napila kávy. "Tak jo," souhlasila nakonec a olízla si suché rty. "Bude dost dlouho trvat, než ti všechno povím, ale v podstatě se stalo tohle: Odesla jsem si domů tu krabici a až do večera jsem si jí nevšímala. Což bylo pravděpodobně jen dobře, protože..."

Mluvila dlouho a Iris po celou dobu naslouchala, příležitostně ji vybidla k upřesnění, ale většinou jí jen zaniceně hleděla do tváře, s výrazem někde mezi touhou a znechucením.

Nakonec Miriam došla slova. "To je asi všechno," řekla. "Nechala jsem Brill s Paulie, která se o ni stará. Zítra si vezmu ten druhý medailon a, nu, přesvědčím se, jestli funguje. Tady a tam na druhých straně." Pátrala v Irisině tváři. "Věříš mi to?" zeptala se, téměř žalostně.

"Ach ano, věřím ti, dítě." Iris se natáhla dopředu a zakryla jí dlaň rukou: starší, bledší, nekonečně povědomou. "Víš, já -" Odmlčela se. "Nebyla jsem k tobě zcela upřímná," připustila. "Měla jsem sice tušení, že se stane něco divného, ještě než jsem ti dala tu krabici, ale ne zas tak divného. Prostě mi to připadalo jako vhodná doba předat ji dál, když jsi začala čenichat na jejich trávníku. Praní špinavých peněz ve velkém je přesně ten druh věcí, do kterých by se ti lidé, ten Klan, zapletli, a já měla podezření - nu. Očekávala jsem, že se vrátíš a nejdřív se mě na to zeptáš, místo abys do toho skočila rovnýma nohama. Možná jsem tě měla varovat." Podívala se na Miriam s pátravým výrazem v očích.

"To je v pořádku, mami." Miriam přikryla Irisinu dlaň druhou rukou.

"Ne, to není v pořádku," trvala na svém Iris. "Zachovala jsem se špatně. Měla jsem -"

"Mami, nech toho."

Iris ji pozorovala se zvláštním poloúsměvem. "Když na tom trváš." Po chvíli dodala: "Ten obrazec ve druhém medailonu - chtěla bych se na něj podívat. Mohla bys mi ho někdy ukázat?"

"Jistě." Přikývla Miriam. "Jenže jsem si ho nevzala s sebou."

Její matka přikývla. "Co máš v úmyslu dělat dál?"

Miriam si povzdechla. "Varovala jsem Angbarda, že pokud ti někdo zkříví jediný vlasek na hlavě, má podepsaný rozsudek smrti. Jenže teď po mně jde jakási druhá skupina a nemám horkou linku na jejich šéfa. Dokonce ani nevím, kdo jejich šéf je."

"To nevěděla ani Patricia," zamumlala Iris.

"Co jsi to říkala?"

"Chtěla jsem tím říct, že to je logické," poznamenala Iris spěšně. "Kdyby to věděla, nikdy by se k ní nedostali tak blízko." Zavrtěla hlavou. "Bylo to tehdy opravdu zlé." Na okamžik vypadala rozrušeně a odhodlaně - stejný výraz, který Miriam nedávno zahlédla v zrcadle. "A je pořád." Odfíkla si. "Dej mi to svoje tajné telefonní číslo, děvče."

"Moje tajné - co?"

Iris se na ni usmála. "Tak svoji mrtvou schránku. Abychom mohly zůstat v kontaktu, když budeš na těch svých výpravách. Přece chceš udržovat svoji matku informovanou o tom, jací nepřátelé svobody a civilizace po tobě jdou, ne snad?"

"Mami!" Miriam jí úsměv oplátila. "Tak jo, tady to máš," řekla a naškrábala svoje nové tísňové telefonní číslo na kousek papíru, který přesunula k Iris.

"Výborně." Iris jej rychle sebrala. "Ten medailon, co jsi našla - myslíš si, že tě přenese někam úplně jinam, že jo?"

"Ano. To je jediné vysvětlení, na jaké jsem byla schopná přijít."

"Do jiného světa, kde bude zase všechno samozřejmě úplně odlišné." Iris zavrtěla hlavou. "Jako by dva světy nebyly na jednoho až příliš."

"A tajemní zabijáci. Nezapomeň na tajemné zabijáky."

"Nezapomínám," řekla její matka. "Podle toho, co jsi mi řekla..." Přimhouřila oči. "Nedůvěřuj nikomu z nich. Ani Klanu, dokonce ani tomu, co ses s ním vyspala. Všichni jsou - alespoň mi to tak připadá - jako klubko zmijí. Zaútočí na tebe ve chvíli, kdy si budeš myslet, že jsi v bezpečí."

"Mami." Miriam se začala červenat. "Já jim nevěřím. A rozhodně nemám v úmyslu vydat se jim zcela do rukou."

"V tom případě jsi chytřejší, než jsem byla ve tvém věku já." Iris si natáhla rukavice. "Odvezeš starou paní domů? Nebo přinejmenším zpátky do lesů? Je chladná a strašidelná noc. A pozor, možná jsem zapomněla přinést ten tvůj červený plášť, ale jacíkoliv vlci, kteří se pokusí vztáhnout na tuhle starou bábu ruce, se se zlou potáží."

ZASTAVÁRNÍK

"Nejde to," řekla Miriam nešťastně a zamula si čelo. "Vždycky se mi akorát podivně posune a rozostří vidění a začne mě bolet hlava. Nefunguje to." Zklamaně vrahův medailon s cvaknutím zavřela.

"Možná to nefunguje tady," podotkla Brill. "Pokud je tam odlišný obrazec..."

"Možná," připustila Miriam. "Nebo je to tím, že se s ním dá přejít jenom z druhé strany na nějaké jiné místo, ale ne sem. Jak mám vědět, kde bych se ocitla, kdyby se mi podařilo přejít tady?" Odmlčela se, podívala se na medailon. "Možná ode mě opravdu nebylo chytré zkoušet jej tu," řekla pomalu. "Asi bych měla nejdřív přejít na druhou stranu, než to zkusím znovu. Pokud skutečně existuje nějaký třetí svět, jak můžeme vědět, že není čtvrtý? Nebo ještě další? Jak můžeme vědět, že jeho použití dvakrát po sobě vás přenese zpátky na místo, odkud jste vycestovali? Nastoluje to víc otázek, než na kolik to odpovídá, nemám pravdu?"

"Ano -" hlesla Brill. "Ty o tom něco víš?" zeptala se Miriam. "Ne." Pomalu zavrtěla hlavou. "Já - oni o téhle možnosti nikdy nemluví. Proč by taky měli? Už to je příliš, že může kdokoli cestovat mezi tímto světem a tamtím, aniž by vyvolal zlé duchy. A vůbec, nebude otestování nového obrazce příliš nebezpečné? Co když vás to přenese do jiného světa, kde číhají divoká zvířata nebo tam zuří bouře..."

"Někdo to už určitě musel vyzkoušet," zamračila se Miriam. "Nemyslíš?"

"Na to byste se musela zeptat starších," odpověděla Brill. "Já vám mohu říct jediné to, co mi bylo řečeno."

"Přesto..." Miriam si znovu zamula čelo, "pokud to funguje, byla by to hodně silná páka, kterou bych mohla použít proti Angbardovi. Prostě vezmu svůj původní medailon, přejdu na druhou stranu a odtamtud se pokusím přejít tam - ať už je to kdekoli -, odkud pocházel bývalý majitel druhého medailonu. Pak to vyzkouším odsud."

"Budete to vůbec moci udělat?" zeptala se Brill.

"Ano. Ovšem i jediný přechod u mě vyvolává strašlivou bolest hlavy, když si nevezmu svoje prášky. Myslím, že dva po sobě bych mohla zvládnout s hodinovou přestávkou. Jenže pokud narazím na té vzdálené straně - ať už mě to odnese kamkoli - na něco ošklivého - budu mít velký problém, kdybych se odtamtud musela dostat co nejrychleji pryč."

Nechtěla před Brill používat termíny jako maligní hypertenze, ale viděla, co to dokáže s lidmi udělat. Především viděla jednoho muže středního věku, který se vůbec nenamáhal řídit se dietními zásadami, poté co mu jeho lékař předepsal prastarý a pochybný inhibitor monoaminoxidázy. Zkolaboval nad prkénkem na sýr na své narozeninové oslavě, se sklenicí šumivého vína v ruce. Měla tehdy službu na pohotovosti, když jej ambulance přivezla, krvácejícího z nosu a z očí. Byla u toho, když vypnuli plicní ventilátor a vypisovali jeho úmrtní list. Zavrtěla hlavou. "Pečlivě si to naplánuji." Podívala se k oknu. Z oblohy barvy roztráštěných snů se snášel sníh a venku panoval mrazivý chlad. "Asi bych měla udělat to, že přejdu na druhou stranu, někam se schovám a pokusím se ukrást si pro sebe trochu spánku. Na druhý den zkusím přejít na třetí stranu, tak abych mohla ihned utéct, kdyby se něco pokazilo. Problém je, že na druhé straně bude

stejná zima jako tady. A kdybych musela uprchnout, budu nucená strávit dvě noci v lese, v zimě, s omračující bolestí hlavy. Řekla bych, že to není moc dobrý nápad. Také mám omezené množství věcí, které můžu vzít s sebou."

Kdy se má Paulie vrátit? podivila se. Třeba by mi mohla poradit.

"A co přepřahací stanice?" navrhla Brill, praktická jako vždy.

"Přepřahací -" Miriam se zarazila. "Jenže já přece nemůžu."

"Jedna stojí na cestě asi dvě míle jižně od Fort Lofstrom." Brill chvíli přemýšlela. "Oblékne vás třeba jako, ehm, jako kněžovu manželku, zavolanou do vesnice, aby se připojila ke svému choti v jeho nové farnosti. U vašeho kočáru se zlámalo kolo a -" Zarazila se. "Ach ne. Vždyť vy nehovoříte hoh' sprashe."

"Přesně tak," přikývla Miriam. "Tohle by asi nešlo."

"To ne." Brill svraštila tvář. "Jaká mrzutost! V tom případě můžeme jít spolu," dodala opatrně.

"Asi to jinak nepůjde," souhlasila Miriam. "Pravděpodobně budu hrát němou matku a ty budeš představovat moji dceru - vynasnažím se vypadat starší, a ty zase mladší. Myslíš, že by to mohlo vyjít?"

Z Brilliantina pomalého přikývnutí pochopila, že si to Brill myslí - a také, že z toho není příliš nadšená. "Možná."

"Jenže bys zůstala uvízlá v blízkosti, jak se to jmenuje, Hasleholmu, kdybych se nevrátila, je to tak?" poznamenala Miriam. "Na druhé straně bys byla na příhodném místě. Stačilo by se vydat zpátky do Fort Lofstrom a povědět Angbardovi, co se stalo. Postaral by se o tebe," dodala. "Prostě mu jen řekneš, že jsem tě přinutila jít se mnou. Uvěřil by ti."

"Já se tam nechci vrátit," řekla Brill klidným hlasem. "Ne, dokud neuvidím víc z tohoto báječného světa."

Miriam jen střízlivě přikývla. "Já taky, dítě. Takže raději ani nebudeme plánovat, co se bude dít, když se nevrátím, ano? Místo toho budeme počítat s tím, že obě přejdeme na druhou stranu, strávíme noc v přepřahací stanici a pak se vydáme po cestě na jih k další. Jsou od sebe dvacet mil vzdálené - bude to pěkná procházka, ale dá se zvládnout. Já po cestě zmizím a dohoním tě později. Opět tam přenocujeme, pak se vrátíme zpátky na výchozí místo - a přejdeme sem. Co si o tom myslíš?"

"Tři dny? A vy mě sem pak přenesete zpátky?"

"Samozřejmě." Miriam chvíli přemýšlela. "Myslím, že si ještě dám čaj," rozhodla se. "Chceš taky?"

"Ach ano!" Brilliantina se dychtivě napřímila. "Je tam někde nějaká směs hraběte Greye?"

"Podívám se." Miriam vešla do Paulettiny kuchyně. Myšlenkové převody se jí v hlavě otáčely jako u auta se zařazeným neutrálem. Naplnila konvici, postavila ji na plotýnku a začala pátrat po sáčkích s čajem. Určitě existuje způsob, jak by to šlo provést lépe, pomyslela si. Hlavním problémem byla omezená pohyblivost. Kdyby tak mohla zařídít, aby se mohla s Brill setkat po patnácti milích, aniž by tu vzdálenost musela urazit pěšky - "Ach ano," zajásala najednou, když začala voda vřít.

"Co je?" zeptala se Brill za ní.

"Vždyť je to tak prosté," řekla Miriam a zvedla konvici z plotny. "Mělo mě to napadnout už dávno! Už jsem na to kápla!"

"Co vás mělo napadnout? A kde co kape?"

Miriam nalila vroucí vodu do čajové konvice. "To je jen takový slovní obrat. Chtěla jsem říct, že jsem vymyslela něco, čím si to všechno zjednoduším." Dala na konvici víčko, přendala ji na táč a zvedla jej, aby jej odnesla do obývacího pokoje. "Pojď se mnou."

"Vymyslela jste nějaký plán?"

"Ano." Miriam za sebou kopnutím zavřela kuchyňské dveře. "Je to jednoduché. Dělal jsem si starosti, jak budu tábořit v zimním lese, nebo jak se domluví, když neznám řeč, nebo jak se namaskuji, tak abych vypadala jako tvoje matka. To všechno bylo špatně. Měla jsem přemýšlet o tom, jak se tam budu pohybovat, jak se dostanu na určené místo, aniž bych do toho zatahovala kohokoli jiného. Nemám pravdu?"

"Dává to smysl." Brilliantina se tvářila pochybovačně. "Jenže jak jinak byste to mohla udělat než ujít tu vzdálenost pěšky? Koně na druhou stranu nedostanete. Když o tom tak přemýšlím, tak jsem tady za celou dobu neviděla ani jednoho -"

Miriam se zhluboka nadechla. "Brill, myslím, že až se Paulie vrátí, půjdeme nakupovat. Hlavně terénní bicykl, brýle na noční vidění, šicí stroj a nějakou látku..."

Ďábel se skrývá v detailech. Miriam nakonec trvalo dva dny, než si svoje kolo koupila. První den strávila ponořená do cyklistických časopisů, surfovala internetovými stránkami a z televize na sebe nechala vyřvávat moderátory magazínů o extrémních sportech. Druhý den sestával z toho, že byla k Brillinu tichému pohoršenému pobavení poučována v řadě obchodů muži v těsných lykových trikotech neonových barev. Nakonec se ukázalo, že bicyklem Miriaminých snů je skládací horské kolo Dahon, zkonstruované z pochromovaných aluminiových trubek. Nebylo příliš lehké, ale při patnácti kilogramech - včetně hliníkového pouzdra a sady nástrojů - jej bude poměrně snadno schopná přenést na druhou stranu. A nebyla to žádná hračka, ale opravdové horské kolo, které se dalo složit do kompaktního přenosného tvaru a, což bylo nejdůležitější, dopravní prostředek, který ji mohl přepravit s plnou zátěží po obyčejných neasfaltovaných cestách stejně rychle jako kůň.

"Co je to za věc?" divila se Brill, když Miriam rozložila kolo na novinách položených na koberci v Paulettině obývacím pokoji. "Vypadá to jako nějaký nástroj k mučení lidí."

"Docela trefné přirovnání," zasmála se Miriam, zatímco pracovala s montážními klíči na sedlové tyči a snažila se ji upevnit v pohodlné výšce. "Na kole jsem nejezdila celé roky. Doufám, že jsem nezapomněla, jak se to dělá."

"Když se na tu věc posadíte, tak to rozhodně nebude vypadat cudně."

"To tedy ne," připustila Miriam. "Mám v úmyslu používat to jen tehdy, když mě nikdo neuvidí." Nastavila sedlo a

začala pátrat po místě, kam by mohla umístit sadu nářadí. "Švýcarská armáda kdysi měla regiment vojáků, kteří jezdili na těchto věcech místo na koních. Dokázali ujet dvě stě mil za den po běžných silnicích, sedmdesát mil v horách. Já nejsem voják, ale myslím, že se s tímhle budu moci přesouvat mnohem rychleji než pěšky."

"Ještě ale potřebujete oblečení," poznamenala Brill. "A já taky. To, v čem jsem přišla, rozhodně není vhodné k nocování v zimním lese! Na druhé straně ale nemůžete zůstat oblečená v tom svém turistickém oděvu, pokud budeme chtít přenocovat v zájezdním hostinci."

"Přesně tak. A právě kvůli tomu jsem koupila tenhle stroj." Miriam ukázala na další velkou krabici, zabírající značný kus podlahy. "Pochybují, že je tu nějaká šance, že bys uměla používat šicí stroj?"

Trvalo jim většinu zbytku odpoledne, než přišly na to, jak šicí stroj funguje, a Paulette měla co dělat, aby rovnou neomdlela, když se vrátila domů z pochůzek a našla ve své předsíni Miriam, jak promazává olejem bicykl, Brill, jak se snaží rozluštit manuál k šicímu stroji, a stoh stříhů na šaty, které Miriam koupila. "Kristepane, ty mi děláš z domu azylový útulek!" pustila se do Miriam, když skopla z nohou boty.

"Přesně tak. Jak probíhal lov na kancelář?"

"Špatně," odsekla Paulette. Pak se její hlas změnil: "To víš, úřady! Bylo to horší, než jsem si představovala. Mimochodem, jak dlouho podnikáš? Protože pokud je to méně než dva roky, budeš muset složit zálohu."

"Um-hmm." Miriam přikývla. "Jak velkou?"

"Šestiměsíční nájemné." Paulie polkla. "Za dva tisíce čtverečních stop a vykládací plochu, plus dalších tisíc stop kancelářských prostor nahoře. Dohromady to dělá kolem třiceti tisíc dolarů. K tomu komunální poplatky, odpad, elektřina a plyn. A širokopásmové připojení, co jsi chtěla."

"Hmm." Miriam si pro sebe přikývla a zmáčkla samouvoloňovací šrouby. Kolo se složilo jako důmyslná skládačka origami a Miriam jen stačilo stlačit jej do nekompatnější pozice a přehodit přes ně lehké pouzdro, ve kterém se dalo přenést.

"Hmm, to je opravdu šikovné," řekla Paulette obdivně. "Hodláš se dát na stará kolena na fitness?"

"Neměň téma," zabručela Miriam, zvedla pouzdro a zapnula je na zip. Takto složený mohla vzít bicykl pohodlně na záda, třebaže bude obtížné přenést zároveň s ním cokoli jiného. Hmm. "Za minutku jsem zpátky." Hodila si vak s kolem na záda a vyšla ven dveřmi, které vedly na Paulettin zadní dvůr. "Jinak to nepůjde," řekla tiše a vytáhla medailon. O půl hodiny později byla zpátky bez kola, mírně vrávorala, třásla se zimou, mnula si bolavé čelo. "Bože, příště to opravdu nesmím udělat tak rychle," zasténala.

"Když ty to taky děláš naprosto bez přípravy -" spustila na ni Paulette uštěpačně.

"Ne, to ne." Miriam mávla rukou, aby ji zarazila. "Vzala jsem si svoje prášky, šéfkó, čestně. Jenže tam venku je tak strašná zima."

"Kam jsi to dala?" zeptala se Paulie prakticky.

"K zadní zdi tvé zahrady. Na druhé straně ovšem není nic než les. Brr. Opřela jsem to o strom, udělala jsem si zářezy v kůře." Ohnala se svým nožem. "Nebude obtížné najít to znovu a nejdůležitější je, že k cestě je odtamtud jen asi půl míle. Ale vydáme se tam až ráno."

"Přesně tak," řekla Paulette skepticky. "Teď musíme vyřešit ten nájem."

"Jo," přikývla Miriam. "Poslyš, dej mi patnáct minut, abych se trochu vzpamatovala, a já si pak vezmu kabát a půjdeme si tu budovu prohlédnout. Pokud bude ucházející, zajdeme rovnou do banky, kde zařídíme přesun další hotovosti, takže jím pak můžeš zamávat tím vkladem rovnou pod nosem." Napřímila se. "Vezmeme i Brill. Potřebuji s ní zajít do obchodu s divadelními kostýmy, aby mi pomohla něco vybrat." Její výraz ztvrdl. "To čekání už mne unavuje, a čím déle se to potáhne, tím obtížněji to pak budu vysvětlovat Angbardovi. Hádám, že pokud se s ním brzy nekontaktuji, pozastaví mi účet, a to až do doby, dokud se neobjevím. Je čas vydat se na cestu."

O dva dny později zastihlo mrazivé ráno Miriam dřímající přerušovaným spánkem na neforemné hrbolaté matraci s tiše chrápajícím uzlíkem po její levici. Otevřela oči. Kde to jsem? divila se chvíli, než se jí rozbřesklo. Ach ano. Hromada plátěných pytlů před jejím nosem tvořila hrbol na pozadí hrubých nenatřených prken stěny. Tiše chrápající uzel sebou škubl, odsunul ji blíž ke kraji. Světlo proudilo dovnitř malým okénkem, jehož trojúhelníkovité skleněné tabulky byly nerovné a plné bublinek. Spala plně oblečená, sundala si jen boty a kabát, a teď se cítila špinavá. Aby to bylo ještě horší, něco ji v noci kouslo, zjistilo, že mu chutná, a pozvalo svoji rodinu a přátele na hostinu Díkůvzdání.

"Uf." Posadila se, přehoupla nohy na podlahu. Dokonce i přes silné vlněné ponožky byla prkna studená jako led.

Nočník pod její postelí byl také ledový, jak zjistila, když se na něj posadila.

Ve skutečnosti byl vzduch tak mrazivý, že okamžitě vytáhl všechno teplo z kterékoli části jejího těla, kterou mu vystavila. Rychle vykonala potřebu a strčila hrnec zpátky pod postel, aby si tam dál mrzl.

"Vstávej," zavolala tiše na Brillianu. "Vstávej! Máme před sebou dlouhý den!"

"Ach, moje hlava." Brill se vynořila zpod pokrývek se zakalenýma očima a rozcuchaná. "To vaše noclehárny takové nejsou."

"Nu, tahle taky nezůstane taková příliš dlouho, pokud se mi podaří prosadit svou," poznamenala Miriam. "V puse mám tak hnusně, jako by mi tam něco umřelo. Okamžitě si natáhnu boty, abych si alespoň trochu zahřála palce."

"Hmm," zabručela Brilliana s pesimistickým výrazem. "Řekla bych, že nechali vyhasnout oheň." Našla pod postelí nočník. Miriam přikývla a odvrátila pohled. Tolik k pokojům s koupelnou a WC, pomyslela si sarkasticky. "Tak, a můžeme jít," řekla Brill po chvíli.

"Dobře. Jak vypadám?" zeptala se Miriam.

"Hmm. Myslím, že to projde. Ale raději si nečeš vlasy, dokud nebudeme z dohledu. Jsou příliš čisté, od všech těch nádherných mýdel a šamponů, které používají všichni na druhé straně, a na denním světle byste přitáhla nevídanou

pozornost. Hmm. Takže jaký je plán na dnešní den, moje paní?"

"Začneme tím, že si dáme snídani a zaplatíme tomu milému muži." Milý rozhodně nebylo slovo, které by Miriam normálně použila pro hoteliéra, jako byl ten, co číhal dole pod schody - doma by spíš měla nutkání zavolat na něj policii -, ale její měřítka ohledně poskytování osobních služeb se v Gruinmarktu prudce změnila. "Vydáme se na cestu do Hasleholmu. Jakkmile nebudou kolem žádní lidé, zkusím přejít. Vzala sis svou pistoli?"

Brill přikývla.

"Dobře, takže jsi připravená. Pro tebe by to měla být poklidná denní vycházka. Pokud se dostaneš do problémů, zkus se nejdřív dostat pryč z cesty, pak stílej - nechci, abys jakkoli riskovala, třebaže v tuto roční dobu setkání s lapky příliš nehrozí. Naštěstí jsi ozbrojená lépe než kdokoli, na koho bys mohla narazit, snad jen s výjimkou Klanové hlídky."

"Přesně tak," přikývla nejistě Brill. "Jste si jistá, že ten plán vyjde?"

Miriam přikývla. "Důvěřuj mi."

Snídaně dole v šenku sestávala ze dvou vydlabaných dřevěných misek se slanou ovesnou kaší, snědenou v kuchyni pod bedlivýma (i když šilhavýma) očima manželky hostinského - což Miriam stěžovalo úkol skrýt do dlaně svoje pilulky. Hodně s tím nadělala, recitovala nad miskami cosi na způsob modlitby díky. Miriam trpělivě čekala, chvílemi pohybovala rty - její nechápatý němý výraz vysvětlila hostinské Brill ve své roli dlouho trpící dcery, pečující o nemocnou matku.

O necelou hodinu později byly Miriam a Brill znovu na cestě, mířily k pobřeží. Dech se jim srážel před obličejem v mrazivém ranním vzduchu v bílé obláčky. Připadaly si jako někde na ledové poušti. Do rána se na všem vytvořila silná námraza, i když sněhu moc nepřípadlo. Miriam se hrbila pod těžkým plátěným ruksakem, ve kterém měla svůj bicykl a zásoby. Brill také nesla těžký vak, protože Miriam vykonala ještě před započítím jejich výpravy další dvě cesty na druhou stranu, aby přenesla nejnnutnější zásoby. Ačkoli ušly jen dvě míle od Paulettina domu, časově od něj byly tím nejbizarnějším způsobem vzdáleny celá staletí. Tady venku by dokonce i menší zranění jako vykloubený kotník znamenalo pohromu. Přesto měly jisté výhody, jinak dostupné pouze Klanu a jeho nejvýznamnějším rodinám - od moderní turistické obuvi až k mohutné automatické pistoli, kterou Brill nesla v pouzdru ukrytém pod svým pláštěm podšitým termoizolační látkou.

"Doufám, že to vyjde," podařilo se říct Miriam mezi cvakáním zubů. "Připadala bych si opravdu hloupě, kdyby se ukázalo, že ten medailon nefunguje ani tady."

"Moje matka říkala, že to jde poznat, když jsou mrtvé," řekla Brill pragmaticky. "Dívala jste se na něj od té doby, co jsme sem přišly?"

"Ne." Miriam zašmátrala v kapse a vyndala jej. Otevřel se snadno a ona jej okamžitě zase zavřela. "Sakra. Jo, bude to fungovat, pokud mi přitom rovnou nevyhřežnou střeva. Vyvěrá z toho mnohem větší síla než z toho prvního."

Pod podrážkami těžkých bot jim křupaly zmrzlé kostičky listů. Zájezdní hostinec jim brzy zmizel z očí a na cestě před sebou neviděly ani živáčka, jako by v této roční době nikdo nikam nechodil. Nad jejich hlavami roztahovaly paže opadané stromy, holé a smutné v tvrdém ranním světle. "Myslíš, že už jsme na místě, kde na nás není odnikud vidět?" zeptala se Miriam.

"Ano." Brill se zastavila. "Můžeme začít."

Miriam se zastavila vedle ní. Zašoupala nohama. "Nečekej tady zbytečně dlouho. Když se nevrátím do pěti minut, můžeš usuzovat, že je všechno v pořádku. Prostě jdi dál a já se k tobě připojím v přepřahací stanici. Pokud uslyšíš někoho přicházet po cestě, schovej se. Jestli se zpozdíš, počkej jeden den, pak si kup koně nebo mezka, odjed do Fort Lofstrom a požádej, aby tě odvedli k Angbardovi. Jasně?"

"Jasně." Brill na okamžik ztuhla, pak se naklonila dopředu a objala Miriam. "Ať vás Nebeský otec ochraňuje," zašeptala.

"Tebe taky," řekla Miriam, kterou to překvapilo víc než cokoli jiného. Prudce Brill její objetí oplátila. "Opatruj se." Pak se od ní odtáhla, vytáhla vrahův medailon, postavila se do středu cesty a upřela zrak do jeho spleťtých hlubin.

Bylo dvanáct hodin a všechny kostelní zvony v Bostonu vyzváněly poledne.

Podivné ženě jdoucí po ulici s očima těkajícíma ze strany na stranu se nedostávalo víc než jen kradmých pohledů. Pravda, měla na sobě těžký batoh - což bylo u ženy ojedinělé - a tu nejpodivnější pokrývku hlavy, a její oděv byl na hony vzdálen od poslední módy, a tak nebylo divu, že ji brzy obklopili pouliční výrostci a začali na ni divoce pokřikovat; žena ale kráčela dál s výrazem kamenného odhodlání, který nevěstil nic dobrého pro kohokoli, kdo by se jí odvážil zastoupit cestu.

Dopravních prostředků tam bylo poskrovnu, ale jezdily rychle, a žena se bojácně rozhlížela na obě strany pokaždé, když chtěla přejít ulici. Za ní zarachotila otevřená tramvaj, její železná kola vykřesávala jiskry z dlažebních kamenů. Zevnitř se ozval výbuch divokého smíchu a žena mrštně uhnula a stáhla se do bezpečí chodníku.

V blízkosti rybiho trhu a hokynářských krámů počet chodců vzrostl. Žena pohlédla na prodáváče zimních kaštanů, zvedla nos, když obcházela postaršího zametače mumlajícího nad pytlek psích výkalů, pak se zastavila na rohu ulic The Mail a Jefferson Street, krátce se podívala přes rameno a tiše řekla do svého šátku:

"Záznam: Tohle není Boston - přinejmenším Boston, jaký znám já. Jména ulic nesouhlasí a budovy jsou tu z kamene a cihel, ne ze dřeva nebo betonu. Po silnici se jezdí na levé straně a automobily - není jich mnoho - mají komínky jako parní lokomotivy. Ale nápisy jsou v angličtině a silnice jsou z dlažebních kamenů nebo asfaltu a mám z toho pocit, jako by to byl Boston. Divné, opravdu divné. V každém případě se tu cítím víc doma než v Nijeweinu."

Postupovala dál ulicí, tiše mluvila do připínacího mikrofonu připevněného uvnitř svého šátku. Ulicí profukoval ostrý vítr, hrozil, že jí ho sebere z hlavy: nenápadně si jej utáhla a přidržovala jej na místě rukou.

"Vidím v ulicích muže i ženy - třebaže mužů je víc než žen. Způsob oblékání je - hmm. Snad by se dalo říct viktoriánský,

i když to není přesný popis. Že by post-viktoriánský? Muži nosí kravaty nebo šátky nad vysokými tuhými stojáčky, dvouřadové obleky bez límců a objemné svrchníky. Všechny klobouky jsou kulaté, spousta klobouků, ale vidím také saka se žlutými a modrými pruhy, ba dokonce křiklavější vzory." Kráčela dál, kolem barokního požárního hydrantu ze železa odlitého do podoby čínského draka připraveného vychrlit ze sebe proud vody. "Ženy na sobě mají těsně vypasované kabátky a sukně až na zem. S výjimkou některých mladších, co mají oblečené kalhoty a na nich sukně po kolena. Něco jako orientální styl." Projela kolem ní žena na bicyklu, záda strnule napřiměná. Bicykl byl černý kostičas. "Hm. Pro jízdu na kole nosí pytlíkové kalhoty a něco jako pákistánskou tuniku. Každá má na hlavě šátek nebo klobouk." Podívala se nalevo. "Ve výkladních skříních jsou vypsané tržní ceny. Právě jsem procházela kolem obuvníka s řadou kovových kopyt a vystavených vzorků kůže a, Ježíši Kriste."

Zastavila se a prohnula se dozadu, aby nahlédla do malé špinavé výkladní skříně obchůdku, který právě mījela. Uši jí naplnil vzdálený bzukot. "Mechanický sčítací stroj - elektromotorek, rozdělovací klíč, čože, technika z období devatenáct set třicet? Děrné štítky? Čtyřicátá léta? Kéž bych tomu byla věnovala větší pozornost v muzeu. Tihle hoši jsou o hodně vpředu před Gruinmarktem. Hej, tamhleto vypadá jako Edisonův fonograf, ale není na tom trouba a vzadu jsou jakési trubky. A amplion." Podívala se na to důkladněji. Cena... "cena je v librách, šilincích a pencích," vydechla do svého mikrofonu.

Miriam se zastavila, přemožená pocitem úzkosti. Tohle není Boston, uvědomila si. Je to zase něco úplně jiného. Zcela nový svět, takový, co má vakuové elektronky, sčítací stroje a parní automobily - padl přes ni stín. Vzhledla a dech se jí zatajil v hrdle. A vzducholodě, pomyslela si. "Vzducholodě!" zamumlala. Měla nádherný, svérázný proudnicový tvar v barvě zlata lesknoucího se ve svitu zimního slunce, a motory té věci rozvíbrovaly okna výkladní skříně, když jí přelétala nad hlavou, s přídí namířenou do větru. Tady bych opravdu mohla odvést kus práce, pomyslela si vzrušeně. Zastavila se, podívala se do výkladní skříně lodního jednatele, Greenbaum et Pty, "Brány do světa".

"Promiňte, madam. Mohu vám nějak pomoci?"

Spěšně se otočila. Velký muž s brunátným obličejem, rozježeným knírem a v uniformě, v modré přilbě s plochým vrcholem - a jeje, pomyslela si. "Doufám, že ano," hlesla plaše a hlasitě polkla. Mám předstírat francouzský přízvuk?

"Před chvílí jsem přijela do, ehm, sem do města. Mohl byste mi, laskavý pane, ukázat cestu k nějakému slušnému a poctivému zastavárníkovi?"

"Právě jste přijela?" Policista si ji pochybovačně změřil odshora dolů, ale nesáhl ani po svém obušku, ani po mosazné píšťalce, která mu visela na řetízku kolem krku. Něco na ní ho zřejmě přimělo rozmyslet si to. Možná skutečnost, že neměla na šatech záplaty a nebyly špinavé, nebo to, že na ní nebyla vidět zjevná podvýživa. "Zastavárník? Hmm, jestli tomu dobře rozumím, tak nechcete zůstat ve městě po setmění bez prostředků, je to tak? Chudobinec v tuto roční dobu takřka přetéká a byla byste nerada, kdyžby se na vás nedostal kavalec, že ano?"

Miriam sklopila hlavu. "Děkuji vám, laskavý pane, ale bude o mne dobře postaráno, pokud se mi podaří sehnat dost peněz, abych mohla kontaktovat svoji sestru. Ona a její manžel pro mne poslali, abych jim pomáhala s dětmi."

"Dobrá," přikývl. "Jděte dál tudy, po Jeffersonově ulici, pak zabočte doleva do Highgate. Tou se dostanete do Holmes Alley. Hlavně se nespletejte a nechoďte do Černé šachty, je to odporné hnízdo spodiny a nikdy byste odtamtud nenašla cestu ven. V Holmes Alley najdete obchod Erasma Burgesona, ten se k vám bude chovat poctivě."

"Ach, děkuji vám," vyhrkla Miriam, ale policista se již odvrátil - pravděpodobně hledal nějakého pobudu, kterého by mohl sekýrovat.

Miriam pospíchala blokem, řídila se policistovými radami. Po silnici vedle ní i po obloze nad ní dál plynula doprava. Každou chvíli viděla jakési podivné tahače vlekoucí za sebou čtyři až šest krátkých maringotek a všimla si taky žluté koňské bryčky. Napadlo ji, že žlutá je zřejmě interuniverzální barvou taxíků, třebaže si netroufala hádat, jak by asi bostonští environmentalisté přijali uhelné hořáky. Byly tam obchody, celé tucty obchodů, ale žádné obchodní domy nebo supermarkety a taky žádné automobily na benzin nebo barevné reklamní fotografie. Plakáty na stěnách budov byly namalované a zobrazovaly jednoduché slogany jako KUPUJTE EDISONOVO MÝDLO Z RŮŽOVÝCH PLÁTKŮ A BUDETE MÍT PLETĚ JAKO KVĚT. Také tam nebyli, teď když věděla, po čem se dívat, žádní žebráci.

Jakmile strčila do dveří zastavárnického krámu Erasma Burgesona, pod třemi zlatými koulemi značícími jeho řemeslo, rozcinkal se zvonek. Krám byl uvnitř tmavý a zaprášený, police vysoko přečpané jídelními soupravami, stříbrným nádobím, prosklená skříň byla plná pistolí a dalších, obtížněji definovatelných předmětů. Na druhé straně obchodu stály řady stojanů s uprášeným šatstvem. Pokladna, ozdobená andílky a zlatými listy, vyprávěla svůj vlastní příběh; a, jak Miriam doufala, pod skleněnou deskou pultu vedle ní byla sametová látka a na ní vyložené šperky. Zdálo se, že v obchodě nikdo není. Miriam se nejistě rozhlédla kolem, snažila se všechno vstřebat. Tak tohle zdejší lidé považují za cennosti, pomyslela si. Měla by sis je zapamatovat.

Závěs vzadu se zavlnil a do místnosti vklouzla hubená postava. Muž se přišoural za pult a otočil se, aby se na ni podíval. "Neviděl jsem vás tady už někdy?" zeptal se.

"Ehm, ne." Miriam zašoupala nohama. "Vy jste pan Burgeson?" zeptala se.

"Přesně tak." Neusmál se. Oblečený celý v černém, s rukávy a nohavicemi tenkými jako čističe na dýmky. Jediné, co potřeboval, byl klobouk ve tvaru kouřové roury, a vypadal by jako navrátilce z Občanské války. "A kdo račte být vy?"

"Jmenuji se Miriam, ehm, Fletcherová." Našpulila rty. "Bylo mi řečeno, že jste zastavárník."

"A co jiného bych byl v obchodě jako tento?" Naklonil hlavu na stranu, jako papoušek, jeho velké tmavé oči jí probodávaly v přítmí krámu.

"Ehm, teprve nedávno jsem připlula k těmto břehům." Zakašlala. "A nemám peníze, pouze pár předmětů, které by stálo za to prodat. Doufala jsem, že byste mi mohl pomoci vyřešit mou svízelnou situaci."

"Předmětů." Burgeson se posadil - skrčil - na vysokou dřevěnou stoličku bez opěrky, na které musel zvednout kolena téměř do úrovně pultu. "Záleží na tom, jaký druh předmětů máte na mysli. Já totiž nekupuji jen tak ledajaké staré krámy,

víte?"

"Samozřejmě. Pro začátek tady mám pár klenotů." Povzbudivě přikývl, a tak Miriam pokračovala. "Ale pak bych vám ráda prodala něco hodnotnějšího. Víte, tam, odkud pocházím, disponuji značnými prostředky, a nadále udržuji se svou starou zemí styky."

"A jaká země to je?" zajímal se Burgeson. "Ptám se jen kvůli požadavkům Zákona o cizincích a protistátní činnosti," dodal spěšně.

"Jsem ze -" Miriam si olízla rty. "Skotska."

"Ze Skotska." Hleděl na ni. "S takovým přízvukem," řekl ironickým tónem. "Vida, vida, vida. Takže ze Skotska. Ukažte mi ty šperky."

"Okamžik." Miriam popošla dopředu, sklopila oči ke skleněné desce na pultě. "Hmm. Poněkud ubohý výběr. To je všechno, co máte na prodej?"

"Madam." Seskočil ze své stoličky. "Za co mne máte? Tohle jsou jen obyčejné věci, veřejně vystavené pod pultem, který může každý otrapa rozbít a ukrást mi je. Tu lepší sortu si schovávám jinde."

"Ach tak." Sáhla do svého vaku a chvíli v něm šmátrala, pak vytáhla, co hledala. Byla to malá dřevěná krabička - zakoupená v obchůdku se suvenýry v Cambridgi, kde byl jinak vyslovený nedostatek levných dřevěných šperkovnic - a v ní dvě perlové náušnice. Právě perly. Velké. "Pro začátek bych byla ráda, kdybyste mi odhadli tohle."

"Hmm." Burgeson vzal krabičku, hryzl se do spodního rtu. "Omluvte mne." Máchl zvětšovací sklem a důkladně si perly prohlížel. "Budu je muset otestovat," zamumlal, "ale pokud jsou to pravé perly, mají docela velkou cenu. Odkud je máte?"

"Já to vím a vy můžete hádat," napjala se.

"Ha." Mrtvolně se na ni usmál. "Až je příště budete chtít prodat, raději si vymyslete nějaký lepší příběh. Já si nenechám strčit od vaší paní krk do oprátky, pokud se rozhodne poslat po vás policii."

"Hmm. Co vás vede k přesvědčení, že jsem nenechává služka?" zeptala se.

"Nu." Podíval se na ni podél svého nosu. "Vaše šaty nepatří mezi takové, jaké by si na sebe vzala moderní žena nebo dokonce žena disponující vlastními prostředky -"

"Právě jsem vystoupila z lodi," poznamenala Miriam.

"A náušnice jsou těmi nejlákavějšími šperky pro ty, kdo mají dispozice k zlodějství," dodal.

"To, že nemám vyhovující oblečení, mne neklasifikuje jako zlodějkou," poznamenala Miriam.

"Kromě toho," dodal přísně, "Skotsko neexistuje už sto sedmdesát let. To území je teď součástí Grande Bretagne."

"Och." Miriam si přikryla ústa. A sakra! "No dobře." Podařilo se jí vyčarovat znavený úsměv. "A co tohle?"

Čtvrtkilogramová cihlička ryzího zlata byla asi palec široká, dva palce dlouhá a půl palce silná. Seděla na prodejním pultě jako vetřelec z jiného světa, leskla se příslibem moci a bohatství.

"No pání," vydechl Burgeson, "pokud je tohle platidlo, kterým pokrývají movité dámy své výdaje ve Skotsku, možná to koneckonců není zas tak neuvěřitelná fikce."

Miriam přikývla. A že by to mělo pokrýt moje výdaje, pomyslela si, ta zatracená věc mě stála skoro tři tisíce dolarů.

"Všechno závisí na tom, nakolik jste poctivý," řekla odhodlaně. "Tam, odkud pochází tahle, je jich víc, o hodně víc.

Chtěla bych si koupit pár věcí a také potřebuji hotové peníze. Zkrátka sem chci zapadnout. Nezájímá mě, jestli šidíte vládu na daních nebo lžete úřadům, jde mi jen o to, zda jste poctivý ke svým zákazníkům. Neznáte mě, a jestli nechcete, už mě nikdy v životě neuvidíte. Na druhé straně, pokud řeknete ,ano' -" setkala se s jeho pohledem - "tak tohle nemusí být naše poslední transakce. Ani zdaleka ne poslední."

"Hmm." Burgeson ji upřeně pozoroval. "Pracujete pro Francouze?" zeptal se nakonec.

"Cože?"

Zdálo se, že Miriamin výraz, plný nepochopení, jej ujistil. "To je dobře," řekl srdečně. "Omluvte mne, ale musím si přinést lučavku královskou. Pokud je to ryzí, mohu vám dát, och, deset liber ihned a dalších, hmm -" zvedl zlatou cihličku a položil ji na váhy za sebou. "- šedesát dva liber a osm šilinků nejpозději do zítřejšího poledne."

"Ne." Miriam zavrtěla hlavou. "Vezmu si deset dnes a šedesát zítra - plus zástavu plných pět liber ve vašem obchodě za každé zboží ode mne, které si tu necháte." Přelétala očima cenovky. Zdálo se, že šilink, dvacetina libry, tu má přibližně stejnou cenu jako dolar doma. Libry byly velké peníze.

"Absurdní." Hleděl na ni. "Tři libry."

"Čtyři."

"Ujednáno," řekl a jeho nervózní výraz se rychle vytratil.

Miriam měla pocit, že byla oklamána, přesto ale přikývla. Zastavárník odešel ke dveřím a otočil cedulku visící na nich, tak aby byl pod sklem nápis ZAVŘENO.

"Nyní mi dovolu otestovat všemi prostředky, které mám k dispozici, tuto cihličku. Odeberu si miniaturní kousíček skalpelem, když dovolíte..." Pospíchal do zadní místnosti. O okamžik později se vynořil se skleněným odměrným válcem plným vody, do které zlatou tyčinku upustil. Následovalo škrábání výpočtů na papír. Konečně přikývl. "Och, nanejvýš uspokojivé," zamumlal si pro sebe, aniž se na ni podíval. "Váš vzorek je vskutku přijatelně ryzosti," řekl a tvářil se přitom téměř překvapeně. Sál si do vnitřní kapsy a vyndal ošoupanou portmonku, ze které vytáhl neuvěřitelně velké bankovky. "Devět jednolibrových bankovek, vážená paní, drobné ve stříbře a pár měďáčích. Doufám, že je to k vaší spokojenosti; jsem si jistý, že banka naproti přes ulici vám je s radostí rozněší." Dále vytáhl plnicí pero a účetní knihu, voskovou cihličku, svíčku a kovové razidlo. "Ještě pro vás sepiši tuto příslibovou kartu na šedesát liber. Pokud byste si ráda vybrala něco z mého zboží, klidně se tu porozhlédněte, zatímco budu pracovat."

"Máte tady měřicí pásmo?" zeptala se.

"Samozřejmě." Stáhl jedno z háčku za pultem. "Pokud byste potřebovala upravit něco ze šatstva, paní Borisovičová

přes ulici je jednou z nejlepších švadlen široko daleko a spraví vám cokoli na počkání. I její dcera je velmi šikovná švadlena."

Během příští hodiny Miriam prohledávala zastavárníkův krám. Rozsah oblečení visícího ze stojanů odzdola až vzhůru ke stropu, který byl závratných dvacet stop vysoko, byl obrovský a podivný, ale Miriam věděla, co chce - cokoli, co by nevypadalo příliš cize, než si tady vybuduje zázemí a najde si opravdovou švadlenu, která jí ušije ošacení pro záležitosti, jež měla v úmyslu. Což bude téměř s jistotou vyžadovat formální obchodní oblečení, stejné jako se nosilo ve vysokých finančních a právnických kruzích doma. Jako zárukou objevila odpovídající kabátek, blůzu a dlouhou sukni, které byly v dobrém stavu a docela odpovídaly i velikostí. Převlékla se v Burgesonově přečpaném, plišní páchnoucím sklepě, zatímco zastavárník znovu otevřel krám. Chvilí si na to zvláštní oblečení musela zvykat - kabátek byl strohého střihu a blůza na sobě měla vysoký tuhý stojáček -, ale nakonec v uprášeném zrcadle spatřila osobu ne příliš odlišnou od žen, které mījela cestou do města.

"A," přikývl Burgeson. "Dobrý výběr. Ovšem bude vás stát jednu libru čtrnáct a šestipenci."

"Jistě," přikývla Miriam. "Dál budu potřebovat nějakou dějepisnou knihu."

"Dějepisnou knihu?" Změřil si ji zvláštním pohledem. "Nějaký konkrétní titul?"

"Nějakou, co do detailu popisuje posledních tři sta let," odpověděla s úsměvem.

"Hmm." Burgeson zaplul do zadní části krámu. Zatímco byl pryč, našla Miriam pár rukaviček z kozlečiny a slušný svrchník: klobouky jí připadaly jeden jako druhý groteskní, ale nakonec si přece jen vybrala cosi poddajného se širokou krempou a minimem kožešiny. Zastavárník se vrátil a s bouchnutím položil na skleněnou desku pultu vázanou knihu. "Mohla byste začít i s něčím horším, než je tohle. Alfredovy letopisy o Nových Britech."

"To bych mohla." Hleděla na ni. "Ještě něco?"

"Ano, mám tu ještě něco." Vytáhl další knihu - obalenou v hnědém papíru, naprosto anonymní, tenčí a lehčí. "Tohle." Otočil to k ní přední stranou, otevřenou na předšádku knihy.

"Revidované vydání Hanoverského exodu". Když uviděla autora, kousla se do rtu: "Karl Marx. Hmm. Tohle si necháváte na spodní polici, že ano?"

"Je to nanejvýš rozumné," řekl, zavřel ji a zastrčil pod první knihu. "Přesto ji vřele doporučuji," dodal. "Originální Marx."

"Přesně tak. Kolik chcete za obě?"

"Šest šilinků za Alfreda, libru za Marxe - uvědomujete si, že pakliže byste byla jen přistižena s výtiskem této knihy, může vám to v lepším případě vysloužit zmrskání a v horším pět let v Kanadě?"

"To je mi jedno." Usmála se, zakázala si pokrčit rameny. "Vezmu si obě. A taky ten klobouk, rukavice a plášť."

"Bylo mi potěšením obsloužit vás, madam," řekl nadšeně. "Kdy vás znovu uvidím?"

"Hmm." Přimhouřila oči. "Zítřka ty peníze nebudu potřebovat. Nevrátím se sem přinejmenším pět dní. Ale pokud stojíte o další z těch kousků -"

"Kolik mi jich můžete dodat?" zeptal se zdánlivě lhostejně.

"Tolik, kolik jich budete potřebovat," odpověděla. "Ale při příští návštěvě ne více než dva."

"Dobrá." Kousl se do spodního rtu. "Za dvě, za předpokladu, že testy u této první vyjdou správně a u těch dalších taktéž, vám vyplatím sumu dvě stě liber." Podíval se přes rameno. "Ale ne všechno najednou. To by mohlo být nebezpečné."

"Mohl byste mi prokázat jiné služby než vyplacení peněz?" zeptala se.

"Záleží na tom, o co by šlo." Zvedl na ni obočí. "Nechci mít nic společného se špionáží, pobuřováním ani papeženectvím."

"V ničem z toho nejedu," ujistila ho. "Ale jsem opravdu, opravdu velice daleko od domova. Potřebuji si tady zřídit nějaké zázemí, které by mi umožnilo založit dovozně-vývozní podnik. To bude znamenat... hmm. Potřebujete nějaké osobní doklady, když se pohybujete kolem? Pasy? Nebo když si chcete otevřít bankovní účet, založit firmu, najmout si právníka, který by mne zastupoval?"

Zavrtěl hlavou. "Jste opravdu z velké dálky," zamumlal. "Bůh mi pomáhej, na všechno zní odpověď ano."

"Dobrá." Podívala se na něho. "Budou potřebovat doklady. Kvalitní doklady, nejlépe opravdové po skutečných lidech, kteří je už nepotřebují - hlavně kvůli tomu nikoho nevrážděte -, nejlépe rodný list po dítěti, které zemřelo před svými prvními narozeninami," dodala spěšně.

"Rozehríváte záhyby v mém srdci." Pomalu přikývl. "Rád vidím, že máte přece jen jisté morální zábrany. Jste si jistá, že mi nechcete říct, odkud jste přišla?"

Zvedla si prst k ústům. "Zatím ne. Možná až vám budu důvěřovat."

"Ach, ano." Uklonil se. "Mohl bych vám před odchodem nabídnout číši portského? Malý drink na naše budoucí obchodní vztahy."

"Ano, to opravdu můžete." Usmála se a nenápadně odhrnula lem své rukavičky, aby se podívala na hodinky. "Myslím, že mi zbývá ještě půlhodinka, než budu muset odejít. Můj kočár se o půlnoci promění zpátky v dýni."

DRUHÁ ČÁST

BOD ODLIŠNOSTI

HODINA DĚJEPRAVY

"Chcete říct, že nevíte, kde je?" Z muže stojícího u skleněné vitríny vyzařovala nevíra, od jeho napjatých ramenou až po nerozhodný výraz. Za normálních okolností by jej obsah skříně - vzácné relikvie Klanu, jejichž cena byla nevyčíslitelná - fascinoval, ale právě teď byla veškerá jeho pozornost upřena na nositele špatných zpráv.

"Já vám říkal, že s ní budou potíže." Věvodův tajemník byl nesmlouvavý. Neušklíbl se, ale jeho výraz naznačoval špatně zastíranou netrpělivost. "Máte co do činění se ženou, která se narodila a vyrostla na druhé straně; od samého začátku bylo zřejmé, že nám způsobí problémy. Říkal jsem vám, že nejlepším způsobem, jak s ní jednat, by bylo nenásilně ji začlenit a pohybovat jí ve směru, jakým již kráčela, ale vy jste mě neposlouchali. A po té záležitosti s nájemným vrahem -"

"Byl bych vám vděčný, kdybyste si zapamatoval, že ten nájemný vrah byl z mé vlastní krve," řekl Ezau zlověstně tichým tónem.

"Mně by bylo jedno, i kdyby to byl sám magistrátní princ z provincie Xian-Ju. Bylo to hloupé! Vlastně jste tím Angbardovým mužům oznámili, že se ji snaží zabít někdo mimo Klan, zahnali jste ji do podzemí, a tím jste pro mne zničili její potencionální prospěšnost. Všechno jsem měl již promyšlené a pečlivě naplánované, dokud jste se ji nepokusili zabít. A pak jste místo ní omylem zlikvidovali jinou ženu, když už jsem měl v rukou všechny trumpfy!"

"Neřekl jste nám, že necestuje sama. Nebo že se ukrývá v komnatách lady Olgy. Ani jsme nepředvídali všetečnost Olžiny gardedámy, která skočila na návnadu nastraženou na někoho jiného. A rozhodně nejsme jediní, kdo tady má problémy. Neříkal jste náhodou, že si ji dokážete pohlídat?" Ezau se otočil a zahleděl se na Matthiase. Dnes na sobě měl tajemník vyjížďkový oblek nižšího šlechtice z barbarského východu: brokátový kabátec a dlouhé vlněné kamaše, klobouk s chocholem z pávích per a jezdecké boty. "Vy si myslíte, že padělek poslední vůle starého pána něco vyřeší? Ztrácíte kontrolu nad situací?"

"Ne." Matthias nenuceně položil ruku na jílec svého meče. "Napadlo vás, že jako Angbardova dědička by měla být spíše nakloněna mým návrhům, než nikoli? Bohatství nemusí nevyhnutelně znamenat bezpečí, jak jistě víte, a ona si byla vědoma své izolovanosti. Snažil jsem se ji dostat pod kontrolu, nebo ji přinejmenším vystrašit natolik, aby ochotně spolupracovala, a to tím, že jsem proti ní poštal méně významné rodiny a sám jsem se pasoval do role jejího ochránce. Vy jste ji místo toho vydělali, ještě než jsem stačil dobudovat základy. Odhalili jste se jí brzy, příliš brzy, a výsledkem je ztráta pro obě strany. O to větší, že se ji někdo - kdokoli - pokoušel zlikvidovat prostřednictvím lady Olgy."

"A čím je to chyba, že unikla?" zavrčel Ezau tiše. "Či nastražený drát selhal?"

"Můj, přiznávám," Matthias opět pokrčil rameny. "Ovšem já nejsem tím, kdo se potácí kolem ve tmě. Já ji opravdu chtěl naverbovat pro naši věc. Dobrovolně, či nedobrovolně, na tom nesejde. S oficiálně uznanou dědičkou v hrsti bychom měli mít zajištěný dostatek hlasů, až se zbavíme Angbarda... Nu, když tohle selhalo, nebudeme na tom o nic hůř, pokud by měla zemřít, třebaže to zpočátku rozhodně nebylo mým cílem. Můžete být rádi, že mám k dispozici záložní plán."

"Pokud se rovnováha moci v Klanu vychýlí příliš daleko ve prospěch Lofstrom-Thorold-Hjorthů, riskujeme ztrátu páky, kterou jsme již získali," varoval jej Ezau. "A to nemluvím o mocenské hře toho starého netopýra. O co té ženě vůbec jde? Kdyby měla rada sebemenší podezření..." Zavrtěl hlavou. "Musíte opětovně získat kontrolu. Najděte ji a neutralizujte nebo pravděpodobně ztratíte veškerou půdu pod nohama, kterou jsme pracně získávali uplynulé dva roky."

"Já riskuji mnohem větší ztrátu," připomněl mu Matthias jedovatě. "Proč se ji vaši lidé pokoušeli zabít? Byla přirozený odštěpenec, dokonalý, a pro naši věc rozhodně užitečnější živá než mrtvá."

"Takovým jako vy nepřísluší posuzovat naše cíle," zamračil se Ezau.

Matthias zesílil stisk na jílcí svého meče a pomalu se odvrátil stranou, nespouštěje po celou dobu oči z Ezaua.

"Odvolejte to," řekl prázdně.

"Já -" Ezau zachytil jeho pohled. Kratičké pokývnutí. "Omlouvám se."

"Jedeme v tom spolu," řekl Matthias tiše, "a to až do takové míry, že jsme oba předem propadli hrdlem, pokud vyjdou naše plány na světlo. A poněvadž tomu tak je, je pro mne podstatné, abych věděl nejenom o zamýšlených akcích vaší organizace, ale také proč jednáte tak, jak jednáte - tak abych mohl předvídat budoucí střety zájmů a mohl se jich vyvarovat. Rozumíte?"

Ezau znovu přikývl. "Já vám říkal, že s ohledem na tuto situaci možná existují příkazy již z dřívějšíka. A on tu skutečně takový příkaz byl," řekl váhavě. "Jen nějaký čas trvalo, než se vynořil na světlo, to je všechno."

"Cože? Chcete říct, že to byl příkaz - bohové, vy se stále snažíte zabít matku a její dítě! Po - jak už je to dlouho - více než třetinu století?"

Nyní bylo na Ezauovi, aby pokrčil rameny. "Náš svatý Starší ten příkaz nikdy neodvolal, a nám nepřísluší, abychom o jeho slovu pochybovali. Jakmile se moji příbuzní dozvěděli o pokračující existenci dítěte, čest jim velela pokusit se splnit tyto příkazy."

"To je stejně stupidní jako cokoli, co jsem kdy slyšel od Klanové rady," poznamenal Matthias suše. "Časy se mění, víte."

"Já vím, jenže kde bychom byli bez loajality vůči našim předkům?" Ezau se chvíli tvářil pohoršené. Pak ukázal na skleněnou vitrínu. "Kontinuita. Kde by bez ní Klan byl? Nebo ztracená rodina?"

"Bez - tohohle?" Matthias přimhouřil oči proti jasnému světlu ve vitríně. Kožený opasek s podivně tvarovanou mosaznou přezkou, nůž, oděv, kniha vázaná v kůži. "Tohle není Klan, ať si myslíte cokoli. Je to jen počátek Klanu."

"A také počátek mých předků, víte?"

Matthias zavrtěl hlavou. "To nebylo moudré, setkat se zrovna tady," zamumlal.

"Právě naopak, zde jsme v bezpečí." Ezau se otočil zády k relikvíím Zakladatele. "Otázkou je, co budeme dělat dál?"

"Pokud byste dokázal přimět svoje příbuzné, aby se ji přestali snažit zabít, mohli bychom se pokusit hodit vinu na někoho jiného," poznamenal Matthias. "Nabízí se pár vhodných kandidátů, převážně proto, že se ji opravdu snaží zabít. Pokud se nám to podaří, můžeme se pak vrátit k plánu A, který, jak jistě souhlasíte, by nastolil nejžádanější výsledek této situace."

"Nemožné." Ezau si přejel prstem přes hrdlo. "Starší k tomu řekli svoje před třiatřiceti lety." Matthias si povzdechl. "Nu, když na tom trváte, konejte dál podle svého. Teď to ale bude mnohem obtížnější. Předpokládám, že kdybych byl schopen zmocnit se její nevlastní matky, mohla by posloužit jako návnada, ale bude vás to stát -"

"Jsem přesvědčen, že pro vás mohu zajistit náležitou odměnu, kdybyste to pro nás mohl udělat. Možná ne ve stejné výši, jakou byste dostal za naši malou loutkovou hraběnku, nicméně by vás náležitě uznání neminulo."

"To by bylo skvělé. Vydám pokyny a vyhlásím pohotovost pro svoje agenty. Alespoň něco, na čem se shodneme." "Přesně tak."

Matthias otevřel dveře do vnějšího přijímacího pokoje starého kupeckého domu. "Pojďte."

Ezau jej následoval z malého skladiště a dolů po úzkém schodišti, které vedlo na dvůr před domem. "Takže co navrhuje jako další krok, jakmile bude mrtvá?"

"Další krok?" Matthias se zastavil a upřel oči na posla. Jeho výraz byl nečitelný. "Přesvědčím se, zda dokážu situaci vyřešit i za nových okolností a pokračovat stejným směrem jako předtím. Co jste očekávali?"

Ezau ztuhl. "Vy si opravdu myslíte, že můžete převzít kontrolu nad bezpečností Klanu - dokonce i z vaší současné pozice -, aniž byste byl člen vnitřní rodiny a podílník?"

Matthias se usmál, jen na kratičký okamžik. "Sledujte mne."

Snášel se soumrak. Miriam se skryla mimo cestu za povaleným kmenem napůl pohřbeným ve sněhu, zatímco ze sebe sundávala vnější vrstvu oblečení. Natahovala si promrzlé džinsy a zuby jí přitom cvakaly zimou. Pečlivě složila šaty do vnější kapsy krosny, přestrojení, které si oblékla ráno, složila nahoru. Poté rozložila a zajistila bicykl. Nakonec si připevnila přes oči objemné brýle na noční vidění - jako bych měla před každým okem teleskop, pomyslela si -, zapnula na zip vak, který se tím proměnil v pár sedlových brašen, přehodila je přes bicykl a šlápla do pedálů.

Cesta pod pneumatikami kola jen ubíhala, a jedinými zvuky kolem bylo křupání štěrků a občasné hlasité prasknutí větvičky v lesním šeru. Bílá pokrývka, která halila okolní krajinu, jako by pohlcovala veškeré zvuky, a mraky na obloze byly obrovité a temné, jejich břicha se nadouvala příslibem další nadílky jemného prašanu brzy nad ránem.

Jízda na bicyklu pro ni rozhodně nebyla druhou přirozeností, ovšem nepřítomnost jiných dopravních prostředků či pěších poutníků ji značně usnadňovala rychle si na to zvyknout. S potěšením používala důmyslné převody, které činily i jízdu do svahu přinejmenším snesitelnou. Sedmimílové boty, pomyslela si zasněně. To druhé město, ať se jmenovalo jakkoli, prostě ne-Boston, bylo postavené pro nohy a bicykly. Bude si muset jeden koupit, až se tam vydá příště, ať už to bude kdykoli. Navzdory svému přípitku na budoucí spolupráci s Burgesonem měla vůči tomu světu své výhrady. Chudinské zákony, zákon o pobuřování, a policista, který ji ochotně poslal ke zjevně nepoctivému zastavárníkovi - to vše jen přidávalo k obrázku, ze kterého byla již tak dost nervózní. Je to tak složité! Co tím chtěl říct, že není žádné Skotsko? Dokud nebudu vědět, jaké mají zákony a zvyklosti, nebude bezpečné vracet se tam.

Míle ubíhaly. Po hodině a půl je Miriam už cítila v lýtkových svalech, které zabořily s každým šlápnutím do pedálů - ale udržovala si dobrou rychlost, a než se úplně setmělo, cesta již klesala k pobřeží, paralelně s řekou Charles. Nakonec projela ohybem a uviděla schoulenou postavu dřepící u cesty.

Prudce zabrzdila, seskočila z kola. "Brill?" vyhrkla.

"Miriam?" Brillin obličej byl v jejích brýlích jasně zeleným jezírkem v šeru. "Jste to vy?"

"Ano." Miriam popošla blíž, pak si vysunula brýle na čelo a vyndala kapesní svítilnu. "Jsi v pořádku?"

"Jen napůl zmrzlá." Brill se roztřeseně usmála. "Ale jinak se mi nic nestalo."

Přes Miriam se přelila obrovská vlna úlevy.

"Ta podšívka na plášti je úžasná," dodala Brill. "A poštovní stanice je hned za dalším ohybem. Čekala jsem jen hodinu. Půjďme?"

"Jistě." Miriam se podívala na sebe. "Nejdřív bych se ale měla převléknout." Trvalo jí několik minut, než rozebrala bicykl, oblékla si přes kalhoty svůj oděv, a proměnila kolo a brašny v cosi na způsob krosny zamaskované plátným krytem. "Půjďme si dát něco k večeři," navrhl.

"Vaše kouzelné brýle a svítilna," upozornila ji Brill diskrétně.

"Ach. Samozřejmě." Společně se vydaly tmou směrem k příslibu jídla a postele, ať už sebeskromnějších.

O téměř čtyřicet hodin později zazvonil u Paulette domovní zvonek. "Kdo je tam?" zavolala zpoza dveří. "To jsme my. Pusť nás dovnitř!"

Paulette otevřela dveře. Brill vpadla dovnitř první, s Miriam v patách. "Dáš koledu, nebo nedáš?"

"Ale jo, dám." Paulette ustoupila dozadu. "Vypadáš fakt jako halloweenská čarodějnice."

"To si piš." Miriam za sebou zavřela dveře. "A taky mě všechno svědčí. Nevím jak to říct diskrétně - máš doma nějaký sprej na blechy?"

"Blechy! Fuj, pryč s tebou!" Paulette si podržela nos. "A co jinak, jak to šlo?"

"Povím ti to za pár minut. Nad kávou, jakmile si odskočím do koupelny - a sakra." Miriam hleděla vzhůru na schody, na Brilliantina mizející chodidla. "Zpropadeně, musím počkat." Hodila svůj batoh na koberec, kde přistál s tupým žuchnutím. "Promiň, ale musím se převléknout. Je to naléhavé."

"Počkej tady," řekla Paulie a rozběhla se nahoru po schodech.

Než se vrátila, s tričkem a teplákovou soupravou, měla Miriam zuté boty a pouštěla se do svrchního oblečení. "Paráda, ústřední topení," řekla obdivně. "Nic na světě tě nepřiměje cenit si ho víc než tři dny strávené v massachusettské zimě bez něho. Nu, vlastně dva a půl."

"Dostala ses tam, kam jsi chtěla jít?" zeptala se Paulie.

"Jo." Miriam se podařil široký znavený úsměv.

"Tak povídej, holka!"

Miriam by ráda, ale když sraštila tvář, Paulette pochopila, co potřebuje. "Sundej ze sebe ty hadry a pak můžeš použít koupelnu v mé ložnici," řekla jí.

"Jsi zlato," přikývla Miriam vděčně. "Ale teď už opravdu musím."

O hodinu později se Miriam - o hodně zahřátější a čistější - choulila na jednom konci pohovky v Paulettině obývacím pokoji s hrnkem silného čaje. Brill, zahalená ve vypůjčeném županu, seděla na druhém konci. "Tak mi pověz, jaká byla ta tvoje procházka po lese?" zeptala se Paulette Brill. "Potkala jsi nějaké medvědy?"

"Medvědy?" Brill se tvářila zmateně.

"Ne, ale dobrá věc je to, že -" zachytila Miriamin pohled. "Ne. Nezažila jsem nic zajímavého."

"Hmm, když to říkáš." Paulette se otočila k Miriam. "Ty jsi to asi měla zajímavější, vid'? Žádná pouhá procházka po lese."

"Nu, kromě toho, že Brill málem umrzla, zatímco já se snažila, aby mě nestrčili do vězení, to bylo fajn."

"Do vězení?" Paulette zvedla konvici a nalila si do šálku čaj. "Tak tohle musíš trochu rozvést, Becksteinová. Ignorovali tvůj novinářský průkaz, či co?"

"Je to Boston, ale ne takový, jak ho známe," vysvětlovala Miriam. "Asi dvě míle jihovýchodně odsud jsem se ocitla na kraji města. Mluví tam anglicky a jezdí v automobilech, ale tím všechny podobnosti končí." Vytáhla svůj diktafon a zesílila hlasitost: "Nad hlavou mi letí vzducholoď, s britskou vlajkou! Ehm, čtyři vrtule, vypadá to jako dieselové motory. Tamhle jede další parní auto. Zdá se, že je úmyslně vyrábějí velká, mám dojem, že jsem zatím neviděla žádné, které by bylo menší než cadillac z roku padesát osm."

Paulette měla co dělat, aby se přiměla zavřít ústa. "Pořídila jsi nějaké fotky?"

"Um-hmm." Miriam se usmála a zvedla zápěstí. "Budeš je mít ihned, jakmile připojím svoje hodinky Casio se zabudovaným fotoaparátem k počítači. Já věděla, že tyhle hračky inspektora Gadgeta se budou dřív či později hodit."

"Hračky." Paulette převrátila oči v sloup.

"Je to zkrátka další nový svět, který budeme muset pochopit," řekla Miriam. "Nějaké konstruktivní návrhy?"

"Jo." Paulette položila svůj šálek. "Než tam půjdeš znovu, musíme vymyslet jak pokračovat. Ty potřebuješ tam na druhé straně právníka nebo obchodního manažera, je to tak? A potřebuješ peníze a musíš někde bydlet, a je třeba najít na té vzdálené straně místo, které se nachází stranou od lidského osídlení v Brillině světě a které si můžeme pronajmout na naší vlastní straně. Je to tak? A musíme vědět, do čeho máš vůbec v úmyslu vkročit, a to dřív, než se necháš uvěznit. Tak a teď povídej!"

Miriam sáhla do svého vaku, vydala dvě knihy a s zuchnutím je hodila na stolek. "Čas na dějepisnou přednášku. A pozor na tu, co je zabalená v hnědém papíru," varovala. "Kouše."

Paulette ji otevřela jako první, podívala se na předádku a zatajila dech. "Komunista?" zeptala se.

"Ne, je to ještě podivnější." Miriam sebrala druhou knihu. "Já začnu s touhle, ty si vezmi tamtu, pak si je prohodíme."

Paulette se podívala k oknu. "Je skoro jedenáct, proboha! Ty ze mě chceš udělat noční sůvu?"

"Ne, to nebude nutné." Miriam odložila svoji knihu a podívala se na ni. "Viš, bydlet u tebe jsem původně neměla v úmyslu."

Opravdu si vážím toho, že jsi Brill ubytovala, ale mít tady dva hosty najednou je příliš a -"

"Zmlkni," přerušila ji Paulette zprudka. "Zůstaneš tady, dokud mi neřekneš, co se děje, a dokud společně nevymyslíme jak dál! A nezapomeň na krajní lhůtu," dodala tiše.

"Krajní lhůta?" Miriam zvedla obočí.

"Setkání Klanu," vysvětlila Brill klidným hlasem. Zívla. "Říkala jsem o tom Paulie."

"Ty jim nemůžeš dovolit, aby to udělali!" naléhala na ni Paulette.

"Aby udělali co?" zamrkala Miriam.

"Aby vás prohlásili za nesvéprávnou a udělali vás permanentní svěřenkyní kohokoli, koho Klan určí," vysvětlovala Brill. Na Miriamin nechápavý výraz se zatvářila zmateně. "Vy jste to nevěděla? Olga říkala, že právě o tomhle hovořil baron Oliver."

Iris si zvedla oběma rukama ke rtům šálek s kávou. Dnes vypadala mírně roztřeseně, ale Miriam věděla, že bude lépe přilížit to nerozvádět. "Takže co jsi dělala dál?" zeptala se.

"Šla jsem do postele." Miriam se opřela v křesle a rozhledla se kolem. Hladina hluku v jídelní dvoraně muzea byla poměrně vysoká a zdálo se, že všichni jejich sousedé jsou zaměstnaní něčím jiným. "Co jiného jsem mohla dělat? Beltaigne je už skoro za pět měsíců a já těm syčákům nedovolím, aby mě převálcovali."

"Jenže to druhé místo, to nové -" řekla Iris roztržitě - "nezabere ti vždycky celý den dostat se na jednu stranu či na druhou, i kdybys měla místo, kde bys mohla na tom druhém konci zůstat?"

"Ale já tam musím, mámi." Miriam líně otevřela dózu s krystalky cukru a nasypala si lžičku do kávy. "Podívej, pokud mě chce baron Hjorth prohlásit za nesvéprávnou, bude muset přijít s nějakými důkazy, na základě kterých by to mohli udělat. Mohlo by se mu to podařit, když tam nebudu, abych se mohla hájit, ale myslím, že nejsilnější obranou, jakou mohu mít, je důkaz, že tam venku probíhá spiknutí - spiknutí lidí, kteří připravili o život moji pravou matku a pokouší se zavraždit taky mě. Tohle je mnohem horší než to svinstvo, které na mě házejí on a moje - ehm - babička. Druhou nejsilnější obranou je důkaz, že jsem sice možná nevypočitatelná, ale přišla jsem s něčím hodnotným. Ten vrahův medailon mě přenáší do zbrusu nového světa - říkejme mu svět tři - a mně nezbyvá než se divit. Znamená to, že tamti nejsou součástí Klanu ani rodin? Operují na druhé straně a ve světě tři, zatímco Klan na druhé straně a tady. Říkejme tomuto světu svět dva, přičemž Niejwein je součástí světa jedna. Myslím, že jsem zřejmě první člen Klanu, který si ve

skutečnosti uvědomil, že existuje třetí svět, a je schopný dostat se do něho. To znamená, že teď buď mohu najít kohokoli, kdo posílá vrahy - což je výše zmíněná obrana jedna -, nebo se postarat o otevření nové obchodní příležitosti - a to je moje obrana dva. Celý ten příběh svázu na mašličku a předám jim ho. A hru barona Hjortha ještě nakonec využiji ve svůj prospěch."

"Teď mluvíš jako moje dcera," řekla Iris a zasmála se. "Nedovol těm darebákům, aby si uvědomili, že jsi je odhalila, dokud nebude příliš pozdě, než aby mohli couvnout." Úsměv se jí z tváře vytratil. "Morris by na tebe byl hrdý."

"Hm." Miriam jen přikývla, bála se důvěřovat svému jazyku. "A jak se vůbec máš, mami? Jak se ti podařilo proklouznout jim pod nosem?"

"Miriam, vždyť přece víš, že si z toho jejich sledování hlavu nedělám." Iris si usrkla kávy. "Je to legrační, ale zdá se, že nejsou schopní rozeznat jednu ženu v modrém elektrickém kolečkovém křesle od druhé, víš?"

"Mami, tohle bys dělat neměla!"

"Cože, nedat některým z mých přátel příležitost k malému dobrodružství?" odfrkla si Iris a posunula si brýle na nose.

Potutelně dodala: "Jen proto, že si moje dcera myslí, že si může odejít na vandr kamsi do lesů, utéct od svých problémů."

"Je to zdroj mých problémů, ne řešení," přerušila ji Miriam.

"Hlavně že v tom máš jasno." Iris opětovala její pohled s chladným nečitelným výrazem, který se pomalu měnil v láskyplný. "Jsi už dospělá a nezbylo toho mnoho, čemu bych tě mohla naučit. A taky je pravda, že jednoho dne tady nebudu, abych tě učila dál, a bylo by zahanbující, kdyby -"

"- matko!"

"Neříkej mi ,matko'! Poslouchej, vychovala jsem tě tak, aby ses uměla postavit čelem ke skutečnosti a vypořádat se se světem takovým, jaký opravdu je, místo abys předstírala, že když strčíš hlavu do písku, tvoje problémy odejdou. Jsem již v pozdním středním věku a ať jsem prokletá, jestli své dceři nepředám těžko nabyté zkušenosti." Zatvářila se mírně znechuceně. "Když o tom tak přemýšlím, kéž by byl tak někdo vtloukl nějakou moudrost do mě, když jsem byla mladá. Přesto. Zahráváš si s ohněm a mně se opravdu přičí pomýšlení, že by ses měla spálit. Ty se chceš pokusit vystopovat vrahy z tamtoho dalšího světa, vid'?"

"Myslím si -" Miriam se odmlčela. "Jsou něčím jako Klan a rodiny," řekla nakonec. "Jenže cestují mezi světem jedna a světem tři, zatímco Klan přechází mezi světem jedna a světem dva, tedy naším světem. Zřejmě někdy před dlouhou dobou usoudili, že pro ně Klan představuje hrozbu, a to pravděpodobně nějak souvisí s tím, proč se tehdy před všemi těmi lety snažili zabít mou matku. A je zřejmé, že jsou menší a slabší než Klan, takže si možná stačím vybudovat v jejich světě zázemí dřív, než si mne všimnou. Alespoň v to doufám."

"Ambiciózní," poznamenala Iris bez úsměvu. "Co jsem ti říkala, když jsi byla mladá, o tom, jak nemáš docházet k unáhleným závěrům?"

"Hmm. Máš snad nějaké lepší řešení? Je tu něco, co jsi mi neřekla?"

Iris prudce přikývla. "Mohla bys své matce umožnit ponechat si pár věcí jen pro sebe?"

"Když myslíš." Miriam rozpačitě pokrčila rameny. "A mohla bys poskytnout své dceři alespoň nějaké náznaky?"

"Jenom tohle." Iris se jí zahledla přímo do očí. "Za prvé, ty si opravdu myslíš, že jsi byla po všechny ty roky skrytá před rodinami, aniž by na druhé straně existoval někdo, kdo by maskoval tvoje stopy?"

"Mami -"

"Nemohu to říct s jistotou," dodala Iris, "ale myslím, že na tebe někdo možná dával pozor. Někdo, kdo nechtěl, abys byla do toho všeho zatažena - alespoň dokud jsi nebyla dospělá a připravená zjistit si to sama za sebe."

Miriam zavrtěla hlavou. "To jako chceš říct, že mám nějakou kouzelnou vílu kmotřičku?"

"Ne tak docela." Iris dopila svou kávu. "Ale je tu ještě ,za druhé', a právě o tom bys měla přemýšlet. Krátce poté, co ses objevila na druhé straně, na tebe začali útočit ti cizí vrahové. Teď nemluví o sebrance, která se snažila zlikvidovat tu Olgu, či jak se jmenuje. Nevyplyvá z toho něco? Co občanská válka mezi rodinami, o které jsi mi povídala?"

"Snažíš se naznačit, že to všechno je součástí nějakého šedesát let starého sváru? Že to ještě neskončilo?"

"Ne přesně. Jen si říkám, zda ten šedesát let starý svár není součástí této záležitosti, pokud chápeš, kam mířím."

Započatý těmi cizinci pro jejich budoucí účely."

"To je přece -" Miriam se zarazila. "- Paranoidej," pokračovala po chvíli. "Chci říct, proč by -"

"Jaký je nejlepší způsob jak oslabit mocného nepřítele než jej přimět bojovat proti sobě samému?" zeptala se Iris.

"Hmm." Miriam chvíli mlčela. "Chceš říct, že kvůli tomu, kdo jsem - kvůli tomu, kdo byli moji rodiče -, jsem já ohniskem občanské války?"

"Je to možné. A možná jsi to znovu zažehla, tím že ses vyplížila z ústraní." Iris se tvářila zamyšleně. "Máš snad nějaké lepší vysvětlení? Jsi zapojená do něčeho jiného, co by mohlo vysvětlit, co se děje?"

"Roland -" Miriam se zarazila. "Říkala jsi, že nemám nikomu z nich důvěřovat," pokračovala pomalu, "ale já myslím, že jemu důvěřovat mohu. Alespoň do jisté míry."

Iris se setkala s jejím pohledem. "Pro peníze a pro lásku dělají lidé ty nejpodivnější věci," řekla se zvláštním výrazem ve tváři. "Měla jsem to vědět." Bez humoru se zasmála. "Hlídej si záda, holčičko. A... zavolej mi, kdybys mě potřebovala. Neslibuji, že tady budu, abych ti pomohla - moje zdraví je přece jen nevyzpytatelné -, ale udělám, co budu moci."

Příštího rána se Paulette vrátila do domu kolem poledne a vesele si pískala. "Všechno je zařízeno!" zvolala, čímž vyplašila Miriam od historické knihy, kterou se s bolavou hlavou prokousávala. "Zítra se stěhujeme!"

"My se stěhujeme?" Miriam jen zavrtěla hlavou. Za Paulie se objevila Brill, zavřela dveře a začala si na vnitřní rohožce pečlivě oklepávat sníž z bot.

"Jo, stěhujeme!" Paulette po ní cosi hodila; Miriam instinktivně natáhla ruku a chytila svazek klíčů.

"Kam?"

"Do kanceláře tvých snů, nejvyšší výkonná šéfko!"

"Ty jsi něco našla?" Miriam vstala.

"Nejenže našla, ale taky jsem už zaplatila nájem na šest měsíců dopředu." Paulette hodila na stůl v obývacím pokoji svazek papírů. "Podívej se. Tisíc čtverečních stop kancelářských prostorů nedaleko Cambridgeportu. Největším kladem je vchod dole v přízemí, zadní dvůr s vysokou zdí kolem, a příjezdová cesta. Parkování venku na ulici, což je minus. Ale bylo to levné - v každém případě tak levné, jak se jen dá v dnešní době sehnat u přístavu. Patřovalo to malé a nepříliš úspěšné architektonické kanceláři. Ti se pak odstěhovali nebo firmu zrušili, či co já vím, a já jsem ukořistila nájemní smlouvu na tři roky."

"Tak jo," povzddechla si Miriam. "A výlohy?"

"Deset tisíc dolarů zálohy předem, dalších deset tisíc na nájem. Asi osm stovek, aby tam opětovně připojili plyn a elektřinu, a počítám, že během pár měsíců dostaneme miloučkový účet, který nás vykrvácí natolik, že by z toho dostal anémii i sám Drákula. V každém případě se můžeme nastěhovat už zítra, i když by to tam potřebovalo položit nové koberce a taky vymalovat. A je tam i malá kuchyňka."

"Ten zadní dvůr se bude hodit," ozvala se Brill nesměle.

"Paulie tě tam vzala s sebou?"

"Jasan," přikývla Brill. Odkud pochytila takové výrazy? podívala se Miriam. Že by se konečně začala přizpůsobovat?

"Jak se ti tam líbilo?" zeptala se Miriam, zatímco si Paulette pověsila kabát a zaběhla si pro něco nahoru.

"To jako má být místo, kde obyčejní lidé pracují! Není tam prostor pro dobytek, ani dost světla k vyšívání, tkaní či výrobě tapiserií, žádné odvětrávání k barvení nebo činění kůží, ani dost vody k vaření piva -" Pokrčila rameny. "Ale vypadá to tam moc pěkně. Už jsem spala v horších palácích."

"Chov dobytka, koželužství a tkaní, to všechno si tady vyžaduje speciální druhy budov," řekla Miriam. "Toto bude kancelář. Otevřená prostora. Pro lidi, kteří budou pracovat s papíry. Hmm. Ten dvůr dole. Co si o něm myslíš?"

"Nu. Nejdřív jsme vešly dovnitř dveřmi a pak nahoru po schodech, jako jsou tamhlety, dost úzkých. Tam nahoru nás vzal, ehm - královský agent s nemovitostmi - je to tak? Nahoře je místnost s oknem, ze kterého je výhled na schody, a to je kancelář pro tajemníka. Připadalo mi to hodně prosté, a také tam není místo, kde by mohli stát tajemníkovi strážníci, ale Paulie říkala, že to je v pořádku. Pak tam byla krátká chodba, vedla kolem malé kuchyňky do velké kanceláře vzhůru. Okna vedoucí na nádvoří na sobě nemají okenice, ale uvnitř visí takové zvláštní umělohmotné pásy. A bylo tam šero, i když na stropě byla světla, taková jako tady v kuchyni."

"Zářivky," přikývla Miriam. "A vzhůru?"

"Zadní dveře se otvírají do chodby, která vede k požárnímu schodišti, a tím se schází dolů na dvůr. Šly jsme se tam podívat. Zdi jsou skoro deset stop vysoké. Jsou tam velká vrata, která vedou na zadní silnici, ale byla zamčená. Dveře pod únikovým východem vedou do kůlny, která slouží jako skladiště. Do žádných jiných oken na dvoře jsem se nedívala. Tohle jste chtěla vědět?"

Miriam přikývla. "Myslím, že Paulie vybrala dobře." Hlavně aby byla nějaká vhodná odpovídající prostora na vzdálené straně, ve "světě tři", pomyslela si. "Dobrá, začnu sepsovat seznam věcí, které budeme potřebovat, abychom se mohli nastěhovat. Když to vyjde, začnu přepravovat věci na druhou stranu - pak podniknu výlet na třetí stranu, abychom se přesvědčily, že jsme na správném místě." Usmála se. "Pokud to vyjde, budu velmi spokojená." A nebudu muset vydávat peníze za druhý vklad na nějakém užitečnějším místě, pomyslela si.

"Tak jak sis počítla?" zeptala se Paulie, když sešla dolů.

"Bylo to matoucí." Miriam si zammula čelo. "Tahle historická kniha -" potukala na obal té "legální" - "mě dohání k šílenství."

"K šílenství? Co je tam tak hrozného?"

"Všechno!" Miriam znechuceně zvedla ruce. "O anglické historii toho sice moc nevím, ale někdy kolem roku 1640 tam měli občanskou válku, ta se táhla dál a dál a byl tam nějaký frajer Oliver Cromwell, kterému říkali Lord Protektor. Dívala jsem se do internetové encyklopedie Encarta, a tam je taky. Já ani nevěděla, že Angličané měli občanskou válku, jenže je to ještě horší: V roce 1688 měli taky revoluci! Věděla jsi to? Já určitě ne, a v Encartě to taky není. Nakonec jsem se pro jistotu podívala i do Britanniky a je to správně. Až sem by se to jakž takž shodovalo."

Posadila se na pohovku. "Jenže pak jsem se dostala k roku 1740 a všechno jako by najednou začalo být popřehazované."

"Popřehazované? To jako by někdo objevil stroj času, vrátil se do minulosti a zabil jejich pradědečka?"

"Tak nějak." Miriam převrátila oči v sloup. "Mladý Uchazeč - hele, já si ta jména nevymýšlím - připluje v roce 1745 z Francie a napadne Skotsko. A podle této knihy se nechal v Edinburghu korunovat za krále."

"Mladý uchazeč - o co se ucházel?"

"O titul krále. Poslouchej, v našem světě udělal to samé - pak pochodoval na Londýn, kde dostal na frak, a to velice tvrdě, od krále Jiřího. Tím myslím Jiřího I., ne krále Jiřího tentononc, co prohrál Válku za nezávislost."

"Myslím, že potřebuju aspirin," řekla Paulette.

"Což znamená, že na té vzdálené straně přišla Anglie ve skutečnosti v roce 1745 o Skotsko. V roce 1746 vedli se Skoty válku, jenže ke Skotům se přidali Francouzi, a rozdrtili jejich loďstvo na kanálu. Oni pak zase porazili Francouze v Karibiku, přidali se do toho Holanďané a ti porazili Španěly - vyřizovali si mezi sebou staré účty - a pak Brity, zatímco ti k nim byli otočení zády. Je to všechno šíleně zmatené. A někde uprostřed tohoto zmatku se věci pokazily, hodně, hodně pokazily. Podle Britanniky se Británie nechala zatáhnout do něčeho, co se jmenovalo sedmiletá válka s Francií, a v roce 1763 podepsala mírovou dohodu. Britové si ponechali Kanadu, ale vzdali se Guadaloupu, a porazili Němce, ehm, tedy Prusáky, pokud je v tom vůbec rozdíl. Jenže podle této zrcadlové historie, pokaždé když se Angličané - ne Britové,

žádná taková země tam není - pokusili vydat na nějaké tažení, vtrhl do země skotský král - měli tři velké bitvy během tří let na nějakém místě, kterému říkali New Castle. A pak, uprostřed toho všeho se král Jiří, druhý král Jiří, nechal zabít na bitevním poli v Německu a na trůn nastoupil král Frederick, a z toho jsem naprosto zmatená, protože v Britannii žádný Frederick není."

Miriam se odmlčela. Paulette vypadala rozdychtělá, fascinovaná - a milion mil vzdálená. "Tehdy vtrhli do země Francouzi," řekla.

"Cože?" Paulie zavrtěla hlavou. "Francouzi? Vtrhli kam?"

"Do Anglie. Frederick byl korunní princ, jasně? Poslal sem - do kolonií - královského guvernéra či co - prince Ameriky -, protože jeho nevlastní matka, královna, ho ve skutečnosti nenáviděla. A tak když jeho otec zemřel, korunní princ byl tady v Severní Americe - a Francouzi a Skotové současně napadli Anglii. Jejich armáda a předchozí král byli doslova vymazáni z povrchu zemského. A uspěli."

"Hmm, znamená to něco?" zeptala se Paulette zmateně.

"Copak to nechápeš?" podivila se Miriam. "Na té vzdálené straně, ve světě tři, neexistují žádné Spojené státy americké: místo nich je tam země, která se jmenuje Nová Británie, a vládne jí král-císař! A vedou válku s Francouzským impériem - nebo spíš studenou válku, či co to je. Francouzi napadli a dobyli Britské ostrovy zhruba před dvě stě padesáti lety a od té doby je mají v držení, zatímco britská královská rodina se přestěhovala do Severní Ameriky. Stále ještě si to dávám dohromady. Jako třeba tam, kde jsme my měli ústavní kongres, vyhlásili nezávislost a vedli revoluční válku, měli oni něco, čemu se říkalo Nová dohoda a zřídili si kontinentální parlament v čele s králem a sněmovnou lordů." Zamračila se. "To je všechno, co jsem zatím pochopila."

"Hmm." Paulette natáhla ruku a vzala si od ní knihu. "S takovým výrazem jsem tě už jednou viděla," řekla. "Bylo to tehdy, když začal Bill Gates mluvit o digitálním nervovém systému a o internetu. Neměla by sis teď jít na chvilku lehnout? Možná ti to ráno bude dávat větší smysl."

"Ne, ne," namítla Miriam roztržitě. "Podívej, já se snažím dopídit, co tam chybí. Jako třeba to, že sice měli pár světových válek - ale bojovali v nich s pomocí dřevěných plachetnic a vzducholodí. Na konci knihy je pasáž o 'zázraku korpuskulární transsubstanciaci' - myslím, že tím míní atomovou energii, ale nejsem si tím jistá. Vědí o bakteriích jako původcích nemocí a mají parní automobily, ale nikde jsem tam neviděla důkazy létání v prostředcích těžších než vzduch, antibiotik či automobilů na benzin. Celá průmyslová revoluce tam byla opožděna - co se elektroniky týče, jsou někde kolem roku 1930. A po sociální stránce je to tam taky divné. V krámě toho zastavárnicka jsem viděla opiovou dýmku a míjela jsem bar, kde volně prodávali alkohol, ale všichni nosí klobouky a ženy si zakrývají nohy. Není to jako naše dvacátá léta, alespoň ne hlouběji než pod povrchem. A já to jaksi nemůžu pochopit," dodala zničeně. "Půjdu tam zkrátka znovu a vynasnažím se, aby mě nezatkli."

"Hmm." Paulette zvedla papírovou tašku s nákupy a položila ji na stůl. "Trochu jsem o tom přemýšlela."

"Opravdu? O čem?"

"Nu," začala Paulie opatrně, "první věc je ta, že tě nemůže nikdo zatknout a uvěznit tě, pokud máš ten medailon, je to tak? Nebo obrazec, co je uvnitř. Brill -"

"Je to obrazec," ozvala se Brilliana. "Rodinný znak." Podívala se na Paulette. "Moc to nechápu," řekla žalostně. "Ale vím, že někteří z mužů..." odmlčela se.

"Co s nimi?" pobídla ji Miriam.

"Nechali si jej vytetovat na ruce," pokračovala ostýchavě. "Nebo to tak alespoň říkali. Tak aby mohli uniknout, kdyby je chtěl někdo zatknout. Pamatuji si, jak o tom jednou mluvil můj strýc. Dokonce si holili lebky a nechávali si jej tam vytetovat jako zrcadlový odraz, pak si vlasy nechali zase narůst - takže pokud byli uvězněni, mohli se v zrcadle oholit a použít jej k útěku."

Miriam na ni hleděla s otevřenými ústy. "To je skvělé!" řekla. "Počkat -" ruka jí instinktivně vylétla k hlavě. "Hmm."

"Holit se nemusíš," řekla Paulie. "Mám lepší nápad. Znáš takové to krátkodobé tetování henou? Vím o jedné internetové zásilkové službě, kam můžeš e-mailem odeslat obrázek, oni podle něj vyrobí tetovací obtisk a pošlou ti jej na dobírku poštou. Mělo by to trvat jen pár dní. Hádám, že kdyby sis jej obtiskla na vnitřní strany obou zápěstí, pak si oblékla něco s dlouhými rukávy, abys to zakryla -"

"Hmm." Miriam se instinktivně podívala na vnitřní stranu levého zápěstí, hladkého a bez chloupků, neposkvřněného až na jizvičku, ke které přišla jako dítě. "Ty jsi ale říkala, že jsi přemýšlela o něčem jiném."

"Jo." Paulette otevřela svoji nákupní tašku. "Podívej se: pár digitálních přenosných vysílaček, vhodných pro soukromé rozhovory na vzdálenost až deseti mil! A je to v sadě hands-free."

"Jo, to by mohlo fungovat," řekla Miriam, které se příkradl na tvář zvláštní strnulý úsměv. "Cítím to v kostech." Vzhledla. "Dobře. A teď mi pověz, Paulie, co víš o historii patentového zákona?"

Miriam trvalo celý další den, než sebrala odvahu zatelefonovat Rolandovi. Ještě než se vrátila do Niejweinu, kde ji čekaly smrtelné úklady, které kulminovaly dvěma pokusy zavraždit ji za jedinou noc, si spolu vyměnili anonymní mobilní telefony. Kdyby chtěla, mohla by mu zavolat, buď do jeho hlasové schránky, nebo přímo jemu, a vyklopit na jeho soucitné rameno všechny nechtěné komplikace svého nového života. Roland by to pochopil: právě jeho chápavost se nejméně z poloviny podílela na rozdmýchání smrtě jejich vzájemných citů. Lépe než kdokoli jiný včetně Brill byl schopen pochopit její svízele a obavy. Brill byla stále jen dospívající dívka se značně okleštěnou výchovou. Ale Roland již věděl, jak ošklivě se mohou věci zvrtnout. Pokud mu ovšem důvěřují, pomyslela si. Někdo zavraždil hlídače ve skladišti a nainstaloval tam bombu. Ona o tom místě řekla Rolandovi a pak... Souvztažnost neznamená přičinnost, řekla si v duchu.

Nakonec udělala poloviční kompromis, vzala si taxi do města a našla si jídelnu se slušným počtem únikových možností,

načež zapnula telefon. Tímto způsobem, dokonce i kdyby někdo její hovor Rolandovi vystopoval, by ji nestačili najít, než domluví. Pršelo a Miriam měla místo hned vedle okna, sledovala slimáčí stezičky deště na skle, zatímco její káva chladla a ona se snažila sebrat odvalu.

Když konečně vyťukala číslo, telefon pětikrát zazvonil, než to zvedl... celou věčnost, ve které několikrát zapochybovala o tom, zda bylo moudré zavolat mu. Jenže už bylo příliš pozdě: Teď už mluvit musela. "Haló?" ozval se.

"Rolande, to jsem já."

"Ahoj," řekl hlasem zdrsnělým obavami. "Dělal jsem si o tebe starosti. Kde jsi -"

"Počkej chvíli." Uvědomila si, že dýchá příliš rychle, a mělké nádechy jí nestačily dodávat dostatečné množství kyslíku.

"Je na této straně někdo s tebou?"

"Ne, vzal jsem si den volna. Dokonce i tvůj strýc dává svým lidem někdy dovolenou. Ale ptal se na tebe. Jako by věděl, že jsem s tebou v kontaktu. Kdy se vrátíš? Co pořád děláš? Olga si vymyslela ten nejbáznivější příběh -"

"Pokud hovořila o incidentu ve svých komnatách, tak měla pravdu." Miriam se odmlčela, povinně stočila zrak k oknu, aby zkontrolovala odrazy ve skle. V její blízkosti nikdo nebyl, jenom servírka, která čistila na opačném konci místnosti kávovar. "Je tam pořád někde Edsger? Nevypařil se náhodou, nebo něco podobného?"

"Edsger?" Roland znejistěl. "Jak víš o -"

"Edsger. Kurýr na trati Boston-New York." Miriam mu spěšně vylíčila svůj odchod ze sídla Klanu v hlavním městě Nijewein a svoje střetnutí s kurýrem v Accela expresu. "Vrátil se v pořádku?"

"Ano. Alespoň myslím." Roland se odmlčel. "Takže ty tvrdíš, že se tě někdo pokoušel zabít i v tom skladišti?" Do jeho hlasu se vkradl náznak hněvu. "Až zjistím, kdo -"

"Neuděláš nic," skočila mu do řeči Miriam. "A neříkej mi, že se dokážeš postarat o moji bezpečnost. Někde v té vaší organizaci je špión, Rolande, někde ve tvé blízkosti. A zjistila jsem něco ještě zajímavějšího. Existuje celá skupina světochodců, o kterých nemáte ani tušení, a přicházejí ze zcela jiného světa, kde je všechno odlišné. To, o čem jsme spolu mluvili, ten nápad s kompletní přeměnou technologie, by mohl právě tam skvěle fungovat. Ve skutečnosti na tom teď pracuji, společně s Brill. Co se týče rodinné politiky - víš něco o zájmech baronky Hildegardy? Olga říkala, že prý se chce pokusit přimět Klanovou radu, aby mne prohlásila za nezpůsobilou. Než k tomu dojde, musím být schopná postarat se o to, aby vypadala jako idiot. Pracuji teď na druhé straně, Rolande, ve třetím světě, buduji si tam zázemí k čelnímu útoku. Takže to vypadá, že zůstanu docela dlouho bez možnosti kontaktovat tě."

"Chápu," řekl. "Mohl bych tě vidět, Miriam?" zeptal se po chvíli. Odmlka: "Já si opravdu myslím, že bychom do toho měli jít společně. Je tolik věcí, co o sobě nevíme." Další odmlka: "Doufal jsem, že bychom mohli..."

Tohle byla ta nejobtížnější část. "Já si to nemyslím," slyšela Miriam říct sama sebe. "Tak ráda bych strávila alespoň chvíli s tebou, ale mám toho tolik na práci. A málo času. Nemohu riskovat, že mne bude někdo sledovat, nebo že se mě Angbard rozhodne nenávratně vtáhnout do Klanové sítě. Chtěla bych, ale -"

"Chápu," řekl nepřítomně.

"Já ti nedávám kopačky! Jen prostě potřebuji nějaký čas o samotě." Už zase dýchala až příliš rychle. "Později. Dej mi týden, abych si utřídila svoje záležitosti, a pak uvidíme."

"Týden?" Jeho nepřítomný tón se vytratil. "Tak dobře, týden. Budu čekat. Dokážeš se o sebe postarat? Jsi si jistá, že ti tam, kde jsi, nehrozí nebezpečí?"

"Prozatím ano," ujistila ho Miriam. "Za týden už ti toho určitě budu moci říct víc. Také budu potřebovat tvoji radu." A všechno ostatní, co mi můžeš dát. Bylo tak těžké odolat naléhání změnit své rozhodnutí a využít šance sejít se s ním. Teď musíš váš vztah udržovat na čistě obchodní úrovni. "Miluji tě," vyhrkla impulzivně.

"Já taky. Chci říct, že tě taky miluji." Vyšlo to z něj v podobě rychlého zadrmolení, následovaného tichem obtíženým nevysloveným významem.

"Už bych měla jít," řekla nakonec. "Dobře."

"Tak ahoj." Ukončila hovor a otupěle hleděla na dešť venku za oknem. Káva jí úplně vychladla. Proč jsem to vlastně říkala? pomyslela si zmateně. Myslela jsem to opravdu vážně? Říkala ta slova už předtím, svému manželovi - nyní bývalému manželovi - a tehdy je myslela vážně. Proč teď měla úplně odlišný pocit než tehdy?

"Zatraceně, jsem to ale cvok," řekla sama sobě tiše, takže servírka na druhém konci baru měla velké potíže odolat nutkání, aby se na ni podívala. Zblázním se pro lásku, a pokud si nedám pozor, mohla bych skončit jako mrtvý blázen. Zatraceně, proč jsem si vůbec tehdy brala ten prokletý medailon?

Kapky deště jí neodpovídaly, a tak ve spěchu dopila svou kávu a odešla.

Příští tři dny strávily diskrétními pokusy, co si mohou dovolit s Miriaminou kouzelnou kreditní kartou. Angbard účet nepozastavil. Její vzkaz se k němu evidentně dostal: Nesledujte mne, mám plné ruce práce s tím, abych se udržela naživu. V kufru Miriamina pronajátého vozu postupně odvezly při několika jízdách mezi obchodními středisky Home Depot, Costco a novými kanceláři blízko Cambridgeportu zahradní domek, luxusní lovecký přístřešek a tolik motorového nářadí, že by to stačilo k vybavení malé farmy. Miriam se kanceláře moc nezamlouvaly - nelíbil se jí přetrvávající pach vyčichlého tabáku a jakési divné kávové zbarvené skvrny na koberci, které nedokázal odstranit ani elektrický čistící stroj -, ale nakonec připustila, že to bude muset stačit.

Přestěhovaly do zadní kanceláře pár pohovek a objednaly zámečníka, aby vyztužil dveřní rámy, instaloval poplašný systém proti nechtěným návštěvníkům a také kamery uzavřeného televizního okruhu zabírající dvůr a oba vchody. V kuchyni se objevila malá lednička a mikrovlnná trouba, v přední kanceláři televizor a videopřehrávač. Paulette a Miriam si navzájem stěžovaly na svoje namožené svaly a jiné bolístky, a když vyložily naplocho složený zahradní domek, váhavě se k nim v jejich stížnostech přidala i Brill. "Doufám, že to je všechno," řekla Miriam třetího dne, když spolkla zároveň s obědem po tabletě tenololu a ibuprofenu.

"Ty chceš jít dnes odpoledne na druhou stranu?" zeptala se Paulie.

"Ne dnes odpoledne, ale za půl hodiny," opravila ji Miriam. "První cesta, abych se přesvědčila, že je všechno v pořádku. Pak tolik krátkých přechodů, kolik jen zvládnou, abych přepravila na druhou stranu zásoby. Vezmu s sebou Brill, aby mi pomohla postavit a zamaskovat domek, pak se vrátím a naplánuji expedici na třetí stranu. Jak to vypadá s naším nákupním seznamem?"

"Myslím, že jsme koupily všechno." Paulette si povzddechla. "Ovšem tohle není to, co jsem očekávala, když jsme začínaly."

"Já vím," usmála se Miriam. "Přesto si myslím, že to vyjde. Určitě pomalu šláš z toho, že u tebe bydlíme už celý týden, ale jakmile odejdeme, budeš od nás mít přinejmenším na pět dní pokoj. Můžeš si odpočinout a třeba navštívit pár večírků, o kterých tu pořád skuhráš, jak ti chybějí."

"Jenže bez tebe to nebude ono! Já měla v úmyslu ukázat ti něco z nočního života. Dohodit ti nějaké rande."

Miriam zvažovala. "Zrovna teď se mi žádné rande nehodí," řekla, a tvářila se přitom nešťastně - a taky roztoužené.

Paulette zvedla obočí. "Ty pořád miluješ tamtoho?"

Miriam přikývla. "Bohužel mě to nepřešlo. Mluvili jsme spolu včera. Chtěla bych se s ním vidět."

Paulette ji chytila za paži. "Nechej si ode mě poradit: Nedělej to. Myslím to vážně, nedělej to. Pokud o tebe opravdu stojí, počká. Pokud ne, strašlivě riskuješ -"

Miriam mlčky přikývla.

"Já si myslela, že to tak bude," řekla Paulie tiše. "Ty o něj stojíš bez ohledu na to, zda má, či nemá něco společného s těmi syčáky, co tě chtějí zabít nebo vydědit, je to tak?"

"Myslím, že má ke svému chování důvody," řekla Miriam váhavě. "Ať dělá cokoli. A nemyslím, že pracuje pro ně. Jenže -"

"Poslouchej, nikdo nestojí za to, co s tebou ti hajzlové chtějí udělat. Rozumíš?"

"On pro ně nepracuje -" vyšlo z ní mnohem žalostnějším tónem, než měla v úmyslu. Zavrtěla hlavou.

"Víš co, nechej to být. Ono se to všechno nějak vyřeší samo," řekla Paulette. "Nakonec."

"Možná."

Zmlkly, když k nim zezdola dolehl zvuk otevíraných dveří. Dva páry očí zalétly ke kameře. Byla to Brill, přicházela ze zimního nečasu panujícího venku: Byla nakupovat, pěšky, stále sebejistější ve společenských základech každodenního života jednadvacátého století. "Stačí, když se na ni podívám, a mám dojem, že bude jako ty, až ještě trochu dospěje," poznamenala Paulette tiše.

"Možná." Miriam vstala. "Co jsi koupila?" zavolala dolů po schodišti.

"Jídlo na cestu," usmívala se Brill. Pak se její úsměv vytratil: "Nemáte nějakou zbraň navíc?" zeptala se. "Cože? Proč?"

"V kopcích v blízkosti Hasleholmu žijí divoká zvířata," odpověděla nenučeně.

Miriam se zamračila. "Ty si vážně myslíš, že by to mohlo představovat problém?"

"Mohlo," přikývla Brill. "Já ale umím střílet. Můj otec je velmi konzervativní a trval na tom, abych se učila ženským věcem - společenskému chování, tanci, vyšívání, ale taky střelbě. Určitě jsou tam vlci, a kdybych měla pušku s dlouhou hlavní, hravě bych si s nimi poradila."

Paulette převrátila oči v sloup.

"V tom případě ti asi budu muset co nejdříve opatřit loveckou pušku. Mezitím je tady pistole, kterou jsem vzala kurýrovi. Kam jsi ji uklidila?"

"Je v Paulettině domě. Opravdu bych ale raději měla větší, pro případ, že by se objevili vlci nebo medvědi," řekla Brill vážně. Odhrnula si vlasy z čela a popotáhla. "Pistole mě ale ochrání alespoň před pochybnými živly."

"Hodně štěstí. Vynasnaž se nestřílet po Klanových kurýrech, ano?"

"Nejsem pitomá." Brill znovu popotáhla.

"Já vím, jenom nechci nic riskovat," dodala Miriam. "Tak jo, holky, je načase rozchýbat se. Teď ještě tě s sebou brát nebudu, Brill." Natáhla se po své silné turistické bundě, oblékla si ji a poplácala pravou kapsu, aby se ujistila, že zbraň je na svém místě. "Držte mi palce," řekla, když mířila k zadním dveřím a na dvůr za nimi.

PROČIŠŤOVÁNÍ VZDUCHU

Ve chvíli, kdy začala Miriam vnímat své okolí, si uvědomila, že balancuje na kraji propasti. Instinktivně se vrhla stranou, zašmátřala po větvi - chytila se jí, udělala dva zoufalé kroky, zatímco země se jí drolila pod nohama, a pak již našťastí ucítila, jak její chodidla narazila na pevnou půdu.

"Ježíši Kriste." Podívala se nalevo. Uprostřed sněhové pokrývky zel velký kus rozbahněné půdy, a bylo to právě na hřebeni prudkého srázu. Deset stop pod ním viděla napůl zamrzlé koryto potoka. "A sakra." Zalapala po dechu, ledová hrůza ji přiměla vdechnout štiplavě mrazivý vzduch. Vyděšeně se znovu podívala dolů ke korytu. Kdybych přešla jen o kousek dál, nebo kdybych s sebou přenášela Brill - potápění by v tomto počasí mohlo být osudné. A mohla bych vůbec přejít? Zvedla zrak. S mladým jilmem, jehož větví se chytila, měla štěstí, protože jinak bylo v okolí stromů poskrovnu. Budu se muset zeptat Brill, co ještě mi o světochodectví neřekla, pomyslela si. Možná měla její matka pravdu, když jí říkala, že je až příliš zbrklá. Odkudsi z hlubin její mysli se vynořila matná vzpomínka, něco o tom, jak byl Boston postavený na navážce vytěžené v zálivu. Co kdybych se ocitla venku na moři? pomyslela si zděšeně a opřela se na chvíli o kmen stromu, aby se vzpamatovala. Představa, jak se ocitne na druhé straně s chodidly uvízlými ve zdi nebo se vznášející deset stop nad vodní hladinou, jí nepřipadala ani trochu komická.

Zavřela medailon, zastrčila jej do kapsy, pak se rozhlédla kolem. "Tohle docela ujde," řekla si tiše pro sebe. "Pokud se příště dokáži vyhnout tomu srázu." Znovu se na něj zadívala. "Hmm." Přešla na druhou stranu jen kousek od levé

stěny jejich dvora: Sráz byl nejpříkřejší právě pod zdi. Dvůr měl kolem dvanácti stop na šířku, což znamenalo - "Přesně tady." Vyndala svůj nůž a udělala zářez do kůry stromu zhruba v úrovni hlavy. Pak sundala ze zad svoji krosnu a pomalu se otáčela dokola, snažila se vstřebat co nejvíc z okolní krajiny.

Potok pod srázem tekł z kopce směrem k řece asi čtvrt míle vzdáleně, ale v lese bylo jeho koryto takřka neviditelné, dokonce i pod holými zimními větvemi blokujícími výhled méně než letní hojnost zeleně. V jiném směru se porost rozpínal do dále, kam až oko dohlédlo. V tomhle bych mohla bloudit pořád dokola celé míle, pomyslela si Miriam.

Udělala zářez na dalším stromě, pak začala opatrně pátrat v lese a značkovala si při chůzi jednotlivé stromy. Po hodině usoudila, že ve dvou směrech od jejich zadního dvora ve světě dva se krajina do vzdálenosti sta yardů nijak drasticky nemění. To jen čistou náhodou se ocitla na takřka nejhorším možném místě.

"Tak jo," řekla si a zamula si čelo, jako by tím mohla zatlačit bolest zpátky do kostí své lebky. "Jdeme na to."

Tentokrát nepoužila medailon, ale vyhrnula si levý rukáv a podívala se na studenou kůži na vnitřní straně zápěstí - bledou a takřka promodralou chladem, až na tmavozelený a hnědý obrazec z barevného obtisku.

Fungovalo to.

Té noci nespala Miriam dobře. Hlava jí málem pukla bolestí a bylo jí zle od žaludku, trpěla nevolností neznámou pro člověka, kterého nikdy předtím migrény nesužovaly. Jenže po setmění zvládla ještě druhou cestu, pouhé čtyři hodiny od té první a vrátila se sotva po hodině s bolavými zády i rukama (jak přenášela těžký lovecký přístřešek a základní nářadí) a s prudkou třesavkou.

Brilliana pobíhala kolem ní, krmila ji musakou a grilovanou chobotnicí z řecké jídelny, kterou kdesi objevila - pustila se do prozkoumávání cizích kuchyní s nadšením gastronoma propuštěného z vězení - a připravovala její příští náklad.

"Jsem udřená jako mezek," postěžovala si Miriam nad lahví vína. "Kéž bychom na to byly dvě!"

"Jak ráda bych to dělala místo vás, kdybych mohla," posteskla si Brill nešťastně. "To přece víte, ne?"

"Ano, vím... Promiň, tak jsem to nemyslela. Já jen že - prostě můžu přenést na zádech jen čtyřicet kilo, víc rozhodně ne. Šedesát? To bych ani neuzvedla. Kéž bych tak mohla přenášet víc. Měla bych se dát na vzpěračství..."

"Kuryři to dělají jinak," poznamenala Brill. "Proč nepoužijete chodítka?"

"Chodítka? Je to snad něco, co Klan používá, a o čem já nevím?"

Brill zavrtěla hlavou. "Nejsem si jistá," odpověděla, "vlastně jsem nikdy neviděla, jak to kuryři dělají. Ale co kdybychom to udělaly tak, že vám připravíme do krosny těžký náklad a zvedneme ho, abyste do něj mohla nacouvat, a pak jenom stisknete kolena k sobě a přejdete. Myslíte, že by to šlo?"

"Možná ano." Miriam protáhla obličej. "Také bych si přitom ale mohla vyvrtnout kotník. Což by byla v té pustině na druhé straně docela směla."

"Co se stane, když se pokusíte přejít na druhou stranu s něčím položeným na zemi?" zeptala se Brill.

"Já nevím." Miriam si dolila sklenici. "Byla to jedna z prvních věcí, které jsem zkoušela. Když mi vylezeš na záda, udržím tě tam asi třicet vteřin, než přepadnu - a to je dost dlouho. Ale před časem jsem se pokoušela přetáhnout pohovku.

Dosáhla jsem jen toho, že mě začala strašlivě bolet hlava a musela jsem zvracet. Netuším, jak se mi to podařilo poprvé, když jsem seděla na otočné židli. Snad to mělo něco společného s jejími kolečky - byl tam jen minimální kontakt s podlahou."

"Přesně tak."

"Což vypovídá zajímavé věci o rodinném obchodě," dodala Miriam. "Jsou omezeni váhou a objemem toho, co mohou přepravit. Dvě a půl tuny týdně. Když otevřeme 'svět tří', situace se rychle změní, a třístranný obchod bude určitě prosperovat. Musíme ale vymyslet, jak řídit dovozně-vývozní podnik, který nespadne do merkantilistické pasti a nebude produkovat nulovou přidanou hodnotu."

"Cože nebude produkovat?" zeptala se Brill s nechápavým výrazem.

Miriam si povzddechla. "Stará, prastará teorie. Je to myšlenka, že existuje jen konečné množství zboží fixované hodnoty, takže když je přepravíš z jednoho místa na druhé, zdrojové místo se musí obejít bez něho. Lidé si vždycky mysleli, že takto funguje veškerý obchod. Jde o to, že když přepravuješ nějaké zboží na místo, kde je vzácné, dříve nebo později jeho cena klesne - dojde k deflaci -, zatímco ty skupuješ tolik zásob, že cena na zdrojovém místě se zvýší."

"Jinak to přece fungovat nemůže," namítla Brill.

"Nesmysl." Miriam se napila vína. "Asi téhle věci piji až příliš. Hmm, kde jsem skončila? Tu teorii vypracoval v tomto světě před zhruba dvěma staletími jistý chlapík jménem Adam Smith. Ukázalo se, že můžeš přidat hodnotu, když budeš mít lidi, kteří původní zboží určitým způsobem vylepší nebo zdokonalíš poskytovatelské služby. O sto let později Smithovu myšlenku rozvedl jiný člověk, jmenoval se Marx, a třebaže většině lidí se jeho teorie nelíbí, jeho analýza fungování kapitalismu je docela dobrá. Hodnotu surových materiálů zvyšuje práce - to, co s nimi dělají lidé. Tak například tento stůl stojí víc než surové dřevo, ze kterého je vyrobený. Hodnotu, neboli bohatství, získáváme, jen když dokážeme přemísťovat materiály tam, kde práce vynaložená na jejich zpracování maximálně násobí jejich hodnotu."

Odmlčela se, oči upřené na televizní obrazovku, na které probíhala se ztlumeným zvukem jakási diskuse. (Brill říkala, že nahlas to nedává smysl.) "Dokonalou věcí k takovému přesouvání z místa na místo jsou patenty," řekla tiše.

"Komerčně hodnotné myšlenky."

"Vy si myslíte, že dokážete využít schopnost k vytváření bohatství, místo abyste přemísťovala věci z místa na místo?" nechápala Brill.

"Přesně tak." Miriam položila svou sklenici. "Velký valoun zlata není nijak užitečný pro člověka, který umírá žízni na poušti. Ovšem bude mít velkou cenu pro zlatníka, který jej dokáže proměnit v něco hodnotného a prodejného, větší než pro někoho, kdo jej chce jenom roztavit a použít jako platidlo. Šperky se obvykle prodávají za víc, než je jejich váha v surových materiálech, že ano? To proto, že do nich byla investována práce. Počítá se také vzácnost konečného produktu, unikátnost uměleckého díla. Zdá se, že Klan uvízl v pasti přepravování surových materiálů jako jediného

způsobu získávání peněz. Já chci místo toho přesouvat myšlenky, nápady, které mohou lidé využívat k tomu, aby lokálně vytvářeli hodnotu - v každém světě -, aby skutečně vytvářeli bohatství, místo aby jen sbírali smetanu ze schopnosti přepravovat věci."

"Takže vy chcete nakonec dosáhnout toho, aby byl můj svět takový, jako je tento," řekla Brilliana klidným hlasem.

"Ano." Miriam se jí podívala do očí. "Je to dobrá věc, nebo špatná, co myslíš?"

Brill ukázala na televizor. "To jako, že byste dala jedno z tamhletěch, ukazujících tamty věci do domu každého rolníka?"

Podle mě je to ta nejúžasnější věc, jakou jsem kdy slyšela někoho říci!" Zamračila se. "I když... moje matka by řekla, že to jsem celá já a otec by se rozčilil a pravděpodobně by mi uštědřil výprask. Jenže já mám pravdu a oni se mýlí."

"No jo, sebedůvěra mládí." Miriam znovu zvedla svou sklenici. "Copak tebe neznepokojuje představa kompletního vymazání kultury tvého vlastního lidu? Víš, ona je totiž spousta věcí v tomto světě hrozné svinstvo a zavléct ho někam jinam -" zarazila se. Brill se leskly oči - hněvem, ne pobavením.

"Tohle si myslíte? Tak jděte na pár let žít do chatrče o jediné místnosti, kde budete rodit jednoho negramotného fakana za druhým, a polovina jich zemře ještě před dovršením pátého roku života! Bez pohádkové toalety, či dokonce nočníku, do kterého byste si šla každé ráno ulevit. Jděte tam, kde je jedinou zábavou za celý týden návštěva kostela, kde nějaký hloupý vypasený kněz svolává požehnání Nebeského otce a jeho dvora na vaše hlavy a modlí se, aby zase neposchla úroda, tak jako tomu bylo před pěti lety, kdy vám dvě z vašich dětí zemřely hladu před očima. Pak mi povídejte nějaké nesmysly o zachování kultury!"

Miriam se ji pokusila přerušit. "Hej, a co takhle -"

Brill pěníla dál. "Zmlkňte. Dokonce i děti zámožných - jako já - vyrůstají čtyři v jedné místnosti a nosí poděděné šatstvo. Provádají nás za kohokoli, o kom si naši rodiče myslí, že zaplatí nejvyšší panenskou cenu. Protože jsme členové vnějších rodin, neumíráme na porodním loži - ne od té doby, co nám Klan milostivě dává penicilin a morfin proti bolesti -, ale i my musíme rodit jedno dítě za druhým, protože je to naše povinnost vůči Klanu! Zešilela jste snad, moje paní? Nebo jste jenom slepá? A to je situace nás žen v Klanových rodinách mnohem lepší než u obyčejné šlechty. Všimla jste si, že uvnitř Klanu máme přece jen určitá práva? Nebo že mimo Klan, v obyčejné aristokracii, nemají žádná? Máme přinejmenším jednu schopnost, která je stejně důležitá, ba ne, ještě důležitější, než to, co máme mezi nohama: další zdroj postavení. Jenže obyčejní rolníci, kvůli kterým se cítíte tak provinile, nic takového nemají. Zde v tomto světě mne očekává jako pokornou ilegální přistěhovalkyni lepší život než v tamtom, kde bych dělala dvorní dámu nějaké šlechtice z mé vlastní rodiny. Myslíte si, že bych se tam kdy vrátila z nějakého jiného důvodu než jen z toho, abych vám pomohla ten svět změnit?"

Miriam její slova zaskočila. "Máš pravdu," připustila nakonec. "Tohle jsem si neuvědomila. To opravdu ne." Znovu zvedla svou sklenici. "Hádám, že v sobě nosím něco jako pocit postkoloniální viny," dodala na vysvětlenou. "Některé části našich bohatých dějin jsou totiž opravdu ošklivé, víš? Jde především o velmi dlouhou tradici podmaňování jiných národů a zasahování do jejich života. Myšlenka převzetí moci a usměrňování lidí v zájmu 'jejich vlastního dobra' dostala před zhruba šedesáti lety velice škaredé jméno - vyprávěl ti někdo o druhé světové válce? Takže spousta z nás před podobnou myšlenkou raději couvne. Je to něco jako reflex."

"Nic takového mít nemusíte. Pokud uděláte to, co máte v úmyslu, rozhodně to není alternativa dobývání a podmaňování. Kolik vojáků byste mohla převést na druhou stranu? Jediné, co můžete udělat, je přesvědčit lidi, aby žili svoje životy lepším způsobem - což je něco, o co se rodiny a Klan nikdy ani nepokoušeli, protože zoufale lpějí na zavedeném pořádku. Vůbec si neuvědomují, že plavou proti proudu. Je zapotřebí nezáujatého pohledu zvenčí, aby si člověk uvědomil, že pokud by tam doma začali stavět takové úžasné budovy a vyrábět stroje, jako máte tady, nebyli by závislí na importovaném zboží z jiného světa. Jenže oni nám nikdy -" její hrud' se prudce vzvedla - "nedovolí dostat se dost daleko na to, abychom to viděli zřetelně. Protože kdybychom to jednou uviděli, nemuseli bychom se chtít vrátit," domluvila sklíčeně.

"Ty se tam opravdu nechceš vrátit?" zeptala se Miriam. "Ani na návštěvu, abys viděla svoji rodinu a přátele?"

"Vlastně ani ne." Bylo to konstatování faktu. "Tohle je lepší. Mohu si najít nové přátele tady. Když tam půjdu a vám se nepodaří, co máte v úmyslu -" zachytila Miriamin pohled. "Už nikdy bych se sem nemusela vrátit."

V tu chvíli, jak se tak dívala na mladou ženu před sebou - dost mladou na to, aby mohla být univerzitní studentkou, ale s očima předčasně zestárlými cynismem a nenasytnou chudobou hojnosti typickou pro Klan - Miriam něco napadlo. Vliv rodin na jejich mladé příslušníky byl tenký jako vaječná skořápka a vždycky hrozilo nebezpečí, že praskne. Kdyby je někdy napadlo, že by si mohli vzít svoje medailony nebo tetování nebo kousky papíru s namalovaným obrazcem a odejít, Klan by byl vyřízený během jediné generace. Dopadne to tak, že nechť učiním tuto rodinnou tyranii ještě silnější? podivila se. Protože jestli ano, neměla bych to raději vzdát předem...? "Já tě nezklam," slyšela sama sebe říci. "Podaří se mi to."

Brill přikývla. "Já vím, že se vám to podaří," řekla.

Miriam jen přikývla, přemožená pomyšlením na všechny ostatní děti z rodiny, její vzdálené příbuzné - sourozence, bratrance a sestřenice, které nikdy nepoznala, které možná nikdy nepozná a kteří budou žít a zemřou v pozlacené chudobě, pokud selže.

Ze zimního soumraku se vynořila žena oblečená v černém.

Zvědavě se rozhlédla kolem, jednu ruku zvednutou k ústům. "Podle vzhledu okolí jsem v něčí zahradě. Po levici mám živý plot, přede mnou je polorozpadlá kůlna - a za mnou dům.

Nejsem si tím sice jistá, ale vypadá opuštěně. Plot je hodně přerostlý a okna jsou zatlučená prkny."

Znovu se rozhlédla kolem, ale do sousedních zahrad neviděla. "Vypadá to tu na drahé bydlení." Potají vyryla šipku na stěnu kůlny, ukazující k místu, kde se v tomto světě objevila, pak škubla hlavou. "To světlo mě bodá do očí. Au..."

Zvedla z sedavého sněhu lem kabátu a začala se jím brodit směrem k domu, přikrčená pod úrovní oken. Zastavila se. "Vypadá to, že je prázdný," mluvila tiše do diktafonu. Přesla kolem boční stěny domu k jeho přední části, kde byl sníl navršený v hlubokých závěších přede dveřmi a slepá okna byla zavřená na dřevěné okenice. Bylo zřejmé, že nikdo nebyl uvnitř ani venku již celé dny. Od domu vedla krátká svažitá příjezdová cesta k silnici a vpředu byla železná brána, zamčená na řetěz se zámkem. "Zatraceně! Kudy se dostanu ven?" Rozhlédla se kolem, uviděla cedulku na přední straně domu - BLACKSTONES, 1923. Úzká dřevěná branka vedle sloupu podpírajícího jedno z litinových křídel vrat, byla zevnitř zavřená jen na zástrčku. Miriam k ní přešla. Třesouc se zimou, odsunula zástrčku a ještě jednou se rozhlédla kolem, aby se naposledy podívala na dům.

Byl velký. Ne sice jako palác v Niejweinu nebo Angbardova pevnost, ale větší než cokoli, v čem kdy žila. A očividně byl opuštěný, protože tam, kde nebyla okna zatlučená prkny, byly pevně zavřené okenice, a brána byla zamčená na řetěz. Miriam se usmála, zaťala zuby proti chladu. "Tak jo, budeš můj." Pak proklouzla dřevěnou brankou na chodník. Ulice byla částečně vylištěná. Na její protější straně se prostíralo otevřené pole, které bylo ve světě jedna hustým lesem a ve světě dva centrem Cambridge. Na opačné straně pole viděla další vily, ale na těch teď nezáleželo. Otočila se doleva a zamířila ke vzdálené křižovatce.

Než přišla ke věži s hodinami poněkud zvláštního dopravního okruhu, cvakaly jí zuby chladem. Onoho studeného zimního rána skoro nic nejezdilo. Kolem s klapotem projel osamocený vozík tažený poníkem, ale jediné dopravní prostředky, které viděla, byly zvláštní poschodvé tramvaje, jež přijížděly, provázeny občasným jiskřením pantografů, ze vzdálené strany pole a zastavovaly na zastávce uprostřed dopravního kruhu. Miriam potlačila instinktivní nutkání podívat se na hodinky. Co je dnes za den? napadlo ji. Na její otázku odpověděl nápis ve výrazném klasickém písmu na prázdné tramvajové zastávce. Pouze nedělní provoz. Ach tak. Pod nápisem byl jízdní řád stejně matoucí jako cokoli, co kdy viděla na letišti doma - tramvaje z této zastávky zjevně jezdily jen o nedělích, a sice každou půlhodinu z nábřeží, přes něco, čemu se říkalo Derryjský most, a to za jízdné 3d, ať už to mělo znamenat cokoli. Miriam se znovu zachvěla a vstoupila do dřevěného přístřešku, pak se probírala plnou hrstí drobných, které jí zbyly. Začaly na ni útočit obavy. Je tady normální, aby v neděli nastoupila do tramvaje osamocená žena? Co když je Burgesonův obchod zavřený? Co když -

Vedle přístřešku zastavila se skřípotem týraných ocelových kol tramvaj. Miriam sebrala odvalu a nastoupila. Řidič jí pokývl, pak se bez upozornění rozjel. Miriam klopýtla, málem ztratila rovnováhu, než se jí podařilo dostat se do kabiny pro cestující. Posadila se, aniž se rozhlédla kolem. Dřevěná lavice byla studená, ale zdálo se, že tam někde běží ohříváč. Pokradmu si prohlížela svoje spolucestující, pokukovala po jejich odrazech ve skle, když se na ně nemohla podívat přímo, aniž by byla příliš nápadná. Byla to podivná směsice - otýlá žena v komickém kloboučku, která vypadala jako výběrčí z Armády spásy, pár hubených mužů ve zvláštně střížených pytlovitých oblecích, s klobouky staženými přes uši, matka něco přes dvacet, s váčky pod očima a dvěma tiše se postrkujícími dětmi po boku, a muž v čemsi, co vypadalo jako uniforma z Občanské války, blížící se k ní s cvakacím strojkem visícím mu kolem krku před hrudí. Miriam se zhluboka nadechla. Zvládnou to, umiňovala si v duchu.

"Jedu do Highgate, do Holmes Alley. Kolik stojí jízdné, prosím, a kde je nejbližší zastávka? A jak se ta zastávka jmenuje?"

"To bude čtyřpence, slečno. Až bude vaše zastávka, tak vás upozorním. Toto je křižovatka Roundgate." Když mu podávala šestipenci, změřil si ji zvláštním pohledem, přesto jí ale dal proužek jízdenky za čtyři pence a drobné nazpátek. Pak se odvrátil, "jízdenky, prosím."

Kristepane. Miriam si prohlížela lístek, který držela v ruce. To tady není nic jednoduché? podivila se. Dokonce i koupit si lístky na tramvaj bylo menší zatěžkávací zkouškou v předvídání a překvapení. Brill si v mém světě vedla velmi dobře, začínala si uvědomovat. Možná až příliš dobře. Hmm. To by vysvětlovalo, proč mě Angbard nechává na útěku... Tramvaj si to šinula z kopce tempem ne vyšším než rychlost chůze, řidič občas zazvonil na elektrický zvonek, pak zastavil vedle vyvýšeného nástupního ostrůvku. Domy tady byly mnohem blíže u sebe, terasovitě uspořádané a se společnými bočními stěnami kvůli zateplení. Postavené z levných červených cihel zčernalých kouřem. Ve vzduchu se vznášel nepříjemný pach naplň spáleného uhlí a na každé ze střech bafal komín. Nahoře na kopci v okolí Blackstones si toho nevšimla, ale tím divným kouřem bylo cítit celé město, jako by o blok dál hořel nějaký dům. Vzduch byl štiplavý, nepříjemná nakyslá pachut' jen podtrhovala chlad a ucpávala jí hrdlo pokaždé, když se pokusila nadechnout. Dokonce i mrak nad městem měl nažloutlý odstín. Tramvaj odbočila na hlavní silnici, projela s rachotem po širokém okruhu se zasněženou sochou muže na koni uprostřed, pak vjela na znepokojivě křehce vyhlížející profilovaný most, který se vzpínal nad řekou. Miriam, sledující vodu skrze šedě natřené nosníky, pocítovala nepříjemný nápor klaustrofobie - jako by ji byli vzali do policejní vazby za zločin, který nespáchala. Přiměla sama sebe oklepat se z něj. Všechno bude v pořádku, ujišťovala se v duchu.

Městské centrum bylo ve srovnání s jeho stavem při její poslední návštěvě takřka prázdné. Silně to tam páchlo kouřem - dýmající komíny na všech stranách vypovídaly o přítomnosti obyvatel v horních bytech -, ale výlohy obchodů byly tmavé a jejich dveře zamčené. Kdesi v dálce přidušeně klínal kostelní zvon. Poblíž odpadní strouhy hopkali vychrtlí holubi, prozkoumávali hromadu koňského trusu. Průvodčí poklepal Miriam na rameno, až sebou škubla. "Na příští zastávce budete vystupovat," upozornil ji.

"Děkuji vám," odpověděla s pokusem o úsměv. Vstala a čekala na otevřené plošině, zatímco v dálce se objevila zastávka, pak zatáhla za šňůru provlečenou skrze mosazný otvor, tak jak ji viděla používat ostatní cestující. V kabině pro řidiče zacinkal zvonek a muž šlápl na brzdy. Miriam seskočila z plošiny, vytřepala svůj kabát, hodila si batoh na rameno a ustoupila od tramvaje, zatímco ta se opět s hlasitým drnčením a výšplíchnutím sněhové břečky zpod kol rozjela. Pak se rozhlédla po svém okolí.

Všechno působilo v mrazivém šeru nedělního rána úplně jinak. Průčelí obchodů, poměrně rušná, když tady byla

posledně, vypadala jako bezduché oči, a zmizeli i podomní obchodníci nabízející pečené kaštiny a ohřívadla na ruce. Mají tady snad zákony zakazující nedělní prodej? podivila se nepřítomně. To by mohl být problém - Burgesonův krám byl také zavřený, přes výkladní skříň byla stažená dřevěná roleta. Miriam ale uviděla o kousek dál něco, čeho si předtím nevšimla, pevné dřevěné dveře a vedle nich řadu zvonkových tlačítek zasazených v zašlé destičce. Podívala se na ně. E. Burgeson. "Aha," řekla si pro sebe a zmáčkla tlačítko.

Nic se nestalo. Miriam čekala na prahu, prsty u nohou jí záblý, cítila, jak jí stále víc prostupuje vlhko a proklínala se za svou hloupost. Položila prst na tlačítko a zmáčkla je znovu a tentokrát uslyšela vzdálené klinkavé zvuky. Pak se dveře pootevřely dovnitř, do chodby s holými stěnami.

"Pane Burgesone," usmála se na něj nadějně. "Jsem zpátky."

"Ach." Byl oblečený ve stejných šatech jako posledně v obchodě, až na pár podivně neladících purpurových pantoflí nazutých na bosých nohou. "To jste zase vy." Jeho horní ret sebou mírně cukl do strany. "Předpokládám, že budete chtít, abych otevřel krám."

"Pokud by vám to vyhovovalo."

Odfíkl si. "Nevyhovovalo. A také je to poněkud nenormální - ovšem něco mi říká, že vy si na normálnost zrovna nepotrpíte. Přesto, pokud byste chtěla pocítit můj skromný příbytek svou přítomností a počkala, dokud nenajdu svoje střevíce -"

"Zajisté."

Následovala jej vzhůru po úzkém, točitém, kameny obezděném schodišti, které vedlo na podestu se čtyřmi bytelně vyhlížejícími dveřmi. Jedny z nich byly otevřené a Burgeson zašel dovnitř, aniž by na ni počkal. Miriam jej následovala, ale na prahu se zastavila.

"Jen pojďte," řekl podrážděně. "Nenechávejte ty dveře otevřené, vpustíte mi sem zimu. Pak si budu muset přinést ze sklepa o to víc uhlí. Nač ještě čekáte?"

"Na nic," řekla, vkročila dovnitř a zavřela za sebou. Předsíní byla kdysi pravděpodobně dost široká na to, aby v ní mohli stát dva lidé vedle sebe, a měla přinejmenším deset stop na výšku, ale teď jí to tam připadalo jako v tunelu. Od podlahy ke stropu byla obestavená knižními policemi, všemi přecpanými k prasknutí. Burgeson zmizel do kuchyně - Miriam alespoň předpokládala, že je to kuchyně -, ve které vřela na plotně kovových kamen konvice, která vypadala, jako by patřila někam do muzea. Světla zablíkala, jak se dveře zavřely, a Miriam si uvědomila, že nejsou elektrická. "Vidím, že tady máte ještě víc knih než dole v obchodě."

"Tohle není práce, to je moje potěšení," řekl. "Kvůli čemu jste přišla tentokrát, že jste mne vyrušila v nedělní bohoslužbě?"

"Nedělní bohoslužbě? Po ničem náboženském tady nevidím ani stopy," uklouzlo Miriam. "Promiňte," dodala spěšně.

"Doufám, že jsem vám nezpůsobila žádný problém?"

"Problém? Ne, žádný problém, pokud nepočítáte samotného královského pouličního lapkolapa kladoucího mi tuhle zrána jedovaté otázky ohledně mé návštěvnice." Byl k ní otočený zády, takže Miriam neviděla jeho výraz, ale v každém případě sevřela pevněji svůj batoh, protože najednou zjistila, že si přeje, kéž by tak byly kapsy jejího kabátu natolik hluboké, aby skryly její pistoli.

"Já za to nemohu," řekla klidným hlasem.

"Já vím, že nemůžete." Otočil se k ní s otlučenou stříbrnou čajovou konvicí v rukou. "A navíc jste si odnesla Marxe, takže se tam alespoň jen tak nepovaloval a lapkolap o něj nemohl zakopnout, že ano? Za což, jak věřím, jsem vám povinován díky dostačujícími k tomu, aby vymazaly jakékoli zlovolné důsledky jeho nevídané návštěvy." Zvedl do výše čajník. "Mohl bych vám nabídnout malé občerstvení, zatímco mi budete vysvětlovat, proč jste přišla?"

"Jistě." Podívala se opačným směrem. "Tam?"

"Ranní pokoj. Jen račte. Za chvíli přijdu za vámi."

Miriam vešla do Burgesonova ranního pokoje a zůstala překvapeně stát. Místnost byla dokonale kruhová. Dokonce i okenní rámy a dveře byly zaoblené tak, aby pasovaly do zdí, a sádrové lišty na stropě opisovaly perfektní kruh o průměru dvanácti stop. Také tam panoval příšerný nepořádek. Na jedné straně stála obrovská, pochybně vyhlížející pohovka, z jejíž opěrek vyčuhovala čalounická koudel, napůl pohřbená pod záplavou rukopisů a knih. O zeď se opilecky opíralo podivně vyhlížející piano, jehož poškrábané víko hostilo další knihovnu. Byl tam krb, ale uhlíky v něm stěží dokázaly ohřát vzduch bezprostředně před ním, a místnost byla ledově chladná. Vedle krbu ležel talíř se zbytky studeného oběda. Miriam se opatrně posadila na kraj pohovky. Byla tak studená, až se zdálo, jako by z ní vysávala teplo i přes vrstvy oblečení.

"Jak chcete svůj čaj?" zavolal Burgeson. "S mlékem, cukrem?"

Štrachal v předsíni. Zajela rukou do svého batohu, vytáhla svoji první 'zbraň' a namířila na něj její hřbet. "S mlékem a bez cukru," odpověděla.

"Výborně." Přišel do pokoje, táč v rukou, a položil jej před krb. Miriam si všimla, že má váčky pod očima. Vypadal unavený, anebo možná nemocný. "Co to má znamenat?" zeptal se s pohledem upřeným na její ruku.

"Jedna dobrá dějepisná kniha si zasluhuje jinou," řekla nenuceně.

"Ach, drahá." Drsně se zasmál. "Vy víte, že vám nemohu nabídnout nic na oplátku. Ne v neděli. Kdyby policie -"

"Berte to jako dar," řekla netrpělivě.

"Dar?" Miriam z jeho výrazu usoudila, že přijímání darů není prožitek, se kterým by byl Erasmus Burgeson dobře obeznámen - neučinil jediný pohyb, aby si jej vzal. "Jsem dojat, moje milá. Vadilo by vám, kdybych se zeptal, co vás vedlo k této neočekávané štědrosti?" Hleděl na ni pln obezřetností, jako by očekával, že náhle rozprostře netopýří křídla a kousne ho.

"Jistě," řekla. "Co kdybyste nalil ten čaj, než vystydne? To je vždycky taková zima tady v, ehm, jakkoli se toto město

jmenuje?"

Na okamžik strnul, pak poklekl a začal nalévat čaj z konvice do dvou mírně otlučených porcelánových šálků. "Boston."

"Aha, takže Boston." V duchu si přikývla. "A ta zima?"

"Jen když je v platnosti smogová vyhláška." Burgeson ukázal na oheň. "Už zase zkrátily přiděly toho zatraceného bezkouřového paliva. Při smogu můžete spálit jen přidělené množství nebo vám prostě dojde a to je pak moc špatné. Zvlášť když popraskají trubky. A když se dolů do Back Bay přivalí starý táta smog, tak to by bývalo lepší se vůbec nenarodit." Zakašlal pro efekt a poklepal se na hrudi. "Na někoho, kdo neví takřka nic ze zdejších reálií, hovoříte pozoruhodně dobře královskou angličtinou. Odkud ve skutečnosti jste?"

Položila knihu na hromadu na pohovce. "Dá-li se to tak říci, pocházím z místa deset mil a dvě stě let daleko odsud," řekla s pocitem zvláštní závratě při pomyšlení, že mu prozrazuje být jen tak málo z pravdy.

"Ne z Francie? Jste si jistá, že nepracujete pro dauphinovu vládu?" Naklonil hlavu na stranu, jako papoušek.

"Ne, z Francie nejsem. Tam, odkud pocházím, mu usekli hlavu už před dávnou dobou." Bedlivě ho pozorovala.

"Usekli mu hlavu? Fascinující -" Zvedl se na kolena a natáhl k ní šálek.

"Děkuji vám." Vzala si ho.

"Pokud je tohle šílenství, tak se jedná o nanejvýš mimořádnou deziluzi," řekl s přikývnutím. "Byla byste tak laskavá a řekla mi víc?"

"Časem. Nyní mám pár otázek na vás." Korektně polkla doušek čaje. "Především pak, když beru v úvahu otázku vaší víry v můj příběh, mohl byste chtít popřemýšlet o jistých překážkách, na něž by mohl cestovatel z, ehm, jiného světa, narazit při vytváření nové identity v tomto světě? Zvlášť pak při získávání dokladů nutných ke koupi domu a založení podniku, pakliže je oním cestovatelem osamocená žena v cizí zemi? Nevím toho příliš o právním postavení zdejších žen, až na to, že se dost podstatně liší od místa, odkud pocházím. Myslím, že pravděpodobně budu potřebovat právníka, a možná zplnomocněného zástupce. V tomto ohledu jsem myslela na vás."

"Chápu." Burgeson málem začal šilhat, jak se snažil vyhnout se tomu, aby jí skákal do řeči. "A proč na mě, smím-li se zeptat?"

"Protože mi vás doporučil představitel zákona." Usmála se. "Předpokládám, že překupník kradeného zboží, který je zároveň informátorem, je pravděpodobně bezpečnější sázka na jistotu než někdo, kdo je tak nekompetentní, že ani nedosáhl pracovního zařazení u policajtů." Měla ještě jiné důvody, důvody související s jejími rodiči a s výchovou, ale neměla v úmyslu dát mu až takto dalece nahlédnout do svého soukromí. Důvěra měla koneckonců své meze.

"Překupník -" odfrkl si. "Nejsem nepoctivý ani nemorální, madam."

"Pouze prodáváte knihy, které by zdejší starosta nejraději spálil," řekla pobaveným tónem. "A doporučila mi vás policie. Mám vám namalovat schéma?"

Povzdechl si. "Dobrá, jsem vinen. Ovšem, co vy? Pokud nejste Francouzka, jste si jistá, že nejste agent Černé komory hrající dvojí hru?"

"Co je to Černá komora?"

"Och." Náhle se zatvářil pochmurně. "Předpokládám, že bych vám měl prodat rovněž almanach."

"To by byl dobrý nápad," souhlasila.

"Takže." Smetl ze stoličky u piana papíry a posadil se na ni, naproti Miriam, s šálkem balancujícím na kostnatém koleně.

"Dejme tomu, že se vyhnu řečem o čemkoli, čím bych mohl inkriminovat sám sebe. A dejme tomu, že budeme brát jako záležitost víry vaše odvážné tvrzení, že jste obyvatelka, ehm, jiného světa? Takového jako tento, pouze odlišného.

Opravdu žádný le Roi Française. Co byste v tom případě mohla chtít od pokorného zastavárnicka a překupníka v obchodě s veteší, jako jsem já?"

"Konexe." Miriam se mírně uvolnila. "Potřebuji si tady vybudovat pevnou identitu a zázemí, jako žena dobrého charakteru. Mám určité fondy, abych mohla investovat - viděl jste, jakou formu na sebe berou -, ale především... hmm. Na místě, odkud pocházím, děláme věci odlišně. A zatímco nepochybně děláme některé věci hůř, všechno, co jsem zde dosud viděla, mne přesvědčuje, že jsme mnohem, mnohem lepší v jistých technických oblastech. Mám v úmyslu zřídit zde typ výrobní společnosti, která, pokud je mi známo, tady neexistuje, pane Burgesone. Fyzicky jsem omezena množstvím zboží, které mohu přepravovat sem a tam, zhruba na to, co dokážu přenést na zádech - ovšem myšlenky jsou často mnohem cennější než zlaté cihly." Usmála se. "Řekla jsem, že potřebuji právníka a možná zplnomocněného zástupce, aby podepsali pro můj podnik potřebné dokumenty. Zapomněla jsem se zmínit, že chci také patentového úředníka a formálního zástupce za účelem licencování mých vynálezů."

"Vynálezů. Jako například?" otázal se skepticky.

"Och, mnoha věcí," pokrčila rameny. "Většinou se jedná o maličkosti. Třeba strojek k vázání kancelářských dokumentů, který má levný provoz, je kompaktní a výkonný - natolik, že tam odkud pocházím, je téměř stejně běžný jako psací pera. Lepší model brzdového systému pro automobily. Lepší typ dřevěné vrtule, lepší druh elektrického článku. Ale taky jednu nebo dvě velké věci. Lék, který dokáže léčit rychle, efektivně a bez vedlejších účinků většinu infekčních nákaz. Výkonnější motor pro leteckou dopravu."

Burgeson na ni hleděl. "Neuvěřitelné," vydechl. "Máte nějaký důkaz, že jste schopna nabídnout nám všechny tyto zázraky?"

Miriam sáhla do svého vaku a vytáhla svoji druhou, zbraň, tu, co ji doma stála téměř vlastní váhu té serepetičky ve zlatě, miniaturní bateriemi napájenou věcíčku s čtyřpalcovou barevnou obrazovkou. "Až odejdu, můžete začít tím, že si prohlédnete tu knihu. Mezitím tu máte hračku, kterou tam, odkud pocházím, používáme k tomu, abychom udrželi děti v klidu při dlouhých cestách. Co takhle nějakou lehkou nedělní zábavu?" S těmito slovy zmáčkla tlačítko "start" na DVD přehrávači.

O tři hodiny a přinejmenším půl litru čaje později vystoupila Miriam z koňské drožky před impozantními otočnými dveřmi hotelu Brighton. Vozka za ní zabručel námahou, když sundával z nosiče zavazadel její kufr - "pokud se budete pokoušet zapadnout ve zdvořilé společnosti, budete jej potřebovat. Žádná dáma na úrovni by nikdy necestovala přinejmenším bez jedné denní šaty na převlečení a bez večerního oděvu," řekl jí Burgeson, když jí kufr dával - "a také musíte vypadat přinejmenším seriózně, pokud si budete chtít objednat pokoj." A i když byl zmíněný kufr zastaven utečencem bez vindry v kapse a několik let naspán až téměř u stropu zastavárnickova sklepa, přesto vypadal jako kufr. "Děkuji vám," řekla Miriam tak laskavě, jak jen dokázala, a dala vozkovi šestipenci spropitného. Otočila se zpátky ke dveřím a uviděla, že pikolík již zvedá její zavazadlo na svůj vozík.

Ani recepční u přepážky neohrnl nos nad ženou cestující bez doprovodu. Smuteční oděv, který jí zapůjčil Burgeson, předem vylučoval jakékoli otázky, především když si k němu vzala strohý černý klobouček se síťovým závojíčkem. "Jaké máte přání, milostpaní?" zeptal se zdvořile.

"Ráda bych se ubytovala v jednom z vašich nejlepších apartmá. Sama. Cestuji bez sluhů, takže budu potřebovat pokojovou službu. Zdržím se přinejmenším týden, možná déle, zatímco zde budu pátrat po domě ke koupi a dávat do pořádku záležitosti mého zesnulého manžela." Doufám, že mi Erasmus ohledně získání nové identity nelhal, pomyslela si.

"Ach, samozřejmě. Věřím, že čtrnáctka je volná, milostpaní. Chcete si pokoj prohlédnout? Pokud se vám bude líbit..."

"Jsem si jistá, že bude," řekla nenuceně. "A pokud nebude, určitě se o to postaráte, že ano? Kolik stojí?"

Mírně se napřimil. "Za pokoj a stravu účtujeme dvě libry a jedenáct šilinků na noc, madam," odpověděl stroze.

"Hmm." Kousla se do spodního rtu. "A za týden? Nebo ještě déle?"

"Myslím, že v tom případě bychom mohli něco slevit," řekl, již méně agresivně. "Především pak, kdyby byla záloha složena předem."

"Dvě za noc." Miriam položila na přepážku velkou, úžasně vybarvenou desetilibrovou bankovku a odmlčela se. "Šest šilinků navíc pro službu."

Muž se usmál a pokývl na ni. "Takže to budou na úvod čtyři noci?" zeptal se.

"Pokud se rozhodnu prodloužit svůj pobyt, zaplatím opět předem," odpověděla bezvýrazně. Darebák, pomyslela si nahněvaně. Erasmus ji předem informoval o cenách ubytování v hotelu. Dvě libry byla obvyklá cena za luxusní apartmá: Tento muž se ji snažil okrást. "Pokud budu spokojená," zdůraznila.

"Osobně se o to postarám." Uklonil se a vystoupil zpoza přepážky. "Mohu vám ukázat váš pokoj, madam?"

Jakmile byla sama v hotelovém pokoji, zamkla Miriam dveře zevnitř, pak si sundala kabát a pověsila ho, aby uschl ve výklenku vedle dveří. Stáhla si rukavice a pověsila je přes mosazný radiátor, který bublal pod okny zavřenými na okenice, pak si rozeplula kabátek s vysokým límečkem a poklekla, aby si rozšněrovala kotníkové boty - již měla pocit, jako by jí chodidla do té vlhké, studené kůže vrostla. Omrzliny jako pracovní riziko průzkumníků z jiných světů? pomyslela si žertovně. Vystoupila z bot a odnesla je k radiátoru. Chodidla v punčochách jí najednou připadala na silném vlněném koberci jako nahá.

Konečně suchá přešla k příborníku a velkému stříbrnému samovaru něžně kouřícímu na plynovém hořáku zabudovaném do zdi. Nalila do šálku horkou vodu a hodila do něj sáček čaje Earl Grey. Nakonec se vděčně svalila do přespříliš čalouněného křesla proti dveřím do ložnice, vytáhla svůj diktafon a začala skládat zprávu. "Jsem v apartmá číslo čtrnáct hotelu Brighton. Majitel se mě snažil ošidit. Úsilí pochopit, jak je to tu s cenami, je obtížné - zdá se, že libra je ekvivalentem, hmm, dvou set dolarů? Tak nějak. Tohle je v tom případě drahý pokoj. Má ústřední topení, elektrická světla - žárovky mají žhavicí vlákna a jsou natolik mdlé, že se do nich můžu přímo dívat - a hedvábné závěsy." Nahlédla otevřenými dveřmi do koupelny. "Zdá se, že koupelna je samá mosaz a porcelán a taky je tam splachovací toaleta. Hmm. Musím se podívat, jaký tu mají energetický distribuční systém. Snad by se tu mohla naskytnout příležitost prodávat jim elektrické sprchy."

Povzddechla si. "Zítřka mi Erasmus dohodne schůzku se svým advokátem a začne připravovat koupi domu. Také říkal, že se podívá po patentovém úředníkovi a odvede mě do ústřední veřejné knihovny. Zdá se, že zdejší struktura intelektuálního vlastnictví je poněkud primitivní. Brzy sem budu muset přenést další směnitelné zboží. Zlato je sice v pořádku, ale nejsem si jistá, zda tady není levnější než doma. Říkám si, co by tak mohlo chybět v jejich kuchyních," dodala zamyšleně.

"Zatraceně. Kéž bych tu a tam měla někoho, s kým bych si mohla popovídat." Zamračeně vypnula malý přístroj a položila jej na příborník. Zda byl, nebo nebyl Erasmus Burgeson důvěryhodný, to byla zajímavá otázka.

Pravděpodobně byl, alespoň do jisté míry - když dokázal najít způsob jak k sobě dostat člověka přes policisty, kteří si vynucovali jeho nedobrovolnou spolupráci. Ale především to byl starý mládenec, a Miriam v jeho přítomnosti pociťovala cosi nepřijemného a mírně napjatého. Není zvyklý na jednání s jinými ženami než jen se zákaznicemi ve svém obchodě, usoudila. To bude zřejmě ono.

V každém případě ji bolela hlava a cítila se unavená. Myslím, že jídelnu nechám na jiný den, rozhodla se. Postel jako by ji volala. Zítřek pro ni bude novým začátkem...

ZLATÍ BROUCI

Následujícího rána procitla Miriam brzy. Venku byla stále ještě napůl tma. Zívla na svůj odraz v koupelnovém zrcadle, zatímco si česala vlasy. "Hmm. Tady se nosí dlouhé, že jo?" Inu, nedá se nic dělat, bude to muset stačit, pomyslela si, když se znovu oblékala do šatů, které na sobě měla předchozího dne. Pečlivě se probrala svým batohem, aby se ujistila, že v něm není nic vtíravě cizího, pak si natáhla boty.

Zastavila se u úpatí hlavního schodiště, nad naleštěnou mramorovou podlahou vedle recepcie. "Mohu vám nějak

pomoci, madam?" nabídl se pikolík dychtivě.

Obdařila ho mírným úsměvem. "Snídaně. Kde se podává?" Skutečnost, že zmeškala jak oběd, tak večeři, si na ní teď vybírala krutou daň. Od hladu málem omdlěla.

"Tudy, prosím!" Vedl ji k velkým dvoukřídlým dveřím z mahagonu a skla zasazeným v jedné ze stěn vstupní haly. Byla za nimi jídelna, ve které ji pikolík nasměroval k malému stolku pokrytému bělostným ubrusem. "Hned vám zavolám číšníka."

Miriam si natočila židli tak, aby viděla - natolik diskrétně, jak jen to šlo - na ostatní strážníky v jídelně. Tady je to jako v historickém filmu! pomyslela si. Nějakém, jehož děj se odehrává ve skutečně exkluzivním viktoriánském hotelu, až na to, že tito Viktoriánci měli zřejmě zálibu v křiklavých tyrkysových a purpurových tapetách a jejich oblečení bylo neuvěřitelnou směsicí stylů. Muži v oblecích s prostříženými pasy ve stylu Nehru, ženy v dlouhých sukních nebo kalhotách a košilích s křídlovými límci. Číšníci v bílých zástěrách roznášející talíře s - rybami? A rohlíky? Jedním ze známých aspektů byly noviny. "Mohl byste mi přinést noviny?" zeptala se pikolíka.

"Jistě, madam!" odpověděl a byl pryč jako střela. Ve vteřině byl zpátky a Miriam zašmátrala po spropitném, načež se metodicky začetla do první stránky.

Titulky Londýnského zpravodaje byly až bizarně povědomé a zároveň podbarvené exotikou. Mluvčí: Sněmovna možná obviní Korunu z cizoložství - ale ne, tady nebyl žádný král Clinton, jenom neznámá jména a návrh doplnit "základní zákon" tím, že k němu přidají sbírku dodatečných obvinění, za která by mohla být Koruna stíhána - cizoložství, daňový podvod a nesmiřitelnost, ať už to mělo znamenat cokoli. Oni tady mohou obvinít krále? Miriam zavrtěla hlavou, přesunula se k dalšímu článku, "Morris a Stokes budou viset," pojednávajícím o páru zlodějů šperků, kteří zavraždili majitele obchodu. O kus níž na stránce byly další podivnosti, seznam kapitánů obchodního loďstva, jimž byly doručeny pověřovací listiny práva zájmacího a trestného proti "silám a agentům kontinentálního nepřítele", a seznam éterických rezonancí určených pro experimenty prováděné Teleoptickou bezdrátovou společností Nové Británie. Právě když chtěla otočit stránku, zhmotnil se u jejího ramena číšník. "Budete si přát, madam?"

"Jistě. Co máte dnes dobrého?"

Zešíroka se usmál. "Nejpikantnější jsou uzenáče, a pokud mohu něco doporučit, tak jahodovou zavařeninu paní Wilsonové. Dá si madam raději čaj nebo kávu?"

"Kávu. Silnou, s mlékem." Přikývla. "Dám na vaše doporučení, prosím. To bude všechno."

S šustěním se od ní vzdálil, zanechal ji udivenou nad obsahem článku o daňových pravomocích udělovaných "Králem v parlamentu Velkým statkům" a o prosazení pravomoci tiskových práv královským výnosem. Dokonce ani konzumace silné dávky kávy a porce uzené ryby - což pro ni nebyl obvyklý začátek dne, ale rozhodně to byl pozoruhodný zážitek pro její prázdný žaludek - ji neučinila o nic moudřejší. Tohle místo je tak komplikované! Copak to tady nikdy nepochopím? divila se v duchu.

Měla téměř dopitou kávu, když se dostavil jiný pikolík, se stříbrným tácem v ruce. "Vzkaz pro vdovu Fletcherovou?" zeptal se, přičemž použil pseudonym, pod kterým se Miriam zapsala.

"Ano, to jsem já." Miriam si vzala z tácu kartičku s kouskem přilepené telegrafní pásky, na které stálo: SETKÁME SE V 10 H V GRT MAURICE ST č. 54, U PANA BATESE STOP EB. "A, výborně." Podívala se na hodiny visící na zdi.

"Mohl byste pro mne objednat drožku, prosím? Do Great Maurice Street, odjezd za dvacet minut."

Složila papírek, vstala a vrátila se do svého pokoje, aby si vzala klobouk a kabát. Hra se rozjela, pomyslela si vzrušeně. Než drožka našla cestu do Great Maurice Street, Miriamino vzrušení mírně opadlo. Využila čas v drožce k tomu, že si třídila myšlenky a začala si ujasňovat, co by měla udělat a říct. Také se ujistila, že má pravou rukavičku staženou k zápěstí a rukáv blůzy povyhrnutý k lokti. Ne že by to byl ideální způsob jak odejít - ve skutečnosti by to kompletně překazilo její plány, kdyby musela zmizet za pomoci dočasného tetování -, ale pokud se Erasmus rozhodl prodat ji policii, bude toho litovat.

Great Maurice Street byla zaoblená, kočičmi hlavami dlážděný bulvár lemovaný z obou stran drahými kamennými vilami. Od chodníku se k širokým předním dveřím klenuly malé kamenné můstky přes příkop, kde byly dvě řady podúrovňových okének. Silnice a chodníky byly pečlivě zameteny, sníh čekal v pravidelně rozmístěných hromádách na ulici, než jej odvezou. Miriam vystoupila z drožky, zaplatila vozkovi a vydala se po chodníku, dokud nepřišla k číslu 54. "Charteris, Bates a Charteris," mumlala si pro sebe. "To zní jako právníci." Popošla ke dveřím a zatáhla za šňůru od zvonce.

Otevřel jí malý, podrážděně vyhlížející úředník. "Kdo jste?" chtěl vědět.

Miriam na něj hleděla po délce nosu. "Přišla jsem za panem Batesem," řekla.

"Kdo jste říkala, že jste?" Zvedl ruku a ohnul si dlaň kolem ucha a Miriam si uvědomila, že je napůl hluchý.

"Jsem paní Fletcherová a přišla jsem za panem Batesem."

"Ach ano. V tom případě poďte dál, povím někomu, že jste tady."

Advokátní kanceláře v tomto světě a v jejím se příliš nelišily, jak se alespoň zdálo. Měli tam velký, černý, starodávně vyhlížející psací stroj s klávesnicí jako u kostelních varhan, které se scvrkly v pračce, a také archaický telefon se samostatnou mluvící trubkou, ale jinak bylo jediným rozdílem osázení. Které pro soudního zapisovatele svého místa a doby - hubeného, uštvane vyhlížejícího muže - znamenalo napudrovanou paruku, kalhoty po kolena a žaket.

"Posaďte se, prosím," řekl tajemník, který se tvářil zmateně, ale to už otevřel dveře vnitřní kanceláře vysoký chlapík oblečený v černém. Tajemník zakomíhal prstem na Miriam:

"Toto je Jeho Ctihodnost pan Bates," vysvětloval. "A vy jste...?"

"Paní Fletcherová," opakovala Miriam trpělivě. "Přišla jsem navštívit pana Batese. Jsem tu dobře?"

"Ach ano." Bates jí přátelsky pokývl. "Kdybyste byla tak laskavá a šla se mnou, prosím?"

Rozdíl mezi kanceláři v obou světech byly uvnitř ještě méně patrné, snad proto, že tolik právníků doma si dávalo za

cíl dodat zařízení svého pracoviště punc tradice. Miriam se rozhlédla kolem. "Pan Burgeson tady ještě není," poznamenala váhavě.

"Byl zadržen," řekl Bates. "Posadíte se, prosím?"

"Ano." Miriam si sedla. "Kolik vám toho Erasmus řekl?" Bates si vzal půlměsícovitě tvarované brýle a posadil si je na můstek nosu. Jeho kníry sebou cukly, jako by byl mrož. "Myslím, že mi toho řekl dost," zaintonoval cukrovým hlasem. "Žena, která prožívá těžké časy, manžel mrtvý po letech strávených v cizině, doklady ztracené při nešťastném pronásledování - hovořil o ztroskotání Greenbaum Lamplight, což pro vás musel být nanejvýš nepříjemný prožitek, že ano? -, a tudíž v situaci, kdy potřebuje co nejrychleji opětovně stvrzení své identity, je to tak? Zaručoval se za vás nanejvýš přesvědčivě. A zmínil se také o bohatství v zámoří, drženém v nějakém obchodním trustu, ke kterému máte omezený přístup."

"Ano, to všechno je správně," přitakala Miriam dychtivě. "Skutečně potřebuji nové doklady - a pár dalších služeb, nejlépe zajištěných právníkem."

"Nuže. Na první pohled vidím, že nejste Francouzka," řekl s pokývnutím. "Tudíž nevidím z vaší strany žádnou překážku. Potrvá asi hodinu, než sepišu potřebné doklady a odešlu je k soudnímu dvoru, aby byla vaše identita prohlášena za správnou a ověřenou. Erasmus říkal, že jste se narodila ve Shreveportu, a sice, ehm, mohu-li být natolik indiskrétní, sedmého září léta páně devatenáct set šedesát devět. Je to správně?"

Miriam přikývla. Skoro, pomyslela si. "Ach, ano."

"Výborně. Kdybyste si laskavě přečetla a podepsala tohle -" podal jí impozantní kus pergamenu - "a tohle -" přistrčil k ní další, "a roztočíme kola justice."

Miriam rychle přelétla oba dokumenty. Jedním z nich bylo jakési prohlášení; potvrzovalo její jméno, věk, místo narození a identitu a žádalo vydání nového rodného listu v důsledku ztráty toho starého na moři, a to v zastoupení příslušných nepřítomných správních orgánů - "Proč se na tom přímo nepodílejí shreveportské úřady?" zeptala se.

Bates si ji změřil zvláštním pohledem. "Po válečných událostech toho bohužel nezbylo ze Shreveportu dost, aby tam ještě nějaké úřady měli," zamumlal pochmurně.

"Ach tak." Četla dál. Další papír žádal o pas na její jméno, s podivným statutem - kompetentní dospělý. "Vidím, že jsem zde považována za kompetentního dospělého. Mohl byste mi prosím objasnit, co to znamená?"

"Zajisté." Bates se opřel ve své židli. "Jste dospělá, věkem přes třicet, a vdova; neexistuje žádný muž, který by vás pravomocně zastupoval, a jste považována za dostatečně zletilou v právu, abyste byla soběstačná. Tudíž můžete jakožto dospělá osoba uzavírat smlouvy na své vlastní riziko, a to až do té doby, než se rozhodnete znovu provdat, a jakékoli takové smlouvy budou posléze stvrzovány vaším chotěm."

"Ach tak," hlesla a podepsala místo k tomu určené. Vtom případě se tady raději nikdy vdávat nebudu. Položila papíry zpátky na stůl, pak si odkašlala. "Mám ještě nějaké jiné záležitosti a byla bych ráda, kdybyste se o ně postaral," dodala.

"A jaké jsou to, prosím?" Zdvíhala se na ni usmál. Čas koneckonců běžel za její peníze.

"Za prvé." Zvedla prst. "Líbí se mi tu jeden dům, v Bridge Park Lane, číslo 46. Zdá se, že je prázdný. Mám za to, že byste pro mne mohl zjistit, zda je k mání? Pokud je volný k pronájmu či ke koupi, měla bych mimořádný zájem o jeho získání, a chtěla bych se nastěhovat co možná nejdříve."

Bates tam seděl rovný jako pravítko a téměř nadšeně přikyvoval. "Samozřejmě, samozřejmě," usmíval se a psal si cosi kostrbatým písmem na žlutý papír. "Mohu pro vás udělat ještě něco?" zeptal se.

"Za druhé." Zvedla druhý prst. "Během příštího měsíce budu chtít založit nebo koupit společnost s ručením omezeným. Bude to třeba zařídit. Kromě toho budu mít množství patentových žádostí, které musejí být postoupeny královskému patentovému úřadu - potřebuji, abyste pro mou společnost našel a zaměstnal patentového agenta."

"Společnost s ručením omezeným a patentový agent." Zvedl jedno obočí, ale psal dál. "Ještě něco?"

"Ano. Za třetí. Mám větší množství - měla bych dodat, že v zámoří - mincovního kovu. Můžete mi poradit v otázkách jeho legálního prodeje zde v tomto městě?"

"Ach, to je snadné." Odložil svoje pero. "Já jej koupit nemohu, poněvadž pro kohokoli kromě Koruny je skupování mincovního kovu nezákonné." Ukázal na pečetní prsten, který měl na levé ruce. "Šperky samozřejmě kupovat mohu, pokud jejich váha nepřesahuje libru. Ovšem mincovní kov?" odfrkl si. "Snad byste mohla získat v mincovně importní licenci a prodat jej Koruně sama - ovšem za příšernou cenu, takže to ani nestojí za to, pouhých deset liber za unci. Za to může válka. Zásoba peněz je chronicky nedostačující. Já na vašem místě bych to prodal v zahraničí a výnos bych poslal zpět do vlasti ve formě dluhopisů na doručitele."

"Děkuji vám." Miriam se na něj co nejoslnivěji usmála, aby zamaskovala zvuk skřípajících zubů. Deset liber za unci? Erasme, my dva si spolu budeme muset promluvit, pomyslela si. Hezky rychle si vymysli nějakou výmluvu. "Jak dlouho to všechno potrvá?" zeptala se.

"Vyplnit papíry? Posílček tam s nimi zaběhne ještě dnes. Váš pas a rodný list budou hotové zítra ráno, pokud si pro ně pošlete. Co se týče té společnosti -" zamnul si bradu. "Museli bychom zaplatit nějakému parlamentáři, aby nechal projít žádost o založení nové společnosti jako návrh soukromého člena v parlamentním sezení, a domnívám se, že stávající taxy byly v současné době vyhnány neskutečně vysoko kvůli armádním požadavkům. Myslím, že by bylo levnější koupit nějakou již existující nezadluženou firmu. Mohu se poptat, ovšem domnívám se, že bude obtížné nalézt nějakou pod cenu sedmdesáti liber."

"Ach ne." Miriam protáhla tvář. "Tady prostě nejde jen tak si založit novou firmu?"

"Je to sice politováníhodné, ale opravdu nejde." Bates potřásl hlavou. "K založení každého podniku je třeba zvláštní povolení od parlamentu; to jejich papírování a razítkování většinu jeho členů v podstatě živí, protože za pětiminutové prosazení jednoho návrhu v Dolní sněmovně si mohou účtovat padesát liber i víc. Jednou za čas někdo navrhne, aby nebylo k zakládání společností tohoto parlamentního povolení a regulačního zákona třeba, ovšem řadoví členové

parlamentu to nikdy neschválí - ukouslo by jim to příliš velké sousto z krajice."

"Hmm," přikývla Miriam. "Tak dobře, uděláme to, jak navrhuje. A patentový agent?"

Bates přikývl. "Na tuto práci se dokonale hodí Hinchliffe, náš mladší úředník. Již s patenty pracoval a nepochybně bude ochoten dělat to znovu. Kdy jej budete potřebovat?"

Miriam se setkala s Batesovým pohledem. "Ne dřív, než budu mít společnost, která by jej zaměstnala, společnost, již zafinancuji zcela legálními prostředky, které vám nemusejí dělat starosti." Právnick zнову přikývl, ale jeho oči říkaly, že ví svoje. "Nu - řekněme pouze, že jsem se v zámoří setkala s jistými geniálními novotami, o kterých se domnívám, že by zde mohly být nejlépe využity formou patentování, a práva na tyto patenty bych ráda nabídla místním majitelům továren. Rozumíte mi?"

"Ano, myslím, že ano." Bates si pro sebe přikývl a usmál se jako krokodýl. "Těším se na naši další spolupráci, paní Fletcherová. Bylo mi potěšením jednat s tak inteligentní příslušnicí něžného pohlaví. I když vám z toho nevěřím ani slovo."

Zbytek dne strávila Miriam nakupováním šatstva. Byla to pro ni dezorientující zkušenost. Neměli tam žádné obchodní domy: každý kus oblečení bylo nutno kupovat u odlišného prodejce, a převážná většina jich navíc potřebovala upravit, aby jí padly. Z jednotlivých kusů rovněž nebyla zrovna nadšená. "Proč jsou tu části oblečení v zásadě navrhovány tak, aby v nich lidé vypadali ošklivě nebo se cítili nepohodlně?" svěřovala se tiše svému diktafonu poté, co v rychlém sledu za sebou navštívila kloboučnicka a výrobce korzetů. "Rozhodně se budu držet svých sportovních kalhotek a podprsenek, i kdybych si měla nosit všechno s sebou," zamumlala. Přesto se jí podařilo najít alespoň pár přijatelných vycházkových kostýmů a jedny večerní šaty.

V šest hodin toho večera odešla ve snášejícím se soumraku k Burgesonovu krámu a vklouzla dovnitř. Krám byl otevřený, ale prázdný. Než se Erasmus vynořil odkudsi ze zadu, strávila drahnou chvíli nervózním proplétáním prstů a nemelodickým pískáním.

"Ach, to jste vy," řekl roztěkaně. "Tady." Natáhl k ní obálku.

Miriam si ji vzala, otevřela ji - a přestala pískat. "Čemu za to vděčím?" zeptala se.

Erasmu Burgesonovi cuklo ve tváři. "Prodal jsem za lepší peníz, než jsem přepokládal," odpověděl. "A v zájmu našeho prosperujícího budoucího obchodu mi připadá nejlepší být k vám naprosto upřímný."

Miriam se mírně uvolnila. "Rozumím." Opatrně zastrčila obálku do kapsy kabátku. Pět deseti librových bankovek v ní bylo víc, než od Burgesona očekávala. "Je váš jednatel schopen převzít větší množství mincovního kovu?" zeptala se. "Věřím, že ano." Jeho obličej byl přetažený a unavený. "Trochu jsem přemýšlel..."

"To vidím," řekla tiše. Padesát liber zde bylo ekvivalentem částky tří až sedmi tisíc dolarů doma. Zlato bylo drahé, což byla známka poptávky, a co to věstilo? Nic dobrého. "Jaká je situace? Věříte Batesovi?"

"Jen pokud si jej dokáží udržet od těla," připustil Erasmus. "Jaksi to zrovna není můj soupeřník."

"Soupeřník." Přikývla si pro sebe. "Vy jste marxista?"

"Ano. Marx byl největším představitelem mé víry." Řekl to tiše a zaníceně. "Věřím v přirozená práva, v to, že se všichni muži a ženy rodí sobě rovni; věřím v demokracii a svobodu. Svobodu konání, svobodu obchodu, svobodu náboženství, přesně jako starý Karl. Kterého za to pověsili."

"Tam, odkud pocházím, dospěl k poněkud jiným závěrům," řekla Miriam suše, "třebaže výchozí okolnosti u něj byly odlišné. Půjdete teď zavřít krám a povíte mi o svých problémech?"

"Ano." Přešel ke dveřím, otočil cedulku a zasunul zástrčku. "Dozadu, kdybyste byla tak laskavá."

"Až po vás." Miriam jej následovala úzkou chodbičkou lemovanou otevřenými přihrádkami. Byly v nich balíčky v hnědém papíru, sbíraly prach, a z každého trčel žalostný lísteček s datem lhůty splatnosti - pohřební nápisy v katakombách lichvy. Držela ruku v pravé kapse, křečovitě svírala pažbu malé pistole a srdce jí bušilo napětím, jako by jí chtělo vyskočit z hrudi.

"Vy nemůžete být policejní provokatérka," poznamenal přes rameno. "Tak především, nesmlouvala jste kvůli tomu mincovnímu kovu dostatečně tvrdě. A taky jste se v příliš mnoha věcech zmýlila. Ovšem nebyl jsem si jistý, zda nejste jednoduše jen pomatená ženská, dokud jste mi neukázala ten svůj důmyslný přístroj a nenechala knihu." Vstoupil bokem napřed pod klenbu, od které vedla dolů řada dřevěných schodů. "Je to až příliš neuvěřitelný příběh, než aby mohl být čirým výplodem choré mysli, a až příliš... drahý. Dokonce i ta kniha! Kvalita papíru. A typ písma." Zastavil se u úpatí schodiště a zahleděl se na ni vzhůru jako sova, jednou rukou svíraje kvůli opoře nosný trámek. "A ten kapesní kinematograf. Myslím, že jste buď skutečná, nebo jsem se zbláznil," řekl zasmušile.

"Nezbláznil jste se." Miriam začala opatrně scházet ze schodů. "Takže?"

"Takže mi stojí za to studovat ten fascinující svět, odkud pocházíte a vyptávat se, jak se stalo, že tam žijete jinak." Erasmus šel dál. Sklep byl obestavěný od podlahy ke stropu balíčky a krabicemi. "Principy osvícení, na nichž byla vaše republika založena - uvědomujete si, že zde, v našich dějinách, které znám já, byly zadušeny ještě v kolébce? Ano, všemi prostředky! Parlamentní dohoda a exil byly velkými vynálezy své doby - ovšem myšlenka republiky! Odluka církve a státu, zákon o lidských právech, všeobecné volební právo! Po druhém levelerském povstání se tady boj za tato práva stal mrtvou záležitostí." Zastavil se ve vyklizeném prostoru mezi třemi stěnami z beden. Z trámu nad jeho hlavou se houpala parafínová lampa.

"Máte poněkud velký obchod," poznamenala Miriam a sevřela pevněji svou zbraň.

"Což se mi jen hodí." Podíval se na ni, všiml si ruky v její kapse. "Vy mne chcete zastřelit?"

"Proč bych měla?" Ztuhla.

"Nevím." Pokrčil rameny. "Očividně máte nějaký plán, který pro někoho neznamená nic dobrého, ať už jsou vaše celkové úmysly jakékoli. A já možná vím příliš."

Miriam vytáhla ruku z kapsy - prázdnou.

"A navíc nejsem zrovna nevinný," dodal Erasmus a ukázal na bedny kolem. "Jsem rád, že jste se rozhodla nevystřelít.

Glycerýlnitrát se chová při prudkých otřesech velmi nevyzpytatelně."

Miriam se zhluboka nadechla a zastavila se, pokoušela se vzpamatovat. Pocítila náhlé bodnutí neblahé předtuchy:

Sázky v jeho hře byly mnohem vyšší, než si uvědomovala. Tohle byl policejní stát a Erasmus nebyl jen neškodný obchodník s ilegálními tiskovinami. "Poslyšte, já nemám v úmyslu kohokoli zastřelit, pokud se tomu budu moci vyhnout. A je mi úplně jedno, že jste levelerský zásobovač se sklepem plným výbušnin - přinejmenším, pokud nežijí ve vašem sousedství. Do toho mi vůbec nic není, ani do toho, jakého jste smýšlení. Nepřišla jsem, abych se jakkoli zaplétala do vaší politiky. I když mi ta vaše politika připadá mnohem sympatičtější než to, co je tam venku právě teď. Na druhé straně mám svoje vlastní, ehm, politické problémy."

Erasmus zvedl obočí. "Kdo jsou vaši nepřátelé?"

Miriam se kousla do rtu. Mohu mu důvěřovat až tak dalece? Neviděla v tomto ohledu žádné jiné možnosti, ovšem začít mu bezvýhradně důvěřovat by byl příliš velký krok. "Já nevím," řekla váhavě. "Pravděpodobně jsou zámožní. Stejně jako já dokáží cestovat mezi světy - ne do toho, co se o něm píše v knize, kterou jsem vám dala, ale do mnohem chudobnějšího, středověkého. Takového, ve kterém nebylo křesťanství nikdy ustanoveno jako oficiální církev, temný věk trval déle, severské národy při migraci osídlily toto pobřeží až k Apalačským horám, a na západě se rozkládá Čínské impérium. Ti lidé jsou zapojeni do obchodování mezi tímto místem a tamtím - nejsem si sice jistá, s čím obchodují, ale domnívám se, že by to mohlo mít něco společného se zlatem. Pravděpodobně to bude velká a prosperující rodina, možná povýšená někdy před stem či dvěma sty lety do šlechtického stavu, a budou bohatí a konzervativní. Rozhodně ne vaši soupeřníci."

"A jaký s nimi máte problém?"

"Neustále se mne pokoušejí zabít." Teď, když to řekla, jí už připadalo mnohem snadnější důvěřovat mu. "Přicházejí odsud. Tady mají svou mocenskou základnu, Erasme. Věřím, že ve mně vidí hrozbu. Chci je najít dřív, než najdou oni mne, a vyřešit danou situaci uspokojivějším způsobem."

"Myslím, že to chápu." Přiložil prsty k sobě do tvaru stříšky. "Chcete je mít mrtvé?"

"To není nutné," odpověděla váhavě. "Ale chci vědět, kdo jsou a odkud přicházejí, a zastavit jejich agenty, kteří se mne snaží zabít. Mám pár podezření, která potřebuji potvrdit. Pokud se nemýlím, snad bude v mých silách zarazit jejich vražedné pokusy."

"Navrhuji vám, abyste mi v tom případě pověděla svůj příběh," řekl Erasmus. "Pak uvidíme, jestli se s tím dá něco dělat." Najednou zvýšil hlas, až sebou Miriam trhl. "Aubrey! Přestaň se už schovávat. Když budeš tak laskavý a přineseš sem otevřenou láhev portského a tři sklenice, můžeš si se mnou vyslechnout jeden dlouhý příběh." Bez humoru se usmál. "Máte naši nerušenou pozornost, madam. Navrhuji vám, abyste toho využila moudře..."

Zpátky v hotelu o pár hodin později se Miriam převlékla do večerních šatů a nikým neprovázena sešla dolů k pozdní studené večeři. Číšník na ni byl nevysvětlitelně skoupý, přesto jí ale našel osamocený malý stůl v tmavém koutě jídelny. Polévka byla ucházející, třeba ne zrovna teplá, a studená pečené se zeleninou zaplnila prázdné kouty jejího žaludku. Pozorovala ze svého odlehklého vyhlídkového místa dobře oblečené muže a několik málo žen a náhle se cítila osamělá. Nebo je to jen obyčejný stesk po domově? přemýšlela, či snad kulturní šok? Jejím směrem zalétly jeden či dva kradmé pohledy, ale Miriam se očnímu kontaktu vyhýbala, a v každém případě se nikdo nepokusil zapřist s ní hovor. Jako bych byla neviditelná, pomyslela si.

Na dezert již nezůstala. Místo toho se uchýlila do svého pokoje a hledala útěchu v dlouhé koupeli a časném odchodu do postele.

Příštího rána upozornila recepčního, že bude několik dní pryč a nebude potřebovat svůj pokoj, ale byla by ráda, kdyby si tam mohla ponechat v úschově zavazadlo. Pak si vzala drožku a odjela do právníkovy kanceláře. "Vaše doklady jsou zde, madam," řekl Batesův tajemník.

"Má pan Bates chvilíčku?" zeptala se. "Nezdrím jej dlouho."

"Hned se podívám." Minuta, ve které si opět nervózně proplétala prsty. "Ano, pojdte dál, prosím."

"Dobrý den, pane Batesi," pozdravila s úsměvem. "Nějaký pokrok ve vašem pátrání?"

Přikývl. "Doufám, že o domě se dozvím více již zítra," odpověděl. "Jeho obyvatel, jistý pan Soames, zřejmě zesnul před třemi měsíci a dům tam nyní stojí prázdný jako součást jeho majetku. Poněvadž jeho syn žije v El Doradu, předpokládám, že nabídka k odkoupení nemovitosti by mohla být přijata s povděkem. Co se týče společnosti -" pokrčil rameny. "Pro jaký druh podnikání ji mám zapsat?"

Miriam se na okamžik zamyslela. "Říkejme tomu projekční kancelář," řekla. "Nebo strojní výroba."

"Výborně," přikývl Bates. "Ještě něco?"

"Budu teď asi týden pryč," řekla Miriam. "Mám vám tady ponechat nějakou zálohu na dům?"

"Jsem si jistý, že vaše slovo bude dostačující," řekl vlídně. "Na jakou maximální výši nabídky mohu přistoupit?"

"Pokud přesáhne tisíc liber, budu muset učinit speciální přípravy k převodu financí."

"Výborně." Vstal. "Těším se na další setkání s vámi."

Miriaminou poslední návštěvou byla ústřední knihovna. Strávila tam dvě hodiny, vyptávala se ochotné knihovnice na knihy o patentových zákonech. Nakonec si odnesla tři s sebou, udala jí jako svou adresu číslo pokoje v hotelu. Pečlivě je uložila do svého vaku, odešla k nejbližší hlavní silnici a zamávala na drožku. "Na křižovatku Roundgate," řekla vozkovi. Jedu domů, pomyslela si. Konečně. Kolem s baňáním projel parní automobil, předjel je z pravé strany. Zpátky k čistému vzduchu, rychlým automobilům a všudypřítomné elektrině.

Hleděla z okna drožky, zatímco v dálce před nimi se objevilo otevřené pole, viditelné skrze opar čpavě páchnoucí mlhy,

která jako by dnes byla úplně všude. Jak se asi vedlo Brill a Paulie? pomyslela si. Tak ráda je zase uvidím.

Když dorazila na místo, již se smrákalo. Nezdálo se, že by si někdo všiml, jak Miriam poškodila boční vrátka. Vklouzla do zahrady, prošla kolem živého plotu a zchátralého skleníku, vyhledala místo, kde si udělala značku na zdi. Ve chvíli, kdy vytahovala z kapsy druhý medailon, se snášel jemný sníh. Posvítla si na něj baterkou a již padala stěmhlav do jiné dimenze.

Mírně se zapotácela, když se s pomstychtivostí vrátila povědomá bolest hlavy, ale rychlým pohledem se ujistila, že do blízkosti toho místa nikdo nepřišel již celé dny. Čerstvá sněhová pokrývka proměnila její přístřešek v hrbol mezi stromy kousek od ní. Brodila se k němu sněhem - když tu se od kmene stromu odlepil temný stín a namířil na ni pistoli.

"Brill?" zeptala se nejistě.

"Miriam!" Hlaveň poklesla a Brill se k ní vrhla a objala ji. "Dělala jsem si o vás takové starosti! Jaké to tam bylo?"

"Ne zas tak zlé!" zasmála se Miriam udýchaně. "Pojďme dovnitř a já ti všechno povím."

Brill odvedla pěkný kus práce; sněhový příkrov ukrýval nejenom lovecký přístřešek, ale také plně smontovaný zahradní domek o rozměrech dvakrát tři metry, poněkud nejistě přiklínovaný k ocelově tvrdé zemi pod sněhem. "Pojďte dovnitř, honem," pobízela ji. Miriam vešla a Brill zavřela dveře a zasunula zástrčku. U jedné ze stěn byly dvě prýčny a petrolejový ohříváč vydával dost tepla na to, aby v chýši nemrzlo. "V noci byla strašlivá zima a obávám se, že jsem spotřebovala všechn olej," řekla jí Brill. "Opravdu musíte koupit kamna na dříví!"

"Určitě to udělám," řekla Miriam, s myšlenkami na uhelný kouř a žlutý sirnatý smog, v důsledku kterých byl tamní vzduch cítit, jako by vdechovala rozbité sklo. "Byla jsem pryč, hmm, tři dny. Měla jsi za tu dobu nějaké problémy?"

"Nudu," odpověděla Brill bez přemýšlení. "Někdy je ale nuda dobrá věc. Tak krásně sama jsem nebyla mnoho let!" Tvářila se mírně roztouženě. "Nedáte si kakao? Ráda bych slyšela o dobrodružstvích, která jste zažila!"

Tě noci spala Miriam neklidně, jednou ji probudil vzdálený kvílivý zvuk, při kterém se jí zježily chloupky vzadu na krku. Vlcí? napadlo ji, než se překulila a znovu usnula. Třebaže ohříváč udržoval v šachu největší chlad, ráno byla uvnitř na zdech námraza.

Miriam se probudila první, posadila se a vytočila plamen co možná nejvýš, pak - stále ve spacím pytli - si pověsila džinsy a bundu na hák ve střeše přímo nad ohříváčem. Poté znovu usnula. Když se probudila, uviděla Brill, jak sedí vedle ohříváče a čte si knihu. "Co to máš?" zeptala se ospale.

"Knížku, co mi půjčila Paulie." Brill se tvářila mírně provinile. Miriam se podívala na hřbet: Eunuška. Na polici vedle dveří spatřila populárně naučnou historickou knihu. Brill, jak se zdálo, byla zaneprázdňena rozšiřováním svých obzorů. "Hmm." Miriam se posadila a rozepnula svůj spací pytel, použila nočník, pak si spěšně natáhla rozmrzlé džinsy a svetr. Její boty byly příšerně studené - nechala je přes noc stát příliš blízko dveří -, a tak je posunula blíž k ohříváči. "Ty čteš ráda, vid'?"

"Ano." Brilliana knihu odložila. "Vyrostla jsem s knihami; knihovna mého otce měla pět knih v hoh'sprache a téměř třicet v angličtině. Ale tohle - ten styl je tak zvláštní! A co se tam píše!"

Miriam zavrtěla hlavou. Příliš mnoho informací najednou. "Brzy budeme muset přejít," řekla, ignorujíc otázky, které měla na jazyku - jedovaté otázky, otázky o důvěře a víře. Zdálo se, že Brill prochází fází pochybování o všem kolem, a Miriam to připadalo jediné v pořádku. Znamenalo to menší pravděpodobnost, že uposlechne, pokud jí Angbard nebo kdokoli, pro koho pracuje, nařídí, aby namířila na Miriam zbraň. Prohlédla batoh, vyndala svoje tablety, nasucho je spolkla, pak se rozhlédla kolem. "Je tu něco k pití?"

"Jistě." Brill jí podala láhev s vodou. Mírně praskala, ale většina jejího obsahu byla stále tekutá. "Neuvědomovala jsem si, že by svět mohl být tak velký," dodala Brill tiše.

"Vím, jak ti je," řekla Miriam soucitně a prohrábla si vlasy prsty - potřebovaly umýt nebo přinejmenším vykartáčovat. Strávila uplynulé čtyři týdny natolik zaneprázdňena jinými věcmi, že ani neměla čas na údržbu účesu. "Mně to tam na vzdálené straně taky připadá hodně zvláštní. Myslím si, že mám situaci pod kontrolou, jenže -" rozpačitě pokrčila rameny. Soukromé vlastnictví zlata je tam natolik ilegální, že s ním bují černý trh, ale na druhé straně v lékárnách volně prodávají opium a kokain. Založit si firmu vyžaduje schválení v parlamentu, ovšem mohou obžalovat krále. "Řekněme jen, že to není docela takové, jaké jsem očekávala. A teď pojďme domů."

Nazuly si boty a oblékly kabáty. Brill vypnula ohříváč a úhledně sbalila spací pytel, pak vyšla ven, aby vyprázdnila nočník. Miriam vzala svůj batoh a šla se ven připojit k Brill na místě, které si označila při své poslední výpravě.

Zhluboka se nadechla, vyndala levou rukou medailon, na vrávoravý okamžik, ve kterém hrozilo, že se převrhne, vzala veškerou Brillinu tíhu na svůj pravý bok a soustředila se -

Na palčivou bolest hlavy a betonovou zeď, zatímco její sevření povolilo a Brill sklouzla na zledovatělou zem dvora.

"Au!" Brill vstala, mnula si záda. "To nebylo příliš šetrné."

"Mohlo to být horší." Miriam sebou škubla při bodavé bolesti ve spáncích, rozhlédla se kolem a potřásla hlavou, aby ji pročistila od černých skvrnek na okrajích zorného pole. Nikde neviděla žádnou známku násilného vniknutí, ale soudě podle krabic naskládaných pod kovovým požárním schodištěm - přikrytých v tomto počasí igelitovou plachtou - se Paulette činila. "Pojďme dovnitř, uvaňme si kávu a vyslechněme si, co je nového."

Miriam odemkla dveře kanceláře a spěšně vytukala kód, kterým se vypínal poplašný systém. Pak ucítila teplo, přímo dusivé horko, které ji celou obalilo jako nahřátý ručník. "Páni," rozplývala se, "tak tohle si užijeme."

Brill vešla dovnitř za ní, zamkla za sebou dveře a rozhlédla se kolem. "Ach, tak krásně teplo mi nebylo už celé dny."

Spěšně rozevřela kabát a rozvázala si tkaničky bot, aby se jí dostalo nádherné teplo podlahového vytápění blíž ke kůži.

"Jako další věc asi budeš chtít použít sprchu," řekla Miriam pobaveně. "Taky bych se ráda umyla, takže tam nebud' moc dlouho." Sprcha v koupelně kanceláře byla malá a laciná, ovšem lepší než starobylé instalatérské konstrukce na vzdálené straně. "Já zatím připravím kávu."

V přední místnosti našla Miriam svůj mobilní telefon. Jeho baterie se vybily, zatímco byla pryč, a tak jej zapnula do nabíječky. Také objevila pár užitečných věcí - Paulette nechala nainstalovat zbrusu nový stolní telefon a modemovou linku, zatímco byly pryč - a hromadu papírů od městské rady.

Pila v kuchyni svoji kávu, když se otevřely přední dveře. Miriam vyhlédla do chodby, ruka jí zajela k prázdné kapse saka dřív, než si uvědomila, co její reakce znamená. "Paulie!" zavolala.

"Miriam! Jak ráda tě vidím!" Paulette málem vyskočila z kůže, když Miriam uviděla, ale teď se zešíroka usmívala. "No, páni. Vypadáš, jako bys strávila týden někde v divočině!"

"Taky že ano. Dáš si kávu?"

"Ráda, díky." Někdo byl za ní. "Do přední kanceláře, Miku, potřebuje to prostrčit zdi pod oknem," řekla přes rameno.

"Instalujeme sem DSL linku," vysvětlovala Miriam. "Doufám, že ti to nevadí?"

"Ne, vůbec ne, to je skvělé." Stáhla se zpátky do kuchyně.

Najednou nevěděla, co dělat dál. Přemýšlela o výměně informací s Paulie a Brill, o výpravě za zásobami do nákupního vesmíru v sousedství, o dobrém sytém obědě - ovšem ne v přítomnosti pracovníka telefonní společnosti vrtajícího díry do zdi.

Také bych asi měla jet navštívit Iris, pomyslela si. Nebo... hmm. Je už načase zavolat opět Rolandovi?

"Miriam. Musíš mi povědět, jak jsi dopadla." Paulette stála v kuchyňských dveřích.

"Časem." Miriam se podařilo vyčarovat úsměv. "Úspěch, ale ne zas kolosální. A jak to vypadá na tomhle konci?"

"Docházejí mi peníze - spalovací rychlost je v této operaci opravdu příšerná," stěžovala si Paulette. "Budu potřebovat dalších sto tisíc, pokud mám obstarat všechny věci, co jsi mi napsala do seznamu."

"A nezapomeň na výplatní šek."

Miriam přikývla.

"Poslyš, zjistila jsem na druhé straně jednu dobrou věc. Zlato je tam asi stejně legální jako tady heroin, a naopak. Na černém trhu dostanu zhruba dvě stě liber za cihličku o váze šestnáct trojských uncí, což má tady cenu tři a půl tisíce dolarů. Ta jejich libra má mnohem větší cenu než dolar, je to zhruba dvě stě dolarů. Takže tři a půl tisíce tady je ekvivalentem čtyřiceti tisíc tam. Také jsou tam levné nemovitosti. Ten dům, co si chci koupit, je velký pomalu jako palác, ale měl by být na prodej za zhruba tisíc liber, což je tady ekvivalent dvou set tisíc. V našem vlastním Bostonu by se cena vyšplhala na milion. Jenže zlato tam má takovou cenu, že za něj můžu zaplatit pěti cihličkami - zhruba osmnácti tisíci dolary na této straně. Našla jsem odběratele na, ehm, černém trhu, který mi připadá dostatečně důvěryhodný - má svoje figle, ale já už ho prokoukla. A je neuvěřitelně snadné získat tam novou identitu! Pokud nic nepokazím, mohu si vybudovat tvář coby bohatá vdova vracující se domů z impéria se značným bohatstvím. Pak už stačí rozhýbat peněžní pumpu a budu bohatá."

"Co tam budeš přenášet?" zeptala se Paulette.

"Tím si zatím nejsem jistá." Miriam si zamula spánky. "Je to divné. Oni prodávají kokain a morfium v lékárnách formou pultového prodeje, létají tam ve vzducholodích, Nová Británie je ve válce s Francouzským impériem, a jejich verze Karla Marxe byla popravena za buřičství - za kázání o demokracii a rovnoprávnosti. V nepřítomnosti průmyslové revoluce se proměnil v levelerského ideologa místo v socialistického ekonoma. V první řadě mě překvapuje, že se tam vůbec narodil - většina jmen v jejich historických knihách je zhruba od roku osmnáct set zcela neznámá. Jako by to byla odlišná větev ve stejném nekonečném stromu historie; říkám si, kam do toho asi zapadá Niejwein..., ale tím se teď zabývat nehodlám. Potřebuji přijít na něco, co bychom tam mohly dovážet." Zamyslela se. "A budu muset přemýšlet rychle nebo si Klan uvědomí, že by mohli získat další zdroj bohatství, zaplaví to místo levným zlatem a sníží cenu cracku na polovinu ihned, jakmile se to dozvědí. Musí existovat nějaké jiné zboží, které tam má cenu a které můžeme použít k tomu, abychom znásobily naše zisky."

"Staří mistři," navrhl Paulette pohotově.

"Cože?"

"Staří mistři." Položila svůj šálek. "Oni tam neměli světovou válku, že ne?"

"Obávám se, že měli," řekla Miriam a podívala se na hodinky, aby se ujistila, že už si může vzít další prášek proti bolesti.

"Ve skutečnosti měli dvě. Jednu kolem roku 1890, a v té přišli o Indii. Tu druhou kolem roku 1950, a tehdy byla Nová Británie v podstatě vypuzena z Afriky. Afrika je změtí francouzských a španělských kolonií. Ale mají silnou alianci s Japonskem a Nizozemím, které ovládá také severozápad Německa. A vládnou Jižní Americe a Austrálii a většinu východní Asie."

"Žádné tanky? Žádné vodíkové bomby? Žádné strategické bombardéry?"

"Ne." Miriam se odmlčela. "Chceš říct -"

"Muzejní katalogy!" zvolala Paulie vzrušeně. "Hodně jsem o tom přemýšlela, zatímco jsi byla pryč. Prostě se porozhlédneme po uměleckých dílech pocházejících z doby předtím, než se věci začaly na tom druhém místě, ehm, odvíjet jinak. Věci, které se nacházely v evropských muzeích vybombardovaných za druhé světové války, díla, která zmizela, a od té doby neexistují. Chápeš, co chci říct? Stačila by jediná ztracená skica od Leonarda..."

"Myslíš, že by nepoznali rozdíl?" zamračila se Miriam. "Já bych řekla, že experti by -" odmlčela se.

"Vždyť jejich stáří by odpovídalo!" namítla Paulette vzrušeně. "Vlastně by byly pravé, že ano? Žádné podvrhy. Vydáš se na druhou stranu s našimi uměleckými katalogy a až budeš mít peníze, najmeš si odborníka a koupíš s jeho pomocí obrazy, sochy nebo cokoli jiného pro svou soukromou sbírku. Pak je přenešeš sem. Je to asi jediná věc, která váží tak málo, že ji můžeš přenést, ale má cenu milionů a její vlastnictví je přitom legální."

"Bylo by obtížné to prodat," poukázala Miriam. "Hodně obtížné."

"Jasně, jenže je to legální," trvala na svém Paulie. "Pokud se ovšem nechceš snížit k obchodu s bolivijským šňupacím práškem tak jako tvoji dlouho ztracení příbuzní?" dodala po chvíli.

"Hmm." Miriam si dolila kávu do šálku. "Tak jo, popřemýšlím o tom." Miriam Becksteinovd, dealerka s krásným uměním, pomyslela si. "Hmm. Příští rok se vydám do Evropy, strávím pár týdnů bloumáním po Francii, Německu a kdekoli jinde, kde se ztratila nějaká umělecká díla. Takhle si to představuješ? Budu jednat v tajnosti a zvědavcům řeknu, že provádím nějaký výzkum. To vysvětlí mou častou nepřítomnost. Ve skutečnosti budu přecházet na druhou stranu a létat vzducholodí rovnou do Nové Británie. Možná mezitím přijdu domů, možná budu pracovat tam, prostě cokoli. Zkrátka si musím vybudovat zdání člověka, který často cestuje pryč, pátrá po ztracených uměleckých dílech a čas při cestování využívá k četbě o dějinách umění. Jaká změna v kariéře - objevování zmizelých uměleckých pokladů a jejich vydražování. Druh kapitalizmu ve stylu Indiány Jonese. Takhle si to představuješ?"

"Mně se to líbí," mrkla na ni Paulie. "Počkej, až patentuji obchodní praktiku s názvem ,metoda vydělávání peněz pašováním zlata do jiného světa a jeho vyměňováním za ztracená umělecká díla!'"

Miriam se dala do smíchu. "Jaksi si nejsem jistá, že by to byly plnohodnotné zisky. Dokonce ani nevím, jestli právě tohle chceme. Mít svět, kde by se dalo žít, kde jsme zabydlené a nestrávily jsme posledních pár desetiletí budováním své reputace coby organizovaných zločinců by nebyla špatná věc. Nicméně, zpátky k práci. Jak jsme daleko s těmi patenty?"

"Mám pro tebe několik kandidátů," odpověděla Paulie svižně. "Pár rozdílných typů elektrického motoru, které tam možná vymysleli, ale možná taky ne. Bensonův kotel pro parní automobily, za předpokladu, že nic takového ještě nemají. V tvém podání mi nepřipadali příliš sofistikovaní, ale člověk nikdy neví. Stolní sešíváčka - viděla jsi tam nějaké? Výborně. Zajímala jsem se o tu záležitost s proporcionálním typem písma, jenže mechanismus tiskárny Varityper je tak neuvěřitelně složitý, že by bylo příliš nápadné, kdyby se vynořil jen tak odnikud. A k výrobě alkalické baterie by byla zapotřebí velká továrna a zásoby neobvyklých kovů. Nejslibnějším řešením je nadále kotoučová brzda a azbestovo-pryskyřičná brzdová čelist. Ale vymyslela jsem pro tebe něco dalšího: padák."

"Padák -" Miriam vyřešila oči. "Budou se muset přesvědčit, zda tam něco takového už nevynalezli. Vím, že třeba Leonardo jeden namaloval, jenže ten nebyl stabilní. Tak jo!" Vyprázdnila do svého a Paulette šálku zbytek kávové konvice, vmíchala do kávy cukr. "Jak dlouho ještě potrvá, než s tím bude ten chlapík hotový?"

"Už skončil," odpověděla Paulette. "Tu krabičku jsem zapojila sama, to nevíš?"

"Jsi dobrá. V tom případě si můžu v klidu zkontrolovat svoji hlasovou schránku."

Odešla do přední kanceláře, zatímco Brill vycházela ze sprchy, zabalená v osuškách, a lehce se z ní kouřilo. Nová zásuvka držela pevně ve zdi hned pod oknem. Miriam ztěžka dosedla do židle za psacím stolem, vědomá si rozbolavělosti celého těla od toho, jak musela poprvé v životě spát na tvrdém. Vzala svůj telefon a vyťukala kód. Paulette zadržela Brill, na něco se jí vyptávala a odváděla si ji do prostorné zadní kanceláře, kterou začaly proměňovat v obývací pokoj.

"Máte dvě zprávy," ozvalo se v telefonu.

Miriam stiskla pár dalších tlačítek.

"První zpráva, přijata včera v jedenáct čtyřicet dva: Miriam?"

Ach, u Nebeského otce! Poslouchej, jsi v pořádku? Zatelefonuj mi, prosím." Byl to Roland, a nezněl zrovna vesele.

Když Miriam slyšela jeho hlas, zmocnila se jí úzkost. Rolande, ach, Rolande.

"Je to naléhavé," dodal ještě, než se ozvalo cvaknutí.

"Druhá zpráva, přijata včera v devět dvanáct: Miriam, drahoušku? To jsem já." Iris, uvědomila si. Následovala odmlka.

"Uvědomuji si, že jsem k tobě nebyla zcela upřímná, a chci, abys věděla, že toho hořce lituji." Další, tentokrát mnohem delší pauza a namáhavé dýchání. Miriam si tiskla telefon k uchu jako tonoucí. "Já... objevilo se něco neočekávaného.

Musím se vydat na dlouhou cestu, Miriam. Chci, abys pochopila, že jsem v pořádku. Vím přesně, co dělám, a je to něco, co jsem měla udělat už před lety. Ale není správné zatěžovat tě tím. Budu se ti snažit volat nebo ti nechávat vzkazy, ale ty za mnou nechod', ani se mě nesnaž sledovat. Mám tě ráda." Cvak.

"Sakra!" Miriam mrskla telefonem přes místnost v kombinaci slepého hněvu a paniky. Vyskočila ze židle, rozběhla se do zadní místnosti, popadla svoje sako a měla už napůl nazuté boty, když ze dveří vedlejší místnosti zvědavě vystrčila hlavu Paulette. "Co se děje?"

"Něco se stalo s Iris. Musím se za ní jet podívat."

"To nemůžeš!" Paulette vystrašeně vstala.

"Nech mě být," varovala ji Miriam.

"Jenže ona je přece pod -"

"Kašlu na nějaký dohled!" Zašmátrala ve svém batohu po zbrani. "Jestli se Klan rozhodl jít po mé matce, tak toho budou hořce litovat. Někoho zabiju."

"Miriam -" ozvala se Brill naléhavě. "Paulie a já se nemůžeme jen tak ztratit jako vy."

"Takže bys raději měla být v té vražedné záležitosti diskrétní," řekla Paulette a uzemnila Miriam ustaraným pohledem.

"Mohla bys dvě minuty počkat? Odvezu tě tam."

"Já - tak jo." Miriam přiměla sama sebe rozevřít zaťaté pěsti a několikrát se zhluboka nadechnout.

"Dobře. Protože pokud je to Klan, a ty chceš vletět dovnitř, tak to je přesně to, co od tebe očekávají, víš? A pokud to Klan není, pokud v tom mají prsty ti druzí chlapíci, tak ti také chtějí, abys udělala přesně tohle." Polkla. "Nastražené bomby a tak dále. Proto taky jedu s tebou. Rozumíš?"

Miriam chvíli přemýšlela. "Tak jo," Vstala. "Pojďme."

Paulette dvakrát projela sem a tam ulici, kde bydlela Iris, a pak ještě pět minut počkala, než zajela s pronajatým vozem na parkovací plochu u boční strany domu. "Nic podezřelého," zamumlala. "Ty něco vidíš, holka?"

"Nic," odpověděla Miriam.

Brill zavrtěla hlavou. "Mně připadají všechna auta stejná," připustila.

"Dobrá... Tak tedy, Miriam, pokud chceš jít rovnou k předním dveřím, já budu sedět tady se zapnutým motorem, dokud mi nedáš signál, že je všechno v pořádku. Brill -"

"Se mnou si starosti nedělejte." Tiskla si k hrudi půjčenou kabelku, měla v ní vraženou pravou ruku a vyhlížela jako tajnůstkářská členka ženského klubu, která chce vyklopit neočekávaný dárek na přítelkyni.

Miriam vyskočila z auta a rychle přešla k Irisiným předním dveřím. Cestou si nevšimla ničeho neobvyklého. Zámek nebyl nijak poškozený, okna nebyla rozbitá, zkrátka neviděla nic, co by jí připadalo podezřelé. Také tam nečíchaly žádné zaparkované dodávky, když se podívala přes rameno, zatímco strkala levou rukou klíč do předních dveří a otáčela jím. Pravičkou pevně svírala pažbu zbraně.

Dveře se otevřely a Miriam rychle vešla dovnitř, s Brill v patách. Dům byl prázdný a studený - nebyl to chlad vyhaslého kotle, ale jako by byl termostat zapnutý na nejnižší stupeň. Miriam spěšně prohlédla z otevřených dveří každou místnost v přízemí. Jako poslední zkontrolovala Irisin obývací pokoj -

Její kolečkové křeslo tam nebylo. Boční stolek byl úhledně složený a odsunutý stranou. Na krbové římsě stály ve váze mrtvé květiny.

Vešla zpátky do haly, pak vyběhla nahoru po schodech a rozkopávala jedny dveře po druhých - ložnici, pokoj pro hosty, šatník, koupelnu.

"Nic," vydechla. V pokoji pro hosty otevřela stropní dvířka vedoucí do podkroví, stáhla dolů žebřík - i když neexistoval způsob, jak by se tam Iris mohla dostat bez cizí pomoci. Přesto po žebříku vyšplhala, zničeně se rozhlížela kolem sebe v prašném šeru. "Ani tady není."

V chodbě v přízemí se setkala s Paulette, která se tvářila nadmíru vážně. "Brill říká, že je Iris pryč."

Miriam přikývla, neschopná promluvit. Připadalo jí to jako akt znesvěcení, příliš obłudný, než aby se o něm dalo i jen hovořit. Opřela se o boční stranu schodiště, mělce dýchala. "Přišla jsem o svou mámu." Zavřela oči.

"Tady!" vykřikla Brill z kuchyně.

Našly ji, jak si prohlíží místo na podlaze, hned za zadními dveřmi. "Podívejte," řekla a namířila tam prst.

Podlaha byla dřevěná, nalakovaná a místy ošlapaná do hladka. Skvrny ale byly čerstvé. Něco tmavého vyšpláchovalo přes zadní zápraží. Někdo se to snažil utřít, ale nedali si na tom moc záležet a skvrna se vsákla do povrchové struktury dřeva.

"Honem ven! Podíváme se do odpadků." Miriam chvíli zápolila se zámek, než se jí podařilo dveře otevřít. "Pojďte!"

Vrhla se ke kontejnerům na zadním dvorku, předem vystrašená, co v nich najde. Kontejnery byly objemné, společné pro tři domy, matčin a oba sousední, a pravděpodobně nebyly vyprázdněné od poslední sněhové nadílky. Sníh na víko nejbližšího kontejneru tvořil takřka stopu vysokou vrstvu. Trvalo jí půl minuty, než očistila víko natolik, aby je mohla nadzvednout a podívat se dovnitř.

Hleděl na ni mrtvý muž. Obličej měl modrý a jeho oči byly zmrzlé ve výrazu překvapení. Prudce víko upustila. "Co je tam?" zeptala se Paulette.

"Iris to není." Miriam se opřela o zeď, zhluboka dýchala, hlava se jí točila. Kdo to proboha je? "Podívejte se do dalších kontejnerů."

Paulette opatrně zvedala jedno víko po druhém - ale žádný kontejner neobsahoval nic horšího než hromadu plných odpadkových pytlů, ve kterých - když je protrhla - nebylo nic než běžný kuchyňský odpad. "Není tu, Miriam."

"Díky bohu."

"Co teď?" zeptala se Paulie, hlavu nakloněnou na stranu, jako by naslouchala zvuku sirén.

"Ještě se tu porozhlédnu, zatímco ty a Brill dávejte pozor na případné cizí živly." Miriam se v duchu obrnila a nadzvedla víko kontejneru s jeho hrůzným obsahem. Natáhla ruku a přiložila její hřbet k ledově studené tváři. "Je mrtvý přinejmenším dvanáct hodin, pravděpodobněji víc než čtyřicet." Ukázalo se, že vrstva studené černé hmoty před tělem jsou Irisiny utěrky, nasáklé větším množstvím zmrzlé krve, než by Miriam byla věřila, že je možné. Opatrně je odhrnula stranou, aby se podívala, odkud krev pochází. "Došlo k masivnímu krvácení v horní části hrudníku, zhruba šest palců pod krkem. Ježíši, to vypadá jako od rány z brokovnice. Pár takových jsem kdysi dávno viděla na chirurgické pohotovosti. Hmm... podle velikosti vstupního otvoru to byla zbraň s upilovanou hlavní, anebo ho střelili z více než dvaceti metrů, což by značilo, že se to stalo venku, a to by znamenalo svědky. Prakticky mu to roztrhlo hrudník a smrt nastala okamžitě." Hodila utěrky zpátky na tělo. Muž byl oblečený v černém overalu a černé lyžařské kukle srolované na temeni hlavy jako čepička. Hladce oholený, zhruba dvacetiletý, vojenského vzezření. Vypadal jako policista nebo voják - nebo nájemný vrah Klanu.

Otočila se a podívala se k zadním dveřím. Něco s nimi nebylo v pořádku; trvalo jí téměř minutu, než si uvědomila -

"Oni tam dali nové dveře," řekla. "Vyměnili ty zatracené dveře!"

"Pojďme," řekla Paulette nervózně. "Hned teď. Kamkoli, hlavně když to bude pryč odsud. Nahání mi to tu husí kůži."

"Ještě okamžik." Miriam upustila víko kontejneru a zašla zpátky do domu. Iris jí telefonovala, když to svinstvo vletělo do větráku, uvědomila si matně. Byla stále naživu a na svobodě, ale musela se ztratit. Do ilegality, jako v šedesátých letech, když byli pod dohledem FBI. Naklonila se nad Irisiným oblíbeným křeslem v ranním pokoji. Přejela rukou po štěrbině na zadní straně vycpávky; nic. "Žádné vzkazy?" Vzhledla, přelétla místnost pátravým pohledem. Krbová římsa, mrtvé květiny, pár pohlednic... přání k narozeninám. Na jednom z nich stálo DNES JE TI 32. Pomalu k němu zablýžela, nevěřicně je vzala. Otevřela je a oči se jí zalily slzami. Text uvnitř byl napsaný Irisiným kostrbatým, napůl negramotným rukopisem. Díky za vzpomínky na hony za pokladem a zelené botičky, stálo tam. "Zelené botičky?" Miriam se rozběhla nahoru, do Irisiny ložnice. Otevřela šatník své matky, ucítila kuličky proti molům, uviděla jednu řadu oděvů za druhou visících z ramínek nad ohromnou hromadou bot - a úplně vpředu byl pár zelených lodiček na vysokém podpatku, postavených úhledně k sobě. Zvedla je, zašmátrala uvnitř a ucítila smotek papíru vyplňující špičku pravé boty.

Vytáhla jej, ucítila, jak jí praská v prstech, již starší papír poškozený plynutím času. Stránka z bulvárního plátku, složená do těsného obdélníčku. Rozběhla se do přízemí, kde v hale netrpělivě čekala Brill. "Mám to," zavolala. "Máte co?" zeptala se Brill lhostejným hlasem. "Já nevím," zamračila se Miriam. Zamkla dveře a pak již byly vzadu ve voze a Paulie spěšně odjížděla od domu, s autem mírně prokluzujícím na zledovatělé vozovce. "Když ti tvoje matka telefonovala," řekla Paulie nervózně, "co říkala? Dcero, někoho jsem zabila? Nebo, přišla sem tvoje prohnaná rodina, aby mě unesla, ó lala. Jak z toho mám být moudrá?" "Říkala..." Miriam zavřela oči. "Říkala, že ke mně nebyla zcela upřímná. Že se něco stalo a ona se musí vydat na cestu." "Někdo zemřel," řekla Brill. "Někdo, kdo stál těsně za dveřmi, buď zvenčí, nebo zevnitř. Někdo jej zastřelil, pistolí." Odřikávala to jako automat, způsobem, který šel Miriam na nervy. Stres, pomyslela si. Brill až do minulého týdne nikdy v životě neviděla vraždu. A teď se musela dívat na celou řadu mrtvol. "Takže někdo nacpal tělo místo Iris do kontejneru, pak odešel, aby objednal nové dveře. Angbardi muži se dívali, jak tvoje matka odjíždí. Pravděpodobně ji sledovali. Proč mu nezavolaš a nezeptáš se ho na to?" "Udělám to. Ihned jakmile vrátíme tohle auto a najmeme si v půjčovně jiné." Podívala se na Brill. "Ty buď ve střehu a pověz mi, kdybys viděla nějaká auta, která by nás mohla sledovat." Opatrně rozložila novinovou stránku. Pocházela z doby kolem stejného osudového dne jako první oxeroxovaná novinová zpráva v zelenorůžové krabici. Tohle ale byl originální výstřižek, ne kopie, původní noviny z té doby. Většina obsahu pro ni byla bezvýznamná, ovšem zhruba v polovině stránky našla článek, který ji přiměl vytřeštit oči. Pojednával o mladé matce a dítěti nalezených v městském parku. Matka utrpěla bodnou ránu v dolní části zad. Měla na sobě šaty ve stylu hippie a nebyla schopná vysvětlit svůj stav, zjevně zmatená nebo pod vlivem drog. Policie ji odvezla i s dítětem do nemocnice. Autor pokračoval v téměř hoghartovském stylu vyjádřením svého názoru na negativní stránky nekonvenčních životních stylů a důsledky domácího násilí. Ne, pomyslela si Miriam, takhle to přece nebylo. Zavraždili ji! Řekla mi to moje máma! Neodvezli ji do nemocnice s bodnou ranou! Zavrtěla hlavou. Cítila se zmatená a ublížená. "Udělám to," opakovala. "Ale nejdřív si potřebuju vzít nějaké věci u sebe doma," řekla, "třebaže si nejsem jistá, zda se tam vůbec odvážím jít." "Jaké věci?" vyhrkla Paulie. Miriam si všimla, jak jí zbělely klouby rukou, kterými svírala volant. "Papíry." Odmlčela se, představila si na chvíli sama sebe s ranou od brokovnice v hrudi. "Do háje," zaklela. "Musím jet domů. Stačí mi pouhých pět minut. Odvez mě tam, Paulie." "Tak prr! Je to opravdu moudré?" namítla Paulette vystrašeně. "Ne," zamračila se Miriam. "Ve skutečnosti to není moudré. Ale já si nutně potřebuju vzít pár věcí, hlavně to zatracené cédéčko. Potrvá mi to tak třicet vteřin. Hned potom se zbavíme auta. Jsi ochotná počkat na mě?" "Neříkala jsi, že tvůj dům hlídají?" "O čem to tady mluvíte?" zeptala se Brill zmateně. Miriam si povzddechla. "O mém domě," odpověděla. "Nebyla jsem v něm od té doby, co mě můj legrácky milující strýček nechal unést. Roland říkal, že jej hlídají, takže jsem si říkala, že by to bylo riskantní. Jenže teď..." "Teď je to ještě riskantnější," řekla Paulette zotra. "Ve skutečnosti si myslím, že je to pěkně hloupé." "Ano." Miriam zaťala zuby, ustaraná a stále vzteklejší. "Já to cédéčko potřebuju, Paulie. Mohla by to být ta nejlepší páka, jakou mám k dispozici. Na to, abych počkala, než se mi vydělají miliony ve světě tří, nemám čas." "Jaké cédéčko?" zeptala se Brill žalostně. "Ty si tím hlavu nelam. Prostě jen čekej ve voze," uklidnila ji Miriam. Odpověď bude někde v té krabici od bot, pomyslela si se zoufalstvím. A jestli Angbard nechal unést moji matku, draze mi za to zaplatí! Kolem se odvíjela povědomá scénérie a o pár minut později již vjížděly do vilové ulice, kterou Miriam znala tak dobře, že by tam trefila poslepu. Její hněv a obavy prostoupil náhlý pocit žalostného stesku po domově: tohle bylo místo, kam patřila, a neměla je nikdy opustit. Byl to její domov, sakra! Míhl se kolem auta, zatímco Paulie jela dál. "Paulie!" upozornila ji Miriam nervózně. "Pátrám po podezřelých vyhlízejících vozidlech," hlesla její přítelkyně. "Ach tak." Miriam se rozhlédla kolem. "Máma říkala, že tam je dodávka plná chlapů, co ji hlídají." "Hmm. Tvoje matka si všimla dodávky. Co jí ušlo?" "Přesně tak, co jí ušlo?" Miriam se opatrně podívala stranou: Brill otáčela hlavu jako stropní větrák, ale její výraz byl spíš lhostejný než jakýkoli jiný. Téměř jako by se nudila. "Chceš to projet ještě jednou? Až přijedeš zpátky k domu, zastav jen na tak dlouho, abych si mohla vystoupit, pak pokračuj v jízdě. Vrať se sem za tři minuty. Neparkuj." "Umhmm. Jsi si jistá, že to chceš udělat?" "Ne, nejsem si jistá. Prostě jen vím, že to musím udělat." Paulie zabočila za roh, pak zajela ke kraji silnice. Miriam byla během vteřiny venku a Paulette vystřelila od obrubníku. Ve skutečnosti kolem nikdo nebyl - žádné zaparkované dodávky s tmavými skly, žádní podezřelí běžci. Přeběhla ulici, zamířila k předním dveřím, a tehdy si v okamžiku jasnozřivosti vybavila dvě věci najednou. Za prvé, neměla poněti, kde by mohly být její domovní klíče, a za druhé, skutečnost, že dům nikdo nehlídá, mohla znamenat, že - Ach ne, zděsila se v duchu a začala couvat od předních dveří, přičemž dávala až přehnaný pozor, kam klade chodidla. Vzadu na krku jí vyrazil studený pot a Miriam se zachvěla. Ani strach z nastražených drátů jí však nezabránil opatrně otevřít zahradní branku, proklouznout kolem boční strany domu a nahoru ke kůlně, kde měla schovaný klíč k francouzským dveřím vzadu. S klíčem v ruce se zastavila téměř na minutu u prosklených dveří, snažila se dostat pod kontrolu svoje zběsile bušící srdce. Pozorně nahlížela dovnitř přes záclony. Očekávali, že půjdu předem, pomyslela si. Přesto... Odemkla dveře a otevřela je na šířku prstu. Pak zvedla ruku tak vysoko, jak jen dokázala, a pomalu projela ukazovákem podél šterbiny,

pátrala po smrtonosné překážce. Když nic nenašla, otevřela dveře o trochu víc, a stejným způsobem projela prstem podél zácion. Opět nic.

A tak se Miriam vrátila do svého domova.

Její pracovna byla systematicky a bezohledně důkladně prohledána. Byl pryč i-Mac, stejně jako krabice s CD-ROMy i zipová jednotka a diskety z jejího stolu. Ba co víc, vyndali každou knihu z její knihovny, prolistovali ji a hodili na hromadu na podlaže. Byla to velká hromada. "Hajzlové," ulevila si tiše. Růžová krabice od bot byla samozřejmě pryč. Plná strachu z nehoršího se kradla po špičkách svou vlastní chodbou jako vystrašený zloděj, srdce málem v ústech. V přední hale to bylo podobné. Prohledali dokonce telefonní seznam. Všude se povalovaly papíry, mnohé z nich byly podupané. Zásuvky zely pootvírané, jejich obsah vysypaný všude kolem. Nábytek byl odtážen od stěn a ledabyle přisunut zpátky a jedna z knihoven v chodbě se opilecky opírala o protější stěnu. Obývací pokoj na první pohled vypadal, že z toho vyvázl jakž takž dobře, ale ukázalo se, že škoda je mnohem rozsáhlejší - celá její hudební sbírka byla vyházená na podlaže, cédéčka vysypaná na hromadě.

"Do prdele." V ústech měla chuť popela. Pocit znesvěcení byl téměř nesnesitelný, stejně jako strach, že unesli její matku a našli Paulettino cédéčko. Kdokoli tohle udělal, měl teď v rukou veškerá jejich vodítka k tomu případu s praním špinavých peněz. A ať to byl kdokoli, museli vědět o Klanu, a domysleli si, co obsah cédéčka znamená. Byli kouřící zbrani, která téměř s jistotou mířila na operace Klanu na východním pobřeží. Poklekla vedle vyprázdněných obalů a chvíli se jimi přehrabovala - obal od Žebrácké opery našla prázdný, CD-ROM odcizené.

Vrátila se zpátky do přední haly a nějak se jí podařilo proklouznout kolem převržené knihovny, jen aby se potvrdily její nejhorší obavy. Za předními dveřmi byl natažený drát, spojený jedním koncem s klikou. Kdyby si nebyla zapomněla klíče, zelená krabička připevněná ke zdi by ji proměnila v krvavou změt na chodníku. Vrah číslo dva má rád výbušniny, připomněla sama sobě podrážděně. Chladný strach v jejím nitru byl nesnesitelný a Miriam už jej nedokázala snášet ani o chvíli déle. Vypotáčela se francouzskými dveřmi vzhůru, aniž se obtěžovala, aby je zamkla, prošla kolem boční stěny domu a na chodník, aby tam počkala na Paulie.

O pár vteřin později již seděla vzhůru ve voze, schoulená a rozechvělá. "Nikde jsem neviděla žádné známky, že by se tu něco dělo," řekla Paulie tiše. Zdálo se, že se po své výpravě do Irisina domu již uklidnila. "Co chceš dělat teď? Co kdybychom zašly někam na kávu a ty nám povíš, co jsi zjistila?"

"Raději ne." Miriam zavřela oči.

"Jste v pořádku?" zeptala se Brill, hlas naplněný obavami.

"Ne, nejsem v pořádku," odpověděla Miriam tiše. "Musíme se zbavit auta, a to hned. Převrátili můj dům naruby a za předními dveřmi nastražili výbušninu. Paulie, ta krabice s věcmi, co mi dala moje matka, je pryč. Cédéčko taky."

"A sakra. Co budeme dělat?"

Miriam jen zavrtěla hlavou, neschopná slova. "Půjdu si promluvit s Angbardem," řekla po chvíli. "Ale nejdřív si vyměním pár slov s Rolandem." Nasadila výraz, který by si mohl někdo, kdo ji neznal, pomýlit s úsměvem. "To on mi řekl o tom dohledu. Je načase, abychom mezi námi vyčistili vzduch."

TŘETÍ ČÁST

KAPITALIZMUS PRO ZAČÁTEČNÍKY

VÝSLECHY

Město Železná brána hnízilo na úpatí Apalačských hor, za dne poprášené sazemi a plné kouře, za noci přikryté oblohou, která odrážela rudou záři vysokých pecí u plavebního kanálu. Ze středu města vedla směrem k pobřeží a k odbočkám na Boston a Nový Londýn dráha Velké severovýchodní železnice. Západně od vozoven a severně od nakupených ochranných valů pevnosti Vauban se nacházela mírná vyvýšenina osídlená domy panstva, zatímco na úpatí se kupily natěsnané řady skromných dělnických příbytků.

Železná brána byla zpočátku jen místem zajišťujícím dopravní spojení na křižovatce plavebního kanálu a železnic, ale rozrostla se do stále se zvětšujícího průmyslového města. Kanál a jeho doprovodný systém plavebních komor umožňoval přepravu nákladů až od vzdálených Velkých jezer - a, v jiném čase a jiném světě, to bylo místo výskytu obchodní stanice s velkým irokézským národem, který ovládal divoké kontinentální vnitrozemí mezi Gruinmarktem a Západním impériem.

Tam dole byla oblast otírající se rameny o slumy chudiny a obchodní čtvrti, oblast naprosto nespokojená se svou vlastní identitou. Někteří lidé měli peníze, ovšem žádné postavení ve vybrané společnosti, žádné tituly ani vyhlídky na společenský postup. A tak se shlukovali zde, čínští obchodníci bok po boku se židovskými zastavárníky a bohatými majiteli vykřičených domů, snažícími se ze všech sil být diskrétní, protože zatímco zákony Nové Británie platily pro všechny stejně, vynuocovatelé těchto zákonů byli přece jen až příliš pouze lidé.

Ezau pomalu kráčel Hanoverskou ulicí, jeho hůl t'ukala s každým krokem do kočičích hlav dláždění. Byl časný večer a s ním přišel třeskutý mráz, ale pouliční metaři pilně pracovali a elektrické lampy vrhaly na dlažbu teplé světlo. Ezau kráčel pomalu, vzdal se snadno dostupného pohodlí drožky, protože potřeboval čas k přemýšlení. Bylo pro něj velmi důležité připravit se na setkání, které měl před sebou, jak emocionálně, tak intelektuálně.

Ulice byla takřka prázdná, těch pár chodců, které míjel, pospíchalo s rukama vraženými hluboko do kapes a klobouky staženými nízkou do čela. Ezau prošel kolem hostince, závanu řinčivého zvuku a zápachu tabákového kouře plazícího se ze dveří, které se otevřely, aby vyvrhly párek vrávoračících opilců. "Hej, šikmovokej!" houkl za ním jeden z nich. Ezau kráčel pevným krokem dál, třebaže se mu zrychlil pulz, a také pevněji sevřel hlaveň malé pistole v kapse. Nevšímej si ho, řekl si v duchu. Když na tebe zaútočí, můžeš ho zabít. Ale ne dřív. Ne že by Ezau vypadal nějak zvlášť orientálně, ale pro ty oranžové hulváty ze Železné brány byl vetřelcem každý, kdo nevypadal jako oni. A zvěsti o bílém muži zabitém

Číňanem podnikl všeobecné pobouření - posílené v důsledku kruté zimy a zvěsti o porážce v Království siamském. Poslední věcí, kterou Ezauovi nadřizování právě teď potřebovali, byl pogrom na prahu jejich velitelství na Východním pobřeží.

Sázkové kanceláře byly zavřené a rolety zastavárnických krámů stažené, ale mezi dvěma takovými krámy se Ezau zastavil. Dveře do obytné části byly zcela obyčejné, jen dobře natřené a kvalitně vestavěné. U řady mosazných destiček se jmény rodin, které tam nežily již celá desetiletí, visela řada zvonkových šňůr. Ezau zatáhl v nacvičeném pořadí za nejspodnější šňůru, pak za druhou odshora, pak za tu pod ní a nakonec za druhou odspodu. Ozvalo se cvaknutí, povolil zámek a Ezau se vmáčkl dovnitř, do ztemnělé chodby za dveřmi. Pečlivě je za sebou zavřel a pohlédl vzhůru ke stropu.

"Esh'sh uchy," řekl.

"Pojďte dál," odpověděl mužský hlas anglicky, s přízvukem. Vnitřní dveře se otevřely do světla a nádhery - schodiště s mahagonovým zábradlím, pokladené silnými ručně tkanými koberci, osvětlené pozlacenými lampami ve tvaru nahých panen. Z jedné strany schodiště seděla keramická kočka pro štěstí, z druhé stál strážný, který se strnule uklonil, jakmile Ezau spatřil. "Jste očekáván, pane," řekl.

Ezau jej ignoroval, začal vystupovat po schodišti. Obytný dům nad dvěma krámy v přízemí byl úhledně vykuchán a přestavěn na palác. Pokoje za předními okny - viditelné z ulice jako běžné ložnice či kuchyně - byly falešné, stěží tři stopy hluboké, jejich podlahy, stěny a nábytek byly zkosené tak, aby zvenčí navozovaly dojem hloubky. Rodina již dávno pochopila potřebu diskrétnosti. Ani pohádkové bohatství nebylo v Nové Británii sociálním protijedem na zešílené oči a žlutou kůži, a pokud existovala jedna věc, kterou lůza nenáviděla víc než Číňany, tak to byly utajené bohaté zločinecké čínské rodiny.

Verbež, vzpomněl si Ezau na dva opilce, kteří si jej dobírali venku před hostincem. Nevadí. Na vrcholu schodiště se uklonil na levou stranu, ve směru lakovaného příborníku obsahujícího posvátnou domácí schránku. Pak si sundal svrchník, klobouk a boty a položil je před dveře sluhy na pravé straně od schodiště. Nakonec přistoupil ke dveřím přímo před schodištěm a zatřásl na ně hlavicí své hole.

Dveře se otevřely. "Kdo je?" zeptal se majordomus.

"To jsem já," Ezau popošel kupředu, zatímco majordomus se hluboce uklonil, podržel pro něj otevřené dveře. Stejně jako strážný dole byl majordomus ozbrojený, po boku měl pistoli. Pokud by sem vtrhla lůza, bylo jejich úkolem koupit rodině čas k úniku svými vlastními životy. "Kde najdu Nejstaršího?"

"Pije čaj ve Žlutém pokoji, pane," odpověděl majordomus, stále s tváří sklopenou k zemi.

"Vstaň. Ohlas mne."

Ezau následoval majordoma po chodbě s dřevěnou podlahou, se stěnami ověšenými starými malbami. Některé z nich byly dědictvím z domova, ale jiné, v evropském renesančním stylu, nesly napůl zapomenutá jména. Majordomus se zastavil u dveří hned za Caravagiem a zaklepal. Chvilí si něco s někým šeptal, načež se ze dveří vynořili dva strážní - tentokrát v rodinné uniformě, nikoli v běžném britském ošacení. Kromě svých livrérů a dvojice mečů (ve stylu, který tento stínový svět zval "japonským", podle národa, jenž v Ezauově domovském světě nikdy neexistoval) u sebe měli objemné černé samonabíjecí karabiny.

"Jeho lordstvo," řekl majordomus. Vojáci se postavili do pozoru. "Následujte mne."

Majordomus a strážní pokračovali před Ezauem a cestou se k nim přidávala hrstka dalších následovníků, jak příslušelo jeho postavení: písař se svými pergameny a inkoustem, ceremoniář, jeho pomocník rozplývající se nad Ezauovým oblečením a následující jej s náručí plnou rouch, a houf poslů. Než přišli před Žlutý pokoj, táhlo se za Ezauem celé procesí. U dveří se zastavili. Ezau natáhl ruce, aby mu sluhové mohli obléci přes oděv roucho, zatímco majordomus zaklepal na dveře holí svého úřadu: "Hle! Jeho lordstvo James Lee, druhý v linii, přichází na návštěvu před Nejstaršího!"

"Vstupte!" ozval se vysoký pištivý hlas z místnosti.

Ezau vešel do Žlutého pokoje a hluboce se uklonil. Sluhové za ním klesli na kolena a lehli si tváří k zemi.

"Vstaň, prasynovče," řekl Nejstarší. "Přístup ke mně."

Ezau - James Lee - přistoupil ke svému prastrýci. Nejstarší seděl se zkříženými nohama na stupínku obloženém polštáři, chumáčovitý vous mu splýval na hrudník. Neměl žádné extravagantní nehty ani dlouhý copánek, které lidová mytologie v této zemi připisovala třídě mandarínů. Nemít vous, hedvábné roucho a zešílené lící kosti, mohl by se směle vydávat za jakéhokoli hovězí pojídajícího Nového Angličana. Mezi starcem a prasynovcem byla velmi zřetelná rodová podoba. Takto budu vypadat za padesát let, pomyslel si James Lee, kdykoli staršího uviděl. Pokud mne ovšem naši nepřátelé nechají tak dlouho žít.

Zastavil se před stupínkem a znovu se hluboce uklonil, poté ještě jednou doleva a jednou doprava, kde mlčky seděli společníci jeho prastrýce.

"Hle, jaký pohledný mladý muž," poznamenal jeho prastrýc k muži po své levici. "Silná pravá ruka rodiny."

"K čemu je platná silná pravá ruka, když je křehké ostří meče, jenž třímá?" vyštěkl jeho soused. James zatajil dech, šokovaný troufalostí starého muže - mladšího bratra jeho prastrýce, Huana, již tři desítky let dohlížitele nad východními državami. Taková kritika by mohla být přijatelná v soukromí, ale na veřejnosti mohla znamenat jen dvě věci - přímé pochybnosti o autoritě Nejstaršího, nebo první varování, že se stalo něco nemilého a situace volá po obětím beránkovi.

"Děsíš našeho mladého služebníka," řekl Nejstarší mírně. "Posaď se prosím, Jamesi. Vy můžete odejít," dodal za Ezauovo rameno.

Sluhové se uklonili a vycouvali z jejich vznešené přítomnosti. James se opatrně posadil na podlahu před staršími. Seděli tam apaticky, dokud se dveře za jeho zády s bouchnutím nezavřely. "Jaký si můžeme učinit závěr z těchto

zpráv?" zeptal se pak Nejstarší, jenž ho bedlivě pozoroval.

"Ze zpráv?" Ezau byl chvíli zmaten. Vše probíhalo až příliš rychle, než aby se tam mohl cítit příjemně. "Máte na mysli hlášení od našich vlivných agentů nebo -"

"Ano, od agentů." Nejstarší se posunul na svém polštáři. "Šálek čaje pro mého synovce," řekl přes rameno. Kupředu popošel sluha, kterého si Ezau až dosud nevšiml, a položil před něj malý tác.

"Situace je zmatená," připustil Ezau. "Když mne poprvé uvědomili o opětovném vynoření příslušnice ztracené linie západní aliance, konzultoval jsem to se strýcem Storkem, jak jste mne pověřil. Můj strýc poslal vzkaz, že příkazy vašeho význačného otce nebyly provedeny uspokojivě, tudíž musí být provedeny znovu. Naneštěstí se stalo, že v té době již věděli o její existenci uchvatitelé široko daleko, a jejich starší nás ošálil, dal ji dohromady se skupinou dalších žen ze své linie, takže služebník, kterého jsem poslal, si je pomýlil. Ta žena je v současné době neznámá a náš agent říká, že neví, kde se nachází."

"A," ozvala se stará žena po pravici Nejstaršího. Ten se na ni podíval, ale žena už neřekla ani slovo.

"Náš agent věří, že starší Angbard hraje uvnitř uchvatitelského klanu svoji vlastní hru," dodal Ezau. "Náš agent měl v úmyslu vmanipulovat ji do vlivné pozice, kde by ji nicméně měl pod kontrolou - jeho cílem bylo odstranit a nahradit Angbarda. To se mu nepodařilo, tudíž souhlasil s tím, že se zaměří na naše preference."

"Ano," přizvukoval jeho prastrýc Huan, "tohle mi připadá jako nejmoudřejší rozhodnutí."

"Je to stupidní!"

Ezau sebou škubl, když pěst Nejstaršího dopadla na drahocenný lakovaný tác.

"Zanícení našeho otce nás zavázalo vystavit sami sebe jejich útoku, našeho drahého mladšího syna zabili jejich vojáci, náš osud byl vložen do rukou žoldnéře -"

"Ach," povzddechla si prastará žena. Nejstarší se náhle zarazil. "Co je tedy třeba udělat?" zeptal se Huan téměř žalostným tónem.

"Další otázka," řekl Ezauv prastrýc a naklonil se dopředu. "Když jsi poslal po té ženě bratry Kima a Wua, ani jeden z nich se nevrátil. Co se stalo s jejich talismany?"

James Lee svěsil hlavu. "O tom nemám žádné zprávy, Nejstarší." Zavřel oči, bál se čelit hněvu, který přímo čísel ze stupínku před ním. "Ve vzkazu, který jsem obdržel od našeho agenta Jáko, stálo, že ani u jednoho z nich nebyl medailon nalezen. Skutečnost, že žena jménem Miriam ve stejnou dobu zmizela, by mohla naznačovat -" Jeho hlas se zlomil. "Mohla by být rovněž z naší linie?" zeptal se.

"To se nikdy předtím nestalo," řekla třaslavým hlasem prastará žena vedle Nejstaršího.

Otočil se a upřel na ni zrak. "Takto otázka nezněla, tetičko," řekl téměř laskavě. "Mohlo by se stát, že sem přišla dlouho ztracená dcera ze západní aliance?" zeptal se Ezau. "Žádný z nich to nikdy předtím neudělal. Ne od Opuštění."

James Lee se zhluboka nadechl. "Považoval jsem to za nemožné," řekl. "Rodina byla Opuštěním rozdělena. My jsme přišli sem a oni šli... kamkoli, kde je zdroj jejich moci. Opustili nás, a to znamenalo jednou provždy konec. Žádný z nich sem nikdy nepřišel."

"Víme vůbec, zda je to možné?" zeptal se Huan, mhouřící oči na Ezau. "Naše schopnost se dědí ve stále se ztenčující krevní linii. Stejně je tomu u nich. Nevidím žádný způsob, jak by -"

"Činíš nepodložené závěry," přerušil jej Nejstarší. Stočil zrak k Ezauovi. "Talisman je pryč a stejně tak ta žena."

Shledávám to poněkud dvojznačným. A znepokojivým. Nepřítomně si prohrábl prsty vous. "Synovče, musíš pokračovat v úsilí o odstranění té ženy. A není to kvůli příkazu mého otce, ale kvůli tomu, že by mohla znát naše tajemství. Hledej ji v barbarských hradech Niejweinu; a hledej ji také zde, v pobřežních městech na severovýchodě. Pátráš po tajemné zámožné ženě, která se objevila zcela znenadání a snaží se vybudovat si zde zázemí. Víš, co máš dělat. A musíš také -" odmlčel se a napil se čaje - "získat talisman uchvatitelského klanu. Jakmile se jej - jakýmkoli prostředky - zmocníš, porovnej jej s naším vlastním. Budou-li se lišit, nařizují ti, abys jej vyzkoušel. Jak tady, tak ve světě našich předků. Zjistí, kam tě přenesou, pokud vůbec někde! Jestliže to bude na známé území, pak můžeme být klidní. Pokud ovšem ona schopnost spočívá spíše v obrazci než v nositeli, pak jsme všichni vystaveni strašlivému nebezpečí."

Pohlédl k posvátné schráně v zapečetěné vitrině po levé straně Žlutého pokoje. "Náš předek, ač uctíváný, se možná dopustil v záležitosti Opuštění strašlivého omylu. Třebaže je to nepředstavitelné, musíme prověřit úplně všechno, dokud se nedopídíme pravdy. A pak musíme přijít na způsob jak dosáhnout konečného vítězství."

"Ahoj, Rolande," řekla Miriam do Rolandovy hlasové schránky. "Pokud je to stále bezpečné, setkáme se v apartmá hotelu Marriott, dnes večer v šest hodin. Ahoj." Prudce hovor ukončila, pak poznamenala do vzduchu: "A raději tam buď, nebo se ti zle povede."

Paulette se skláněla nad obrazovkou svého laptopu, brouzdala po stránkách věnovaných krásnému umění. "Myslíš to opravdu vážně?" zeptala se tiše.

"Já nevím." Miriam se mračila, ruce složené na hrudi v obranném gestu. "Dej mi klíče od auta, jdu se projet. Vráť se později."

Sedět za volantem automobilu Miriam skvěle pomáhalo pročišťovat hlavu. Jednoduchá rutina řízení, splnutí s dopravním ruchem a udržování kol na zledovatělé vozovce ji odvádělo od myšlenek na vřed starostí, který ji užíral zevnitř. V domácích potřebách před sebou strkala vozík s brutální energií, zpomalila jen tehdy, když jej pár pětigalonových plechovek s petrolejem proměnil v kymácející se monstrum. Poté z obchodu rychle odešla a zamířila na mezistátní dálnici.

Byla téměř sto třicet mil jižně od Bostonu a jela rychle, pronásledovaná špatnými myšlenkami, když tu zazvonil její telefon. Přidržela si jej za jízdy u ucha.

"Ano?"

"Miriam?" Dech se jí zatajil v hrdle. "Rolande? Kde jsi?"

"Právě jsem v hotelovém pokoji. Poslouchej, je mi to tak líto."

A ještě bude, jestli zjistím, že jsi za to zodpovědný, pomyslela si. "Budu tam tak za hodinu až hodinu dvacet minut," řekla. "Jsi sám?"

"Ano. Nikomu jinému jsem o tomhle pokoji neřekl."

"To je dobře, ani já ne." Kvůli soukromí si před časem pronajali pokoj v jednom newyorském hotelu, aby měli bezpečné místo, kde mohli probírat svoje vzájemné plány a obavy - a také za jiným účelem. Ovšem jediným, na co byla Miriam nyní schopná myslet, byl muž v kontejneru na odpadky na zadním dvoře její matky, oči zmrzlé a slepě zírající do prázdna. "Nevíš, jestli Angbard dostal můj vzkaz?"

"Jaký vzkaz?" zeptal se zmateně. "Ten kurýr -"

"Vzkaz týkající se mé matky."

"Myslím, že ano," řekl nejistě. "Víš určitě, že tady nemůžeš být dřív?"

Bez humoru se zasmála. "Jsem na dálnici."

"Aha. Já jen že se nemohu zdržet příliš dlouho - ještě dnes musím přejít zpátky. Ale jestli se sem dostaneš do hodiny, pak můžeme strávit další hodinu spolu."

"Možná," řekla obezřetně. "Měj se."

Vypnula telefon a sešlápla plynový pedál.

Trvalo jí jen hodinu a deset minut, než ujela posledních šedesát mil, projela městem a našla si místo k zaparkování v blízkosti hotelu. Když vystupovala z auta, zastavila se a sáhla na kapsu u saka, pak ještě jednou, pro jistotu. Tohle je šilené, pomyslela si, všude chodím se zbraní! A bez oprávnění, natožpak povolení k utajenému nošení. V tom případě bude lepší nenechat se nikým zastavit. Muset přejít ve spěchu na druhou stranu by bylo bolestivé, nemluvě o tom, že také potenciálně nebezpečné; dočasná tetování na zápěstích ji podivně svrběla, když procházela dveřmi do hotelového vestibulu.

Výtahu trvalo věčnost, než se vyplazil nahoru do dvacátého druhého poschodí, a pak již stála v tichu silným kobercem pokladené chodby před pokojem. Zaklepala, jednou, podruhé. Dveře se otevřely a objevil se Roland. Měl na sobě dokonale nažehlený oblek a tvářil se ustaraně. Přesto vypadal úžasně, víc než úžasně. Nejraději by z něho strhala šaty a celého jej zlíbala - což bylo nutkání, jemuž rozhodně neměla v úmyslu podlehnout.

Jeho obličej se rozzářil, když ji uviděl. "Miriam! Vypadáš báječně." Pokývl jí, aby šla dál.

"Nevypadám báječně," odsekla automaticky, ramena svěšená. "Jsem naprosto vyřízená." Rozhlédla se kolem. Pokoj byl anonymní jako obvykle, nedotčený kromě velké aluminiové diplomatky na toaletním stolku. Přešla k řadě zajištěných oken, z nichž byl výhled na město. "Už řadu dní jsem pořád na cestách. Proč jsi mi včera zavola?"

Připravila se v duchu na nevyhnutelné, čímž si zajistila, že jeho další slova pro ni byla překvapením.

"Je to -" Vypadal vyčerpaně. "Je to kvůli Olze. Postřelili ji. Její stav je stabilizovaný, ale -"

"Brokovnici?" skočila mu do řeči Miriam, násilím vytržená ze své předem připravené konfrontace.

"Brokovnici?" zamračil se. "Ne, pistolí, zblízka. Jakmile jsi zmizela, začala se chovat velice divně. Odmítala komukoli dovolit přijít do blízkosti svých komnat, pak se přestěhovala do tvého apartmá v paláci Hjorthů, čímž hluboce znepokojila barona Olivera - myslím, že to udělala schválně, aby jej urazila." Zavrtěl hlavou. "Pak ji někdo postřelil. Sluhové byli v předpokoji její komnaty, slyšeli zvuky rvačky a výstřely - bránila se."

Když vešli dovnitř, byla tam krev, ale žádného útočníka nenašli."

Miriam se unaveně opřela o zeď, přemožená pocitem naprosté ztráty kontroly nad veškerým děním kolem. "Jakmile jsem utekla - zjistili jste něco o té mrtvole v oranžérii? Nebo o dvou dalších v Olžiných pokojích? Jistě jsme zanechaly dost děr po kulkách ve zdech -"

"Cože?" Roland znepokojeně vstal. "O tomhle nic nevím! Dostal jsem vzkaz o tvém útěku, ale nic víc."

"Došlo ke dvěma pokusům o vraždu." Miriam škubala závěsy, snažila se je zatahnout. Nikdy si nemůžeš být jistá, pomyslela si se zamračením. I když byla výšková budova teoreticky zabezpečená, z jiných světů nepřístupná, ostřelovač Klanu v budově naproti by mohl bez problémů vystřelit, pak rychle sestoupit do přízemí a vytrátit se. "Ten první chlapík mě chtěl dostat v zahradě. Naneštěstí pro jejich plány se tam místo mne objevila Olžina gardedáma Margit. Šla jsem to říct Olze a narazila jsem přitom na dva další muže s automatickými pistolemi."

"To snad ne." Roland zavřel ústa, kousal se do jazyka, zatímco Miriam jej pozorovala.

"Nemyslím si, že pracovali společně," dodala Miriam po krátké odmlce. "Proto jsem... odešla."

"Měl bych tě teď ihned dopravit do zabezpečeného domu," řekl Roland.

"Přesně tohle Angbard očekává. To přece nejde, aby se náhodní cizinci pokoušeli zavraždit dědičku Klanu. Už to je hodně zlé, že se pokoušeli zastřelit Olgu, ovšem tohle přesahuje všechny meze." Ostře se na ni podíval. "Mám pocit, jako bych byl úmyslně udržován v nevědomosti."

"Povíš mi něco víc o Olze?" zeptala se Miriam. Nu, my přece víme, za jak spolehlivého tě Angbard považuje. "Je o ni dobře postaráno? Dostalo se jí řádné léčby?"

"Prrr! Pomalu. Baron Oliver nemohl dopustit, aby to vypadalo, že ignoruje útok pod svou vlastní střechou - osobně ji přenesl na pohotovost v jedné newyorské nemocnici a uvědomil věvodu, zatímco ji stabilizovali. Angbard ji pak nechal přemístit helikoptérou do Bostonského zdravotního centra: nyní je v soukromém pokoji, pod dohledem. Tělesní strážci ji hlídají čtyřicet hodin denně a sestřičky se u ní střídají jako na běžícím pásu. Angbard nehodlá ani v nejmenším riskovat, co se její bezpečnosti týče. Mohli bychom obstarat tělesné strážce i pro tebe, kdybys chtěla -"

"To ne. Ale ráda bych Olgu navštívila." Miriam položila svůj batoh na postel. "Dnes večer."

"To nejde. Její stav je stabilizovaný, ovšem to neznamená, že může přijímat návštěvy. Je na kapačkách, bere prášky proti bolesti, má průstřel paže a zranění na hlavě. Utrpěla šok a ztrátu krve - trvalo nám téměř dvě hodiny, než jsme ji

dostali na pohotovost. Snad bys ji mohla navštívit za pár dní, až se bude cítit lépe."

"Říkal jsi, že má zranění na hlavě?"

"Ano. Útočník použil malorážkovou pistoli, proto je taky Olga stále naživu." Podíval se na ni. "Ty nosíš -" Miriam vytáhla svou pistoli. "Něco takového?" zeptala se suše. "Jdi do háje, Rolande, kdybych chtěla Olgu zabít, nenadělala bych přitom takový nepořádek. Sám dobře víš, že chtěli dostat místo ní mě."

"Ano, to vím." Tvářil se podrážděně a zachmuřeně. "Ty jsi to nebyla. Nikdo ani s polovinou rozumu neříká, že to udělala ty, a ti blázni, co to tvrdí, nemají u dvora žádný vliv. Ovšem tvůj odchod rozhýbal vícero jazyků než cokoli jiného, co se stalo za celé roky; prý opravdový skandál, říkají ti idioti. Útěk s dvorní dámou, podle křiklavějších verzí. Zkrátka se tě snaží očernit, jak jen mohou."

"Abych pravdu řekla, mně je úplně jedno, jestli jsem v očích Klanu dobrá, či zlá." Miriam na něj hleděla přimhouřenýma očima. "Co je s mojí matkou?"

"S tvojí matkou? Copak není v pořádku?" Tvářil se překvapeně. "Je -"

"Byla jsem tam dnes ráno. Telefonovala mi včera večer, zatímco jsem byla pryč. Něco o tom, že se musí vydat na dlouhou cestu. Dnes byly v její kuchyni nové zadní dveře a v kontejneru za domem mužská mrtvola. Po mámě nebylo nikde ani stopy. Řekla jsem Angbardovi, že pokud se jí cokoli stane, budou se kutálet hlavy, a myslela jsem to vážně." Roland ztěžka dosedl do křesla. "Tvoje matka?" hlesl. Jeho obličej byl bledý. "Tak tohle slyším poprvé."

Miriam našpulila rty. "Řekl by ti Angbard, kdyby měl v úmyslu nařídít, aby ji unesli?"

Roland zavrtěl hlavou. "Někdo byl zastřelen na jejím prahu?"

"Konečně ti to dochází. Někdo byl zastřelen brokovnicí s upilovanou hlavní. A ona ho určitě nemohla sama nacpat do kontejneru, než odešla, nebo vyměnit kuchyňské dveře a poutírat skvrny od krve. Pro případ, že to nevíš, má roztroušenou sklerózu. Teď už je odkázána na kolečkové křeslo, a dokonce i když je nemoc ve fázi remise, dokáže chodit jen o berlič."

Miriam s ponurým uspokojením sledovala, jak Rolandův výraz prochází skrze stadia překvapení, nevíry, hněvu a úleku.

"To nedává smysl!" naléhal. "Angbard ji umístil pod ochranný dohled! Kdyby se k ní kdokoli dostal, věděl bych o tom!"

"Tím bych si na tvém místě nebyla tak jistá."

"Jenže to přece není možné!" zvolal prudce.

"Poslouchej, já poznám ránu z brokovnice, když ji vidím. Mohla jsem dovnitř strčit prst a zakomíhat jím v ní. A víš ty co? Buď měla upilovanou hlavěň, nebo někdo střílel přinejmenším ze vzdálenosti padesáti stop, a to by určitě přitáhlo pozornost. Je to pěkné svinstvo. Ve kterém pokoji leží Olga? Já tam musím jít a promluvit si s ní. Na co si Angbard sakra hraje?"

"Já nevím," odpověděl. "Poslední dobou se mi zrovna nesvětuje," připustil a jeho zamračení se prohloubilo.

Miriam se zhluboka nadechla. "Taky jsem šla do svého domu," řekla tiše.

"Cože?" vyhrkl Roland šokované, a rozhodně to nebyl výraz vraha konfrontovaného svou překvapivě oživlou obětí: spíš se hodně podobal tomu, jak se cítila sama.

"Někdo to tam velmi důkladně prohlédl. A taky mi tam nechali, ehm, překvapení. Hned za vchodovými dveřmi. Nejsem si jistá, o co přesně šlo, až na to, že to pravděpodobně byla výbušnina spojená drátem s klikou. Jediným důvodem, proč jsem ještě tady, je to, že jsem si zapomněla klíče a musela jsem jít zadem."

"A sakra -" Vstal, ruka mu instinktivně zajela ke kapse. "Nestalo se ti nic?"

"Nestalo," odpověděla suše. "Zdá se, že se tu rýsuje určité schéma. Nejdřív se mne někdo pokusí zabít nebo vyvolat svár s Olgou. Pak se mne snaží zabít o to usilovněji a podaří se jim přitom zavraždit Olžinu gardedámu. Já zastřelím jednoho vraha a odejdu, vezmu Brill s sebou. Olga se nastěhuje do mých komnat v paláci a někdo po ní stílí. Mezitím by lidé, kteří by měli vědět, kam jsem odešla, nic nevědí, a moje matka zmizí, a všude, kam bych se pravděpodobně mohla na této straně vydat, nacházím nastražené výbušniny. Mohl bys mi říct, jaké zatracené schéma v tom vidím, Rolande? Mohl bys?"

"Někdo se tě systematicky snaží odstranit," procedil mezi zuby. "Soudě podle toho, co jsi mi řekla, jde o víc než jedno spiknutí. Omylem dostali Olgu. Opakovaně. Ze stejného důvodu. Mně taky lžou. Angbard mne považuje za potenciální slabé místo v bezpečnostním systému, udržuje mne v nevědomosti a krmí mne nesmysly."

"Přesně tak," přikývla. "A co s tím hodláš udělat?" Pozorovala ho jako jestřáb.

"Myslím, že -" Zřejmě dospěl k nějakému rozhodnutí, protože udělal krok jejím směrem. "Myslím, že bys raději měla jít se mnou. Osobně tě odvedu k Angbardovi a vyřešíme to z očí do očí - je teď tady, sám si vzal dohled nad situací.

Můžeme tě ubytovat ve Fort Lofstrom, v plně zabezpečeném dvojčlenném apartmá s čtyřicetihodinovou ostrahou -"

Odstrčila jeho ruku. "Já si to nemyslím."

"Co tím chceš říct?" zeptal se překvapeně.

"Že děkuji, ale dokážu se o sebe postarat sama," řekla chladně. "Činím přípravy. Do Beltaigne budu mít všechno vyřešené. Ještě poslední otázka. Máš ponětí, kdo by se mě mohl snažit zabít?"

"Podezřelých s motivy je spousta, důkazy žádné." V jeho výrazu se mísily zmatek a obavy. Na okamžik vypadal, jako by chtěl říct něco víc, ale pak jen zavrtěl hlavou.

"Jenže já asi vím, kdo to je," řekla zlověstně vítězoslavným tónem. "A vyženu je z úkrytu. Tobě povím jedno: Nejsou součástí Klanu a dvojčlenný dům na druhé straně proti nim není obranou - ale nemohou mne dostat, zatímco jsem tady."

"Miriam," převrátil oči v sloup. "Ty jsi paranoidní. Okamžitě nechám dům tvé matky prověřit, ale ty budeš v mnohem větším bezpečí, když kolem tebe postavíme tučt ozbrojených tělesných strážců a -"

"V bezpečí před čím? Před důsledky nějakého krvavého sváru, který byl prastarý ještě předtím, než jsem se narodila? Nebo před idioty, kteří si myslí, že zdědí statky mé matky, kdybych byla při Beltaigne prohlášena Klanovou radou za nesvéprávnou? Buď realista, Rolande. Klan znamená pro moji svobodu téměř stejně velkou hrozbou jako ti pitomí světochodci, kteří postřelili Olgu a nastražili pekelný stroj do skladiště!"

"Pekelný stroj -" vytřeštil oči.

"Ano, trhavinu připojenou drátem ke dveřím. A nikdo neuklidil mrtvolu nočního hlídače. Začíná ti to docházet?" Začala od něj couvat ke dveřím. "Tu bombu nastražil někdo uvnitř Angbardova bezpečnostního systému! A," pokračovala tichým hlasem, "ty jsi byl na správných místech ve správný čas."

Roland přimhouřil oči. "Miriam, to přece nemůžeš myslet vážně!" Začal neklidně chodit sem a tam po místnosti.

"Podívej se, nech to na mně a dovol mi celou situaci vyřešit, ano? Přidělím ti strážné -"

"Rolande." Zavrtěla hlavou, vztekla na něho, vztekla na sebe sama, že by to nejraději chtěla vzdát a přijmout jeho nabídku, která znamenala mnohem víc a šla mnohem dál, než by šlo vyjádřit slovy. "Odcházím. Kdybys věděl kam, zlí hoši by se to dozvěděli - pokud sám nejsi jedním z nich." Držela ruku v kapse, jen pro případ, třebaže ji myšlenka, že by ho měla zastřelit, naplňovala bezbřehým pocitem hrůzy.

Vypadal zděšeně. "Nemohli bychom prostě...?"

"Prostě co?" vykřikla. "Políbit se a mávnout nad tím rukou? Ježíši, Rolande, nebuď naivní!"

Hleděl na ni s bezmocným výrazem. "Ty to myslíš vážně."

"Během minuty vyjdu ze dveří," řekla napjatě, s pocitem nenávisti vůči sobě samé za svoje odhodlání, "a pravděpodobně se neuvidíme až do příštího května. Přinejmenším příštích pár dnů nebo týdnů. Oba potřebujeme strávit nějaký čas bez sebe navzájem. Já se musím pokusit dát si všechno dohromady a přesvědčit se, zda se dokážu zbavit těch syčáků, co se mě snaží zabít. Ty potřebuješ přemýšlet o tom, kdo jsi a kdo jsem já a co vůbec chceme, než v tom budeme pokračovat - a musíš najít kohokoli, kdo se vetřel do Angbardovy přízně a kohokoli, kdo střelil po Olze."

"Mě Olga nezajímá! Mě zajímá jenom ty!" vykřikl.

"To je právě součást problému, který s tebou teď mám," řekla chladně a zamířila ke dveřím.

Když je otvírala, něco ji napadlo. "Rolande?"

"Ano?" ozval se, chladně a nahněvaně.

"Zítřka odsud zmizím a zřejmě se neukážu až do Beltaigne. Kontroluj občas svoji hlasovou schránku. A tento pokoj už můžeš odhlásit."

"Byl bych rád, kdyby sis to ještě rozmyslela," řekl tiše. Miriam za sebou zavřela dveře a odešla, se srdcem nekonečně těžším, než měla při příchodu.

Crrr, crrr. Vál mírný větřík a v parku byla příšerná zima. Miriam seděla schoulená na konci lavičky.

"Haló? Lofstromova společnost, jak vám mohu pomoci?"

"Tady je Miriam. Chci mluvit s Angbardem."

"Je mi líto, pan Lofstrom je momentálně nedostupný -"

"Řekla jsem, že jsem Miriam. Pokud to jméno neznáte, poradte se s někým, kdo je zná. Máte pět minut na to, abyste mi sehnali Angbarda k telefonu, než se stane něco ošklivého."

"Uvidím, co se dá dělat. Vydržte prosím -"

Píp píp píp

"Haló?" Na lince se ozval odlišný hlas, ale ne Angbardův.

"S kým mluvím?" zeptala se Miriam nevzrušeně.

"S Matthiasem. A vy jste?"

"Miriam Becksteinová. Chci mluvit s Angbardem Okamžitě."

"Je mi líto, ale zrovna má radu. Jestli -"

"Jestli mi ho ihned neseženete k telefonu, postarám se o to, že Boston Globe dostane balíček, který rozmašluje vaši východní kurýrskou trasu na cucky. Máte šedesát vteřin." Její prsty sevřely pevněji telefon.

"Okamžik."

Cvak.

"U telefonu Angbard. Co se děje?"

"To jsem já," řekla Miriam. "Omlouvám se, že jsem jednala poněkud drsněji s vašimi mandaríny, ale je to naléhavé."

"Naléhavé?" Málem slyšela, jak zvedá obočí. "Matthiasem jsem neviděl tak rozrušeného od - nu, od jistých nepříjemných událostí. Co jsi mu řekla?"

"Och, nic moc." Miriam se opřela, ucítila, jak chlad z lavičky prostupuje přes její kabát, a tak se znovu napřímila.

"Poslouchejte. Říkala jsem vám, že pokud se něco stane mé matce, tak budu opravdu naštvaná."

"Ano?" Z Angbardova hlasu zazníval zdvořilý zájem.

"A já jsem opravdu naštvaná. Opravdu, opravdu naštvaná."

"Co se stalo?" chtěl vědět.

"Je pryč. V kontejneru za jejím domem je mrtvý muž, zastřelený brokovnicí. Měla ještě čas mi zatelefonovat, aby mi řekla, že odjíždí - nevím, jestli jí přitom někdo nedržel zbraň u hlavy. Roland o tom nevěděl. Zřejmě se to stalo ve stejnou dobu, kdy postřelili Olgu. A vloupali se do mého domu, odnesli moje věci a někdo nastražil výbušninu za domovní dveře."

"Okamžitě přijď sem. Nebo mi řekni, kde jsi, a já pro tebe pošlu dodávku plnou vojáků -"

"Ne, Angbarde, takhle by to nešlo." Polkla. "Poslouchejte. Chci odejít do ještě hlubšího utajení než posledně. O Brillianu si nedělejte starosti, je v pořádku. Chci, abyste udělal jediné... pátrejte po mé matce. Všemi prostředky. I

kdybyste měli pohnout zemí a nebesy. Já zítra navštívím Olgu v nemocnici a neočekávám, že mi v tom bude někdo bránit. Pokud z toho setkání neodejdu a nedostanu se později na určité místo, na poštu odejdou jistě velmi nepříjemné dopisy. Myslím to zcela vážně, jsem naštvaná a budu si svoji vlastní mocenskou základnu, protože věřím, že občanská válka, o které jste mi říkal, ještě neskončila, a že klika, která ji začala, se ji snaží skrze mne znovu rozdmýchat."

"Ale Helge, ta klika -" zněl chladně a nahněvaně - "jsou otcova strana tvé rodiny!"

"Tuhle kliku nemám na mysli," řekla suše, "spíš lidi, kteří nikdy nepodepsali příměří. Poslyšte, zkontaktuji se s vámi ještě před konáním rady při Beltaigne. Budu mít pár opravdu velkých překvapení pro všechny z vás, včetně..., zkrátka kdokoli mne chce prohlásit za nesvéprávnou, zažije opravdu ošklivý šok. Budu udržovat kontakt přes Rolanda, ale ani ten nebude vědět, kde se ukrývám. Takže pokud najdete moji matku, uvědomte o tom Rolanda. A další věc, nevěřte svému personálu. Někdo vám neříká všechno, co se děje. Myslím, že tam máte zvěda."

"Vysvětli mi to." Čím napjatější byl, tím lépe se Miriam cítila.

Na okamžik se zamyslela. Mám mu říct o Rolandovi? Ne, ale... "Zeptejte se Rolanda na telefonické varování kvůli skladišti. Zjistíte, proč místo aby tam poslali čističe, nastražili výbušninu. Vypadalo to na stejný styl jako u kohokoli, kdo dal bombu za přední dveře mého domu. Vy jste o tom nevěděli? Zeptejte se Matthiase na kurýra, kterého jsem zadržela ve vlaku. Zeptejte se Olgy na předchozí vražedné pokusy. Mimořádně, pokud se mi bude zdát, že je její život v nebezpečí, vyhrazuji si právo přestěhovat ji někam na bezpečnější místo, jakmile na tom bude lépe."

"Žádáš po mně neomezenou pravomoc," řekl. "Díval jsem se na tvoje výběry z bankomatu. Ne zrovna malé částky."

"Zakládám dovozně-vývozní podnik." Miriam se zhluboka nadechla. "Klanu to oznámím při Beltaigne. Do té doby bych měla mít návratnost investic, která ospravedlní vaši důvěru ve mne." Další hluboký nádech. "Ráda bych ale měla k dispozici další milion dolarů. Značně by mi to ulehčilo situaci."

"Jsi si tím jistá?" opáčil Angbard. Nyní zněl jeho hlas téměř pobaveně.

"Milion sem, milion tam, velmi brzy budete mluvit o velkých a navíc poctivě vydělaných penězích. Ano, jsem si tím jistá. Je to nová investiční příležitost pro Klan. Nezakládám žádnou konkurenci - jde o zcela novou obchodní oblast, kam se může Klan přesunout. Rovněž to můžete považovat za šanci zcela znemožnit barona Olivera Hjortha a jeho přísluhovače, pokud vás to zajímá."

"Nu. Když jinak nedáš, beru tě za slovo," řekl, nyní již opět svým typickým shovívavým otcovským hlasem. "Peníze budeš mít na kontě do pozítří. Tentokrát z centrálních fondů, ne z mého vlastního měšce." O poznání ledovějším tónem dodal: "A neklam mne prosím ve svých investicích. Co se týče zpronevěry, Klanová rada ji postihuje velmi přísně a neochránilo by tě dokonce ani tvé postavení."

"Rozumím. Ještě jedna věc, strýčku."

"Ano?"

"Proč jste mi neřekl o té druhé větvi Klanu? Té, která se čirou náhodou před pár stovkami let někam vytratila a teď se plíží kolem ve tmě a snaží se zabíjet lidi?"

Angbard chvíli mlčel. "Jak ses o nich dozvěděla?"

"Spěte dobře," řekla mu a ukončila s nemalým uspokojením hovor. Podívala se na oblohu, uviděla, že se již přikrádá noc. Bylo načase vyzvednout Brill a odjet na návštěvu do nemocnice. Doufala, že Olga bude schopná přijímat návštěvy. Jediné, co potřebovala, bylo potvrzení jednoho malého detailu a může se vydat na cestu zpátky na vzdálenou stranu a do obchodního impéria, které měla v úmyslu vybudovat.

Bostonské zdravotní centrum se hodně podobalo jakékoli jiné velké všeobecné nemocnici. Změť chodeb a oddělení označených modrými nápisy. Uniformovaní vrátní, administrativní úředníci, údržbářský personál a spousta zmatených příbuzných hlučících kolem jako vosí roje. Jakmile vstoupily, Miriam zamumlala k Brill: "Obvyklá rutina - dělej to, co budu dělat já. Jasně?"

"Jasně." Šly přímo k přepážce a Miriam se usmívala. "Dobrý den, chtěla bych se zeptat, zda je možné navštívit jednu pacientku? Olga, ehm, Hjorthová -"

Znuděná recepční si odrhula vlasy za ucho. "Hned se podívám. Jak jste říkala, že se jmenujete?"

"Miriam Becksteinová. Jdu navštívit přítelkyni."

"Ach ano, už vás očekávají, jděte rovnou nahoru. Najdete ji v pokoji číslo čtrnáct. Přeji vám hezký den!"

"Tohle místo je divně cítit," zamumlala Brill, zatímco ji Miriam hnala k výtahům.

"Je to nemocnice. Plná nemocných lidí. Používají tady dezinfekci, aby zabránili šíření nemoci."

"Ošetřovna ranhojiče?" Brill se tvářila skepticky. "Mně to tak nepřipadá!"

Miriam se pokoušela představit si, jak by asi mohla vypadat ošetřovna v Guinmarktu, a nepodařilo se jí to. A vůbec, kdy spatřily světlo světa nemocnice? napadlo ji, zatímco se dveře výtahu otevřely a vyhrnula se z něj hrstka lidí. "Tak pojď," pobídla Brill.

Pokoj číslo čtrnáct byl ve druhém patře, poměrně daleko od výtahu. Brill neustále přelétala očima ze strany na stranu, když procházely kolem otevřených dveří ať už hematologické laboratoře, nebo dalších nemocničních pokojů. Nakonec zdárně našly přepážku. "Dobrý den," pozdravila Miriam.

Sestra za přepážkou vzhledla. "Dobrý den. Návštěvní hodiny jsou do osmi," poznamenala. "Máte ještě hodinu. Za kým jste přišla?"

"Za Olgu Hjorthovou. Čekají nás."

"Hmm." Sestra se zamačala, sklopila hlavu, pak se její zamračení vytratilo. "Ach ano, jste na seznamu. Promiňte," zatvářila se omluvně. "Může k ní jen pár návštěvníků; dostali jsme příkaz nepouštět k ní cizí lidi. Kromě toho je ve stavu, kdy nemůže přijímat potravu ústy, takže pokud jste přinesly nějaké jídlo nebo pití, musíte mi to nechat tady."

"Ne, to je v pořádku," řekla Miriam. "Mohla byste se zeptat, jestli je ochotná přijmout i mou přítelkyni Brill?"

"Ach ano - ta je taky na seznamu." Sestra pokrčila rameny. "Někdo ji postřelil, víte?" Zamračila se. "Hlídej jí. Bubáci, pokud víte, co tím myslím."

Miriam se na ni chápavě usmála. "Samozřejmě."

"Jděte tudy," ukázala sestra. "Druhé dveře vpravo. Zaklepejte, než půjdete dál."

Miriam zaklepal. Dveře se ihned otevřely. Vyplnil je obrovitý chlapík v černém obleku a slunečních brýlích. "Ano?" řekl s neurčitým středoevropským přízvukem.

"Miriam Becksteinová a Brill van Ostová. Přišly jsme navštívit Olgu. Očekává nás."

"Okamžik." Dveře se zavřely, pak se opět otevřely, tentokrát bez lidské překážky. "Říká, že můžete jít dál."

Byl to malý předpokoj a nebyl tam jen jeden svalovec, ale rovnou tři v podezřele objemných sakách a s vážnými výrazy ve tvářích. Jeden z nich tam seděl a četl si časopis o zbraních Gum and Ammo, ale druzí dva stáli a důkladně si Miriam prohlédli, než otevřeli vnitřní dveře. "Olgo!" zvolala Brill, která pospíchala dovnitř. "Co vám to udělali?"

"Opatrně," upozornila ji Miriam, která ji následovala.

Olga se na ně chabě usmála a posunula se na lůžku.

"Promiňte," řekla mladá sestra uštěpačně. "Za chvíli tady budu končit, kdyby vám to nevadilo?"

"Ach tak," hlesla Brill.

"Mně to nevadí," řekla Miriam s pohledem upřeným na Olgu. "Jak se máš?" zeptala se ustaraně.

"Špatně." Olga mírně pookřála. "Jsem unavená a domlácená. Ale žiju." Její oči zalétly k sestře, která něco dělala s kapačkou připevněnou na stojanu vedle postele, a Miriam sotva ztelně přikývla. Horní část postele byla zvednutá do vyvýšené polohy, pravé rameno měla Olga zafačované objemným obvazem, ze kterého vyčnívaly znepokojivě vyhlížející drény, a zpod límce jejího nemocničního oblečení vedl svazek drátů do jakéhosi mobilního monitoru na kolečkách. Občas zapípal. "Zatraceně." Scházela jí polovina vlasů, druhou polovinu lebky jí pokrýval další velký obvaz, ze kterého ale naštěstí nevedly žádné trubičky, což - jak Miriam předpokládala - bylo dobré znamení. "Mám z toho tady velice divný pocit."

"To si myslím," řekla Miriam procítěně, vzpomínajíc na Brillianinu první reakci na New York. Panečku, zvládá to opravdu dobře. "Zjistili, kdo ti to udělal?"

"Řekli mi, že ne." Olga se znovu podívala na sestru, která si ji změřila přísným pohledem a napřímila se.

"Nechám vás tady o samotě," oznámila jim vzápětí jasným hlasem. "Pamatujte si, žádné jídlo ani pití! A neunavujte ji příliš. Vráť se za patnáct minut; kdybyste mne potřebovaly dřív, stačí zazvonit."

Miriam, Brill a Olga se s úlevou dívaly, jak odchází. "Podivné zvyky tu panují," zamumlala Olga. "Podivné budovy. Všechno je tu divné."

"Máš pravdu," přitakala Miriam. Podívala na kapačku, na monitorovací zařízení, na všechno ostatní. Kabelovou televizi, soukromou koupelnu, vázu s květinami. V porovnání s péčí, které by se Olze dostalo ve studeném hradu na druhé straně, to byl vrchol luxusu. "Co se stalo?"

Olga se rozkašlala. "Byla jsem ve tvém pokoji. Spala jsem. Objevil se zničehonic a vystřelil..." Mírně se na lůžku posunula. "Jak to, že to skoro nebolí?" zeptala se zmateně. "Vystřelil po mně, ale já už jsem seděla, protože mám lehké spaní. A spávám s pistolí pod polštářem." Její úsměv se rozšířil.

Miriam zavrtěla hlavou. "Podařilo se mu utéct?" zeptala se. "Pokud ne, vzala jsi jeho medailon?"

"Říkala jsem si, kdy se na to zeptáš." Olga zavřela oči. "Podařilo se mi ho sebrat, než mě našli. Je tamhle v zásuvce." Sice na malou skříňku neukázala, ale Miriam to pochopila. Než stačila mrknout, Brill měla horní zásuvku otevřenou a zvedala z ní řetízek, na kterém se houpal medailon. "Dej mi to," řekla Miriam.

"Jo?" zvedla Brill obočí, ale nakonec ji ho přece jen podala.

Miriam se na něj krátce podívala, ucítila povědomou varovnou nevolnost a vzápětí odvrátila pohled stranou. Pak si vyhrnula rukáv a podívala se na vnitřní stranu svého zápěstí. Stejně. "Stejný motiv jako u toho darebáka, co zabil Margit. Úplně stejný. Zatímco ta druhá várka vrahů, kteří se nás pokoušeli zlikvidovat ve stejnou dobu, neměla žádné medailony. Ani jeden."

"Myslela jsem si to," řekla tiše Olga.

"Poslouchej, Olgo, oni jdou po nás obou," řekla Miriam naléhavě.

"Já poslouchám," zamumlala Olga ospale.

"Jdou po nás obou," opakovala Miriam. "Olgo, tohle je velmi důležité. Pravděpodobně tu zůstaneš uvízlá minimálně dva nebo tři dny, a bude trvat týdny, než se úplně uzdravíš - ale jakmile ti bude natolik dobře, aby tě mohli přemístit, Angbard tě bude chtít vzít zpátky do své pevnosti na druhé straně. Je velice důležité, abys tam nešla. Je to přímo životně důležité. Ti vrazi se k tobě mohou na druhé straně dostat, dokonce i ve Fort Lofstrom, v zabezpečeném pokoji. Ovšem nedostanou se k tobě tady. Poslouchej, mám tu přítelkyni, která pro mě pracuje. Je to taky Brill. Můžeš zůstat s námi, jestli chceš. Nebo si promluvíš s Rolandem, přiměju ho, aby ti pomohl. Jsem si docela jistá, že je spolehlivý - přinejmenším pro tebe. Pokud zůstaneš v Angbardových dvojjediných pokojích na této straně, budeš v bezpečí před ztracenou rodinou ze světa tři, a také před ostatními konspirátory, ale ne před zvědem v Angbardově bezpečnostním systému. A pokud se vrátíš do Niejweinu, spiklenci se tě pokusí zabít."

"Počkat!" Olga se s námahou snažila všechno vstřebat. "Ztracená rodina? Svět tři? Co to -"

"Ten vrah, co zabil Margit," vyhrkla Miriam. "Je to dlouhý příběh. Myslím, že teď jdou i po tobě, kvůli mně."

Olga zavrtěla hlavou. "Proč? Chci říct, jakému účelu by to mohlo posloužit?"

"Zdiskredituje mě to nebo to opětovně rozpoutá občanskou válku a jsem si docela jistá, že to je přesně to, čeho chtějí naši dlouho ztracení příbuzní ze světa tři dosáhnout. Pokud zemřeš a vina by se dala svalit na jednu polovici Klanu, začne to znovu. Pokud zemřeš ty a bude to vypadat, jako že jsem se spikla s Rolandem, abych tě odstranila z cesty a mohla se za něho provdat, začne to z jiného důvodu. Chápeš?"

"Mlhavě." Olga otevřela oči a podívala se na Miriam. "Budeš mi to muset vysvětlit ještě jednou, později. Myslíš, že mi Angbard dovolí zůstat tady?"

Miriam se na okamžik zamyslela. "Můžeš tady zůstat, aby ses zotavila. Myslím, že dokonce ani Angbard není natolik stupidní, aby tě chtěl přemístit, zatímco jsi nemocná. Můžeš na něj naléhat, aby tě tu nechal o něco déle, aby ses tu mohla trochu porozhlédnout. To by mohlo zabrat. Pokud má alespoň špetku rozumu, tak se toho dopídí sám, z toho, co jsem mu řekla. U něho ale v bezpečí nebudeš, Olgo."

Brill se otočila. "Oni unesli - nebo zabili - Miriaminu nevlastní matku, moje paní. Včera, zhruba ve stejnou dobu, kdy stříleli po vás."

"Ach ne!" hlesla Olga se zoufalstvím v hlase. "Co budeme dělat?"

"Myslím, že bys prozatím měla zůstat tady. Až ti bude lépe -" Miriam zachytila Brillin pohled - "chci tě představit jedné mé přítelkyni, která se jmenuje Paulette. Pak uvidíme." Olízla si rty. "Mám v plánu jistý obchodní podnik. Takový, který jednou ranou zlikviduje bastardy, co nás chtějí mít obě mrtvé, a zároveň učiní pohádkově bohatým každého, kdo se toho zúčastní." Usmála se na Olgu. "Jdeš do toho se mnou?"

DOHODA

Téměř o dva týdny později seděla Miriam před zrcadlem v hotelu Brighton, kartáčovala si vlasy a dělala na sebe obličej. Rozhodně je mám delší, pomyslela si. Do háje s tou kadeřnicí. Koupila si paruku, ale dokonce i délka po ramena byla považována v bostonské slušné společnosti za výstředně krátkou, a výstřední pověst byla něco, co si tam Miriam rozhodně nehodlala pěstovat - získá ji i bez toho, a bude jí jen na překážku. V každém případě neměla takto dlouhé vlasy od dob středškolských studií. Ztraceně, odfrkla si. Tohle místo mi začíná lézt na nervy. Dokonce i způsob, jakým tady mluví!

Jednání o koupi domu bylo zahájeno, přepravní povolení k legálnímu dovozu a vývozu mělo být připraveno co nejdříve. Erasmus přijal dodávku celých deseti liber tříadvacetikarátového zlata, což bylo podle jakýchkoli měřítek ohromné množství - doma v Cambridgi znamenalo Miriamin plat u Weathermana za téměř celý rok -, a upozornil svoje stínové spoluvlastence, aby v brzké době očekávali dodávky mnohem větších množství z "příznivého zdroje". Jeho zásoby se rozrůstaly. Miriam mezitím tiše vklouzla na přinejmenším dvě zasedání Přátelské strany, aby si udržela přehled o tom, kam peníze jdou. Když nechala bankovky na sběrném tácku, měla přitom pocit, že dělá správnou věc. Leveleři, navzdory oficiálnímu pronásledování (a věznění mnohých z jejich vedoucích činitelů za pobuřování), měli politickou agendu, o níž se domnívala, že ji chápe a že se příliš neliší od její vlastní. Nezanedbatelné místo v ní zaujímal listina práv, všeobecné volební právo (zaručující zde ženám vůbec poprvé volební hlas); stejná práva pro všechny bez ohledu na věk, rasu a pohlaví; a odluka církve od státu. Skutečnost, že imperiální vláda nepovažovala takové věci za samozřejmost, poskytovala Miriam alespoň jeden zdroj útěchy: Pokud si zde bude chtít vybudovat postavení na základě podlouného pašování zlata k financování radikálů, alespoň to byli radikální demokraté. Ironie podobnosti mezi jejími aktivitami a vlastním obchodním modelem Klanu ji nijak nevzrušovala. Utěšovala se dvojím pomyšlením: Za prvé, pašování zlata k podkopání moci despotické vlády nepatřilo do stejné morální ligy jako být hlavním dodavatelem heroínu pro východní pobřeží, a za druhé, měla v úmyslu přejít pokud možno co nejdříve na jiný obchodní model. Zkontrolovala svůj vzhled v zrcadle. S náušnicemi, perlovým náhrdelníkem, správným účesem a oblečením by mohla jakž takž projít, ale stále měla s ohledem na udržování společenských žádoucích vzhledu pocit, jako by kráčela po ostří nože. Zdálo se, že Nová Británie bere třídní uvědomění téměř stejně vážně jako feudální šlechta v Gruinmarktu. Bylo to depresivní, a potřeba ponořit se cele do práce na vybudování podniku jí neponechávala žádný čas k navazování společenských kontaktů. Když měla chvíli času, aby se nad tím zamyslela, uvědomovala si, jak je osamělá. Alespoň se ale mohla těšit na to, že se bude moci za dalších pár dnů vrátit domů. To bylo víc, než měla Brill. Nebo Iris, ať se nacházela kdekoli.

Když zamykala šperkovnici, ozvalo se zaklepání na dveře. Byl to poslíček. "Prosím za prominutí, madam, ale máte návštěvu." Podal Miriam navštívenku na stříbrném tácku. Miriam přikývla. "Uved'te prosím sira Alfreda Duranta do jídelny. Očekávala jsem ho a zakrátko se k němu připojím. Také očekávám pana Humphreyho Batese. Když budete tak laskav, postarejte se, aby nejdříve dostali aperitiv."

Vyšla ze svého pokoje a zamířila dolů po schodech, navenek klidná, ale uvnitř podivně napjatá. Některé věci tam šly paradoxně provést snadněji. Primitivní stav základního akciového kapitálu společnosti relativně usnadňoval jakoukoli snahu podniknout radikální útok na kapitány průmyslu, za což byla hluboce vděčná. (Rutinní prověrka v rámci aktivity Americké komise pro cenné papíry na druhé straně by její falešnou veřejnou identitu zničila, jako by byla z vlhké lepenky.) Ovšem ostatní věci se zde daly předstírat jen těžko. Lidé posuzovali vaši důvěryhodnost podle celého moře společenských ukazatelů, vašeho třídního původu a také podle způsobu, jakým jste mluvili a oblékali se. Ekvivalent tmavého obleku a prezentace v aplikaci PowerPoint by vás nedostaly prakticky nikam, pokud jste nebyli členem správných klubů nebo jste neměli vystudovanou - jako žena - správnou soukromou školu pro dívky. Pokud jste byli outsiderem, potřebovali jste něco speciálního - a museli jste být přinejmenším dvakrát tak dobří.

Miriam strávila většinu dne procházením scénářů, jak by mohlo setkání probíhat, různících se od čiré katastrofy k fenomenálnímu úspěchu. Měla dokonale vypilovaný svůj příběh, připravené odpovědi, právníka v pohotovosti, a vůbec všechno - snad jen s výjimkou svých vlasů - hezky uspořádané. Jediné, co zbývalo, bylo přesvědčit se, zda sir Durant kouše... nebo zda se ukáže, že je to zarytý snob či namyšlený hlupák, jehož obchody za něj řídí skromní středostavovští technici.

Rezervovala si pro sebe a své hosty Hanoverský pokoj, vzadu za vyřezávaným schodištěm. Většina restaurátů v tomto městě byla spojena s hotely a ten v Brightonu byl velmi drahý a exkluzivní. Když procházela dveřmi, oba muži

vstali. Jeden z nich byl právník Bates a ten druhý - usmála se na něj a krátce sklonila hlavu. "Vy musíte být sir Alfred Durant?" zeptala se. "Tolik jsem se těšila na setkání s vámi."

"Potěšení je na mé straně, madam," řekl drsným, mírně chraplavým hlasem. Byl vysoký, hubený a impozantní a čísel a z něj určitá povýšenost, která však vypovídala spíš o přílišném sebevědomí než o aroganci. Oči měl mírné, hnědé, působily klamně unaveně. "Říkejte mi Alfrede, prosím. Pan Bates mě tu napíná vyprávěním příběhů o vaší osobě."

"Skutečně?" Miriamin výraz získal mírně fixovaný skelnatý podtón, zatímco pokývnutím zdravila svého právníka.

"Nuže, probíhá vše k vaší spokojenosti? Nabídl vám někdo skleničku? Říkala jsem číšníkovi -"

Číšník přiběhl jako na povel. "Ano, madam?"

Durant zvedl obočí. "Pro mne gin s tonikem," řekl pomalu - nebo to byla melancholie? Líbí se mu, když si lidé myslí, že je kočíruje ze zadního sedadla, uvědomila si Miriam. Dávej si na něho pozor.

"Pro mne sladké martini," ozval se Bates. Ve srovnání se sirem Durantem byl malý, otylý a poněkud přestárlý.

"Zajisté." Miriam se mírně uvolnila. "Sherry, prosím," přidala se. "Pokud byste byli tak laskaví, věřím, že náš stůl již čeká...?"

Možný skandalózní nádech samotné ženy zabavující dva džentlmeny u oběda v uzavřeném pokoji nepatrně zmírňovalo její černé oblečení a řeči o jejím vdovském stavu. Bates ji navíc ujistil, že nekolují žádné nezdravé povídačky o osobním životě sira Duranta - anebo přinejmenším ne takové, se kterými by si musela dělat starosti. Soustředila se tedy na to, aby byla dokonalou hostitelkou, zatímco vytahovala z Duranta informace o jeho osobě, a starala se, aby měl Bates stále co jíst a pít. Durant nebyl ohledně tématu jejího "interview" zrovna nejvstřícnější, ale po polévce přece jen našla cenný zachytý bod a Durant se pustil do desetiminutového monologu na téma automobilových závodů. "Není nejmenších pochyb o tom, že právě dřevěná trať je činí tak vzrušujícími," rozplýval se nad lososovým steakiem - drazé importovaným vzducholodí ze severu - "protože s náspem podél dráhy a přidávkem pneumonických kol dosahují těch nejzávratnějších rychlostí. Pamatuji si, jak starému Timmymu Watsonovi selhaly na vnitřní rovince nedaleko závěrečného úseku v Yeoviltonu brzdy -"

Po převážnou většinu dvou hodin se jak Bates, tak sir Durant pohodlně opírali ve svých židlích. Miriam se cítila nadmutá a tiše proklínala etiketu, která jí bránila být jen na chvíli odejít od stolu, ale zdálo se, že další číše vynikajícího portského přece jen pomohla Alfredovi uvolnit se. Zvlášť když mu Miriam položila pár důležitých otázek o výrobně brzdových čelistí.

"Zdá se, že se neobvykle zajímáte právě o brzdy," poznamenal sir Durant, držící v jedné ruce sklenici a hledící na ni přes stůl s výrazem dobře nakrmeného a poněkud cynického supa. "Promiňte, že to říkám, ale u příslušnice něžného pohlaví je to poněkud ojedinělý zájem."

"Ráda si o sobě myslím, že mám spoustu ojedinělých zájmů," usmála se Miriam. Blahosklonný starý bastard. "Strávila jsem spoustu času cestováním po vzdálených místech a obávám se, že moje vzdělání v uměních ženšteinova rázu možná trochu pokulhává. Avšak obchod, to je jiná věc."

"A, obchod." Bates vědoucně přikyvoval a Miriam musela odolávat nutkání kopnout ho pod stolem.

"Obchod." Durant taky přikývl. "Se zájmem jsem si povšiml vaší koupě jisté společnosti - nebyl to náhodou Dalkeith, Sidney a Fleming? Kdysi to bývala opravdu dobrá strojírenská firma."

Miriam přikývla. "Ráda si špiním ruce. V zastoupení," dodala s pohledem na Bateše. "Je to něco jako můj koníček. Můj otec učil nikdy nepovažovat nic za samozřejmost, a já jsem si toto ponaučení rozšířila na nářadí v jeho dílně."

"Rozumím," přikývl Durant. "Ty, ehm, vzorky, co jste mi poslala, považuji za nanejvýš zajímavé."

"To jsem ráda." Když se takto široce usmála, Miriam se objevily ve tvářích doličky: Nesnášela, když ji na to někdo upozorňoval, ale před velkým zrcadlem v pozlaceném rámu nad příborníkem naproti utéct nemohla. Ta zmalovaná příšera ve večerních šatech jsem opravdu já? "Tak jsem si to představovala."

"Moji lidé použili jeden ze vzorků a vyzkoušeli brzdový mechanismus. Výsledky byly přesně takové, jak sliboval váš dopis."

Miriam odložila sklenici. "Nemarnila bych váš čas, Alfrede. Nerada marním čas planými sliby. Jsem žena, která je ustavičně ve spěchu a chtěla jsem upoutat vaši pozornost."

"Mohla byste dodat více takových vzorků?" zeptal se s pronikavým pohledem.

"Ano. Potrvá ale zhruba měsíc, než je budu moci poskytnout ve větším množství zároveň se speciálním montážním zařízením k jejich aplikaci." Jenom sehnat vzorky chrysotilu trvalo týden, a ještě déle zřídit dílnu, nechat rozemlít surovinu na prášek a rozdělit do vyhovujících pryskyřičných matic. Epoxidové pryskyřice tam sice byly dostupné, ale mimo nábytkářskou výrobu se prakticky nepoužívaly. Podobně mohly být z Kanady importovány osinek a skalní vlna - chrysotil -, ale používaly se pouze k izolování vysokých pecí. Mladý průmyslový chemik, kterého Miriam najala přes Batesovu kancelář, a ostatní tři dělníci v jejich provizorní výzkumné laboratoři, byli zpočátku její nabídkou ohromeni, ale vedli si dobře. Výsledné šedavé hroudy nevypadaly moc působivě a zajisté by se na nich dalo hodně zdokonalovat, ale celkově byl výrobní princip spolehlivý. Miriam počítala s tím, že u azbestových brzd se rozhodně nezastaví - měla v úmyslu dát je k ledu tak rychle, jak je uvede na trh, během několika málo let, jakmile přivykne svoje výzkumné a vývojové oddělení na stálý přísun vyspělých materiálů z jiného světa. "Co se týče patentů, také si vedeme dobře, jak v souvislosti se samotným brzdovým materiálem, tak s úpravami, pomocí kterých jej chceme zdokonalit."

Usmála se a tentokrát obnažila zuby. "Pásová a kolová brzda budou během dvou let historii."

"Rád bych vědět, jak chcete produkovat v dostatečném množství, abyste toho mohla dosáhnout," řekl sir Durant. "Je velký rozdíl mezi laboratorními experimenty a -"

"Já to dělat nebudu," přerušila ho Miriam. "To vy." Přestala se usmívat. "Právě o tomhle je tahle schůzka."

"A co když s tím nebudu souhlasit?" Zvedl svou sklenici. Miriam koutkem oka zahlédla Bateše, jak se choulí ve své židli.

"Nejste jediná velká ryba v rybníce." Miriam se opřela a potlačila zívnutí. "Omluvte mne, prosím, je mi poněkud horko." Zachytila upřený pohled sira Duranta. "Alfrede, pokud má člověk cestovat rychleji, bude se muset nejdříve naučit, jak účinněji zastavovat, jinak se mu přihodí ošklivá nehoda. Vy jste přišel ke svému bohatství prodejem pneumonických kol -" pneumatik, přeložila si termín v duchu. "Jsem si jistá, že když o tom popřemýšlíte, budete souhlasit s mým názorem, že automobily, které rychleji jezdí a prudčeji zastavují, budou také potřebovat lepší pneumatiky. Jsem připravena nabídnout vám omezený monopol na nový brzdový materiál a systém, který jej bude používat efektivněji než kolové brzdy nebo pásové brzdy - oplátkou za podíl na zisku. Zisk reinvestuji do dalšího výzkumu za účelem zlepšení automobilové dopravy. V Nové Británii je teď -" položila kvůli důrazu ukazovák na stůl - "jeden automobil na každých třicet dva lidí. Kdybychom motorizovanou dopravu zpopularizovali až k bodu, když připadne jeden automobil na každé dva lidi -" odmlčela se.

"Vidím, že vůbec nejste ambiciózní, že ne?" zeptal se sir Durant nenuceně. Oči se mu leskly. Bates na druhé straně stolu na ni jen zíral, zcela neschopen slova.

V Miriamině mysli se v tom okamžiku střetávalo množství protichůdných myšlenek, řetězová srážka mnoha vozidel možných reakcí. Ale tou jednou jedinou, které se podařilo najít cestu k jejím rtům, bylo: "To sotva!" Vzala svou sklenici, viděla, že je takřka prázdná a zvedla ji. "Ráda bych připila na budoucnost automobilu: vozu pro každou domácnost!"

Miriam se podařilo najmout pro svou firmu areál v bývalé strojírenské dílně na vzdálené straně města. Dojížděla tam drožkou z hotelu a mezitím čekala, až Bates zpracuje dokumentaci ke koupi domu. Palčivě si uvědomovala, jak rychle luxusní ubytování v hotelu užírá z jejich finančních prostředků, ale nezdálo se, že by se jí nabízela rozumná alternativa - ne pokud chtěla udržet zdání, že je bohatá vdova, schopná zabavovat ve velkém stylu potenciální investory a obchodní partnery. Nakonec usoudila, že si bude muset koupit parní automobil - ovšem ne letošní model.

Příštího rána se rychle osprchovala, oblékla se do svých černých šatů a těžkého svrchníku, pak mávla venku na drožku, aniž se zdržovala snídání. Vzduch byl ledově studený, ale tentokrát našťěstí bez smogu. Jak drožka rachotila přes tramvajové koleje a odbočovala směrem k New Highgate, zavřela oči a snažila se uspořádat si myšlenky. "Dva týdny," řekla si pro sebe, a vyslovila to jako nadávku. Byla tady již šest nocí a připadalo jí to jako věčnost. Žila v neutuchajícím pohybu a již odhodila jakékoli přežívající naděje na romantiku zpáteční cesty do života, kdy navštěvovala obchodní výstavy a probíhala halami letiště. Připadalo jí, že se všechno neskutečně táhne, což ji unavovalo, a nepomohlo dokonce ani drahé hotelové apartmány. Postrádala jistý základní komfort - soukromí, bezpečnost, pocit, že není po celou dobu lidem na očích. Začínala si zvykat na divný styl oblékání a zvláštní způsoby, ale pochybovala o tom, že se tam kdy bude cítit příjemně. Kromě toho jí chyběl Roland. Někdy se probouzela z nezapamatovatelných smyslných snů, jen aby si záhy uvědomila, že je sama v cizím městě. "Ještě sedm dnů a budu moci jít domů!" Domů, do svého vlastního proklatého domu, jen kdyby dokázala zatlačit na Angbarda o něco silněji - a když se to nepodaří, tak alespoň do kanceláře, kde za sebou může zamknout dveře, pustit si televizi a přinejmenším chápat všechno, co vidí na obrazovce.

Drožka dorazila na místo. Miriam zaplatila vozkovi a vystoupila. Dveře již byly odemčené, a tak šla rovnou dovnitř a otevřela kancelář. Byla malá, ale moderní, zařízená dřevěným nábytkem a vybavená elektrickými lampami, telefonem a jedním z těch divných psacích strojů balancujících nebezpečně vysoko na zkoseném psacím stole. Také tam byla příšerná zima, dokud nezapálila plynový krb. Teprve když plápolal, prošla si poštu a zamířila do laboratoře. Laboratoř byla bývalá truhlářská dílna a zrovna teď to tam vypadalo jako po výbuchu. Roger přesunul řadu lavic k jedné ze zdí, vyrovnal na ně vitríny se skleněnými předními výplněmi, a docela nadšeně využil až příliš mnoho financí z jejího konta k nástrojovému vybavení laboratoře. Výsledky zahrnovaly vypalovací pícku - předělanou na provizorní vysokou pec - a otvor ve stropě, na který ještě zítra přijde tesař, aby vyrobil vestavěnou skříň k sušení teplem. Roger již pracoval, dobýval se do dřevěné bedny, kterou si přetáhl do středu místnosti. "Přeji vám dobré ráno," řekla Miriam. "Jak to jde?"

"To vám povím, až se dostanu dovnitř," zabručel Roger. Táhl mu na třícítku, vypadal neuspořádaně dokonce i ve formálním obleku s vestičkou, a nebyl pozhnán žádným ze společenských titulů, který by mu umožnil podržet si svoje zaměstnání, když se salisburská huť zbavila před třemi měsíci třetiny svých zaměstnanců. Svým drsným zevnějškem maskoval vrozenou ostýchavost; Miriam jej ze začátku uváděla do příšerných rozpaků a stále si v její přítomnosti připadal nesvůj.

"To bude chrysotil z Union Quebecois," řekla. "Je to tak?"

"Měl by být. Pokud nám omylem opět neposlali kamennou sůl." Odložil páčidlo a udýchaně se napřímil. Z kalhot se mu v chladném vzduchu kouřilo.

"Jestli to udělali, tak za to zaplatí," usmála se. "Běžte si dát šálek čaje, nechci, abyste mi tu zmrzl."

"Ehm, ano, madam." Roger se odšoural ke druhé zadní místnosti - té, kterou měla v úmyslu předělat na kuchyň, koupelnu a toaletu pro zaměstnance - a která zatím obsahovala pouze litinová kamínka, hromádku dříví a konvici. Obešel ji širokým obloukem, jako by být se ženou na pracovišti mohlo být nakažlivé. Miriam se dívala, dokud jeho záda nezmizela, načež poklekla, sebrala páčidlo a objela jím víko bedny, aby nadzvedla zbývající hřeby. Ach, ti muži. Položila sochor a oprášila si sukně. To už se Roger vrátil, nesl si otlučený hrneček s tekutinou, která barvou připomínala kávu. "Myslím, že teď se vám to bude otvírat lépe," poznamenala a položila ruku na víko. "Jaké máte tento týden plány na zpracování pryskyřice?" zeptala se.

"Myslel jsem na vulkanizační proces," zamumlal Roger. "Chci se přesvědčit, jak proměnlivé koncentrace siranu ovlivňují tuhost hotové směsi."

"Já se ptala na pryskyřice," zdůraznila Miriam. "Především na ten epoxidový vzorek, na který jste se měl podívat už ve

čtvrtek. Dělal jste s tím vůbec něco?"

"Um, už jsem se do toho téměř pustil." Roger se jí podíval do tváře, pak pohled stydlivě odvrátil.

"Proto jsem vám navrhla, abyste si udělal pracovní rozpis," řekla Miriam. "Můžete odhadnout, jak dlouho potrvá, než každá várka proběhne. Napište si na tabuli časový harmonogram a já vám nebudu muset klást stále dokola stejné otázky."

"Ano, udělám to," přikývl.

"Chtěla bych, aby se práce na tom epoxidovém vzorku rozběhla co možná nejdříve, protože máme potenciálního zákazníka," dodala Miriam.

"Zákazníka?" Roger viditelně ožil.

"Ano, zákazníka." Udržovala si na tváři vážný výraz. "Ovšem zákazníky nezískáme, dokud nebudeme mít vhodný produkt, že ne? Během čtyř týdnů budou chtít poměrně rozsáhlé množství vzorků pro jejich vlastní lidi, aby mohli testovat materiály. Proto také chci, abyste se do těch vzorků na bázi pryskyřic pustil co možná nejdříve. Pokud to načasujete tak, aby vypalovací pec fungovala správně, pravděpodobně budete moci ve stejnou dobu provádět svoje sulfátové experimenty. Ovšem jen v případě, že to nezdrží vaše pokusy s epoxidem."

"Dobře. Udělám to, jak si přejete," řekl téměř nenuceně. A udělá to. S typy jako Roger se již setkala, bušícími až k bodu vyčerpání do klávesnice v začínajících dot.com firmičkách. Pokud měl cíl, na který se mohl zaměřit, klidně by pracoval přes noc, kdyby musel, aniž by si toho vůbec všiml, jen aby měl produkt hotový do konce lhůty. Všechno to plácání o pryži a vulkanizačním procesu bylo jen trikem k rozptýlení pozornosti.

"Dnes budu v kanceláři," dodala. "Mám nápad, na kterém chci pracovat. Zítra sem přijde tesař, udělá nám tu sušicí skříň, pak bude pracovat na kuchyni. Mezitím, neznáte náhodou nějaké strojníky, kteří zrovna hledají práci? Chtěla bych začít s mechanickými montážemi."

"S mechanickými -" Málem z toho začal šilhat. "Proč?"

"Kvůli lepšímu způsobu aplikace frikčního materiálu při brzdění vozidla," poznamenala. "Myslíte si, že ta třecí hmota bude dobře fungovat, když ji prostě jen nanesete na pneumatiku? Bude - ale jen do chvíle, dokud se gumová stěna kola neprodře a pak nevybuchne. My potřebujeme namontovat na náboj disk připevněný ke kolu šrouby, s brzdovým obložением z každé strany, ke kterému mohou být brzdy hydraulicky přitisknuty, tak aby rovnoměrně vynaložily sílu. Stačíte mě sledovat?"

"Hmm, myslím, že ano." Tvářil se roztržitě. "Jenže žádné montážní dělníky neznám. Je mi líto. Ale jsem si jistý, že někoho najdete."

"Také si to myslím." Zamířila zpátky do kanceláře, nechala Rogera zápasit na jeho pracovní lavici s desetikilogramovým kusem vysoce jakostní skalní vlny.

Den plynul v neutuchající činnosti. Miriam připojila kapesní transformátor ke svému laptopu, který nechávala v zamčené zásuvce v kanceláři, společně s inkoustovou tiskárnou a malou digitální kalkulačkou. Používání tohoto softwaru pro projektování a konstruování na počítači byl s tak malým monitorem docela problém, ale i tak to bylo mnohem lepší než obrovské rýsovací prkno a tušová pera v protějším koutě místnosti. Ve chvílích mezi vyřizováním telefonátů se ztrácela ve složitém trojrozměrném modelu brzdového mechanismu - který sama navrhla. Byl sice primitivní, ale v každém případě se v něm dal rozpoznat předchůdce diskových brzd z konce dvacátého století. Na její pozornost čekal další soubor - ocelové radiální obruče určené ke zpevnění pneumatik. Myšlenka to byla dobrá, jenže Miriam musela neustále nahlížet do svých knih o fyzice a strojírenství. Její výpočetní metody byly zrezivější, než si byla ochotná připustit, a práce jí připadala mimořádně obtížná.

Na dokonalosti ale nezáleželo. Důležité bylo dostat se tam první. Dostat se tam první a být alespoň jakž takž dobrá a pak si můžete koupit odborníky, kteří návrh vytříbí k dokonalosti. Tohle byla jedna z lekcí, kterým se Miriam naučila, když sledovala přes rameno kolegy ze Silicon Valley, a byla svědkem toho, jak vznikají a zanikají myriády biotechnických společností - a právě tuto lekci měla v úmyslu vštípit do hlav průmyslníků Nové Británie tak prudce, až je to přiměje vyjehnout.

Jedna hodina. Miriam zamrkala, najednou jako omámená. Zadek ji bolel od sezení na tvrdé stoličce, měla hlad a potřebovala na toaletu. Vstala, uklidila notebook, pak zamířila na záchod - venkovní budku na zadním dvoře. Poté vyklouzla předními dveřmi, aby si šla dát oběd. Z takových prvků se skládal její pracovní den.

Ve veřejných prostorách hotelu nebo v laboratoři působila jako výstřední, možná až skandalózní postava. V ulicích byla prostě jen další žena, oblečená lépe než většina, pospíchající za svými pochůzkami. Svým způsobem anonymita: Střež si ji, dokud můžeš, říkala si v duchu, když se řadila do fronty na rohu ulice, kde si pekařský učeďník postavil stánek, v němž prodával horké masové pirohy. Nebudeš se z ní těšit dlouho.

Vrátila se do kanceláře a pracovala zhruba hodinu - telefonovala svému právníkovi, pak obchodnímu zástupci kvůli koupi domu -, když se ozvalo zaťukání na boční okno. "Kdo je tam?" zeptala se a vstala, aby je otevřela.

"Policie. Inspektor Smith, k vašim službám." Otevřeným oknem na ni zíral podezřívavý masitý obličej s mohutným rozježeným knírem, napůl se skrývajícím za impozantním průkazem s korunou a skotačícími heraldickými zvířaty.

"Ministerstvo pro vnitřní bezpečnost. Jste paní Fletcherová?"

"Hmm, ano." Miriam, nanejvýš znepokojená, se snažila zachovat klidnou tvář. "Čím vám mohu posloužit?"

"Rád bych si s vámi promluvil, jestli mohu."

"Ach, v tom případě pojdte dovnitř." Miriam pospíchala otevřít dveře. Hluboko v žaludku měla dutý ledový pocit. Otevřela dveře a lichtotivě se usmála. "Čím vám mohu být nápomocná, inspektore?" zeptala se, poodešla ode dveří a postavila se za přepážku.

"A, inu." Přikývl, pak si vzpomněl na slušné vychování a sňal klobouk z hlavy.

Bizarní, pomyslela si Miriam, fascinovaná jako pták zaskočený hadem. Ke svému překvapení si uvědomila, že nemá

strach o sebe - jen o své plány, jejichž úspěch závisel na kontinuitě a legálnosti.

"Podnikáte v oboru již dlouho?"

"Ne," odpověděla s vyschlým hrdlem. "Založila jsem nový podnik."

"A, ehm. Dobře."

Pomalů se rozhlédl kolem. Naštěstí před odchodem na oběd uklidila počítač a všechno ostatní bylo tak, jak mělo v kanceláři být. Inspektor přešel ke dveřím s úmyslem zavřít je. "Nedělejte to," zasáhla Miriam rychle.

"Jak si přejete." Našel jedinou pohodlnou židli v kanceláři - dřevěnou, otáčecí a příliš nízkou, než aby se na ní dalo sedět u pracovního stolu - a podíval se jí do očí. "Jak dlouho znáte Erasma Burgesona?"

"Hmm?" Miriam zamrkala. "Ne moc dlouho. Pár týdnů?"

"Chápu." Inspektor nabubřele přikývl. "Jak jste se s ním seznámila?"

"To je oficiální výslech?"

"Jen vám kladu otázky. Jak jste se s ním seznámila?"

"Um-hmm." Miriam zvažovala svoje možnosti. Neoficiální, usoudila. "Pokud nejde o oficiální výslech, proč bych vám měla odpovídat?"

"Protože," odsekl podrážděně. "Milá dámo, pokud nechcete spolupracovat, když je to neoficiální, mohu odejít a promarnit něco ze svého času tím, že výslech učiním oficiálním. Pak budete muset spolupracovat, a bude to pro vás tím horší, protože to už nebudu muset zdvořile klepat na vaše dveře. Hovořím srozumitelně?"

"Dokonale," odpověděla bez úsměvu. "K Erasmu Burgesonovi mne poslal jeden z vašich vlastních strážníků, když jsem se ho zeptala, kde najdu zastavárnicka. Tohle chcete vědět?"

"A, ehm. Dobře." Nyní vypadal Smith ještě rozezlenejší, ovšem ne na ni. "A nevíte náhodou, který strážník to mohl být?"

"Konal službu na Highgate Close, v, ehm, sobotu ráno, šestnáctého. Zřejmě se domníval, že bych se mohla ztratit, proto mi dal Burgesonovu adresu. Tohle by vám snad mělo stačit k tomu, abyste ho našli."

"Hmm. Takže vy jste se ptala po zastavárníkovi a on vás poslal k Burgesonovi. To je všechno? Kvůli čemu jste v první řadě chtěla navštívit zastavárníka?"

Inspektorovy neomalené způsoby začínaly jít Miriam na nervy. Jenže přesně tohle on chce, uvědomila si najednou. Chce, abych se v rozrušení dopustila chyby. "Přijela jsem toho rána indickou zaoceánskou lodí Vespasian, a sice z Ceylonu," řekla mu, pečlivě se držíc svého příběhu - Vespasian toho dne skutečně připlula do doků, s nějakými pasažéry na palubě, ale nyní již byla příhodně opět na půl cesty zpátky přes Atlantik. "Byla jsem natolik zaměstnaná balením svých věcí a vystupováním na břeh, že jsem zapoměla požádat lodního pokladníka, aby převedl moje šekové poukázky na poctivou zdejší měnu. Kromě toho, oblečení vhodné pro ceylonské klima je zde neadekvátní. A tak jsem si myslela, že rozumným prvním krokem bude najít zastavárníka a vyměnit pár starých náušnic a malý perlový náhrdelník za decentní vlněné šaty a peněžní prostředky, abych se mohla ubytovat v hotelu a zatelegrafovat svému bankéři."

Všechno to byla, velmi vzdáleně, pravda - a skutečně, Erasmus za úplaty a prostřednictvím přítele jednoho spolucestujícího zařídil, aby lodní pokladník na Vespasianu našel její jméno v lodním seznamu pasažérů, kdyby se na ní kdokoli vyptával - ovšem teprve když to Miriam vyprávěla pod Smithovým skeptickým pohledem, uvědomila si, jak nepravděpodobně její příběh zní. Kdyby byla na Smithově místě, nedalo by jí příliš práce najít v něm trhliny. Smith ale jen přikyvoval. "Chápu," řekl. "Váš manžel vás zanechal dostatečně zaopatřenou, je to tak?"

Miriam přikývla. "Ano." Bud' skoupá. Nechej ho, ať to z tebe doluje sám.

"A vy teď fušujete do průmyslové výroby." Nebylo to položeno jako otázka, a tak Miriam neodpověděla. Jen tam seděla, na tváři zdvořile zaujatý výraz, a přála si, aby zazvonil telefon, nebo se stalo něco, co by přerušilo ticho, které se začínalo nepříjemně natahovat.

"Řekl jsem, že fušujete do výroby."

"Já do ničeho nefušuji, pane Smithe," konstatovala nakonec Miriam svým nejledovějším tónem. "Jste policejní důstojník. Můžete se jít zeptat na patentový úřad - jsem si jistá, že vám bude pan Sagetree schopen povědět o patentových žádostech, které jsem podala minulý týden. O prvních třech, inspektore, z mnoha, které mám v úmyslu."

"A, ehm. Dobře." Smith se opřel ve své židli. "Tak tedy... dovoluji mi říci to jinak. Máte vůbec představu, čím se zabývá Burgeson? Neptipadá vám přinejmenším nějakým způsobem divný?"

Miriam zavrtěla hlavou a nechala si přes tvář přelétnout podrážděný výraz. "Je to zastavárník," řekla. "Velmi vzdělaný zastavárník s dobrými konverzačními schopnostmi. Což není nijak neobvyklé, protože jeho zaměstnání mu poskytuje spoustu volného času ke čtení, nemyslíte?"

"Vzdělaný zastavárník. Což by mohlo vysvětlovat, proč jste jej navštívila už třikrát?"

Sakra, sakra, sakra - "Poprvé, jak už jsem vám řekla, jsem potřebovala peníze a vhodné oblečení. Podruhé - víte, během první návštěvy jsem si všimla klobouku, který tehdy ještě nebyl na prodej. Šla jsem se tam tedy podívat znovu, abych se přesvědčila, zda už je k mání a také abych vyplatila svoje náušnice a náhrdelník. Při třetí příležitosti - nu, ukázal mi antikvami knihy, které zastavili někteří jeho zákazníci, když se dostali do finanční tísně. Přiznám se, že mne některé docela zaujaly." Prinutila se k úsměvu. "Je to snad zločin?"

"Ne." Inspektor Smith vstal, hladce se rozvinul do výšky dobrých šesti stop. Byl to obrovský, impozantní muž, s nadváhou, ale stavěný jako hráč ragby, a Miriam si až teď všimla, že má přeražený nos, třebaže mu dobře srostl.

"Ovšem měla byste si dávat pozor, s kým se stýkáte, paní Fletcherová. Někteří lidé totiž pochybují o patriotizmu pana Burgesona a o jeho oddanosti Koruně, víte? Udrží styky s podivnou společností a vy byste zajisté nechtěla být považována za jednu z nich."

"S podivnou společností?" Podívala se na Smitha.

"S cizinci." Jeho výraz byl podivně upjatý a samolibý. "Někteří z nich jsou Francouzi. A papeženci. Také namyšlené

ženské sufražetky." Miriam se podívala přes jeho rameno, pak pohled spěšně odvrátila. O dveře laboratoře se opíral Roger, jednu ruku schovával za zády. Tohle nebude třeba, pomyslela si.

"Zatím neudělal nic, co by ho poslalo na šibenici," pokračoval Smith, "ale vždycky je všechno poprvé." Přikývl si pro sebe. "Osobně vidím smysl své práce v zajišťování, aby nikdy nebylo podruhé, pokud chápete, co tím chci říct. A aby k tomu 'poprvé' došlo co možná nejdříve."

Miriam se podívala za něho. "Rogere, vraťte se ke své pracovní lavici," zvolala ostře.

Roger se otočil a váhavě se odšoural. Inspektor Smith se oťásl, probral se ze svého zasnění a podíval se přes rameno.

"Ha. Další zlý chlapík. Nemělo by mě to překvapit," uculil se na Miriam. "Určitě byste nechtěla, aby se mu cokoli stalo, že ne? Já opravdu nevím, kam to ten svět spěje. Osamocená žena řídící podnik plný urostlých mladých mužů. Hmm.

Podivné. Moje další otázka zní: Jste dobrá občanka?"

"Samozřejmě že jsem dobrá občanka," řekla Miriam upjatě a zkřížila ruce na hrudi. "Opravdu nevím, kam míříte."

"Kdybyste byla dobrá občanka a měla se dozvědět něco o osobních zvyklostech jistého zastavárnicka -" Inspektor se odmlčel, čelo nakrčené, jako by právě přistihl sám sebe při vnitřním rozporu. "Nijak nepochybuji o vaší dobré pověsti, madam." Další odmlka. "Ale pokud byste se skutečně dozvěděla něco, co by mohlo být zajímavé, jsem si jistý, že byste se o to podělila s policií..."

"Mám na starosti podnik, který řídím, inspektore," poznamenala Miriam chladně. "Tento podnik řádně odvádí daně, které v konečném důsledku financují váš plat. Překážíte mi. Ovšem jsem žena, která dodržuje zákony, a pokud zjistím něco, co potřebujete vědět, budete první, kdo se o tom dozví. Pochopil jste, co vám říkám?"

"Ach, ano." Smith po ní vrhl lstivý pohled. "A vy jste mne také pochopila, že ano?" Zastavil se ve dveřích. "Protože pokud ne, budete toho litovat," zasyčel a vytratil se jako nezdravý puch.

"A sakra," zašeptala Miriam a ztěžka dosedla do otáčecí židle, ze které se právě zvedl. Teď, když byla bezprostřední hrozba pryč, cítila se zlomená, vyčerpaná k nevíře. Ten hajzl!

"Ehm, madam?"

"Ano, Rogere." Unaveně přikývla. "Poslouchejte. Já vím, že jste to myslel dobře, ale příště - pokud bude nějaké příště - se držte mimo. Přenechejte mluvení mně."

"Ehm, ano." Nejistě sklopil hlavu. "Chtěl jsem říct -"

"A to podělané pácidlo si, sakra, už nikdy neberte. Máte vůbec ponětí, co by vám mohli udělat za napadení policejního inspektora?"

"Madam!" Vyvalil na ni oči - a nebylo to kvůli tomu, co řekla, ale jak to řekla.

"Sakra." Zamrkala. "Rogere, pokud pro mne budete pracovat delší čas, budete si muset zvyknout na to, že mě občas uslyšíte klít jako vojáka. Alespoň budete vědět, když na mě budou ti hajzlové útočit." Zachytila jeho pohled. "Nejsem žádná urozená dáma. Kdybych byla, nebyla bych tady, že ano?" dodala téměř žalostným tónem.

"Madam." Odkášlal si, pak pečlivě předstíral, že neslyšel jediné slovo. "Jde o tu pec. Právě teď se mi vulkanizuje první epoxidová směs. Je tohle to, co jste chtěla?"

"Ano!" zvolala. Úleva si z ní našla cestu v podobě výkřiku. "Tohle je přesně to, co jsem chtěla." Tehdy ji něco napadlo. "Rogere, až půjdete dnes večer domů, byla bych ráda, kdybyste pro mne poslal dopis. Nesmíte ho však strčit do veřejné poštovní schránky, ale rovnou do soukromé poštovní schránky příjemce. Uděláte to?"

"Hmm." Zamrkal. "Má to něco společného s tím policistou, co tady před chvílí byl?"

"Možná. A možná taky ne. Tak uděláte to?"

"Ano," odpověděl pevně. "Nemám tyhle lidi rád. Ani trochu."

Jakmile se vrátil ke své pracovní lavici, Miriam se posadila před ruční psací stroj, založila do něj papír - a zarazila se. Oni přece umějí rozpoznat psací stroje podle typu písma, vzpomněla si. Něco jako otisky prstů. A taky umějí přečíst texty z použitých pásek. Vyndala svůj kufríkový počítač a krátce natukala vzkaz, pak jej vytiskla na bateriemi napájené tiskárně, kterou si přinesla s sebou. Ať zkusí identifikovat tohle.

Dala si tu péči, že si natáhla rukavičky, než vložila papír do tiskárny a než jej pak složila a vložila do obálky, tak aby nezanechala žádné inkriminující otisky prstů. Poté napsala na obálku adresu a zapečetila ji. Pokud budou Rogera sledovat nebo hlídají Burgesonův krám, to samo o sobě bylo moc špatné - a nic, co by mohla udělat, by nepomohlo -, ale pokud stále jen pátrali po informacích, pochybovala, že by situace zašla až tak daleko. Kromě toho, Erasmus souhlasil, že pro ni bude shánět informace. Pokud jej inspektor zatkne za pobuřování, přišla by o nejcennějšího pomocníka v pátrání po skrytých nepřátelích, kteří zavraždili její matku a pokoušeli se zabít i ji.

Teprve cestou domů, když dala anonymní tip Rogerovi, si uvědomila, že překročila pomyslnou čáru a zapojila se do aktivní konspirace s levelerským zásobovačem.

HON NA PŘÍŠERY

O jeden týden a dva nové zaměstnance později (nehovoře o podepsané formální nabídce na dům), praktikovala Miriam v prázdné zahradě svou schopnost přecházet mezi světy, přičemž doufala, že to je již naposledy. Strávila dvě nepohodlné noci v lovecké chýši, a teprve pak se cítila dostatečně silná na to, aby riskovala další přechod.

Paulette byla v zadní kanceláři, prováděla cosi s faxem, když Miriam vešla do dveří. "Co to proboha -" Prohlédla si ji odshora dolů. "Ježíši, co to máš na sobě?"

"Každodenní formální oblečení, které se nosí v alternativním Bostonu." Miriam upustila svůj batoh. Sundala si klobouk a svrchník, pak protáhla tvář. "Nějaké zprávy o mé matce?" zeptala se.

"Nic nového," odpověděla Paulie zasmušile. "Rozhodila jsem sítě, jak jsi mi řekla, ale nic jsem nezjistila." Ustaraně se podívala na Miriam. "Snad je v pořádku," snažila se ji upokojit.

"Snad." Miriam cítila, jak ji znovu přepadá temná deprese. Dokud byla na druhé straně, kde se musela potýkat s celou řadou naprosto odlišných starostí, byla ji schopná udržovat v šachu, ale teď, zpátky doma, se již nedokázala chmurám ubránit. "Jdu do koupelny. Asi tam chvíli pobudu. Sundat ze sebe tenhle ohoz je téměř nadlidský úkol."

"Mám ti zatím připravit kávu?" zavolala Paulette za dveřmi.

"Ano! Budu ráda!"

"To jsi musela být takhle oblečená po celou dobu?" zeptala se Paulie.

"Každý den od rána do večera," odpověděla Miriam, když vyšla z koupelny, oblečená v županu. Přijala od Paulette šálek s kávou. "S tím, co máš na sobě teď, by ses dostala do vězení za neslušné odhalování." Paulette měla oblečené džíny, nedopnutou kostkovanou košili a pod ní černé tričko.

"Myslím, že začínám být v obraze. Asi je to tam docela drsné." Paulette se na ni zamyšleně podívala. "Dvě věci mě zarážejí. První, máš tu pekelnou hromadu účtů za čistírnu. A druhá, nenapadlo tě přidat na svůj seznam umělá vlákna?"

"Jo." Miriam dychtivě přikývla. "Počínaje umělým hedvábím, které podle mě bylo úplně první. Pak šicí stroj s overlockem, nylon a tenisky." Zívla, přimhouřila oči při palčivém bodnutí v hlavě a zamíchala si kávu. "Tak povídej, co se tady dělo, zatímco jsem byla pryč?"

"Hmm." Paulie seděla na desce psacího stolu vedle faxu. "Čeká tu na tebe další zásilka zlata. A Brill si vede moc dobře."

"To ráda slyším," řekla Miriam. "Čím se tady zabývala?"

"Navštěvovala v nemocnici tvou přítelkyni Olgu. Je tam vlastně i teď. Jednou si všimla v metru někoho, kdo se na ni pokoušel zavěsit, ale rychle ho setřásla. Olgu přemístili z jednotky intenzivní péče a zotavuje se, ale má ošklivou jizvu pod linií vlasů a ruku v závěsu. Její tělesní strážci -" Paulie pokrčila rameny. "Co je to s těmi chlapíky?"

"Co jako?"

"Když tam šla posledně, říkala, že do ní jeden z nich hučel, aby se vrátila domů. Máš ponětí, co to má znamenat?"

"Hmm, pravděpodobně to byl nějaký její příbuzný. Říkáš, že je teď na návštěvě u Olgy?"

"Ano." Paulette se zamračila. "Viš, mám z ní takový divný pocit. Skvělá holka, ale myslím, že něco tají."

"Kdyby mě chtěla uklidit z cesty, měla k tomu už víc než dost příležitostí."

"To je právě ono," souhlasila Paulette. "Já si nemyslím, že je tady proto, aby dostala tebe. Mám dojem, že jde o něco jiného."

"Taky si to myslím. Jen chci s jistotou vědět, co skrývá. Ji a Karu na mne nasadil sám Angbard, takže na mě pravděpodobně donáší jemu, pokud ovšem nepracuje pro někoho jiného..." Zapípal fax a začal chrlít stránku stáječícího se papíru. "Hmm. Asi bych měla zkontrolovat svoji hlasovou schránku."

Neudělala to, ne hned. Místo toho se vrátila do koupelny a strávila téměř hodinu tím, že stála v těsném sprchovém koutě, zpočátku si myla a důkladně čistila vlasy šamponem, jehož kvalita byla v Nové Británii nevídaná, dokonce i pro bohaté - a pak tam jen stála, hleděla na svá chodidla pod deštěm teploty krve, říkala si, zda se vůbec bude ještě někdy cítit čistá. Přemýšlela o výrazu na Rogerově tváři, když byl připravený zavraždit kvůli ní tajného policistu, a o Burgesonově laskavém obličejí, o jeho vznešených ideálech a skromných přátelích. Přátelích, kteří zaniceně věřili v politické ideály, jež Miriam považovala za samozřejmost, a kteří byli podvrtnými živly odsouzenými na šibenici, pokud by se s nimi kdy měl střetnout inspektor Smith. Na šibenici, kam patřil spíš kdokoli, kdo unesl či zavraždil Iris - a to naopak přivedlo Miriam k myšlenkám na její matku a na to, jak málo času s ní strávila během uplynulého roku, a jaké množství otázek ji nikdy nepoložila. A ještě další otázky pro Rolanda, a jeho tvář, když se odvrátil, dotčený jejím odmítnutím; odmítnutím, které nechápal, protože to nebylo nic osobního, ale bylo to odmítnutí světa, do kterého by ji neúmyslně uzavřel, nikoli člověka, jakým byl.

Měla spoustu věcí k přemýšlení - a všechny byly bezútešné.

Skončila se sprchováním v černé náladě, hodně podobné té, v jaké byla onoho osudného večera, kdy se poprvé podívala do medailonu, a tím otevřela bránu v myslí vedoucí do světa, o němž se ukázalo, že je tam všechno paradoxně ještě mnohem horší. Proč to vůbec dělám? divila se v duchu. Proč v tom pokračuji? Skvělou odpovědí by bylo "pravá láska", kdyby v ni ovšem věřila. Jenže byla až příliš velká realista: Třebaže by ráda měla Rolanda ve své posteli a milovala se s ním až do ztráty smyslů - potřeba tělesného kontaktu s ním ji někdy v tichých hodinách nad ránem probouzela z nenaplněných snů -, na konci té cesty lemované prvosenkami na ně dva žádný útulný domeček nečekal. Miriam si jednou podržela v náručí svou dceru, tehdy před dvanácti lety, políbila ji na hlavičku a odevzdala ji k adopci. Během příštích pár let prožila mnoho bezesných nocí, kdy sama sebe kvůli tomuto rozhodnutí mučila, snažila se vytušit budoucnost, rozhodnout, zda se zachovala správně, nebo ne.

Myšlenka, že by měla přivést další dítě, především pak dceru, do klaustrofobických pletich Klanu, ji naplňovala zděšením. Byla už velká holka a představa čekání na prince na bílém koni, který by ji ochraňoval, jí nepřipadala nijak úchvatná. Kvůli tomuhle přece neabsolvovala medicínskou přípravku a většinu lékařské fakulty, rozvod a postgraduální studium. Nutnost čelit tomu všemu na vlastní pěst ale byla tak skličující, že ji to někdy nutilo přemítat za bezesných nocí o tom, zda má život vůbec smysl.

Přešla do ložnice a posadila se na matraci pod vyvýšenou postelí v rohu. Její telefon stále ležel na podlaze vedle ní, připojený k nabíječce, ale jinak vypnutý. Zvedla jej, zapnula, počkala, až ožije, pak zapnula svoji hlasovou schránku.

"Máte nové zprávy. První zpráva..." Skřípavý hlas, volající před deseti dny: "Miriam?" Prudce se vsedě napřímila - byl to Angbard! "Hluboce a usilovně jsem přemýšlel a dospěl jsem k závěru, že máš pravdu."

Miriam poklesla čelist. "Svatá krávo," zašeptala.

"To, co jsi říkala o mém bezpečnostním aparátu, bylo pravda. Olze hrozí evidentní riziko. Prozatím zůstane v nemocnici, ale jakmile se vrátíš, propustím ji do tvé péče, a to až do Beltaigne, přičemž očekávám, že se obě objevíte před Klanovou radou, abyste poskytly vyličení vašeho pronásledování."

Miriam potřásla hlavou. "Ještě něco?"

"Zatím nemám žádné zprávy o tvé matce. Budu pokračovat v pátrání, dokud nezjistím něco pozitivního, co bych ti mohl sdělit. Je mi líto, že ti nemohu říct ohledně jejího zmizení víc. Mohu tě jen ujistit, že žádný kámen nezůstane nepřevrácen při lovu na její únosce. Můžeš mi kdykoli zavolat, ale neztrácej ze zřetele, že všechny hovory do mé telefonní centrály - pokud máš pravdu - jsou možná odposlouchávány. Zatím na shledanou."

Cvak. "Druhá zpráva -" Miriam zavrtěla hlavou. "Haló, zdraví vás společnost Klenmort Baintree Investments! Děláte si starosti kvůli penzi? Máte rovněž -" Miriam stiskla tlačítko, kterým zprávu vymazala.

"Třetí zpráva: Zavolej mi. Prosím." Byl to Roland a jeho tón byl žalostný. I jeho zprávu vymazala, přestože přitom měla pocit, jako by ji někdo uhodil do břicha. "Čtvrtá zpráva: Miriam? Jsi tam? Tady je Steve, z Herald. Zavolej mi, mám pro tebe práci."

To byla poslední zpráva. Miriam hleděla na svůj telefon dalších pár vteřin, než přesunula palec k tlačítku, kterým chtěla zprávy vymazat. Musel urazit pouhý milimetr, ale jí to připadalo jako celé míle. "Opravdu jsem to udělala?" zeptala se prázdného pokoje. "Právě jsem se rozhodla ignorovat nabídku práce pro Herald?"

Zavrtěla hlavou a začala se prohrabávat šatstvem ve svém naleštěném kufru, hledala něco, co by si mohla vzít na sebe. Všechny svršky jí připadaly divné, a jakmile se oblékla, měla pocit, jako by na něco zapoměla, ale přinejmenším byly pohodlné a nikde ji nic nesvíralo. "Zvláštní," řekla si tiše a vešla zpátky do chodby, právě když se přední dveře otevřely a vpustily dovnitř mrazivý závan chladného vzduchu.

"Miriam!" Někdo v zimním kabátě skočil dopředu a objal ji.

"Brill!" Za ní byl ještě někdo - "Olgo! Co ty tady děláš?"

"Co myslíš?" Olga se zvědavě rozhlížela kolem. "Jak říkáte tomuhle druhu domu?"

"Já nevím. V každém případě je to dvojčediná překládací stanice. Brill, pusť mě, jsi strašně studená!"

"Och, omlouvám se," řekla upřímně. "Vévoda vám poslal tady s lady Olgou vzkaz -"

"Hej, vy tam! Dáte si kávu?" vystrčila na ně hlavu Paulie a zacouvala zpátky do kuchyňky.

"Pojďte dál. Posad'te se. Musíte mi všechno povědět," naléhala na ně Miriam.

Vešly dovnitř, svlékly si kabáty: Olga někde sehnala formálně vyhlížející kostýmek, který podivně kontrastoval s její rukou v závěsu. Mírně se chvěla. "Jak podivné," poznamenala, rozhlížeje se kolem. "Okouzující! Malebné! Co je tohle?"

"Fax. Všechno ti připadá zvláštní, vid'?" Miriam ji obdařila soucitným pohledem. "Znám ten pocit - poslední dobou jsem si ho užila až dost."

"Ne, já jen že je to tu cítit tak povědomě! Tak dlouho jsem to všechno vidala při večerní zábavě, a přesto to není totéž jako být tady osobně."

"Některé z těch videokazet byly docela staré," poznamenala Miriam. "Móda se tu mění velmi rychle."

"Hmm." Olga se pokusila pokrčit rameny, ale místo toho jen přimhouřila oči bolestí. "Ach, káva." Přijala nabízený šálek bez díky. Paulie po ní vrhla temný pohled. Miriam si toho všimla. "Ehm, Olgo."

"Co je?"

"Tohle je Paulette. Moje obchodní manažerka a partnerka na této straně."

"Ach!" Olga vstala. "Omluvte mne, prosím! Já myslela, že jste -"

"Tady žádné služebnictvo není," vysvětlovala Brill trpělivě.

"Promiňte, byla jsem tak neomalená! Netušila jsem -"

"To je v pořádku," zarazila ji Paulette. Podívala se na Miriam. "Takto to bude pokaždé? Aby se to nestalo zvykem?"

"Já doufám, že ne." Miriam se otočila zpátky k Olze. "Pověz mi, co všechno ti řekl náš strýček A?"

"Přišel mne navštívit krátce po tvém odchodu. Měla jsem čas přemýšlet o tvých vysvětleních a dávala mi neobvyklý smysl. Ve skutečnosti až takový smysl, že jsem mu je přetlumočila tím nejméně vybíravým způsobem."

Brill se dala do smíchu.

"Mohly byste se se mnou o ten vtip podělit?" zeptala se Miriam.

"Ach, to byla legrace!" Brill se podařilo popadnout na okamžik dech, než se záchvat smíchu vrátil. "Ona mu řekla, řekla mu -"

Olga udržovala svůj obličej dokonale neutrální. "Poukázala jsem na to, že moje vzdělání je nekompletní a že bych v každém případě měla strávit nějakou dobu tady."

"Ona poukázala -"

"Ehm." Miriam hleděla na Olgu. "Neměla na něj náhodou při tom svém poukazování něco namířeného?"

"Nebylo to zapotřebí. Pochopil to i bez toho," vysvětlovala Olga klidně. "Také řekl, že zoufalé časy si žádají zoufalé prostředky a že je třeba se modlit za tvůj úspěch v zájmu zabránění -" podívala se na Paulette - "obnovy svárů mezi klikami."

"Chceš říct občanské války." Miriam přikývla. "Jak dlouho už jsi venku z nemocnice?"

"Ale, Miriam, to se stalo dnes," ozvala se Brillian.

"Ach tak," řekla Miriam prázdně. "Nějak mi to nedošlo." Zamula si čelo. "Ve vzduchu je příliš mnoho míčků a některé z nich hoří." Rozhlédla se kolem po svých posluchačkách; Paulie je pozorovala s fascinací v očích. "Olgo, nechala sis medailon, co jsi vzala tomu střelci?"

"Ano," odpověděla Olga váhavě.

"Výborně." Miriam se usmála. "V tom případě možná budeš schopná pomoci mi vydělat přes milion dolarů, které jsem si půjčila minulý měsíc od Angbarda." Předstírala, že neslyšela, jak Paulette prudce zatajila dech. "V tomhle světě jejich medailon nefunguje," vysvětlovala, "ale když jej použiješ na druhé straně, přenese tě na třetí místo - podobá se víc tomuhle světu než tvému vlastnímu, a přesto je svým způsobem odlišný."

Nabrala si plná ústa kávy. "Zakládám v tom, ehm, světě tři, podnik," řekla Olze. "Klan se asi bude hodně divit, až to zjistí. Také by to mělo vyplašit naše záhadné vrahy, kteří žijí ve světě tři. Ven z úkrytu, kde se schovávají. Problém je v tom, že mi trvá celý den, než přejdu ze světa tři sem. A řízení tamního podniku si zabírá veškerý můj čas."

"Chceš, abych pracovala jako tvoje kurýrka?" zeptala se Olga.

"Ano." Miriam ji pozorovala. "Za týden či dva budu vlastnit ve světě tři dům, který se nachází na stejném místě jako tato kancelář. A také máme vybudovaný základní tábor na stejném místě ve světě jedna, v lesích na sever od Niejweinu. Jakmile bude dům můj, bude možné vydat se tam odsud, aniž by musel člověk bloudit cizím městem nebo znát místní zvyklosti -"

"Chceš říct, že bych si tam neporadila?" Olze zasvítily oči.

"Prr, ne! To ne!" Miriam byla zaskočená, dokud si nevšimla, jak Brill potlačuje smích. "Zatím to ale není nutné. A vůbec, viděla jsi už něco z Cambridge? Nechceš se nejdřív porozhlédnout kolem, než se vydáš do dalšího světa?"

"Jestli chci -" Olga vypadala, jako by měla každou chvíli explodovat. "Ano!" naléhala. "Chci to všechno! Co mám podepsat? Chceš to vlastní krví?"

Časný večer, diskrétní restaurace na nábřeží, prosklená okna s výhledem na otevřenou vodní plochu, tmu a vzdálená světla. Bylo přesně šest třicet. Miriam si nervózně upravila ramínko podprsenky a zachvěla se, pak zamířila rovnou k recepci přepážce.

"Mohu vám být nějak nápomocný?" zeptal se číšník.

"Ano." Usmála se na něho. "Jsem Miriam Becksteinová. Stůl pro dva. Věřím, že osoba, kterou očekávám, tady již bude. Jmenuje se Lofstrom."

"Okamžik - ano, jděte prosím dovnitř. Sedí u stolu vedle okna. Kdybyste laskavě šla tudy -"

Miriam vešla do napůl prázdné restaurace, stále se plnící hosty, a zamířila dozadu. Po týdnech strávených v Nové Británii se v černých minišatech a kostýmkovém kabátku cítila podivně odhacená, ale nikdo ji nevěnoval druhý pohled.

"Rolande?"

Četl si jídelní lístek, ale když ji uviděl, zbrkle vstal. Ve tváři se mu zračil zmatek. "Miriam -" Vzpomněl si, že má jídelní lístek odložit. "Ach, ty jsi -"

"Posaď se," řekla mu laskavým tónem. "Nechci, abys mi nabízel místo nebo mi držel otevřené dveře, když je pro mne snazší udělat to sama."

"Hmm." Posadil se, s mírně zneklidněným výrazem. Miriam pocítila náhlý přívál touhy. Měl na sobě večerní oblek, stejně jako když ho viděla poprvé. Oba dohromady pravděpodobně vyhlíželi, jako by chtěli strávit noc v opeře.

Zamilovaný pár.

"Jak už je to dlouho?" zeptala se.

"Čtyři týdny a tři dny," odpověděl bez váhání. "Chceš taky hodiny?"

"To by bylo -" Odmělčela se a podívala se na číšníka, který se zhmotnil u jejího lokte. "Ano?"

"Chtěli by si pán a paní prohlédnout nápojový lístek?" zeptal se škrobeně. "Vyber něco," vybídla Rolanda.

"Jistě. Dáme si Chateau Lafitte, ročník 93," řekl bez rozmyšlení. Číšník odběhl. "Chodíš sem často?" zeptala se.

"Jeden moudrý muž řekl, že když plánuješ tažení, záleží nejvíc na přípravě." Suše se usmál. "Jsme tady v bezpečí?" zeptala se.

"Hmm." Jeho úsměv odumřel. "Angbard poslal vzkaz. Zdá se, že tvůj dům je čistý, přesto by ale možná byl špatný nápad chtít tam přespat. Není dvojjediný, a i kdyby byl, nemůže se zaručit za jeho bezpečnost. Kromě toho -" Významně se na ni podíval. "Zajistil jsem si, že nikdo v kanceláři neví, kde dnes večer jsem. A nesledovali mě sem." Přišel číšník a přinesl víno. Následující chvíli strávili dobrosrdečným hašteřením nad relativními výhodami rybí polévky oproti houbám na česneku. "Co pro Angbarda teď děláš?" zeptala se Miriam.

Roland se zkroušeně podíval z okna. "Po našem posledním setkání se choval, jako bys mu prohodila oknem sršní hnízdo. Všichni museli chodit po Cambridgi ve sněhu a hledat ztracenou starší dámu v kolečkovém křesle. Já sám jsem spolupracoval s jednou soukromou bezpečnostní agenturou, kterou jsme si najali. Moc jsme toho nezjistili. Pak začal Angbard tiše přesouvat a prověřovat lidi kolem - opět nic, kromě páru liknavých strážných. A tak mne potom poslal zpátky na pravidelnou kurýrskou pozici v poštovní stanici, s jedním či dvěma strážnými po boku, přestěhoval se do výškové budovy v New Yorku - luxusní byt nad třináctým poschodím se dá v dnešní době sehnat poměrně levně -, nechal Matthiase vládnout ve Fort Lofstrom a Anguse v Karlshavenu a prohlásil, že pátrání po tvé nevlastní matce již nemůže pokračovat. Usoudil, že po takové době již nejsme schopni cokoli zjistit." Pokrčil rameny. "O svém současném pověření ti nemohu říct nic konkrétního, ale jeho lordstvo mi povědělo, že pokud se se mnou zkontaktuješ, tak mám -" Odmělčel se.

"Myslím, že bych to uhodla," řekla suše.

"Ujist'ují tě, že Angbard o nás neví," řekl pevným hlasem. "Myslí si, že jsme jenom přátelé."

Přinesli jim předkrm. Miriam ochutnala rybí polévku. Zpráva o marném pátrání po Iris ji uvrhla do deprese, ale ve skutečnosti to pro ni nebylo překvapení. "Angbard to neví. To. Že my dva, ehm, však víš." To pomyšlení ji nutilo cítit se svým způsobem svobodná a hříšná, ukrývající osobní tajemství - stejně jako strategické informace o třetím světě -, které všemocná inteligence jménem Angbard nevěděla. Na okamžik se odmlčela a pozorovala jeho skloněnou hlavu, snažila se zapamatovat si každý vlas.

"Nikdy jsem mu to neprozradil," řekl Roland, který odsunul svoji polévku. "Ty sis myslela, že bych to udělal?"

"Ano, dokážeš udržet tajemství, když se ti to hodí," poznamenala Miriam.

Roland vzhlédl. "Leží mi na srdci jen tvoje dobro," řekl tiše. "Pokud to Angbard zjistí, zabije nás. Jestli po mně chceš, abych se omluvil, že jsem mu neposkytl záminku zabít nás, tak se omlouvám."

Setkala se s jeho pohledem. "Přijímám tvoji omluvu." Vrátila se ke své polévce. Byla lahodně čerstvá a lehce okořeněná a Miriam si ji opravdu vychutnávala. Natáhla nohy a málem polévku vylila, když zjistila, že se Roland tře svým kotníkem o její nohu. Nebo to bylo naopak? Na tom nezáleželo. Téměř dva měsíce osamělých nocí na nich byly znát.

"Co bys pro mě udělal?" zašeptala nad zbytky předkrmu.

"Cokoli." Setkal se s jejíma očima. "Téměř cokoli."

"Hmm, to by se mi líbilo. Dnes v noci. Za jedné podmínky." Číšník odnesl jejich misky, diskrétně se přitom vyhýbal linii pohledu mezi nimi - podobně vyhlížející páry pro něj v jeho zaměstnání nebyly ničím novým.

"Za jaké?"

"Cokoli uděláš, hlavně nemluv o zítřku," řekla.

"Dobře, slibuji."

Dali si hlavní chod, steak ze svíčkové pro Rolanda a fileť z lososa pro ni, a Miriam po celou dobu cítila, jak se v jejím nitru rozvíjí cosi těsně napjatého, podprahové vtíravé napětí, které v ní narůstalo tak dlouho, až jí to připadalo jako věčnost. Stěží vnímala, co jí, ani si nevšimla, že dopíjejí láhev vína. Roland zaplatil, ale ani tomu nevěnovala pozornost.

"Kam půjdeme?" zeptal se.

"Máš tady stále ten svůj byt?" odpověděla otázkou.

"Ano." Slyšela, jak polkl.

"Je to tam bezpečné? Jsi si jistý, že nikdo, ehm -"

"Spávám tam. Žádné výbušniny. Chtěla bys -"

"Ano." Věděla, že to je špatný nápad, ale nestarala se o to - anebo přinejmenším ne teď. Jediné, na čem jí záleželo, když si oblékala kabátek a podávala mu ruku, byl příjemně teplý šimravý pocit dole na páteři a vědomí, co se bude dít dnes v noci. Na žádný ze zítřků nemyslela.

Roland opatrně řídil jaguár ke svému bytu v rekonstruovaném skladišti nedaleko restaurantu. Miriam se opřela v sedadle, pozorovala ho postranním pohledem ze sedadla pro spolujezdce. "Jsme doma," řekl a zajel do podzemní garáže. "Jsi si jistá, že chceš jít se mnou?" zeptal se, když vypnul motor.

Naklonila se k němu a něžně ho kousla do spodního rtu.

"Au -" Jejich ústa se setkala. "Tady ne -" protestoval.

"Tak dobrá. Až nahoře."

Jen stěží se jim podařilo dostat se do výtahu, aniž se navzájem na sebe vrhli. Roland se zastavil na podestě, z níž vedly troje dveře. Vyprostil ruku z její, aby mohl jedny odemknout, a vyťukal kód do pipajícího poplašného zařízení. Pak byli uvnitř. Zamkl dveře, dal přes ně řetěz, zavřel na zástrčku - a Miriam se na něho vrhla.

"Tady ne!"

"Tak kde?"

"Tamhle!" Ukázal přes otevřené dveře do obývacího pokoje, šefe osvětleného starou lávovou lampou ze sedmdesátých let, která vrhala pohyblivé vzory oranžového a rudého světla na pohovku stojící proti oknu bez záclon.

"To bude stačit." Odtáhla ho tam. Zhroutil se spolu na pohovku. Byl pro ni připravený a Miriam měla co dělat, aby stihla rozbalit kondom. Ani neměl čas sundat ze sebe šaty. Seděla na něm obkročmo, cítila jeho ruce šmátrající pod jejími šaty, a pak již byla -

- o hodinu později seděla na toaletě, chechtala se jako blázen, když se dívala, jak se sprchuje. Oba byli nazi jako žáby a upocení. "Nesmíme to nechat zacházet tak daleko!" naléhala.

"Chceš ještě?"

Hodila po něm roličku toaletního papíru.

"Ty jedna divoško," stěžoval si. "Tohle není v Pravidlech."

"Ty jsi je četl?"

"Tu knihu má Olžina starší sestra. Podařilo se mi do ní nahlédnout."

"Uf!" Miriam dokončila toaletu. "Děláš to špatně."

"Sprchuji se sám už roky -"

"Právě to je na tom špatně. Ustup." V kročila do sprchy za ním a zataáhla sprchový závěs.

"Hej! Tohle taky není v pravidlech!"

"Kde je to mýdlo?"

"Tohle není - au!"

Ráno přišlo pozdě. Miriam se ospale zavrtěla, cítila se v teple, v bezpečí a nevysvětlitelně rozbolavělá. Něco se dělo s polštářem: škulil sebou. Ztuhla. Ruka! Já jsem, snad jsem...?

Vzpomínky se k ní přilítily jako lavina. "Tvůj byt je příliš velký," řekla.

"Myslíš?"

"Příliš mnoho pokojů."

"Co tím chceš říct?"

Mírně se posunula dozadu, dokud za sebou neucítila jeho klín. "Už jsme to dělali v obývacím pokoji, v koupelně a v ložnici. Ale máš tady taky kuchyni, že ano? A co zadní chodbička?"

"I ty jedna." Roland hlasitě zívá. Cítila, jak opět tuhne. "Potřebuji jít na toaletu," zamumlal.

"Ach jo." Překulila se a láskyplně se dívala, jak vstává. Nejsou ti muži zrána legrační? pomyslela si. Kéž by jen...

Otupělá mizérie se vrátila. Již byl zítřek.

Zatraceně, pomyslela si. Nedokážu být zásadová ani na jednu noc! Co se to se mnou děje?

"Dala by sis kávu?" zavolal na ni přes otevřené dveře.

"Ano, prosím." Zívá. Probudit se s ním v posteli by jí mělo přivodit nádherný pocit nového začátku, jako by to byl

první den zbytku jejího života. Jenže tomu tak nebylo. Naplnilo ji to jen pocitem úzkosti - a silnou touhou naplivat do tváří anonymním zkurvysynům, kteří ji do téhle šlamastyky zatáhli. Ona Rolanda chtěla. Chtěla se takto probouzet napořád. Dokonce přemýšlela o sňatku a o dětech, kdyby to bylo jenom o něm. Jenže nebylo, a neexistovalo nic, co by ji přimělo obětovat dítě na oltář dynastických pletich Klanu. Romeo a Julie byli jen poblouznění hloupí pubertáči, pomyslela si zasmušile. Já to vím, moc dobře to vím.

Vstala a natáhla si šaty. Pak odťapkala do Rolandovy kuchyňky. Usmál se na ni. "Snídani?" zeptal se.

"Ano." Oplatila mu úsměv a mozek jí přitom zuřivě pracoval. Tak jo, proč mu nedáš šanci? ptala se sama sebe. Pokud něco skrývá, podíváme se, jestli to vytáhne ze skříně. Věděla moc dobře, proč se na to nechce zeptat přímo, ale nevědomost ji děsila. Zvlášť když byla Iris stále nezvěstná. Na druhé straně, hodnověrná lež by jej mohla přimět říct cokoli, co před ní tajil. Takže co bych mu mohla říct, aby - ach ano. Nabízelo se to samo. "Poslouchej," řekla tiše, "já vím, že přede mnou něco tajíš. Není zapotřebí génia, aby to člověk pochopil. Neřekl jsi to Angbardovi. Kdo o nás tedy ví?"

Nebyla si jistá, co od něj očekává: možná popření, nebo výsměch; jenže s jeho tváří bortící se před ní jako automobilový vrak jaksi nepočítala. "Zatraceně," řekl tiše. "Do háje."

Vyschlo jí v ústech. "Kdo?"

Roland od ní odvrátil pohled. "Ukázal mi fotografie," řekl tiše. "Fotografie nás dvou. Věřila bys tomu?"

"Kdo? O kom to mluvíš?" Miriam udělala krok dozadu, najednou si připadala nahá. Na nepříjemnou otázku nepříjemná odpověď.

Roland ztěžka dosedl na kuchyňskou židli. "Matthias."

"Ježíši, Rolande, proč jsi mi to neřekl?" Hněv propůjčil jejím slovům sílu vystřelených kulek: ucukl před nimi. "Jak -"

"Kamery. Všechny kamery ve Fort Lofstrom. Nejenom ty obyčejné bezpečnostní - má štenice v některých z pokojů, skryté a napojené na sledovací zařízení. Neunikneš jim, nejsou vidět a údajně tam nemají být. Je jako pavouk, Miriam. Uvázli jsme v jeho síti." Rolandův obličej byl otočený k ní, bledý a zmučený. "Jestli to řekne starému pánovi -"

"Proklatě." Miriam znechuceně zavrtěla hlavou. "Kdy?"

"Jakmile jsi zmizela. Miriam, on mě vydírá. Tebe taky, jenže ty to můžeš přežít bez úhony. Mě Angbard zabije. Čest mu bude velet, aby to udělal, pokud to vyjde na světlo."

Miriam na něj hleděla, oči jí žhnuly. "Co po tobě chce? Co máš udělat?"

"Mlč!" vykřikl Roland. Byl na pokraji zhroutení. Já ho děším, uvědomila si s pocitem ponurého uspokojení prořezávajícího se skrze otupělost kolem ní. Výborně. "Alespoň zatím nic. Říká, že tě chce mít uklizenou ze scény. Ne mrtvou, jen prostě mimo Klanovou politiku. Neviditelnou. To, co teď děláš - myslíš, že za tím stojím já."

"Dej mi tu kávu," požádala Miriam.

"Když jsi mi zavolala kvůli té mrtvole ve skladišti, řekl jsem to Matthiasovi, protože má na starosti vnitřní bezpečnost," vysvětloval Roland, zatímco jí naléval šálek z konvice kávovaru. "Pak, když jsi mi řekla, že je tam bomba, nemohl jsem to pochopit. Protože pokud chce vydírat mě, potřebuje tě mít naživu, rozumíš? Takže netuším, proč tam na tebe tu bombu nastražil, ale zároveň -"

"Rolande."

"Ano?"

"Zmlkni už. Snažím se přemýšlet."

Sakra. Matthias. Skryté kamery. Vzpomněla si na schodiště pro služebnictvo. Na Rolandovu ložnici. Takže Matthias chce, abychom se mu klidili z cesty? Bylo to lákavé. "Dva miliony dolarů."

"Cože?"

"Za dva miliony dolarů bychom mohli odjet hodně daleko," slyšela říkat sama sebe. "Ale ne dost daleko na to, abychom unikli Klanu."

"Ty bys chtěla -"

"Mlč." Zamračila se na něj. Zatajoval před ní informace. Podle jeho slov to sice bylo z dobrých důvodů, to musela připustit - ale jen při tom pomýšlení jí chladla krev v žilách. Roland nebyl žádný rytíř v zářivé zbroji. Klan jej zlomil. A Matthias tahal za jeho provázky, nutil jej dělat cokoli, co chtěli. Chtěla jej za to nenávidět, ale zjistila, že toho není schopna. Myšlenka postavit se proti organizaci s miliardami dolarů a stovkami rukou byla skličující. Roland to již jednou udělal a zaplatil za to. Tak jo, takže není tak statečný, pomyslela si. Kam to staví mě? Jsem statečná nebo šílená? "Tajíš přede mnou ještě něco?" zeptala se.

Roland se zhluboka nadechl. "Ne," odpověděl. "Opravdu. Jediným člověkem, který na mě něco má, je Matthias." Hořce se zasmál a nakonec se z toho rozkašlal. "Nikdo jiný. Žádné další přítelkyně. Ani žádní přátelé. Jenom ty."

"Pokud se tě Matthias rozhodl vydírat, zřejmě chce něco, co pro něj můžeš udělat," poukázala. "On přece ví, že by se mohl zbavit nás obou jen tím, že nám dá balík peněz a zamete za námi stopy. A pokud by stál za těmi pokusy zavraždit mne, byla bych už mrtvá, ne snad? Takže co hodlá udělat, co si vyžaduje nás oba a na co potřebuje vyděračské metody?"

"Já nevím." Roland se vzpamatoval, viditelně neschopný soustředit se na problém. "Připadám si tak hloupě. Nedokážu o tom racionálně přemýšlet."

"V tom případě bys měl raději začít." Miriam si nabrala plná ústa kávy a podívala se na něj. "Co Matthias chce?"

"Povýšení. Uznání. Moc," odpověděl Roland bez váhání.

"Které nemůže získat, poněvadž..."

"Je z vnější rodiny."

"Přesně tak. Už ti to dochází?" zeptala se.

"Od Klanu to získat nemůže. Ne pokud bude nadále řízen takovým způsobem jako doposud."

"Takže." Miriam vstala. "Byli jsme hloupí, Rolande. Krátkozrací."

"Cože?" Nechápal se na ni podíval, ztracen ve své soukromé sebenenávisti.

"Já tady nejsem cíl. Ani ty jím nejsi. Cílem je Angbard."

"A sakra." Napřimil se. "Chceš říct, že Matthias chce získat moc nad celým bezpečnostním aparátem Klanu?"

Miriam zachmuřeně přikývla. "Společně s kýmkoli, kdo jsou jeho záhadní komplicové. S klikou, která zavraždila moji matku a udržovala během uplynulých třiceti let pokračující sváry prostřednictvím promyšlených úkladných vražd.

Klikou ze světa tří. Když ponechám stranou barona Olivera, moji jedovatou ovdovělou babičku a ostatní, kteří by mě nejrady viděli mrtvou, představuje pro mne největší nebezpečí právě Matthias, který je ve spolku s těmi zabijáky. A než učiní svůj další tah -"

"Jsem si jistý, že ať uděláme cokoli, stejně o nás Angbardovi poví. Aby nás dostal mimo hru, ještě než vévodu zlikviduje. Miriam, byl jsem takový blázen. Problém je v tom, že s tím nemůžeme jít za Angbardem - to bychom otevřeně přiznali neloajlnost a zatajování informací. Co jenom budeme dělat?"

ČTVRTÁ ČÁST

ZÁBOR

HLÁŠKA

Páteční ráno na konci měsíce ledna. Instruktažní místnost v policejní pevnosti byla již plná, když inspektor vstoupil, a jako na povel se ozvalo halasné rachocení židlí, jak vstával tucet konstáblů. Smith se na okamžik zastavil, vychutnával jejich pozorné výrazy. "Pohov, muži," řekl a pokračoval do přední části místnosti. "Vidím, že jste dnes ráno všichni bystří a dychtiví. Posadte se a dejte na chvíli odpočinout svým nohám. Máme před sebou dlouhý den a nechci, abyste si stěžovali na puchýře, dokud nebude poslední z našich holubů v kleci."

Místností se přelila vlna souhlasného přikyvování a jedno či dvě zakašlání. Seržant Stone zůstal stát stranou, přehlížel svoje muže.

"Určitě si říkáte, oč tady vůbec jde," začal Smith. "Některí z vás nepochybně slyšeli nějaké řeči." Rozhlédl se po místnosti, snažil se vyzorovat, zda se někdo tváří překvapeně. Řeči byly koneckonců provozním kapitálem strážníků.

"Pokud se ukáže, že je něco z toho pravda, chci to vědět, protože jestli jste slyšeli nějaké řeči o tom, co vám teď řeknu, vsadil bych se, že je slyšeli také naši holubi. A my dnes rozbijeme hnízdo plné shnilých vajec."

Přelétl zrakem svoje posluchačstvo, pátral po známkách znepokojení. Tu a tam nějaká hlava střízlivě přikyvovala, ale nikdo se na židli neošival. "Jméno té hry je podlouhý pašování," řekl suše. "Pro případ, že byste se divili, proč je to naše hra, a nikoli berního úřadu, vychází najevo, že naši pašeráci mají ještě další jméno: godwinistická verbež. Ilegální knihtisk, který jsme objevili minulý týden v mém okrsku, byl financován jimi, konkrétně jistým levelským zásobovačem. Nejsme si jistí, odkud se to zlato bere, ale vsadil bych všechny svoje peníze na jistou ženu, která se nedávno přistěhovala do města a která mi páchne jako agentka od žabožroutů. A pokud i není Francouzka, má toho hodně co vysvětlovat."

Smith si zamnul ruce, aby si je zahřál.

"Pánové, vašim úkolem je pomoci mi přimět naši malou dámu zpívat jako ptáček. Budeme se střídat ve směnách a vy se na ni přilepíte jako klíh. Dva muži ji budou sledovat, kamkoli se hne, dva budou hlídat dům, střídat se budou po čtyřech hodinách, a kterýkoli tým bude připravený zasáhnout okamžitě, jakmile vydám rozkaz. Tento režim budeme dodržovat, dokud se nekontaktuje s nějakým známým buřičem nebo se nedopustí jiného přečinu, nebo dokud nedostaneme avízo, že je na cestě další zlato. Tehdy ji zmáčkne a zjistíme, kdo jsou její komplicové. Ty potom zatkneme, dopravíme je sem k nám a přinutíme je mluvit. Vyřídíme vřed, který sužuje Boston posledních pár let. Spousta zrádců se vydá na dlouhou cestu do Hudson Bay, další vyšplhají na strom, který se nikdy nezazelená, a vy budete chloubou města."

Smith se bez humoru usmál. "A teď, seržante, kdybyste byl tak laskav a probral se mnou pracovní detaily, abychom mohli začít..."

O pár hodin později vystoupila zpoza keře žena, odupala si z bot sněh a rozhlédla se kolem po chátrající zahradě.

"Hmm." Podívala se na polorozpadlý skleník, kde otvory v bílé pokrývce odhalovaly skleněné tabulky, které se propadly dovnitř. Pak se otočila k domu. Většina jeho oken byla tmavých a ponurých. Odhodlaně se vydala po zahradní pěšině, na ramenou objemný batoh. Když přišla k bočním dveřím, sebejistě do nich zabušila pěstí. "Je někdo doma?" zvolala.

"Okamžik, prosím!" Dveře se se skřípotem pootevřely. "Kdo jste a co pohledáváte v naší zahradě -"

"To stačí, Jane, dáma je očekávána." Dveře se otevřely dokořán. "Pojď dál, Olgo!"

Služebná couvla ode dveří, podezřavě si změřila přes rameno nově příchozí, která již vcházela dovnitř a zavírala za sebou dveře. Miriam zvolala: "Počkej ještě!"

"Ano, paní?"

"Jane, toto je Olga, moje mladší sestřenice. Občas tady bude zůstat a ty se k ní budeš chovat jako k hostu. Dokonce i kdyby, ehm, oznamovala svůj příchod poněkud neobvyklým způsobem. Je to jasné?"

"Ano, madam." Služka pohodila hlavou a vrhla po Olze zachmuřený pohled. Olga na něj nijak nereagovala. Byla na služebnictvo zvyklá.

"Pojď dál," pobídla ji Miriam a nasměrovala ji přes umývárnu nádobí a kuchyň do krátké chodby, která vedla do prostorné, dřevem obložené vstupní haly. "Cestovalo se ti dobře? Ukaž, uklidíme ten batoh někam. Pojď, ukážu ti patro." V domě bylo jen jedno schodiště, mělo na podestě velké okno, z něhož byl panoramatický výhled na krátkou příjezdovou cestu a přední zahradu. Miriam po nich sebejistě vystoupila a ukázala Olze dveře nad horním schodem.

"Ubytuj se v hlavním pokoji pro hosty. Omlouvám se, že vypadá poněkud nezařízené - pořad ještě se sem teprve stěhuji."

Pokoj byl prostorný, bez koberce, zařízený jen malou skříní a vysokou postelí s nebesy. Mohl by pocházet rovnou z domu Hjorthů, až na bublající mosazné radiátory pod okny s velkými skleněnými tabulemi a mdlé elektrické svíčky plápolající nad hlavou. "To je krása," vydechla Olga procítěně. Usmála se na Miriam. "Vypadáš dobře."

"Hmm." Miriam pokrčila rameny. "Vzala jsem si dnes volno a pracuji doma na těch patentech." Měla na sobě kalhoty a pytlovitý svetr. "Obávám se, že Jane přinejmenším pohoršuji. Měla jsem jí povědět, že jsem pro reformu v oblékání."

"Hmm, co na tom záleží? Já říkám, že vypadáš dobře."

Olga shodila ze zad batoh a začala si rozepínat svrchník. "Máš tady něco proti bolesti hlavy?"

"Jistě, v koupelně. Pojď, ukážu ti, kde to je." Miriam se odmlčela. "Jak by se ti líbila prohlídka města?"

"Moc, jakmile se zbavím toho hlavobolu." Olga si zammula čelo. "Doufám, že tenhle náklad bude alespoň stát za to," řekla, zatímco Miriam poklekla a začala rozepínat přezky batohu. "Připadám si jako soumar."

"Stojí to za to, věř mi." Miriam vyndala z horní části batohu plochou krabici. "Na tomhle parádním plochem monitoru mi poběží AutoCAD úplně sám, uvidíš. Taky jsi přinesla léky, oblečení a, ehm, další věc." Další věc byla v sametovém váčku a byla hustější než olovo, téměř deset kilogramů zlata v cihle velikosti půllitrové krabice od mléka. "Jakmile to bezpečně uklidím a směním, můžeme jít ven. Budeme ti ale muset opatřit jiné šaty."

"To počká." Olga sáhla do kapsy svého kabátu, vyndala pistoli a ukázala ji Miriam. "Mimochodem, vzala jsem s sebou tohle. Lady Brilliana čeká na druhé straně."

"To je dobře." Miriam se na ni bez humoru usmála. "Vzala si taky ten svůj kanón?"

"Samozřejmě," přikývla Olga.

"Raději bys to měla uklidit," varovala ji Miriam. "S výjimkou policie tu nikdo ozbrojený nechodí. Nechceš na sebe přece upoutat pozornost."

"To nechci. A všimla jsem si toho také ve tvém světě." Olga nahmatala vnitřní kapsu svého kabátu a opatrně do ní zbraň zastrčila. "Kdo tě tady má bránit?"

"Lapkolapové a strážníci, alespoň teoreticky. Obyčejní lapkolapové jsou většinou neškodní, ovšem policejní konstáblové, to je jiná třída - jejich úkolem je bránit stát proti jeho vlastním poddaným." Miriam uchopila váček ze silného sametu do obou rukou, přenesla jej ke dveřím, rozhlédla se na obě strany, pak přešla do vedlejšího pokoje.

"To je tvoje ložnice?" zeptala se Olga.

"Ano." Miriam hekla pod tíhou váčku. "Pojď sem, pomoz mi odsunout postel." V soklové liště za postelí byl uvolněný panel. Miriam jej vyndala. Objevil se malý sejf, který odemkla. Váček s mincovním kovem se tam málem nevešel, protože sejf již byl téměř plný, ale nakonec se jí přece jen podařilo sejf zavřít a dát dřevěnou lištu nazpět, než přistrčily postel zpátky ke zdi. "Má to hodnotu kolem deseti tisíc liber," poznamenala Miriam, "dost na to, abych si mohla koupit tento dům devětkrát po sobě."

Olga obdivně pískla. "Vidím, že na to jdeš ve velkém stylu."

"Jo, mám v úmyslu začít co nejdříve investovat." Miriam pokrčila rameny. "Jsi si jistá, že je Brill v pořádku?" zeptala se.

"A proč by neměla být?" opáčila Olga nenučeně. "Myslím, že s ní si starosti dělat nemusíš."

"Nevěřím, že by pro mne představovala hrozbu," zavrtěla Miriam hlavou. "Ovšem, že je to zvěd nastrčený Angbardem, to už je jiná věc."

"Hmm." Olga se tvářila skepticky. "Chápu."

"Dáš mi deset minut? Potřebuji se trochu upravit."

"Jistě." Olga odešla do koupelny - naproti hostinskému pokoji -, aby si pohrála s exotickými vodovodními kohoutky. Nebyly tak výkonné jako ty v Miriamině kanceláři nebo ve Fort Lofstrom, ale budou muset stačit.

Miriam se s ní setkala na podestě, oblečená k vycházce na veřejnosti, s podivně vyhlížejícím baretem na hlavě.

"Půjdeme na zastávku tramvaje," řekla. "Vezmu tě do kanceláře a představím tě tam. Pak je tu jeden přítel, se kterým bych tě ráda seznámila."

Miriam si nemohla nevšimnout, že Olga neustále otáčí hlavu jako venkovský balík, který se poprvé ocitl ve velkém městě. "To není jako Boston, vid'?" řekla, zatímco tramvaj prosvítila kolem rohu Broad Street a se skřípěním brzd a chrlením řidičových nadávek se stěží vyhnula vozíku pouličního prodáváče.

"Je to tu -" Olga se zhluboka nadechla - "víc cítit," prohlásila. Rozhlédla se kolem. "Taky je to menší. Venku je víc lidí. Je tu chladněji. Všichni nosí silnější oblečení, jako doma, ale dobře střižené, šité na stroji. Tmavé látky."

"Ano," přitakala Miriam. "Oblečení zde stojí mnohem víc než ve světě dva, protože tu ještě neodstartovala celá ta záležitost s průmyslovou masovou produkcí. Lidé nosí poděděné šatstvo, požadují silnější a tmavší látky, které déle vydrží, a móda se tu mění mnohem pomaleji. Takto to bývalo i u nás doma; kolem roku 1900 by mě stály kalhoty v přepočtu na peníze používané v roce 2000 kolem čtyř stovek dolarů, ale oděvní továrny to změnily. Jednou z věcí na mém seznamu úkolů je zavést zde nové typy strojů na výrobu oděvů a nové druhy látek. Hned jak si pro sebe vytesám spolehlivou úchytku, kam šlápnout. Ovšem nemysli si, že tohle místo je veskrze primitivní - to zase ne. Když jsem sem přišla poprvé, zažila jsem pár nehezkých překvapení."

Něco upoutalo její pohled. "Podívej." Ukázala vysoko do nebe, kde právě vzducholod' zvláštního kosočtvercového tvaru, přepravující poštu z exotické Evropy, manévrovala směrem k přístávacímu poli na vzdálené straně města.

"Jú. To musí být velké! Proč nemají takové věci tvoji lidé?"

Miriam protáhla tvář. "Taky jsme je zkoušeli, kdysi dávno. Jsou pomalé a moc toho nepoberou, ovšem ve skutečnosti je zabila politika. Tady je vyvinuli pořádně - kdybys porovnála vzducholodě tady se vzducholoděmi u nás doma, tak porazili Spojené státy na celé čáře. Vypadají opravdu působivě, vid'?"

"Ano."

Miriam vstala, zatáhla za šňůru od zvonce a tramvaj pozvolna zastavila. "Pojď," pobídla Miriam Olgu. Sestoupily z plošiny do mělké brečky v ulici plné skladišť, kde bylo vidět jen několik málo lidí pospíchajících si po svém. "Tudy." Olga následovala Miriam - která čekala, než ji dohoní - směrem k otevřeným dveřím. Miriam vstoupila a ihned zabočila do druhých dveří. "Tohle je moje kancelář," řekla. "Declane? Toto je slečna Hjorthová. Olgo, seznam se s Declanem McHughem."

"Rád vás poznávám, madam." Declan byl projektant s bledou tváří, táhlo mu na třícítku, obličej měl ošklivě podobený od boláček akné. Vážně Olgu pozoroval zpoza svého rýsovacího prkna. Olga se mile usmívala a mrkala řasami, jako obvykle přeháněla. Declan a dva další mladíci se ale soustředili jen na svoje nákresy. "Budete tady později, madam?" zeptal se Miriam. "Volali od O'Reillyho kvůli tomu dřevotmelu."

"Budu tady zítra," odpověděla Miriam. "Dnes to tady jen Olze ukazují, protože během příštích pár měsíců se tady čas od času objeví. Přináší mi dokumenty a hovoří za mne s různými lidmi. Rozumíte?"

"Ehm, ano." Declan sklopil hlavu. "Budete chtít na zítřek ten nákres na brzдовou čelist?"

"Ano. Bylo by dobré, kdybyste mohl vyhotovit dvě kopie a postaral se o to, aby se jedna dostala panu Soamesovi. První odlitky budeme potřebovat do pátku."

"Zařídím to." Otočil se zpátky ke svému rýsovacímu prknu. Miriam vedla Olgu dál.

"Tohle," vysvětlovala tiše, "je kancelář. Tamhle je laboratoř, kde pracují Roger a Martin: náš chemický tým. Za rohem bude kovovýroba. Soames a Oswald to tam právě dávají dohromady a tesař má plno práce v kuchyni. Ještě nějaký čas potrvá, než bude všechno, jak má být. Podlaží nad námi je stále napůl zpustlé a já chci předělat pár pokojů na skladiště dokumentace a další rýsovací kanceláře. Momentálně tady pracuje osm mužů na plný úvazek. Asi bych tě měla všem představit."

Vodila Olgu po různých místnostech, kde byly k vidění pece, řady skleněných džbánů, soustruhy, sloupové vrtačky a plynové hořáky. Muži v oblecích, muži v košilích a vestách, rudolící nebo bledí, vousatí i čistě oholení: muži, kteří vstali, když vstoupila, muži, kteří se k Miriam chovali, jako by byla nějaká královna nebo ředitelka, nebo něco z obojího. Když vyšly z budovy, Olga zavrtěla hlavou. "To je k nevíře," řekla tiše. "Tobě se to podařilo. Všichni uctivě plní tvoje rozkazy. Jak jsi to dokázala?"

Miriam cuklo ve tváři. "Peníze," zamumlala. "A taky skutečnost, že mám pravdu, ale převážně peníze. Dokud udržím přísloví peněz a dokáži navozovat zdání, že vím, o čem mluvím, jsou moji. Drožka! Drožka!" Zvedla paži a zamávala a vožka zatáhl za otěže svojí kobyly a zajel ke kraji silnice.

"Greek Street, prosím," řekla Miriam a uvelebila se do drožky vedle Olgy.

Olga se na ni pobaveně podívala. "Vzpomněla jsem si, jak ses tvářila, když jsi poprvé uviděla kočár."

"Já taky." Miriam protáhla tvář. "Tyhle mají lepší pérování. A na delší cesty jsou tu vlaky a taky parní automobily, pokud si můžeš dovolit výdaje a smíříš se s nespolehlivostí a hlukem."

Drožka je vysadila v Greek Street, v této denní době plné zákazníků. Miriam si stáhla baret hlouběji do čela, schovala vlasy. "Tak pojď, moje milá," řekla hlasem vyšším než obvykle a vsunula si Olžinu ruku do podpaždí. "Ach, drožka! Drožka!" K chodníku přijela druhá drožka, do které si pohotově nastoupily. "Holmes Alley, prosím."

Po celou cestu se ohlížela přes rameno. "Žádné známky sledování," řekla tiše, když vystoupily. "Pojďme." Než stačila Olga mrknout, byly ve dveřích zastavárny a Miriam si sundala baret z hlavy a vytřepala si vlasy. "Erasmě?"

"Už jdu, už jdu -" odpověděl, zmítán záchvatem hlasitého vlhkého kašle. "Omluvte mne, prosím. A, Miriam, moje přítelkyně. Jak je od vás milé, že jste mne navštívila. A kdopak je tohle?"

"Olgo, seznam se s Erasmem Burgesonem." Miriam ukázala na zadní závěs, který se mírně pohyboval, zatímco Erasmus se pokoušel utlumit svůj kašel, než zpoza něj vystoupil.

"Okouzlující dáma," řekl, když vešel do místnosti. "Ano, vskutku, jsem očarován, drahá." Strnule se uklonil. "Čemu vděčím za tuto příležitost?"

Miriam se otočila, přehodila cedulku na dveřích na ZAVŘENO a zavřela je na zástrčku. Popošla hlouběji do útrobu krámu. "Dostal jste můj dopis?"

"Byl nanejvýš vítán," přikývl Burgeson. "Tím myslím pouhou skutečností jeho existence, pokud ne jeho obsah. Přesto vám děkuji."

"Nemyslím, že nás někdo sleduje," poznamenala Miriam, "přesto se ale domnívám, že bychom raději měly odejít přes sklepení."

"Důvěřujete jí?" Burgeson zvedl obočí.

"Bezvýhradně." Miriam se setkala s jeho očima. "Olga je jedním z mých obchodních partnerů. A můj tělesný strážce. Ukaž mu to, Olgo!"

Olga vyndala svou pistoli. Burgeson jen zvedl obočí. Olga zbraň uklidila. "Hmm," zabručel Burgeson. "Pěkný párek Amazonek!" pousmál se. "Přesto doufám, že to nebudete muset použít. Ze zkušenosti vím, že až si přinesete do boje jakékoli množství zbraní, Koruna si jich vždycky může přinést víc. Trikem je vyhnout se v první řadě tomu, abyste je potřebovaly."

"To je tvůj agent?" zeptala se Olga Miriam se zájmem.

"Přesně tak." Miriam se otočila k Burgesonovi. "Přivedla jsem ji proto, že sem v budoucnu zřejmě nebudu moci chodit osobně. Chtěla jsem vám ji představit jako alternativní kontaktní osobu pro chvíle, kdy budu muset být ve stejnou dobu veřejně viděna na jiných místech. Pokud chápete, co tím myslím."

"Chápu," přikývl Burgeson. "Velmi prozíravé. Máte pro mne ještě něco?"

"Ano. Dorazila zásilka, o které jsme hovořili. Pokud nám dáte vědět, kde a jak ji chcete převzít, postarám se, aby se k vám dostala."

"Je to poněkud, ehm, velké." Burgeson se tvářil vážně. "Jistě, máme pro to spoustu využití, ale je obtížné směnit takové

množství zlata za peníze, aniž by si toho někdo všiml."

"To by bylo špatné," přitakala Miriam. Olga se podívala stranou, pak poodešla ke druhé straně krámu a začala se probírat visícím šatstvem, naslouchala konverzaci jedním uchem. "Ale mohu vám dát množstevní slevu, řekněme dalších patnáct procent. Berte to jako můj příspěvek vaší věci, jestli chcete."

"Jestli chci." Burgeson se bez humoru zasmál; smích přešel v chraplavé zakašlání. "Včera pověsili Oskara, slyšela jste to už?"

"Oskara?"

"Svobodného knihovníka, který mi přinesl Marxe, co jste si koupila. Před dvěma dny prohledal inspektor Smith můj byt."

"Ach bože." Miriam na okamžik zmlkla. Olga si sundala ze stojanu jednu šaty, aby si je prohlédla důkladněji.

"Nebylo by to tak zlé, kdyby Rusell nezastřelil minulý rok lorda Dagleishe," přemítal Burgeson. "Vy o tom asi vědět nebudete. Ale popis revoluce v historické knize, co jste mi dala, té v Ruském království, zní pozoruhodně podobně, především pak osud ministra jménem Stolypin a nešťastný konec, ke kterému dospěl." Vlhce zakašlal.

Olga si odkašlala. "Je tu někde místo, kde bych si tohle mohla vyzkoušet?" zeptala se.

"Vzadu," odpověděl Burgeson. "Pozor na kamna, až půjdete kolem." Odmlčel se, aby se nadechl, zatímco Olga mířila dozadu.

"Je spolehlivá?" zeptal se Miriam tiše.

"Spolehlivá vůči mně a mé klice." Miriam se zamračila. "Není zpolitizovaná, pokud se ptáte na tohle. Vychovaná v úzkostlivě chráněném prostředí. Ale je loajální vůči svým přátelům a z jakékoli tíšňové situace zde u vás by nic nezískala. A umí dobře střilet."

"Výborně." Erasmus rozvážně přikyvoval. "Nechtěl bych, abyste vložila svůj život do rukou poblázněného dítěte. Víte, zajímali se o vás dva cizinci. Nebyli to konstáblové ani lapkolapové v civilu. Jeden z nich vypadal jako Číňan. Minulý týden popíjeli v nesprávné hospůdce a moc se přitom vyptávali. Nějací blázni, takový ten druh, co pracuje na špatné straně zákona - ne politikové -, tihle blázni dostali svoje peníze. Někdo mluvil, tím jsem si jistý. Bylo zmíněno jméno Blackstones a něco o dnešním večeru. Psal jsem vám, ale dopis zjevně nedorazil." Hleděl na ni. "Obávám se, že plavete ve velice hlubokém rybníku."

"Erasme." Hleděla mu do očí. "Všemi prostředky, které mám k dispozici, udělám tento svět takovým, aby se v něm dalo žít. Věřte mi, pár gangsterů hrajících si na drsnáky mne nezastaví."

Zašustil závěs. Vystoupila zpoza něj Olga, oblečená v zeleném kostýmu. "Jak vypadám?" zeptala se a otočila se.

"Dobře," odpověděla Miriam. "Alespoň myslím. Podotýkám, že nejsem správná osoba, které by ses mohla ptát na módní tipy."

"Vypadáte úžasně, drahá," poznamenal Erasmus galantně. "Stačí maličko poupravit a šikovná švadlena vám zapošíje kabátek, tak že vám bude sedět přímo dokonale. A ještě trocha práce a záplaty budou neviditelné."

"Přesně na to jsem myslela," přikývla Olga. "Já bych si to raději ale přešít nedávala," řekla rozpustile. "Co říkáš, Miriam?"

"Je to dobré," přitakala Miriam. Otočila se zpátky k Burgesonovi. "Kdo má na svědomí únik zpráv?" zeptala se.

"Právě to chci zjistit," odpověděl s ponurou tváří.

"Když mi budete chtít psát, udělejte to prostřednictvím tohoto muže, stejně jako jsem napsala já vám." Naškrábala na kousek papíru Rogerovu adresu. "Pracuje pro mne a je důvěryhodný."

"Dobře." Erasmus chvíli hleděl na kartičku, jeho rty bezhlesně pracovaly, pak ji hodil do letitých litinových kamen, která se marně snažila vyhrát krám. "Váha padesát liber. To je zatraceně hodně."

"Můžete to přesunout po částech, pokud to bude nezbytné."

"Nebude," řekl nepřítomně, jako by již přemýšlel o něčem zcela jiném.

"Miriam, drahá, tohle by sis opravdu měla vyzkoušet!" zavolala Olga.

Miriam převrátila oči v sloup. "Nemohla bys -"

"Hrála sis někdy jako dítě na to, jak se schovat svojí chůvě?" zeptala se Olga tiše. "Pokud ne, udělej, co říkám. Zatímco jsme tady uvnitř, už třikrát prošel kolem výkladní skříně stejný muž. Máme tak pět minut na to, abychom vypadly. Možná méně."

"Ach ne." Překvapeně se na Olgu podívala. "Dej mi to." Otočila se k Burgesonovi. "Je mi líto, ale musím zneužít vaší pohostinnosti. Doufám, že tu nemáte nic ilegálního?"

"Teď zrovna ne." Usmál se sinalým úsměvem. "A krám jsem zamkl proto, že mám opět problémy s plicemi, že ano? V každém případě byste měly odejít zadem."

Olga hodila Miriam těžkou zástěru. "Rychle, svlékni si kabátek a hoď si tohle přes šaty. Ano, tak je to správně. Sundej si ten barek." Podala Miriam slaměný klobouk, naprosto nevhodný do počasí panujícího venku a dost otrhaný. "Tak, a teď si vezmi tenhle kabát. Nevadí vám to?" otočila se k Burgesonovi.

"Moje drahá, je pro mne poučné vidět dvě tak rozdílné ženy najednou." Ponuře se usmál. "Svoje původní šaty si můžete dát sem." Podal Miriam cestovní kabelu.

"Ale my jsme nezaplatily -"

"Zaplatí sám ďábel, jestli co nejrychleji neodejdete přes sklep," zasyčel Burgeson naléhavě, pak se zlomil v záchvatu drásavého kašle. On potřebuje antibiotika, pomyslela si Miriam nepřítomně.

"Na shledanou!" řekla, ale to již vedla Olgu - stále cpoucí svoje drahé sako do kožené kabely - dolů po vratkých schodech do sklepa, právě ve chvíli, kdy začal naléhavě vyzvánět zvonec u vchodových dveří.

"Pojď," zasyčela. Otočila se a uviděla, jak si Olga přesouvá zavazadlo do levé ruky. Její pravice tonula ve stínu.

"Pojďme, honem."

Vedla Olgu úzkým tunelem obestavěným zplesnivělými knihami, kolem řady otevřených přihrádek a kolem pianina, které zažilo lepší časy. Zastavila se, pokynula Olze, pak společně odsunuly pianino ode zdi. Z odhalené cihlové stěny za ním zíral zatuchlý otvor, zhruba metr v průměru, matně osvětlený z druhé strany. "Vlez dovnitř," nařídila.

"Ale -"

"Udělej to!" Již slyšela kroky nad hlavou.

Olga vlezla do díry. "Nezastavuj se," řekla jí Miriam, klekla si a pospíchala za ní. Zastavila se a s heknutím přitáhla pianino zpátky na místo, pak vstala.

"Kde to jsme?" zašeptala Olga.

"Ještě ne v bezpečí. Pojďme." V místnosti panoval mrazivý chlad a bylo tam cítit mokré staré uhlí. Vedla Olgu nahoru po schodech na konci sklepní místnosti, otevřenými dveřmi do dalšího velkého sklepa, pak ihned zabočila k dalším dveřím, tentokrát zavřeným. Naproti nim byly další dvojce. Miriam jedny otevřela a pokynula Olze, aby šla dovnitř, pak je zavřela.

"Kde -"

"Pojď za mnou." V místnosti byla hrobová tma, dokud Miriam nevytáhla kapesní elektrickou svítilnu. Byla plná nařezaného dříví, ale ve zdi naproti byl otvor. Zacouvala do něj a našla další tunel, zasazený ve zdi pod úrovní uskladněného dříví. "Pojď."

Tunel se táhl dál a dál, v jednom místě se stáčel doprava. Miriam držela baterku v ústech, lezla po čtyřech a snažila se nepotřhat si šaty. Až se vynoří, bude vypadat jako výjimečně zanedbaná služka. Ve skutečnosti doufala, že se Olga ohledně návštěvníka mylila, ale měla ošklivé tušení, že Burgesona teď nějaký čas neuvidí.

Tunel se otvíral do dalšího sklepa, kde bylo jeho ústí schované za rozpadajícím se houpacím koněm, rozbitou skříní a ohořelým rámem postele s holými kovovými pružinami, které vypadaly jako žebra. Miriam vstala a oprášila se, pak udělala místo Olze. Olga protáhla tvář. "Uf! Tam ale bylo špíny! Jsi v pořádku?"

"Ano," odpověděla Miriam tiše.

"Byl to stejný člověk," dodala Olga. "Přibližně šest a půl stopy vysoký, velký jako býk, s hustým knírem. A za ním byli další dva muži, oba oblečení ve stejných modrých šatech. Královi lidé?"

"Pravděpodobně. Připadá mi to jako inspektor Smith. Podrž tohle." Miriam jí podala baterku a dál si ometala špínu a pavučiny ze zástěry; ze začátku byla bílá, až vyjdou na povrch, bude přinejlepším šedivá. "Jdeme. Mám pocit, že za chvíli budeme venku."

"Kde?"

"Ve vedlejší ulici, na zadním dvoře." Miriam otevřela dveře, uviděla dřevěné schody vedoucí k dennímu světlu. "Pojď. Odlož baterku a schovej proboha tu zbraň."

Vynořily se mezi cihlovými stěnami, nad sebou oblohu barvy břidlicové tabulky. Miriam otevřela branku a vyklouzly ven, dvě ženy s tvrdými obličejí, jedna v uniformě služebné a druhá v zelených zablácených a zaplatovaných šatech, které již zažily lepší časy. Ani trochu se nepodobaly ctihodné vdově a její mladé společnici, které před dvaceti minutami vešly do Burgesonova krámu.

"Rychle." Miriam vedla Olgu do první tramvaje, která je mijela. Měla by jet dostatečně blízko k jejímu domovu. "Dva čtyřpencové lístky, prosím." Zaplatila průvodčímu a posadila se. Najednou se cítila velmi slabá. Rozhlédla se po tramvaji, ale na doslech od nich nikdo neseseděl. "To bylo jen o fous," zašeptala.

"Cože to bylo?" zeptala se tiše Olga sedící vedle ní.

"To se jen tak říká, víš? Ve skutečnosti jako bychom tam nebyly. Nemohou nám nic dokázat. U Erasma není žádný mincovní kov a je to nemocný starý muž. Pokud nás ovšem nesledovali z dílny do jeho krámu..." Miriam se zarazila.

"Jenže nemám dobré zprávy. Povídal cosi o lupičích, kteří nás mají dnes večer přepadnout," řekla pomalu.

"Lupiči." Olžina tvář byla maskou chmurného očekávání. "Muži v černém s noži?"

"Ne vyhybnutelně. Říkal, že se po nás ptali dva muži někde v hospodě, kde se scházejí podivné živly, co si rády nechají za leccos zaplatit. Jeden z nich vypadal orientálně."

Olga ztuhla. "Rozumím," řekla po chvíli.

Miriam přikývla. "Myslím, že dnes večer získáme odpovědi na některé naše otázky. Orientálně, hmm?" Nahněvaně se ušklíbla. "Je načase zahrát si na hostitele pro naše dlouho ztracené příbuzné..."

Velký kamenný dům se nacházel poměrně daleko od točité cesty, za silným živým plotem a nízkou kamennou zídou. Sousední domy stály padesát metrů daleko, rovněž postavené kus od cesty a ukryté za kamennou zdí a keři. Ze dvou komínů stoupal kouř a do tmy jasně plála světla v centrální hale, ale žádní sluhové tam nebyli. Po příchodu domů poslala Miriam Jane a jejího manžela, zahradníka RONALDA, do levného hotelu se stříbrnou guineí v ruce a s příslibem druhé, kterou dostanou za svoje mlčení. "Nechci slyšet žádné dotazy," řekla Miriam pevným hlasem. "Rozumíte?"

"Ano, madam," odpověděla Jane se skeptickou úklonou. Bylo zřejmé, že v sobě hosté ohledně Olgy temné podezření, a pravděpodobně si říkala, zda není její paní náchylná k nějakým nepředstavitelným zvyklostem, což bylo podezření, ve kterém ji Miriam s radostí utvrdila, jen aby ji odvedla co nejdál od pravdy.

"Výborně," řekla Miriam tiše, když se dívala, jak se ubírají k zastávce tramvaje, která je měla odvézt do města, na bohoslužbu v šest patnáct. "Žádní sluhové, žádní svědkové. Je to tak?"

"Je to tak," odpověděla Olga v ozvěně. "Jsi si jistá, že chceš, abych teď přešla?"

"Ano, chci. Ale udělej to rychle, nerada bych tu zůstala sama déle, než bude nutné. Jak vypadají tvoje dočasné tetování?"

"Jsou v pořádku. Poslyš, to, co jsi mi řekla o Matthiasovi... Pokud Brill pracuje pro -"

"Nepracuje," řekla Miriam rozhodně. "Kdyby mě chtěla mít mrtvou, už bych mrtvá byla, jasné? Nechej to být. Pokud

něco tají, jde o něco jiného - pravděpodobně to souvisí s Angbardem. Přiveď ji sem, a pokud se zlí hoši neukáží, tak si prostě vytáhneme láhev vína a uděláme si noční dýchánek."

"Dobře," přikývla Olga pochybovačně. Zamířila dolů po schodech, ke kuchyňským dveřím a na cestičku k místu vedle skleníku, kde Miriam odmetla sněh.

Miriam se dívala, jak odchází, a pocíťovala přitom větší obavy, než si byla ochotná připustit. Sama v domě, kde ji každé zapraskání a zaševelení připadalo jako předzvěst zlodějů, co mají přijít v noci. Radiátory zlověstně bublaly. Miriam se uchýlila do ložnice a převlékla se do oblečení, které si s sebou přinesla při svém posledním výletě. Popruhy na velcro zapínání ji mírně tlačily v podpaždí, ale boty jí seděly dobře a v neprůstřelné vestě se cítila o hodně lépe. S lyžařskou kuklou po ruce, nabitým revolverem po boku a s brýlemi na noční vidění na hlavě si připadala jako větší podvodnice, než když se oblékla coby vznešená dáma na schůzku s velkopřemyslníky. Hlavně aby mě brali stejně vážně, pomyslela si napjatě. Sebrala svůj diktafon a naposledy zkontrolovala baterie a kazetu - baterie byly nabitě, páska přetočená. Doufám, že to bude fungovat.

Dům byl příšerně prázdný, když kolem nebylo ani služebnictvo, ani Olga. Příliš jsem si zvykla mít kolem sebe stále jiné lidi, uvědomila si Miriam. Kdy se to stalo?

Pomalů sešla po schodech, zastavila se na podestě, aby se zaposlouchala do případných zvuků, věstících, že něco není v pořádku. Dole pod schodištěm otevřela dveře a nacouvala dovnitř. Poplašný systém byl nastavený. Ronald bručel, když mu řekla, aby zakopal vodící drát stopu hluboko, hned uvnitř za zdi, ale udělal, co mu řekla, když mu připomněla, kdo ho platí. Kontrolní panel - v tomto světě naprosto neznámý - byl ukrytý za falešnou deskou obložení v přízemní hale. Zapnula hands-free sluchátko a pokračovala ve své osamělé hlídce.

Všechno samozřejmě záviselo na Brill. A na Rolandovi, za předpokladu, že není jedním z nich a nehraje s nimi ďábelsky rafinovanou hru s cílem zlikvidovat ji. Ať už jsou oni kdokoli. Byla si poměrně jistá, že k nim nepatří - kdyby ano, měl již několik příležitostí zbavit se jí, a nevyužil žádné z nich - , ale nad Brill stále visel otazník. Ať hrála jakoukoli hru, nebyla nevyhnutelně nepřátelská, proto se také Olga vrátila do loveckého přístřešku, aby ji přenesla do světa tří. Při pomýšlení, že není schopná důvěřovat cele Olze, Miriam jen bolela hlava. Někde začít musíš, že ano? zeptala se sama sebe. Kdyby předpokládala, že je Olga na její straně a mýlila se, stejně s tím nic nenadělá. A za Brill se Olga zaručila. Ve třech možná dokáží víc než ve dvou, až to svinstvo vletí do větráku, jak se jistě stane někdy v hodinách nad ránem. Stojací hodiny na podestě pomalu odtikávaly vteřiny. Miriam vešla do kuchyně, otevřela dveře velkých železných kamen stojících u vnitřní zdi a přiložila do nich uhlí. Pak vytočila průduch nahoru. Měla být mimořádně chladná noc, a přestože jí bylo v kvalitním oblečení teplo, cítila chlad pronikající až do morku kostí.

Dva muži, a jeden z nich vypadal jako Číňan, v nesprávném hostinci. Zavrtěla hlavou, vzpomněla si na proud krve, na zaoblený dlouhý nůž ve tmě. Na Rolandovy dlaně na své nahé kůži, ze kterých ji přepadala horkost i zimnice zároveň.

Na Iris pozorující ji s odměřeným, ohromeným výrazem, stejně nelaskavým jako Angbardova opovržlivá nerudnost. Tohle jsou některé z mých oblíbených věcí, kusy měkkého kovu zářící v šeru krámu revolucionářského zásobovače.

Automaty Glock a diamantové prsteny...

Zachvěla se. "Zatraceně, když tady budu čekat, tak zaručeně usnu." Vstala, zvedla izolační poklop na kamnech a postavila na horkou plotnu konev. Šálek kávy jí pomůže zůstat bdělá. Vzala svůj diktafon a přetočila kazetu na začátek, aby si poslechla poznámky, které nahrála předchozího dne.

"Zakladatel rodiny měl šest synů. Pět z nich založilo rodiny a výsledkem je Klan. Šestý - co se s ním stalo? Angbard řekl, že se vydal na západ a ztratil se. Předpokládejme - předpokládejme, že tomu tak opravdu bylo. Podařilo se mu dosáhnout západního impéria, ale byl chudobný, bez prostředků, štěstí mu nepřálo. Někde cestou přišel o svůj talisman, medailon s obrazcem. Kdyby jej chtěl znovu vytvořit po paměti, aby mohl praktikovat světochodectví, podařilo by se mu to? Dokázala bych to já? Víím, co se stane, když se na obrazec podívám, ale pamatuji si přesně, jak vypadá, natolik, abych jej dokázala namalovat zpaměti? Zkusím to."

Vrrr. Cvak. Nový záznam. "Nesmysl. Právě jsem tím strávila deset minut a výsledný namalovaný obrazec se mnou nic nedělá. Hmm. Takže víím, že není tak snadné znovu jej vytvořit po paměti, a také víím, že když se podívám na ten druhý symbol, dostanu se sem, ne domů."

Vrrr. Cvak. Nový záznam. "Právě jsem se dívala na oba medailony. Měla jsem to udělat už dřív, ale je těžké dívat se na ně, aniž by přitom člověk přešel do jiného světa. Obrazec ve druhém medailonu - blízko horní části vlevo je oblouček, který se proplétá nad vnější klikou, ne pod ní tak jako v tom, co mi dala Iris. Takže se zdá, jako by medailon pocházející od vraha byl, dá-li se to tak říci, špatnou kopií originálního vzoru. Hypotéza o ztracené rodině je tudíž možná správná."

Vrrr. Cvak. Nový záznam. "Proč se nepokusili vyzkoušet jiné obrazce, dokud by nenašli takový, se kterým by to fungovalo? Takový, který by jim umožnil opětovně se setkat s dalšími rodinami?"

Vrrr. Cvak. Nový záznam. "Jde o záležitost pokrevní spřízněnosti. Jestliže víš pouze o jednom dalším vesmíru, a víš, že se v rodině vyskytuje schopnost přecházet tam, muselo by tě nevyhnutelně napadnout, že by mohly existovat ještě další světy? Uvědomila by sis, že sis špatně zapamatovala obrazec v medailonu? Nebo bys jenom předpokládala - západní pobřeží musí vypadat v obou verzích docela stejně - v tomto světě, i v mém vlastním -, že jsi byla svými staršími bratry opuštěna? Začala bys je kvůli tomu nenávidět?"

Vrrr. Cvak. Nový záznam. "Proč já? Proč Patricia? Co na jejím původu je tolik ohrožovalo? Ve srovnání s kýmkoli jiným v Klanu? Zabili ji jen proto, aby opětovně započali pokrevní svár, nebo za tím bylo něco jiného?"

Vrrr. Cvak. Nový záznam. "Co chtějí? A mohla bych je použít jako páku, abych přiměla Klan dát mi to, co chci?"

Dveře v zadní části umývárny zapraskaly, otevřely se.

Miriam byla okamžitě na nohou, přitisknutá zády ke zdi vedle sporáku, pistoli v pravé ruce. Sakra, sakra - ztuhla, se zatajeným dechem naslouchala.

"Miriam?" zavolal známý hlas, "jsi tam?"

Spustila svoji zbraň. "Ano!"

Dovnitř vešla Olga, která vyhlížela snad o tisíc let starší než ještě před hodinou. "Ach, moje hlava," zasténala. "Dej mi prášky, dej mi nějakou silnou medicínu, dej mi kostní pilku!" Přejela si prstem přes hrdlo, pak se podívala na Miriam.

"Co to máš na sobě?" vyhrkla.

"Ahoj," hlesla Brilliana za ní. "Můžu dál?" Pochybovačně se rozhlédla kolem. "Jste si jistá, že tohle je jiný svět?" zeptala se.

"Ano," odpověděla Miriam stroze. "Tu máš, Olgo, vezmi si tyhle dva prášky. Další dva ti dám, až přijde čas." Podala kapsle Olze, která je spolkla nasucho a zkřivila tvář. "Vezmi si sklenici vody." Miriam se podívala na Brill. "Přinesla jsi -" Brill se usmála. "Tohle?" zeptala se a zvedla zavalitě vyhlížející zbraň s malou hlavní.

"Ano." Miriam na okamžik ztuhla, pak se uvolnila. Probodla Brill pátravým pohledem. "Jsi schopná vysvětlit mi, kde jsi to vzala?"

"Vysvětlit?"

"Nevymluvíš se z toho, Brill," řekla Miriam klidným hlasem. "Já vím, že pracuješ pro někoho z Klanové bezpečnosti. Nebo jsi mi chtěla říct, že jsi ten kanón našla někde ve skřini?"

Olga udělala krok dozadu. Miriam si všimla, jak dává pravou ruku dozadu. "Nechceš jít nahoru a obléknout se na večírek?" navrhla ji.

"Když myslíš." Olga si ji změřila pochybovačným pohledem.

"Ano, myslím." Miriam nespouštěla oči z Brill, která tam stála bez hnutí, zatímco Olga prošla kolem nich ke schodišti.

"Nu?"

"Dva dny předtím, než jste dorazila do Niejweinu, jsem dostala vzkaz, že vás mám očekávat," připustila Brill. "Vy jste ve skutečnosti přece ani nemohla očekávat, že by vás Angbard nechal jen tak se pohybovat kolem, že ne? Řekl mi doslova toto: 'Přilep se na ni jako kliš, nespouštěj z ní zrak na rodinném území, a především nedej baronu Hjorthovi příležitost srazit ji ze schodů.' A tak jsem plnila jeho příkaz," dodala s nepřeslechnutelnou známkou uspokojení v hlase.

"Kdo ještě byl do toho zapojený?" zeptala se Miriam.

"Olga." Brill pokrčila rameny. "Ale ne tak jednoznačně. Ona není agentka, ovšem... ani tu jste zřejmě nepovažovala za náhodu, že ne? Vévoda vás s ní poslal do Niejweinu, protože si myslel, že takto budete ve větším bezpečí. A také aby zmátl případné útočníky. Spiklenci a vrazi ji většinou podceňují, protože se chová jako nějaká uchechtaná koketka." Znovu pokrčila rameny.

"Komu podáváš hlášení?" zeptala se Miriam.

"Angbardovi. Osobně."

"Ne Rolandovi?"

"Rolandovi?" Brill si odfrkla. "Roland je v podobných záležitostech naprosto bez užitku -"

"Takže ty umíš přecházet mezi světy? Proč jsi to přede mnou tajila?"

"Protože mi to Angbard nařídil. Nebylo to obtížné: Nevíte toho o Klanové struktuře dost, abyste věděla, kdo by mohl být z vnější rodiny a kdo by mohl oplývat rodinným talentem." Zhluboka se nadechla. "Když mi bylo osmnáct, chtěla jsem se dát k námořní pěchotě. Neprošla jsem ale lékařskými testy a moje matka dostala hysterický záchvat, když se o tom doslechla. Požádala Angbarda, aby se mne pokusil přivést k rozumu, a on mi zaplatil výcvik tělesného strážce a karate, zatímco jsem se rozhodovala, co budu dělat dál. U dvora spočívá moje práce v tom -" polkla - "kdyby bylo někdy třeba odstranit Alexise, je mým úkolem postarat se o to. Mimo Klan si nikdo nemyslí, že by mohla dvorní dáma představovat nějakou hrozbu. Jenže mimo Klan se od urozených dam ani neočekává, že by ovládaly umění boje. Nicméně, právě proto mne Angbard přidělil jako společníci vám. Pro případ, že byste narazila na něco, s čím byste si nebyla schopná poradit..."

Konvice začala pískat. Miriam zavrtěla hlavou, zahlcená přemírou informací. Moje dvorní dáma je ve skutečnosti něco jako mariňák? "Dáš si kávu?"

"Ano. Prosím. Hej, víte, že vypadáte přesně jako Iris, když se mračíte?"

Miriam se zastavila. "Ty jsi ji viděla?" vyhrkla. "Uklidněte se!" Brill zvedla ruce v obranném gestu. "Ano, během posledních pár dní jsem ji viděla, a mohu vás ujistit, že je v pořádku. Jen se potřebovala stáhnout do utajení. Stejně jako vy, chápete? Setkala jsem se s ní, když jste mě nechala v Bostonu s Paulie a s ničím na práci. Poté, co jste si to vyříkala s Angbardem, jsem usoudila, že by měl vědět, co vás tak vytočilo. Má upřímný zájem o její dobro, a není to jen proto, že jste mu pohrozila zabitím v případě, že by tomu tak nebylo. A tak jsem ji šla navštívit. Ve skutečnosti jsem ji navštěvovala každých pár dní, abych ni dávala pozor. Zrovna jsem byla u ní, když -" Brill ztichla.

"To jsi byla ty s tou brokovnicí," skočila jí Miriam do řeči.

"Ve skutečnosti ne." Brill vypadala mírně dozelena. "Měla ji přilepenou lepicí páskou pod svým křeslem, tím s vysokou opěrkou v obývacím pokoji. Jen jsem pro ni pak zavolala Klanové čistíče. Stalo se to během vaší první cesty sem. Volala vaši kancelářskou linku, a já jsem tam zrovna byla, tak jsem to zvedla. Protože vy jste byla tady, tak jsem za ní šla já, abych dala všechno do pořádku. Zjistila jsem -" Zachvěla se. "Vyžádalo si to hodně uklízení. Dostavila se tam Klanová bezpečnost z kanceláře v New Yorku. Vaše matka byla po celou dobu pozoruhodně klidná."

"Dovol mi, abych si to ujasnila." Miriam zalila kávu v konvici. Ruka se jí třásla, jak si matně všimla. "Chceš říct, že Iris sejmula několik útočníků?"

"Cože?" Brill se tvářila nechápavě. "Ach ano, Iris. Přesně tak. Jako 'Miriam'. Víte, co řekla? 'Po třetím pokusu zavraždit mě se mi to už stává zvykem. Jako zabíjení švábů!'"

Miriam se ztěžka posadila a čekala, až přejde nejhorší šok. Probodla Brill pohledem, který si nechávala v záloze pro konfrontaci s kapitány průmyslu, jež hodlala obvinít z překročení zákona nebo zpronevěry. "Tak jo, ujasněme si to. Ty říkáš, že moje matka si prostě jen tak nechává brokovnici s upilovanou hlavní pod svým kolečkovým křeslem, aby

mohla ostřelovat příslušníky přepadových komand, což je zvyk, který se jí jaksi podařilo zatajit přede mnou během mého dětství a dospívání, zatímco byla politickou aktivistkou a pak manželkou radikálního knihkupce -"

"Ne!" Brill vypadala stále rozčileněji. "Vy to nechápete? Tohle byl první pokus zavraždit ji po třiceti letech -"

Miriamina příruční vysílačka zapípala.

"Máme společnost." Miriam pozorovala vysílačku, jako by měla explodovat. Moje matka je pro mě neznámá osoba, pomyslela si. Ta snad musela být ve Weather Underground či co. Ted' však nebyl čas lámat si tím hlavu. "Je ta věc nabitá?"

"Ano."

"Výborně. V tom případě počkej tady. Pokud někdo přijde dveřmi ze zahrady, zastřel ho. Jestliže někdo přijde druhými dveřmi, budu to já a Olga nebo zlí hoši. Já bych nejdřív zaklepal. Hned jsem zpátky."

S těmito slovy vběhla Miriam do haly a brala schody po dvou. "Narušení zóny dva," cvrkalo jí do ucha poplašené zařízení. Zóna dva byla východní stěna zahrady. "Olgo?" zavolala.

"Tady jsem." Olga vyšla na odpočívadlo. Ve svých brýlích vypadala jako vysoký kostnatý hmyz - možná kudlanka nábožná.

"Pojď honem! Máme návštěvníky!"

"Kde mám zaujmout pozici?"

"V chodbičce mezi umývárnou a kuchyní - jediná přímá cesta je přes přední okno, a v ranním pokoji a jídelně na ně čeká pár legračních překvapení."

"Dobře." Olga pospíchala dolů po schodech, automatickou pistoli v ruce.

"Brill," zavolala Miriam, "jdeme dovnitř." Vzpomněla si, že má zaklepat.

Jakmile byla v kuchyni, podala Brill vysílačku s hands-free soupravou. "Dej si to do kapsy a zastrč si sluchátko do ucha. Olgo? Ty taky." Zmáčkla tlačítko. "Slyšíte mě obě?"

Dvoji přikývnutí. "Výborně. Máme -"

"Pozor! Narušení zóny čtyři."

"To je v obývacím pokoji. Zatraceně!"

"Pozor! Narušení zóny pět."

"Jídelna," zašeptala Miriam. "Tak jo. Jdeme na to." Přepnula svoji vysílačku na jiný kanál a stiskla tlačítko vysílání.

"Pozor. Kouř v zóně čtyři. Pozor! Kouř v zóně pět. Pozor! Kouř v zóně šest."

"Co to -"

"Kouřové bomby. Pojďte! Na straně od haly jsou dveře zamčené a nechala jsem vyztužit jejich rám. Máme je v pasti, pokud s sebou nemají trhavé granáty. Tudy." Podala Brill pouta. "Jdeme. Pamatujte si, chceme dostat jejich vůdce živého - ale nechci, aby kterákoli z vás jakkoli riskovala."

Miriam je vedla do osmistěnné předsíně. Z denního pokoje se ozývalo tlumené bušení a přidušené kašlání. Mávla Olze, aby zaujala pozici na jedné straně dveří a sama se připravila na jejich otevření. "Zapněte si brýle," řekla a zhasla světlo. Viděna speciálními brýlemi byla místnost tmavou a matoucí džunglí tvarů. Miriam viděla dva světélkující zelené stíny pohybující se kolem ní - Brill a Olgu. Jedna z nich jí ukázala ruku se vztyčeným palcem, zatímco druhá zvedla cosi, co mělo tvar zbraně. "Otvíráme dveře. Tři, dva, jedna, jdeme." Miriam odemkla dveře a strčila do nich. Vyvalil se z nich kouř a do ztemnělé haly se vypotácela kašlající postava. Olžina paže se zvedla a klesla, výsledkem bylo zasténání a dunivá rána. "Jsem uvnitř." Miriam překročila ležící postavu. Uvnitř byla zima a její chodidlo se zapraskáním došláplo na rozbité sklo. "Hajzlové," pomyslela si vztekle. Ve vzdáleném rohu, polapený mezi klavírem a závěsy, zazářil v kouři neurčitý zelenavý tvar. "Zahod' zbraň a lehni si na zem!" vykřikla Miriam, pak prudce klesla k zemi.

Beng-beng! Žuchnutí kulek do zdiva za ní se nedalo s ničím splést. Miriam si odplivla, pak si klekla a zamířila na střelce. Naplnil ji hněv. Můžu to udělat! Pokoušel ses zavraždit moji matku! Zmáčkla spoušť. Ozval se výkřik a zelená skvrna se napjala, pak se zhroutila. Miriam ztuhla, připravená vystřelit znovu, pak se napřímila.

"Zastavte střelbu! Policie!" Vzduch prořízl ostrý svist píšťalky ze zahrady. "Pozor! Narušení zóny tři."

"To je jižní zeď! Co se sakra děje?" zašeptala Miriam. Vyladila svou vysílačku. "Jaká je situace?"

"Oddělala jsem jednoho z nich," vydechla Brill. "Olga dostala jednoho chlapa v hale. Živého."

"Poslouchej." Hlasité pískání v zahradě, komíhavé paprsky baterky stěží viditelné skrz kouř. "Do haly! Brill, uneseš toho bastarda? Ty vezmi jeho, já přenesu Olgu."

Z kuchyně se ozval třeskot skla. Miriam vyrazila dveřmi dozadu a málem narazila rovnou do Olgy.

"Rychle!" vykřikla Olga. "Já to nedokážu, pořád mě strašlivě bolí hlava. Raději byste měly -"

"Zmlkni, sakra!" Miriam si vysunula brýle na čelo, popadla Olgu kolem pasu a uhodila pěstí do vypínače. Vyhrnula si levý rukáv, spatřila rozmazaný obrys, snažila se na něj soustředit. "Brill?"

"Přejděte! Honem!" Brillin hlas byl ostrý napětím a strachem. Další policejní pískání, pak pokřik, střelba utlumená zdí.

Miriam strnula a zvedla se, ucítila, jak ji Olga pevně popadla za ramena, a zahleděla se na svoje zápěstí. Kolena se jí začala podlamovat pod její tíhou: Tohle moc dlouho nevydržím, pomyslela si zoufale. Kdesi za ní se ozval tříštivý zvuk, ale to již hleděla na obrazec a nekonečného hada požírajícího si vlastní ocas stočený ve tmě, jak se natahuje, aby ji kousl mezi oči. Přepadla kamsi ven, do sněhu a tmy, s Olžinou mrtvou tíhou v náruči.

ČELEM K HUDBĚ

Miriam mrzla. Nejasně vnímala led, sníh a vítr vanoucí od zálivu s takovou silou, že by během pár vteřin uhasil vysokou pec. Vyškrábala se na nohy a zasténala pod nápořem bolesti, která jí projela čelem. "Au." Olga se posadila. "Jsi v pořádku, Miriam?" Miriam mrkáním zaplašila přetrvávající paobrazy zelených tvarů pohybujících se na vzdáleném konci

místnosti. Vzpomněla si na svoje žhavé odhodlání, následované bolestným výkřikem. Prudce se ohnula vpůli a se sténáním začala zvracet do sněhu.

"Kde je ta chýše?" zeptala se Olga hlasem plným paniky. "Kde je -"

"Brýle," zalapala Miriam po dechu. Jejího žaludku se zmocnil další nápor křečí. Tohle by mě mohlo zabít, pomyslela si skrze střídavé návaly horkosti a zimnice. Byl to opravdu zlý přechod. "Vezmi si brýle."

"Ach ano." Olga si je stáhla na oči.

"Miriam?" ozval se zpoza stromu Brillin hlas. "Pomozte mi někdo!"

Miriam škobrtala ve sněhu, obličej jí drásaly větvičky. Hustě sněžilo, před očima jí vířily obrovské vločky velikosti nehtů, ulpívaly na všem kolem. Brill klečela na čemsi, co leželo na zemi. "Pomozte mi!" zavolala.

"Už jdu!" Miriam klesla na kolena před Brill a zašmátrala u svého pasu po dalších popruzích. Brill zajatce již předtím spoutala, ale ten teď začal kopat a dívka mu musela sedět na nohou, což nebyla dobrá pozice pro žádného z nich. "Lež klidně, zatraceně -"

"Musíme ho donutit, aby vstal a šel sám. Buď tohle, anebo ho budeme muset nést," ozvala se Olga. "Jak je velký?"

"Vždyť je to ještě dítě. Zatracené děcko."

"Dávejte pozor, může mít tady venku přátele!"

Miriam vstala a stáhla si brýle na noční vidění zpátky na oči. Brill a zajatec v nich byli vidět jako jasné zelené plameny, Olga jako shrbený tvar o pár stop dál. "Tak pojďte. Do srubu." Společně s Brill zvedly zajatce na nohy - stále nesrozumitelně breptajícího ve slepé panice - a napůl jej odtáhly ke srubu, z něhož vystupoval matný zelený svit tepla z petrolejového ohříváče, které bylo v brýlích vidět proti mrazivému pozadí téměř jako pouliční osvětlení.

Trvalo jim bezmála deset minut, než se tam dostaly, a sníh začal do té doby padat ještě hustěji, zahlazoval jejich stopy.

Zajatec, zřejmě si uvědomující, že alternativou by byla pomalá smrt zmrznutím ve sněhu, se uklidnil a začal konečně pohybovat nohama. Miriam měla pocit, jako by jí někdo bušil do hlavy kladivem, a žaludek se jí stále bouřil. Olga se opatrně plížila kupředu, pátrala ve tmě po čemkoli podezřelém, ale pokud Miriam viděla, byli tam úplně sami.

Srub byl prázdný a bylo v něm teplo. Brill s Miriam protáhly mladíka dveřmi, s vynaložením posledních sil jej zvedly na matraci a zavřely za sebou dveře, aby neunikalo vzácné teplo. "Tak," řekla Miriam hlasem rozechvělým vyčerpáním, "teď se podíváme, co to tu máme." Vstala a zapnula bateriemi napájenou lampu visící ze stropu.

"Ne, prosím -" Ležel tam, celý se třásl, snažil se schoulit co nejhrouběji do rohu mezi zedí a matrací.

"Ono to mluví," poznamenala Brill.

"Opravdu," přitakala Miriam. Byl menší než ona, drobné postavy. S rovnými tmavými vlasy a zešíkmenýma očima působil mírně orientálně. A nevypadal na víc než osmáct let.

"Podívej se, jestli má medailon," řekla Miriam.

"Jasně. Mám ho!" Okamžitě zápasu a Brill se napřímila, s řetízkem medailonu visícím jí ze sevřené pěsti. "Která je to verze?"

Miriam se na něj krátce podívala, pak spěšně odvrátila pohled. "Druhá varianta. Pro svět tři." Strčila si jej do kapsy.

"Ty." Podívala se na zajatce. "Jak se jmenuješ?"

"Lin-Lin."

"Hmm. Máte tam venku v bouři nějaké přátele, pane Lin Line?" Miriam se podívala ke dveřím. "Než mi odpovíš, možná se budeš chtít zamyslet nad tím, co ti udělají, až nás tady najdou. Pravděpodobně budou nejdřív střílet a teprve pak se vyptávat."

"Ne." Lehl si zpátky. "Jmenuji se Lee."

"Lin nebo Lee?"

"Jsem Lin. Z rodiny Leeů."

"Dobrý začátek," řekla Brill, která si jej měřila nenávisným pohledem. "Proč ses vloupal do našeho domu?" Lin na ni hleděl, aniž by cokoli řekl.

"Nech to na mně," zamumlala Miriam. Bolest hlavy pomalu začínala ustupovat. Zašmátrala ve svém saku, vytáhla již hodně vypotřebované platičko s pilulkami, vytlačila jednu a nasucho ji spolkla. Uvázla jí v krku, hořká a nevitáná.

"Poslouchej, Line. Vloupal ses do mého domu. To nebylo moc chytré, a přinejmenším jeden tvůj přítel přitom byl zastřelen. A teď. Mám jisté přátele, kteří by ti rádi položili pár otázek, a ti na tebe nebudou tak milí, jako jsem já. Zhruba za hodinu přejdeme do jiného světa a tebe vezmeme s sebou. Je to svět, do kterého tvoje rodina nemůže, protože vůbec netuší o jeho existenci. Jakmile se tam jednou dostaneš, zůstaneš tam uvízlý. Moji přátelé tě rozsekají na cucky, aby z tebe dostali odpovědi, které chtějí slyšet, a potom tě s největší pravděpodobností stejně zabijí, jen proto, že se v tom prostě vyžívají."

Vstala. "Dávám ti hodinu na rozmyšlenou, jestli budeš mluvit se mnou nebo raději dáš přednost Klanovým vyšetřovatelům. Když budeš mluvit se mnou, nebudu ti muset ublížit. Možná tě dokonce nechám žít. Rozhodnutí je na tobě."

Podívala se na Brill. "Dávej na něho pozor. Jdu zkontrolovat Olgu."

Jak otvírala dveře, uslyšela, že zajatec začal tiše plakat. Spěšně je za sebou zavřela.

Zapnula svoji vysílačku. "Je někdo venku? Přepínám."

"Jenom já," odpověděla Olga. "Hej, tahle bezdrátová mluvící věcička je skvělá, že jo?"

"Vidíš někoho?"

"Ani živáčka. Chodím kolem v okruhu zhruba padesáti yardů. Vidím tě ve dveřích."

"Dobře." Miriam zamávala. "Právě jsem přečetla našemu malému lupiči jeho práva."

"Chceš, abych ti ho pomohla pověsit?"

"Ne." Miriam stále cítila horkou záplavu vzteku na vetřelce, kterého viděla tam na druhé straně, a pocit uvolnění, když

zmáčkla spoušť. Teď když hněv vychladl, zbýval jen pocit otupělosti. Tehdy v oranžerii, když poprvé zastřelila člověka, stěží to vnímala. Prostě to bylo něco, co musela udělat, jako když je třeba ustoupit z cesty před řítícím se tirákem. Zabil Margit a vrhl se s nožem na ni. Jenže tohle, číhání v záloze a horký příval spravedlivého hněvu, ji naplňovalo pocitem strašlivé viny, který byl tím větší, čím déle o tom přemýšlela. Tohle jsem udělat nemusela, že ne? "Ten útočník je ještě holátko. Už teď pláče po mamince. Myslím, že bude zpívat jako ptáček, jakmile ho vezmeme na druhou stranu."

"A jak je ti?" zajímala se Olga. "Ten přechod nebyl zrovna ideální."

"Povídej mi o tom." Miriam se zachvěla. "Zdá se, že studený vzduch mi pomáhá zmírňovat bolest hlavy. Asi za hodinu budu připravená znovu přejít. A ty?"

"Kéž by. Neměla jsem tu pilulku."

"Pojď sem," řekla Miriam. "Dám ti ji."

Sešly se u stromu zhruba pět metrů od srubu. Miriam si stáhla rukavici a zašmátrala v kapse po blistru s beta-blokátory a lahvičce ibuprofenu. "Tady. Vezmi si od každého jednu a zapij to něčím, ano?"

"Jistě." Miriam čekala v přátelském mlčení, zatímco Olga si vložila tablety do úst, pak vytáhla malou placatku a napila se. "Co je to?"

"Kořeněná lovecká vodka. Pomáhá proti chladu. Chceš trochu?"

"Raději ne, díky." Miriam se podívala přes rameno na srub. "Dávám mu hodinu. Ten ubohý hajzlík si myslí, že ho chci předat Angbardovi, aby ho umučil k smrti, když mi okamžitě nepoví všechno, co chci vědět."

"A ty to neuděláš?" Olžin výraz byl za objemnými brýlemi nečitelný.

"To záleží na tom, jak moc mě rozčilí. Už tak bylo příliš mnoho zabíjení a táhne se to moc dlouho. Dříve či později to budeme muset zastavit, jinak nám za chvíli dojdou příbuzní."

"Co tím chceš říct? Příbuzní? On je přece nepřítel -"

"Ty to pořád nechápeš?" řekla Miriam netrpělivě. "Tihle cizinci, kteří se vždýcky vynoří jakoby odnikud a zabíjejí, jsou naši dávno ztracení pokrevní příbuzní. Jsou to světochodci a jediným důvodem, proč přecházejí mezi tímto světem a Novou Británií, místo tímto světem a Spojenými státy, je obrazec, který používají. Osobně se domnívám, že pocházejí z oné chybějící větve první rodiny, od bratra, který se vydal na západ a zmizel, ihned po smrti Zakladatele."

Olga se tvářila zmateně. "Podle tebe je to šestá rodina?" zeptala se.

"Nejsem si tím jistá a zatím nevím, proč se znovu pokoušejí rozdmýchat občanskou válku. Ale nemyslíš, že dlužíme samy sobě zjistit, co se děje, než jej předáme lapkolapům, aby ho pověsili?"

Olga si zammula čelo. "Tohle bude ta nejzajímavější Klanová rada, kterou kdy kdo zažil," řekla.

"Pojďme." Miriam mávla rukou ke srubu. "Musíme se rozhybat. Myslím, že je načase, abychom do hry zapojili Rolanda."

Jedna hodina ráno. Crrr, crrr... "Haló?" Rolandův hlas, ochraptělý spánkem.

"Rolande? To jsem já."

"Miriam, ty si ale umíš vybrat dobu -"

"Máme tady mimořádnou záležitost týkající se rodiny."

"Mimořádnou záležitost? O co jde?" Podle hlasu slyšela, jak se stále více probírá.

"Sežeň hrstku vojáků, kterým důvěřuješ a zabezpečený dům."

Ne Fort Lofstrom ani jejího dvojníka na druhé straně, musí to být někde jinde, v anonymitě, ale na této straně. Máme tu zajatce, kterého je třeba vyslechnout."

"Zajatce? Jakého -"

"Jednoho z vrahů. Je naživu, vystrašený, a právě v tomto okamžiku si vylévá vnitřnosti před Olgou." Olga byla v zadní kanceláři s Linem a Miriaminým diktafonem, hrála si na hodného policajta. Lin mlel páté přes deváté, neskutečně rozrušený, zoufale se snažil říct jí všechno, co chtěla vědět. Nebylo mu ještě ani osmnáct. Miriam se cítila zahanbeně, dokud si nepripomněla, v čem měl ten hoch prsty. Chlapečtí vojáci, s lesklými očima a chmýřím pod nosem, zrekruťovaní, aby bránili čest své rodiny proti dětem nepřátelských starších bratrů - starších bratrů, kteří je před mnoha generacemi okradli o jejich dědické právo, a ponechali je vydané na milost neexistujícímu milosrdenství západní říše.

"Je třeba udržet jej naživu. A to znamená držet jej stranou od onoho slabého článku v Angbardově bezpečnostním systému. A od tvého, ehm, malého přítele, za předpokladu, že nejsou jedna a tatáž osoba. Někdo tam spolupracuje s lidmi tohoto chlapíka. A je tu ještě jedna věc: Chci provést kompletní testy DNA z krevního vzorku a výsledky chci porovnat s testy takového množství členů Klanu - plnoprávných členů -, kolik jen dokážeš sehnat. Chci vědět, zda je s námi spřízněný, a pokud ano, jak dalece."

A chci jej dostat pryč odsud, než se tady ráno ukáže Paulette, pomyslela si. Paulie byla dobrá přítelkyně, ale do některých věcí by raději být zapletená neměla. Jako třeba do únosů.

"Dobrá, zařídím to. Kam mám jít?"

"Přijď sem." Miriam se sebe vychrlila údaje. "Mám pro tebe nový medailon, takový, který tě přenese z druhé strany do světa tří, mého útočiště. Ale pozor, je to tam velmi odlišné. Tak odlišné od tohoto světa, jak si jen dokážeš představit."

"Jasně - ale raději bys měla mít připravené vysvětlení, až začne vévoda klást otázky. Vytáhnu z postelí Xaviera a Morta a za hodinu jsem tam. Budou mlčet. Potřebuješ ode mě ještě něco?"

"Jo." Miriam si olízla rty. "Je tam někde Angbard?"

"Myslím, že ano."

"Musím mu okamžitě zavolat. Pak odsud pravděpodobně zmizím, ještě než se sem dostaneš. Musím se vrátit na vzdálenou stranu, abych uklidila nepořádek, co ti hoši nadělali v mém domě, když se tam vloupali."

"Oni se k tobě vloupali? A jsi vůbec v pořádku?"

"Jsem naživu. Olga a Brill ti řeknou víc. Já už musím jít. Opatruj se." Vypnula telefon dřív, než na něj stačila vyhrknout, jak moc by ho chtěla vidět. Prokletý osud... Zadal další naprogramované číslo.

"Haló?" ozval se zdvořile zvědavý hlas.

"Tady je Helge Lofstrom-Hjorth. Dejte mi Angbarda. Jde o tíšňovou situaci."

"Okamžik, prosím." Tentokrát žádné zbytečné řeči, jak si všimla. Někdo byl na ústředně vzhůru.

"Tady Angbard." Zněl spíš pobaveně než unaveně. "Co se děje, Miriam? Nemůžeš spát?"

"Možná. Poslouchejte, sněm Klanu při Beltaigne se koná až za tři měsíce. Existuje nějaká procedura pro svolání mimořádného generálního zasedání?"

"Ano, existuje, ale je to nanejvýš neobvyklé - nikdo je nesvolal již čtyřicet let. Jsi si jistá, že chceš, abych to pro tebe udělal? Protože pokud k tomu nemáš dobrý důvod, jistí lidé se toho chopí jako dokonalé příležitosti obvinit tě z čehokoli, na co jen přijdou."

"Ano, mám důvod." Miriam se zhluboka nadechla. "Poslouchejte. Vím, že máte moji matku." Na druhé straně bylo mrtvé ticho. Miriam pokračovala: "Nevím, proč ji u sebe držíte, ale v případě pochybností rozhodnu ve váš prospěch - prozatím. Jenže potřebuji to setkání a ona tam musí být taky. Když nebude, budete mít velký problém. Musí to být opravdu teď, během pár dní, ne až za celé měsíce, protože máme zajatce, a pokud jste zatím nevypátral záškodníka ve svých řadách, zajatec bude pravděpodobně do Beltaigne mrtvý."

"Zajatec -" zasyčel.

"Pověděl jste mi o synovi Zakladatele, který se vydal na západ," řekla Miriam rozvážně. "Našla jsem jeho potomky. Jsou to titíž lidé, kteří se pokoušeli zabít Patricii a teď jdou po Olze a mně. A hádám, že možná mají něco společného i se zvědem ve vašem bezpečnostním aparátu. Vy chcete svolat to mimořádné zasedání, Angbarde, opravdu chcete."

"Věřím ti," řekl po chvíli mlčením, tónem, který vyjadřoval, že by si přál, aby tomu tak nebylo. "Máš ho mít."

"Kdy bude vše připraveno?"

"Hmm." Pauza. "Potřebuji na to čtyři dny a konat se bude v paláci Hjorthů. Jakýkoli bližší termín je vyloučen. Budu muset pozastavit veškeré nedůležité zásilky, abych stačil oznámení o mimořádném zasedání zveřejnit včas - a bude nás to stát hodně dobré vůle a peněz. Můžeš zaručit, že tam opravdu budeš? Pokud ne, pak neodpovídám za jakákoli usnesení, která tam budou předložena a schválena. Jistě jsi si vědoma skutečnosti, že máš nepřátele."

"Budu tam." Na okamžik zaváhala. "Pokud se mi to nepodaří, znamená to, že jsem buď mrtvá, nebo v zajetí."

"Teď ale nejsi."

"Díky Brilliantě a Olze," přitakala. "Udělal jste dobrou volbu."

"Moje valkýry," řekl pobaveným tónem.

"Uvidíme se za čtyři dny," řekla Miriam stroze. "Pokud potřebujete vědět víc, zeptejte se Olgy, ví všechno, co je třeba." Zavěsila.

O dva dny později Miriam vzhledla od své hlavní účetní knihy a stohu listin, když někdo zaklepal na okno kanceláře.

"Pokračujte," řekla Declanovi, který zvědavě zvedl hlavu od svého rýsovacího prkna. "Kdo je tam?" zeptala se.

"Policie, madam."

Miriam vstala a šla otevřít. "A, inspektor Smith z Ministerstva pro vnitřní bezpečnost. Přišel jste mi říct, že moji zloději jsou záležitostí národní bezpečnosti?" Zářivě se na něho usmála.

"Ehm." Smith se vmáčkl do místnosti a postavil se zády k příborníku vedle dveří, kde měla uloženy kancelářské potřeby. Konstábl, který ho provázel, zůstal stát v předsiňce. "Bylo to nanejvýš podivné vloupání, že ano?"

"Chytili jste některé z těch zlodějů?" zeptala se ostře.

"Vy jste byla v tu dobu v Novém Londýně," řekl vyčítavě. "Přebývala jste v Grange Mouth Hotel. Do kterého jste se zapsala ve čtyři hodiny ráno, v den po incidentu."

"Ano, přesně jak jsem již řekla seržantovi od lapkolapů. Večeřela jsem ve městě, pak jsem si chytla poslední vlak a mé drožce se cestou z nádraží polámalo kolo. Musela jsem tam zůstat, protože drožky se v těch končinách vyskytují ve dvě ráno poněkud zřídkavě."

"Hmm." Smith se tvářil k jejímu potěšení zklamaně. Mám tě! pomyslela si. Vydala se ze své kanceláře v Cambridge o půlnoci, celou cestu po takřka prázdné dálnici sešlapávala plynový pedál až k podlaze a nějak se jí podařilo nedostat ani jednu pokutu za rychlou jízdu. V Nové Británii nebyly žádné lety na poslední chvíli, ani dálnice, po kterých by mohl člověk jet rychlostí sto pěti mil v hodině s jednou rukou na volantu a druhou svírající termohrněk s kávou. Nejrychlejší formu pozemního cestování tam představoval vlak - a jak s potěšením zdůraznila inspektorovi, poslední vlak, který si mohla chytit z Bostonu, aby přijela do Nového Londýna před čtvrtou hodinou ranní, odjížděl v osm hodin předchozího večera.

Byla to honička. Zaparkovala ilegálně v New Yorku - svém New Yorku, ne Novém Londýně, který znal inspektor - a převlékla se v těsných prostorách vozu do svého oblečení bohaté vdovy. Pak přešla na druhou stranu a zabušila ve světle před svítáním na dveře hotelu. Byla schopná ustát si své alibi, ale jen díky tomu, že prolomila pozemní rychlostní rekord Nové Británie na dálnici, která ve Čtvrtém impériu krále Johna neexistovala...

"Nepodařilo se nám identifikovat Číňana, který se po vás ptal," pokračoval Smith. "Ani neznámého útočníka, který uprchl."

Miriam se otřásla. "To je strašné," řekla tiše. "Proč já?"

"Když se objevíte ve městě a cinkáte penězi na všechny strany, musíte nutně očekávat, že přilákáte nepříjemné zákazníky," řekl Smith sarkasticky. "Zvlášť pak, když se dobrovolně stýkáte s nuznými existencemi a levelery."

"Levelery?" Miriam se na něj zamračila. "Koho máte na mysli?"

"To nemohu říci," odpověděl Smith samolibě. "Ale nakonec je stejně všechny dostaneme, uvidíte. Já teď půjdu, ale nejprve bych vás chtěl představit důstojníku Fitchovi z kanceláře lapkolapů. Rád by vám položil pár dalších dotazů ohledně toho vašeho zloděje."

Fitchovy otázky byly únavné, ale ne tak únavné jako ty od městského tisku - jehož dva zástupci ji už navštívili. Miriam je jízlivě odkázala na svoji právníckou firmu, pak odmítla cokoli říci, dokud je Declan a Roger nevyprovodili se strašlivými výhrůzkami z prostor dílny. "Dáme vám vědět, pokud někoho zatkneme," řekl Fitch nabubřele, "nebo pokud objevíme nějaký odcizený majetek." S prasknutím zavřel svůj notes. "Přeji vám hezký den, slečno." S těmito slovy oddupal z její kanceláře.

Miriam se otočila k Declanovi, převrátila oči v sloup. "Bez takových výsledků se klidně obejdu. Jak to vypadá se samosvorným mechanismem?"

Declan se tvářil mírně polekaně, ale ukázal jí nákres na svém rýsovacím prkně. "Pracuji na tom..."

Miriam odešla z kanceláře pozdě odpoledne, dříve než obvykle, přesto ale celé hodiny poté, co přestala být produktivní. Chytila si drožku a jela domů s nanejvýš divným pocitem - rozhořčená a nahněvaná a taky s žaludeční nevolností od toho, co udělala -, ale provinile se necítila. V ranním pokoji byla příšerná zima, sklenáři stále pilně pracovali na rozbitých okenních tabulích. Ten starší si před ní uhlazoval vlnu nad čelem, když se mu zdvořile podívala přes rameno a obdivovala jeho práci, snažíc se navodit dojem pořádku dbalé domácí paní, která strádá v důsledku nedůstojného zacházení.

Svoji služebnou Jane našla v kuchyni. "Bude jídelna hotová do dnešního večera?" zeptala se jí.

"Ne, madam." Jane pokrčila rameny. "Je to hrůza. Rozbili dvě židle a poškrábali jídelní stůl!"

"Nu, alespoň nebyl nikdo zraněn. Ještě že jsem vás poslala pryč, že ano? To bylo velké štěstí." Miriam potřásla hlavou. Na jídelnu úplně zapomněla. Okna byla zatlučená prkny, ale nábytek - "Myslím, že najmu komorníka, Jane."

"Ach, to by bylo skvělé," zašvitořila Jane, čímž Miriam překvapila.

"Přesně tak." Miriam odešla z kuchyně a už chtěla zamířit nahoru po schodech, když se ozval zvonek z haly. Domácí telefon. Přešla k němu, zvedla sluchátko, naklonila se blíž k přístroji a řekla: "Haló?"

"Rezidence Fletcherových?" Hlas operátorky z ústředny byl slabý, ale slyšitelný. "Máte hovor z čísla 87492. Chcete jej přijmout?"

"Ano," odpověděla Miriam. Kdo to jen může být? podivila se. "Haló?" ozval se mírně žoviální mužský hlas. "Mohu mluvit s paní Fletcherovou?"

"U telefonu."

"Ach, omlouvám se, nepoznal jsem vás. Tady je Durant. Je vám dobře, doufám? Četl jsem o té vaší malé nepřijemnosti."

"Jsem úplně v pořádku," podařilo se Miriam procedit mezi zuby. Najednou měla srdce až kdesi v krku, hrozilo, že někam uletí. "Lupiči poškodili nějaký nábytek, pak se zřejmě nějak nepohodli mezi sebou. Všechno je to mimořádně znepokojivé a já jen blahorečím osudu, že jsem zrovna byla přes víkend na návštěvě u své sestry v Novém Londýně. Už jsem se ale jakž takž vzpamatovala."

"Och, to rád slyším. Věřím, že lapkolapové vám vyšli všemožně vstříc? Pokud byste měla jakékoli potíže, mohu promluvit s úřadujícím starostou -"

"Myslím, že to nebude nutné, ale přesto jsem vám velmi vděčná," řekla Miriam vřele. "Mohli bychom mluvit o něčem jiném, prosím?"

"Zajisté, zajisté. Telefonuji proto, abych vám řekl - a, tohle je tak spontánní, rozmarný prostředek komunikace! -, že jsem si pečlivě promyslel váš návrh. A rád bych pokračoval ve spolupráci."

Miriam zamrkala, pak se opatrně posadila na stoličku vedle telefonu. Hlava jako by jí plavala.

"Vy do toho chcete jít?" zeptala se nevěřicně.

"Ano. Přesně tak. Moji hoši se dívali na tu brzdovou soupravu, kterou jste jim poslala, a říkají, že je zcela unikátní. Až budou k dispozici další tři, namontujeme je do podvozku Mark IV k otestování, ale nemají nejmenších pochyb o tom, že to je obrovský krok kupředu. Mohu se zeptat, jak jste na to prosím přišla?"

"Ženská intuice," vystřelila Miriam od boku. Páni, pomyslela si. Tak blízko k úspěchu... "Jakým způsobem si přejete pokračovat?"

"Nu," řekl Durant a odmlčel se.

"Na základě autorského podílu nebo přímou koupí práv? Výhradní právo, či nevýhradní?"

Tiše si cosi pískal na druhé straně přístroje. "Domnívám se, že nejlepší bude autorský podíl," řekl nakonec. "Budu chtít výhradní práva na prvních pár let. Ale řeknu vám ještě něco. Rád bych do vašeho podnikání osobně investoval, pokud budete té myšlence nakloněna. Co říkáte?"

"Já -" Opatrně se kousla do špičky jazyka. V duchu rychle přemýšlela. "Myslím, že tohle bychom měli prodiskutovat později. Zatím vám neříkám definitivní ano. Ale v principu jsem té myšlence nakloněna. Jak velké investice máte na mysli?"

"Och, přibližně sto tisíc liber," odpověděl sir Durant nenuceně. Miriam si v duchu rychle udělala převod, dospěla k cifře, nevěřicně počítala znovu. To je v našich penězích třicet milionů!

"Chci si nad svou společností udržet kontrolu," upozornila ho.

"To se dá snadno zařídit," ujistil ji. "Mohl bych vás pozvat, abyste se mnou povečeřela, dejme tomu, v Hanoverském pokoji v Brightonu, v pátek příští týden? Mezitím si můžeme v dopisech napsat všechno, co nás zajímá."

"To by bylo dokonalé," řekla Miriam upřímně.

Ještě chvíli si spolu jen tak povídali, pak se Durant zdvořile omluvil. Miriam seděla na stoličce u telefonu ještě dalších pár minut v ohromeném překvapení, než se jí podařilo jakž takž se vzchopit. "On to skutečně koupí!" uvědomila si.

Doma, v jiném životě, byl právě tohle typ příběhu, o jakých psávala pro Weathermana. Zcela nový podnik dostane tři měsíce po svém založení mnohamilionovou finanční injekci, podepíše jednací práva s velkou korporací. Jenže tentokrát o tom nepíše pro časopis, tentokrát to sama dělá. Vstala a pomalu vyšla po schodech do své ložnice. Ještě další dva dny, vzpomněla si. Jak se asi vede Olze a Brill?

Příštího rána zatelefonovala Miriam svému právníkovi. "Od zítřka budu týden pryč," upozornila Batese. "Mezitím potřebuji někoho, kdy si poradí s výplatní listinou a nezbytnými výdaji. Můžete mi doporučit úředníka, kterého bych mohla pověřit těmito záležitostmi?"

"Zajisté." Bates cosi zamumlal, pak dodal: "Mohu vám poslat svého muže Williamse. Bude vám to vyhovovat?"

"Ano, pokud je spolehlivý." Chvilí se dohadovali o ceně, pak se shodli, že Williams přijde již toho odpoledne, aby mu mohla předat otěže.

Později toho rána zaklepal na dveře poštovní poslíček. "Baliček pro Fletcherovy!" vypískl na Jane, která baliček přijala a odnesla jej Miriam, pak čekala, až jej paní otevře.

"Zvědavost nepatří mezi věci, za které tě platím," řekla jí Miriam. Jane odešla. Miriam hleděla na její vzdalující se záda a teprve pak si došla pro nůž na dopisy ze svého psacího stolu a rozřízla provázek. Když už kolem sebe musím mít služebnictvo, chci takové, které dokáže držet jazyk za zuby, pomyslela si zachmuřeně. S Brill a Károu to takové nebylo. Otevřela baliček a uviděla v kůži vázanou a očividně velmi starou knihu. Otevřela předsádku. Pravdivé a přesné dějiny osídlování Nové Británie, stálo tam, a pod titulem bylo jméno autora, které jí nic neříkalo. Mezi stránky byla vložena kartička. Vyndala ji, a když si přečetla jméno, zatlačila mrkáním náhlé slzy úlevy. "Jste v pořádku," řekla tiše. "Nic na vás nemají." Najednou pro ni bylo nesmírně důležité vědět, že je Burgeson v bezpečí a mimo spáry místní politické policie. Naplnil ji pocit vřelé úlevy. Alespoň na okamžik bylo všechno na světě v pořádku.

Kolem oběda opět zazvonil domovní zvonek. "To bude podomní obchodník, madam," řekla Jane a již pospíchala z kuchyně. Prošla kolem Miriam, která seděla sama v jídelně, nepřítomně jedla misku polévky a četla si knihu, kterou jí poslal Erasmus, s myšlenkami celé míle vzdálenými. "Pošlu ho -"

Kroky. "Miriam?"

Byla to Olga, oblečená v zeleném kostýmu, který si vzala u Burgesona jako maskovací oblečení. Zešíroka se usmála, když vstoupila do jídelny, a Miriam se s ní setkala na půl cesty a láskyplně ji objala. "Jsi v pořádku?" zeptala se Olga.

"Ano, jsem. Jedla jsi?"

"Ne." Olga si zammula čelo.

"Jane, přichystej další místo u stolu pro moji sestřenicí! Jak je od tebe milé, že jsi mne navštívila." Zatímco Jane pospíchala do kuchyně, Miriam dodala: "Můžeme si promluvit nahoře, až bude Jane umývat nádobí." Hlasitěji: "Právě jsem se připravovala na svou zítřejší cestu do Nového Londýna. Máš tady nějaké povinnosti, nebo můžeš jet se mnou?"

"Proto jsem taky přišla," odpověděla Olga, která se posadila a pohodlně se opřela, zatímco uběhaná služebná před ní postavila talíř. "Přece sis nemyslela, že tě tam nechám jet samotnou, sestřenko?" Jane odběhla z místnosti a Olga mrkla na Miriam. "Tak snadno se z toho nevykrotíš! Co jsi řekla, abys dostala Železného vévodu do takové nálady?"

"To bude zítra nádherný večírek!" zvolala Miriam nadšeně, pak počkala, až Jane položí před Olgu misku a vzdálí se do umývárny. Tiše pokračovala: "Pověděla jsem mu, že ta jeho hazardní hra se skořápkami se rozjela. Proč jsi mi to neřekla?"

"Neřekla co?" Olga se odmlčela, foukala do lžice plné horkého vývaru.

"Že tě na mě Angbard nasadil. Jako tělesného strážce."

"Cože?" Olga zavrtěla hlavou. "Tohle je pro mne zpráva poněkud unikátní a fantastické povahy. Já nic takového nejsem, Helge, já tedy ne. Kdo tě obluze takovými povídkami?"

"Angbard," odpověděla Miriam. Zavrtěla hlavou. "Jsi si jistá, že pro něho nepracuješ?"

"Jistá?" Olga se zamračila. "Asi tak jistá, jako jsem si jistá tím, že slunce vychází na východě. Pokud ovšem -" Zatvářila se ustaraně. "- chceš tím říct, že mne využívá?"

"To raději nebudu komentovat," řekla Miriam a změnila co nejrychleji téma. Řekněme jen, že Angbardova definice někoho, kdo pro něj pracuje, se nemusí nevyhnutelně shodovat s definicí zaměstnance s federálními zaměstnaneckými právy. "Předpokládám, že víš o mimořádném zasedání?"

"Vím, že cosi svolal." Olga se podezřívavě podívala na Miriam. "To je nanejvýš neobvyklé. Je to snad tvým přičiněním?"

"Jo. Přinesla jsi diktafon?"

"Cože? Aha, ty myslíš toho nahrávacího andílka? Ano, mám to v batohu. Dala mi to Paulie, společně s bateriemi, či jak se to jmenuje, co ta věčička ji. Je to takové milé dítě," dodala. "Škoda, že ho musíme pověsit."

Miriam se zarazila. "Kdo my? Klan? Myslíš Lina nebo Leea či jak se vlastně jmenuje? Podle mne to není dobrý nápad."

"Víš o nás příliš mnoho," poukázala Olga nevzrušeně. "Například už jen to, že tady působíme. I kdyby byl ze ztracené rodiny, nestačí to k tomu, aby mu to zachránilo život. Oni se tě snaží zabít, Miriam, a nás špehují už celá desetiletí. Zavraždili Margit a to jim nikdy neodpustím."

"Za to Lin nemůže. Je to ještě dítě, které bylo zataženo do politiky své rodiny v příliš raném věku, a udělalo, co mu přikázali. Ten, co zabil Margit, je mrtvý, a pokud si někdo zasluhuje přijít za to o krk, pak je to nějaký stařec, který poslal chlapce, aby vykonal mužskou práci. Pokud si myslíš, že by ho měl Klan pověsit, pak podle stejného měřítka byla jeho rodina dokonale v právu, když se pokoušeli zavraždit tebe. Je to tak?"

"Hmm." Miriam se dívala, jak přes Olžinu tvář přelétl chvilkový výraz nejistoty. "Tahle milosrdná nálada ti nesluší. Kde se u tebe tak najednou vzala?"

"Před pár dny jsem ti říkala, že už bylo příliš mnoho zabíjení," opakovala Miriam. "Rodina A zabije člena rodiny B, a tak rodina B ihned zavraždí na oplátku člena rodiny A. Poslední zabítí je ospravedlněním příštího, a tak to jde pořád dál a dál, stále dokola. Někde to musí skončit, a já bych byla raději, kdyby to neskončilo vyvražděním všech rodin. Copak nikdy nikoho nenapadlo, že prospěšnost světochodectví, pokud má získat svým nositelům bohatství a moc, je přímo úměrná počtu lidí, kteří touto schopností oplývají? Síťové externality -"

Olga na ni nechápavě hleděla. "O čem to mluvíš?" zeptala se.

Miriam si povzddechla. "Tak třeba mobilní telefony, které v Cambridgi každý nosí. Viděla jsi mě, jak ho používám, ne snad?"

"Ach ano!" Olze zaskvíly oči. "To je ta věčička, co dokáže zvednout Angbarda z postele uprostřed noci -"

"Představ si, že mám právě teď u sebe mobilní telefon, tady na stole." Ukázala na sypací slánku. "K čemu je mi užitečný?"

"No přece, abys mohla zavolat -" Náhle se tvářila nejistě. "Nebo to tak nefunguje?"

"Můžeš zavolat jen někomu, kdo má taky telefon," řekla jí Miriam. "Kdybys měla jediný telefon na světě, byl by ti asi stejně užitečný jako tahle slánka. Když mám já telefon a ty máš telefon, můžeme mluvit spolu, ale s nikým jiným. Když má telefon každý, může se uskutečnit celá spousta věcí. Bez telefonu nemůžeš vést firmu, dokonce bez něj nemůžeš žít. Zabouchnou se ti dveře od domu a ty zůstaneš venku? Zavoláš zámečníka, aby přijel a vpustil tě dovnitř. Chceš jít do restaurace? Zavoláš svým přátelům a řekneš jim, kde se sejdete. A tak dále. Užitečnost telefonu nesouvisí s tím, kolik lidí jej má, ale kolik linek můžeš mezi těmito lidmi natáhnout. A jedinou skutečnou předností Klanu je -" pokrčila rameny - "ne, zboží to není, na to zapomeň, vždyť denně nepřepравíme ani tolik jako povoz s jedním volem -, jedinou skutečnou předností Klanu je to, že má schopnost přepравovat zprávy."

"Stejně jako telefony."

Miriam téměř viděla, jak se jí nad hlavou rozsvítila žárovka. "Ano. Kdybychom prostě dokázali protnout tuto smyčku zabíjení, dokonce i kdyby nás to něco stálo, kdybychom s nimi mohli začít obchodovat... zamysli se nad tím. Už žádné chůzení kolem dokola s námi dvěma coby poslíčky. Žádné další starosti kvůli množství, které můžeme přenést. A nikdo, kdo by se nás snažil zabít, což bych považovala za nezanedbatelný bonus. Ty bys to nechtěla?"

"Pěkná představa," řekla Olga. "Jen škoda, že tě druhá strana spíš zabije, než by si tě vyslechla."

"Není to poněkud poráženecký přístup?"

"Oni se snaží udržet v chodu občanskou válku," poukázala Olga. "Jsi si jistá, že ji v první řadě nevyvolali? Tam lež, tu podříznutý krk, a jejich obávaní rivalové - naše rodiny - se budou šťastně vraždit navzájem. Nezačalo to náhodou takto?"

"Pravděpodobně ano," souhlasila Miriam. "Takže? Jaké je tvoje stanovisko? Lidé, kteří to začali, už dávno zemřeli. Jak dlouho chcete pokračovat ve vybíjení jejich potomků?"

"Ale -" Olga se zarazila. "Ty ho opravdu chceš nechat naživu," řekla pomalu.

"Ne přesně. Ovšem nechci jej mít mrtvého, což by zase jen přidalo k již tak špatné krvi mezi rodinami. Jako mrtvola není pro nikoho užitečný. Živý by mohl být prostředníkem nebo informačním zdrojem či rukojmím, nebo prostě něčím."

Miriam dojedla polévku. "Poslouchej, teď musím do kanceláře, ale zítra večer potřebuji být v Niejweinu. Na hradu Hjorth. Lin, ať je to kdokoli, byl odněkud mimo město. Máme šanci, že se tam můžeme odsud dostat, aniž bychom byly spatřeny kýmoli v tomto světě, nebo přinejmenším kýmoli kromě inspektora Smitha. Dnes odpoledne jdu do kanceláře. Navrhuji, abychom si zítra ráno chytily vlak do Nového Londýna. To je v mém světě New York. Až se tam dostaneme - jak dobře znáš Niejwein? Kromě paláců a domů?"

"Moc dobře ne," připustila Olga. "Ale rozhodně to není nic tak velkého jako tahle obrovská metropole."

"Dobře. Půjdem na nádraží a přejdem na druhou stranu, hrdé a neohrožené. Jsme dvě a dokážeme se o sebe postarat. Je to tak?"

Olga přikývla. "Do odpoledne budeme zpátky v mém apartmá. Bude to docela dobrodružství." Odložila svoji lžici.

"Mimořádné setkání rady se koná zítra ráno, že ano? Nejsem si jistá, jestli je to dobře, či špatně."

"Musí to být dobře," ujistila ji Miriam. "Jinak to ani nejde."

MIMOŘÁDNÉ ZASEDÁNÍ

Dvě ženy seděly samotné v kupé první třídy, zatímco ranní vlak supěl zimní scenerií Nové Anglie. Stroj kolem sebe do dálky kašlal obláčky kouře zabarvené do špinavé oranžové barvy sluncem, které viselo nízko nad ojiněnými lesy a zasněženou zemědělskou krajinou. Starší žena měla nos zabořený do hospodářských stránek listu The London Intelligencer, lhostejná k rachotu kolejnicových spojů ubíhajících pod vagonem. Mladší žena sebou naopak škubla při každém divném zvuku a hleděla na krajinu očima dychtivými vymáknout každý detail z každického ubíhajícího města a vesnice. Zdálo se, že obzvlášť ji fascinují kostelní věže. "Tady je tolik lidí!" zvolala Olga tiše. "Venkov, a je tak přelidněný!"

"Jako doma." Miriam potlačila zívnutí, zatímco četla o násilnických pokusech konsorcia zlodějských baronů z Carolingie vydobýt si královský monopol na těžbu černého uhlí a o procesu s kapitánem velrybářské lodi obviněným z úmyslného poškození nákladu. "Přesněji jako doma před devadesáti lety." Rozepnula si kabátek; topení ve vagonu bylo výkonné, ale těžko se ovládalo.

"Jenže toto místo je tak bohaté!"

Miriam složila svoje noviny. "Gruinmarkt bude také bohatý, a to ještě za našich životů, pokud se stane po mém."

"Ale jak se k tomu dojde? Jak chceš dosáhnout takového bohatství? Nikdo neví, jak ten druhý svět tak zbohatl. Odkud se jejich bohatství vzalo?"

"Nauč merkantilistického psa novým kouskům. . ." zamumlala si Miriam pro sebe. Odložila noviny a napřímila se, aby se dívala Olze do tváře. "Podívej se. Je otřepaná pravda, že v jakékoli zemi je jen jisté množství zlata, jisté množství železa, jisté množství dříví a jisté množství farmářů, je to tak? Takže když obchoduješ s nějakou zemí, cokoli, co si tam vezmeš, tam pak schází. Ty vlastně těžíš z jejich ztráty. Mám pravdu?"

"Ano." Olga zamyšleně přikyvovala.

"Nu, jenže takhle je to špatně," pokračovala Miriam. "Této myšlence se říkalo merkantilismus. Upustit od ní byl jeden z klíčových kroků, které odlišují můj svět od tvého. Principem je pochopit, že lidské bytosti vytvářejí hodnotu. Kus železné rudy nemá takovou cenu jako hrst hřebíků, protože je zapotřebí lidské práce, aby jej v hřebíky proměnila, a hřebíky jsou užitečnější. Takže pokud máš železnou rudu, a ne pracovní sílu, a já mám pracovní sílu, ale ne železnou rudu, můžeme z toho obchodem profitovat obě. Já si mohu vzít tvoji železnou rudu, udělat hřebíky, dát ti nějaké z nich formou platby. A jsme na tom obě lépe, protože předtím jsme neměly hřebíky ani jedna. Je to tak?"

"Myslím, že to chápu!" Olga svráстила čelo. "Chceš tím říct, že my neobchodujeme správně? Že Klan vydělává svoje peníze špatným způsobem?"

"Ano, ale to je jen jedna věc. Klan nepřidává žádnou hodnotu, jednoduše ji jen přesouvá. Dalším důležitým faktorem je, že obyčejný rolník je méně schopný vytvářet hodnotu než řekněme farmář, který ví o rotaci plodin a údržbě půdy a o tom jak účinně hnojit svá pole. A člověk, který může celý den sedět a vyrábět hřebíky, je méně produktivní než inženýr, který dokáže vyrobit stroj, co na jednom konci vezme jako výchozí produkt kus drátu a na druhém plive hřebíky. Je produktivnější vyrobit stroj, který vyrábí hřebíky a pak jej nechat pracovat, než dělat hřebíky ručně. Vzdělaní lidé jsou schopni vymýšlet způsoby jak vyrábět takové stroje nebo produkovat cenné služby - takže abys dospěla k bohatství, potřebuješ k tomu vzdělanou populaci. Je ti to jasné?"

"Takže ty bereš myšlenky tam, kde je jich zapotřebí, a učíš lidi se železnou rudou vyrábět hřebíky. A dělat taky jiné věci, že ano?"

"Ano. A třebaže si s sebou nemohu vzít výsledky tohoto obchodu domů, mohu tady alespoň získat bohatství. Což by mi mělo posloužit k tomu, abych pak měla určitý vliv na Klan. A je tu ještě jedna věc," dodala zamyšleně. "Pokud je cílem modernizovat Gruinmarkt, zemi, kde má Klan tak velkou moc, bude nezbytné importovat technologie a myšlenky ze světa, který není až tak daleko napřed jako Spojené státy. Mezi Novou Británií a Východními královstvími je to přece jen menší skok. Ráda bych dosáhla toho, že si v této říši vybuduji bohatství, které pak použiji k financování nových investic v královstvích. Pokud mne Klan nenechá žít si po svém, alespoň se mohu snažit učinit svůj život pohodlnějším. Už žádné studené středověké hrady!"

Olga se na chvíli tvářila roztouženě. "Postavila by sis někde blízko Niejweinu dům, jako je tvůj vlastní? Banditi, jižní království -"

"Žádní banditi," řekla Miriam rázně. "Za prvé, potřebujeme zvýšit produktivitu zemědělství. To, co jsem viděla, vypadalo - bez urážky - jako někde v Evropě před pěti nebo šesti sty lety, v tom nejtemnějším středověku. Miniaturní políčka, obecní pastviny, žádné žací ani secí stroje. Když zefektivníme zemědělství, osvobodíme tím pracovní síly pro průmysl. Tím pádem můžeme začít produkovat víc zboží - látek, paliva, staviv, lodí - a dohlédnout na ochranu silnic a vodních cest, podél kterých putuje obchod. Posílením bezpečnosti obchodu jej učiníme levnějším a zvýšíme zisky a zvýšením zisků můžeme uvolnit peníze, které lze investovat do vzdělání a výroby."

Olga zavrtěla hlavou. "Už mi z toho jde hlava kolem!"

"Takhle to bylo v Anglii v době průmyslové revoluce," zdůraznila Miriam. "A dělo se to i tady, od roku 1890 dál, o sto let později než v mém světě. Zajímavé je, že se to nestalo v Gruinmarktu nebo v tamní Evropě. Mám neodbytný pocit, že je důležité vědět, proč to tam selhalo. Přesto stačí jen poloviční šance a postaráme se, aby se tento proces uskutečnil." Naklonila se k Olze. "Roland se pokusil utéct a oni ho přitáhli nazpět."

Zhluboka se nadechla. "Jestli mne zkusí odtáhnout pryč od civilizace, tak se vynasním přivést civilizaci s sebou, střední vrstvu, morálku, všechno. Pak budou litovat."

Vlak začal zpomalovat svoji střemhlavou jízdu mezi řadami domů z červených cihel.

"Pokud se budeš ubírat touhle cestou," varovala ji Olga, "naděšáš si nepřátele. Některé z nich blízko domova, ale jiné... Ty si opravdu myslíš, že se vnější rodiny smíří s ohrožením svého relativního postavení? Nebo snad král? Nebo dvůr? Či sněmovna lordů? Někdo si bude myslet, že tím může jen ztratit a budou s tebou kvůli tomu bojovat."

"Smíří se s tím, pokud jim to přinese bohatství," namítla Miriam. Podívala se k oknu, popotáhla a zapnula si ke krku kabátek. "Zatraceně, tam venku je ale zima." Tehdy ji něco napadlo. "Budeme na druhé straně v bezpečí?"

"Vždycky jsme vystaveny riziku," poznamenala Olga. Na okamžik se odmlčela. "Přesto se domnívám, že nám nehrozí o nic větší nebezpečí než obvykle." Dloubla do batohu u svých nohou. "Pokud nebudeme otálet."

Vlak se připlazil k předměstskému nádraží a s hlasitým sykotem zastavil; bouchaly dveře, pokřikovali lidé a v dálce se ozývalo pronikavé hvízdání. "Na další zastávce?" navrhla Miriam napjatě. Vydala platíčko s tabletami, jednu si vzala a další nabídla Olze.

"Díky."

Vlak se s houkavým hvízdáním rozjel do hluboké průrvy mezi vysokými budovami, které vrhaly temné stíny přes jeho okna, a pak již vjel do tunelu. "Dělám si kvůli tomu shromáždění starosti," připustila.

"Ty přenechej vévodovi. Myslíš, že by je svolal, kdyby ti nedůvěřoval?"

"Jestli se něco zvrtně, jestli se tam nedostaneme, jestli Brill lhala o tom, že je moje matka v bezpečí -"

Vlak začal opět zpomalovat. "Naše zastávka!" Olga vstala a natáhla se po svém kabátu.

Počkaly na jednom konci nástupiště, zatímco obrovské černo zelené monstrum se s rachotem sunulo ze stanice. Kolem vířila hrstka znavených cestujících, mířila k mostu pro pěší, který vedl přes koleje k hlavní nádražní hale. Miriam pokývla ke dveřím. "Do čekárny." Olga ji následovala. Místnost byla prázdná a studená. "Jsi připravená?" zeptala se

Miriam. "Já přejdu první. Pokud zjistím nějaký problém, ihned se vrátím. Když nebudu zpátky do pěti minut, přejdi taky."

Olga diskrétně zkontrolovala svoji zbraň. "Mám lepší nápad. Ty jsi příliš důležitá, než abys riskovala první." Vyndala svůj medailon a sebrala batoh. "Brzy na shledanou!"

"Počkej -" Příliš pozdě. Miriam mhoula oči na nizející obrys. Legrační, pomyslela si, nikdy jsem to neviděla dělat nikoho jiného. Vytáhla svůj vlastní medailon a otevřela jej, aby se mohla připojit k Olze. "Doufám, že nenarazíš na nic, s čím by sis nedokázala poradit -"

Au. Miriam udělala krok dozadu a do zadní části hlavy ji uhodila větev.

"Jsi v pořádku?" zeptala se Olga znepokojeně.

"Au! A ještě jednou au! A co ty?"

"Jsem v pohodě, až na tu nešťastnou hlavu. Víš vůbec, kde jsme?"

"Řekla bych, že pěkný kus cesty od hranic města." Miriam položila na zem svůj batoh a soustředila se na dýchání, snažila se dostat pod kontrolu bolestivé záškuby v hlavě. "Jsi připravená na osvěžující ranní procházku?"

"Uf. Rána by se měla zrušit!"

"V tom s tebou jediné souhlasím." Miriam se sklonila, otevřela svůj batoh a vyndala z něj plášť, aby jím zakryla neznámé oblečení. "Vypadá to tu docela pustě. Co kdybychom se pokusily najít cestu?"

"Tak pojďme," povzddechla si Olga.

Přišly do opadaného listnatého lesa, kde na zemi ležela mezi objemnými kmeny holých stromů silná vrstva sněhu; trvalo jim téměř hodinu, než se jim podařilo najít cestu, a dokonce i to bylo jen čistou náhodou. Ale jakmile ji našly, Niejwein již měly prakticky na dohled. A jaký to byl pohled!

Miriam si nikdy předtím neuvědomila, jak primitivní, malé a páchnoucí město Niejwein je. Stálo na nízkém pahorku přehlížejícím to, co mohlo - během pár stovek let - zmutovat do přístavu Port Authority. Obrys městského území kopírovaly po celé míle dvacet stop vysoké kamenné zdi a každých sto yardů zlověstně trčel padací most. Dlouho předtím, než se dostaly k hradbám, kráčely s Olgou v oblaku páchnoucího prachu, procházely kolem řad polozborcených chatrčí bez oken. Hrsky nuzně vyhlížejících venkovanů - mnohých v šatech jen o maličko lepších než navrstvené cáry - před sebou hnaly k městské bráně těžce naložené osly nebo malá stádečka ovcí. Miriam si všimla, že jsou terčem divných pohledů, především od otrhaných matek bosých výrostků, kteří házeli kamínky přes namrzlé dlažební kostky, ale vyhýbala se očnímu kontaktu a nezdálo se, že by měl někdo zájem obtěžovat dvě ženy, které zjevně věděly, kam jdou. Zvlášť pak, když Olga škodolibě nechala vyklouznout zpod pláště hlaveň své zbraně, a sice v reakci na chování jednoho uličníka, který se odvážil příliš blízko. "Hmn, teď už chápu, proč vždycky cestuješ s -" Miriam se zarazila a přimhouřila oči na strážnici. "Řekni mi, že tamhleto na zdi není to, co si myslím," hlesla.

"Co jako? Ach, to." Olga si ji změřila divným pohledem. "Co jiného by podle tebe měli dělat s lupiči?"

"Hmn." Miriam polkla. "Tohle ne." Městská brána byla otevřená dokořán a zdálo se, že ji nikdo nehlídá. "Neměl by tu být někdo na stráž?"

"Invaze většinou přichází od moře."

"Ach tak." Musím přestat říkat takové věci, umiňovala si Miriam v duchu. Chodidla ji začínala od vši té chůze bolet, nabalovala na sebe prach a hlínu, a Miriam hluboce litovala, že se nebyla v jídelním voze ve vlaku nasnídat. Nebo že vůbec jela vlakem a pak šla pěšky, místo aby zatelefonovala Paulie, aby je vyzvedla, a ujela celou tu cestu v klimatizovaném autě. "Kudy se jde do hradu?"

"Ach, to je ještě kus cesty." Olga se radostně usmála, když kolem s rachotem projel povoz naložený balíky sena. "Není to velkolepé? Největší město v Gruinmarktu!"

"Ano, předpokládám, že je," přitakala Miriam otupěle. Uvědomila si, že něco podobného již viděla. Některé z muzejních rekonstrukcí středověkého života u ní doma byly docela přesné, ovšem nic nedokázalo napodobit zápach - ne, přímo drtivý pach - otevřených stok, lidí, kteří se koupali dvakrát do roka a nosili po celou dobu jedny šaty, domů, ve kterých jejich majitelé uléhali společně se svým hospodářským zvířectvem, aby se podělili o teplo. Opravdu jsem prohlásila, že tohle zmodernizují? ptala se sama sebe, zděšená svou vlastní arogancí. Ano, myslím, že jsem to udělala. Říkala jsem, že do toho skočím rovnýma nohama...

Olga ji bez varování usměrnila do široké ulice. "Podívej," řekla. Ulici v pravidelných rozestupech lemovaly obrovské kamenné budovy, celou cestu vzhůru až k impozantnímu kopci na vzdáleném konci, na němž dřepěl masivní kamenný karbunkl, plný ježatých věžiček a navýsost skličující. "Vidíš? V Niejweinu přece jen existuje civilizace!"

"To je palác, že ano?"

"Přesně tak. A nám bude o hodně lépe, až se ocitneme za jeho zdi." Dalších sto yardů a Olga na ni mávala, aby vešla do čehosi, co si zpočátku pomýlila s vedlejší uličkou - než zjistila, že je to příjezdová cesta vedoucí do paláce Hjorthů.

"Tohle jsem si neuvědomila -" Miriam se zarazila, zastavila za Olgou. Kráčeli k nim dva zbrojnoši, ruce nebezpečně blízko jílců svých mečů.

"Chein bethen! Gehen'sh veg!"

"Ver she mishtanken shind?" řekla Olga, která se co nejvíc napřímila a změřila si je ledovým pohledem.

"Ish intereshefish nish, when sheshint the Herzogin von Vraha -" řekl jeden a pohrdavě se přitom ušklíbl.

"Okamžitě toho nechte," řekla klidným hlasem Miriam a zajela pravou rukou pod svůj plášť. "Je zde přítomen vévoda Lofstrom?"

Ten, co se šklebil, se zarazil a vytřeštil na ni oči. "Ty... říkat vévoda?" řekl pomalu, lámanou angličtinou. "Já tebe naučit -"

Jeho druh mu položil ruku na rameno a cosi mu naléhavě pošeptal do ucha.

"Přivedte vévodu nebo některého z jeho pobočníků," vyštěkla Miriam. "Počkám na něho tady."

Olga se na ni úkosem podívala, odhrnula svůj plášť a ukázala zbraň a oblečení. To, co měla na sobě, by bylo považováno v Novém Londýně za slušné. Zde to bylo stejně exotické jako moderní americké oděvy, které nosili členové Klanu v soukromí.

"Odvedu vás dovnitř," řekl opatrnější strážný, který se snažil vypadat neškodně. "Gregor, gefen she jemand shnaiwlen, als if foor leifensdauer abhngt for ihm," řekl svému druhovi.

Olga se bez humoru usmála. "To tedy ano."

Na příjezdové cestě za nimi zarachotil povoz; mezitím již bylo slyšet pospichající kroky nohou ve vysokých botách.

Muž, matně povědomý z Angbardovy družiny, zvědavě pohlédl na Miriam. "Ach, velký nebeský otče, to je ona," zamumlal zoufalým tónem. "Prosím, prosím, pojďte dál! Přišla jste navštívit vévodu?"

"Ano, ale myslím, že bychom se raději nejdříve upravily," řekla Miriam. "Vyřídte mu prosím moje zdvořilé pozdravení, povězte těmhle dvěma idiotům, aby nás pustili dovnitř, a za půl hodiny se můžeme dostavit před vévodu."

"Zajisté, zajisté -"

Olga vzala Miriam za ruku a vedla ji vzhůru po schodech, zatímco vévodův muž častoval nevybíravými výrazy strážné. Pár dalších strážných, tentokrát vyhlížejících mnohem ostražitěji, se zařadil za ně a provázel je. "Co se týče tvých komnat," řekla Olga. "Dovolila jsem si nastěhovat dovnitř některé ze svých věcí. Doufám, že ti to nevadí?"

"Vůbec ne." Miriam pokrčila rameny, pak sebou polekaně škubla. "Já ale budu potřebovat víc jak půl hodiny, abych se trochu upravila."

"Nu, budeš to zkrátka muset udělat rychle." Olga zaklepala na velké dvojité dveře na vrcholu hlavního schodiště.

"Vévoda nesnáší, když ho někdo nechává čekat."

"To je pravda - ach, Karo!"

"Moje paní!" Kara se jí vrhla do náruče.

Miriam si ji odstrčila na délku paže od těla. "Jsi v pořádku?" zeptala se znepokojeně. "Žádní vrazi číhající ve tvé ložnici?"

"Žádní, moje paní!" Kara se začervenala a pustila ji. "Paní! Co to máte na sobě? Jak nevkusné! A vy, paní Olgo? Je to snad nějaká příšerná nová móda z Paříže, kterou tu budeme všichni do měsíce nosit? Pokousal vás někdo na krku, že si jej musíte zakrývat?"

"Doufám, že ne," odpověděla Miriam suše. "Poslouchej." Odvedla Karu do prázdné vnější přijímací komnaty. "Za půl hodiny máme předstoupit před Angbarda. Půl hodiny. Přines mi něco, co bych si mohla obléknout. A uvědom Olžiny služebné. Byly jsme půl dne na cestě."

"Ano, paní!" Odběhla směrem k ložnici.

Miriam si zamnula čelo. "Mládí a nadšení." Vyslovila to jako nadávku.

Kara, jaký div, ponechala Miriam na pokoji, aby se mohla sama unýt - pak ten div zdvojnásobila tím, že připravila v předpokoji jeden z Miriaminých kalhotových kostýmů. "Učí se," poznamenala si Miriam pro sebe. "Hmm." Byl to divný pocit oblékat se jako pro běžný pracovní den v kancelářském světě, dvojnásob divný, když to dělala obklopena středověkou špinou udržovanou v patřičné vzdálenosti od těla jen hradbami a strážnými s meči. "Do háje s tím." Podívala se na sebe do zrcadla. Vlasý již přerostly délku po ramena, kolem očí měla ustarané vrásky, které tam před šesti měsíci nebyly, a sako jí bylo volné v pase. "To není špatné." Pak si všimla několika bílých vlasů. "Zatraceně. Tak tohle je špatné." Sčesala si vlasy dozadu, připevnila je na místo párem sponek a otočila se k zrcadlu zády. "Tak, holka, a teď jim ukaž, co v tobě je."

Vévodovi samozřejmě nemohly být vhod žádné z obyčejných palácových komnat, a tak se zabydlel rovnou v královském apartmá v západním křídle, zabírajícím polovinu horního patra, a jeho strážní vyklidili v rámci bezpečnostních opatření ještě i celé patro pod ním. Bylo zřehla nemožné, aby u něj Miriam vykonala tichou, nenápadnou návštěvu. Nešlo to, aniž by za sebou nejdříve nasbírala družinu sestávající z palácového majordoma, houfu strážných vedených nervózním mladým důstojníkem a rozrušené dvorní dámy. Kara povykovala za Miriam, zatímco ta vystupovala po schodech. "Není to vzrušující?" vypískla dívka.

"Pššt." Miriam přejela pohledem zachmuřeně se tvářící strážné. Jejich maskovací uniformy a automatické zbraně nevěstily nic dobrého. Odstraň je ze scény, a tohle by klidně mohlo být anglické panské sídlo, zabrané na dobu trvání mnohonárodnostního generálního zasedání. "To jako budu vždycky všude chodit s takovým doprovodem?"

"Já nevím, moje paní," odpověděla Kara bezelstně.

"V tom případě se to pokus zjistit," řekla Miriam příkře, když vystupovala po posledních pár schodech k dalším strážným, tentokrát stojícím před Angbardovými komnatami.

Dva vojáci po obou stranách dveří do královského apartmá se postavili do pozoru a jejich seržant vykročil pochoďovým krokem vpřed. "Ohlaste mne," zasyčela Miriam na majordoma.

"Ehm! Mohu představit mou paní, Její Výsost hraběnku Helge Thorold-Hjorth, neteř vévody Angbarda z téže rodiny, která přichází na návštěvu k vévodovi?" Muž skončil s přískrceným vyjeknutím.

Seržant se podíval do své podložky. "Je očekávána." Zasalutoval a Miriam mu pokývla. "Madam. Kdybyste prosím šla tudy." Jeho oči spočinuly na Káře. "Vaše dvorní dáma může rovněž vstoupit. Vaše strážé -"

Miriam se podívala přes rameno. "Počkejte tady, neočekávám, že by se mne můj strýc pokusil zabít," řekla své družině. Zatím, dodala v duchu. Dveře se otevřely, vpustily je do takřka prázdné audienční síně. Zavřely se za nimi s hlasitým zaduněním petlic, a Miriam by se zastavila, aby se rozhlédla kolem, nebýt seržanta, který byl již na půl cesty přes obrovskou plochu pokladenou ručně tkanými koberci.

Seržant zastavil u vnitřních dveří a dvakrát zaklepal. "Návštěvník číslo šedesát dva," řekl tiše do špehýrky a postavil se

stranou. Vnitřní dveře se otevřely jen natolik, aby vpustily dovnitř Miriam a Karu. "Račte dál, madam."

Miriam vstoupila do místnosti a zůstala stát, jako by ji opařil. "Mami!"

"Miriam!" Iris se na ni usmála ze svého kolečkového křesla, které stálo vedle dvou trůnů na konci místnosti. O jeden z nich byl opřený pár berlí.

Miriam rychle přešla siň a sklonila se, aby svou matku objala. "Chyběla jsi mi," řekla tiše, stále šokovaná. "Dělala jsem si o tebe takové starosti."

"Ale no tak." Iris ji zlehka políbila na tvář. "Jsem v pořádku, jak vidíš." Miriam se napřímila. "Ty taky vypadáš, jako by se ti vedlo dobře." Pak si všimla Kariny hlavy mezi dveřmi. Dívka na ni hleděla s otevřenými ústy. "Ach bože, další, co na mě zírá jako tele na nová vrata," povzdechla si. "Předpokládám, že se tomu nevyhnu. Zítřka v tuto dobu nicméně bude po všem, nemám pravdu, Angbarde?"

"Já bych zatím žádné závěry nedělal," opáčil vévoda a odvrátil se od okna. Jeho výraz byl podivně vzdálený. "Helge, Miriam"

"Takže je to pravda," řekla Miriam. Pohlédla na Iris. "To on tě sem unesl?" Pustila se do Angbarda: "Měl byste se stydět!"

"To snad ne." Vypadal, že se ho to dotklo.

"Neobviňuj ho, Miriam." Iris si ji měřila zvláštním pohledem. "Posaď se, moje milá. Je to na dlouhé vyprávění."

Miriam si sedla vedle ní. "Co tady v tom případě dělá, pokud jste ji neunesl?" zeptala se s pohledem upřeným na Angbarda.

"Já myslela, že to je proti veškerým vašim zásadám unášet lidi z -"

"Zásadám?" opáčil Angbard. Přezíravě pokrčil rameny a podíval se na Iris. "Jen jí to pověz."

"Nikdo mne neunesl," řekla Iris. "Ovšem poté, co se mne jakási neznámá skupina či skupiny pokusily zabít, jsem zatelefonovala Angbardovi a požádala ho o pomoc."

Miriam vytřeštila oči. "Ty jsi mu zatelefonovala?"

"Ano." Iris povzbudivě přikývla. "Nedělá se to tak snad, když se chceš s někým zkontaktovat?"

"Ano, jistě, jenže, jenže..." Miriam se odmlčela. "Ty jsi měla jeho číslo," řekla obviňujícím tónem. "Kde jsi ho vzala?"

Iris se podívala na vévodu, jako by ho žádala o morální podporu. Ten jen mírně zvedl obočí, napůl odvrácený od Miriam. Iris ztuhla, tvářila se zahanbeně.

Miriam nevěřícně hleděla na svou matku. "Ach ne. Řekni, že to není pravda."

Iris si odkašlala. "Očekávala jsem, že se podíváš na ty papíry, použiješ medailon, anebo taky ne, a pak uděláš jedinou rozumnou věc, kterou jsi udělat mohla, a požádáš mne, abych ti všechno vysvětlila. Předpokládala jsem, že budeš v pořádku, když tvůj dům stojí na této straně uprostřed pustého lesa, a veškeré vysvětlování by pro mne bylo mnohem snazší, kdybys nejdřív dostala šanci vidět to všechno na vlastní oči. Jinak -" Pokrčila rameny. "Kdybych to na tebe všechno vyklopila rovnou, mohla bys mne považovat za blázná. Neočekávala jsem, že se splášíš a dopadne to až tak, že po tobě budou stílet." Na okamžik vypadala rozezleně. "Dělala jsem si o tebe takové starosti!"

"Mami." Miriam jen s obtížemi polkla. "Chceš říct, že jsi o tom věděla? O Klanu? Po celou dobu?"

Trpělivý povzdech z okenního výklenku. "Zdá se, že ti to činí problémy. Když dovolíš -"

"Ne!" odsekla Iris.

"Pokud nejsi schopná povědět jí to sama, udělám to já," řekl vévoda pevným hlasem. Otočil se zpátky k Miriam. "Tvoje matka má moje číslo po celou dobu," vysvětloval, nespouštěje oči z její tváře. "Klan má již padesát let svoje čísla pro tísňová volání - něco jako alternativu devět set jedenáctky, jestli chceš. Tvoje matka prostě považovala za vhodné zavolat mi, když jsi zmizela."

"Mami -" Miriam se zarazila. Znovu pohlédla na Angbarda. "Moje matka," řekla zamyšleně. "Ne, ehm... adoptivní matka. Je to tak?"

Angbard mírně zavrtěl hlavou, pozoroval ji zpod napůl přivřených víček.

Miriam se zamračila na Iris. "Proč v tom případě všechny ty lži?" nechápala.

Iris nasadila obranný výraz. "Tehdy mi to připadalo jako dobrý nápad. To je všechno, co ti k tomu mohu říct." Zabořila se hlouběji do svého křesla. "Miriam?"

"Ano?"

"Vím, že jsem tě vychovala tak, abys nikdy nelhala. Ted' ti k tomu mohu říct jen to, že si přeji, abych podle toho bývala mohla žít sama. Mrzí mě, že tomu tak nebylo."

Angbard popošel o krok dopředu, přesunul se za Irisino kolečkové křeslo.

"Nebud' na ni příliš tvrdá," řekl varovným tónem. "Nemáš ponětí, co všechno musela -" Zarazil se, zavrtěl hlavou.

"Nemáš ponětí," opakoval ponuře.

"Tak mi to vysvětlete," řekla Miriam. Její pohled sklouzl kolem Iris a ulpěl na Káře, která se snažila ze všech sil předstírat fascinaci pásem tapety - tapety! - na stěně. "Karo, jdi prosím ven a počkej tam na mě, ano? Hned!"

Kara přeletěla po podlaze, jako by jí za patami hořelo. "Už jdu, už jdu!" vyjekla jen.

Miriam hleděla na Iris. "Tak proč jsi to udělala?"

Iris si povzdechla. "To, že zastřelili Alfreda, víš."

Na okamžik ztichla.

"Alfreda?"

"Tvého otce."

"Zastřelili ho."

"Ano. A Joan, moji služebnou, tu zabili taky. Já se dostala na druhou stranu, ale podařilo se jim ošklivě mě zřítit - málem jsem vykrvácela, než mě sanitka odvezla do nemocnice. A pak, pak..." Odmlčela se. "Byla jsem v nemocnici v Cambridgi, bez identity, bez gardedámy, a bez strážných. Dokážeš pochopit to pokušení?"

Miriam pohlédla stranou: Angbard pozoroval Iris jako jestřáb a v očích přitom měl cosi jako obdiv. Nebo to možná byla zahořklost svědomitého bratra, který uvízl na své straně a ve své pozici? Bylo to těžké rozpoznat.

"Kde jsi potkala Morrise?" zeptala se své matky po chvíli mlčení.

"Přišel mě navštívit do nemocnice." Iris se při té vzpomínce usmála. "Ve skutečnosti v té době psal pro jakési ilegální noviny a přišel se podívat, jak mě ta prasata zmlátila. Později dal dohromady naše rodné listy - můj a tvůj, vymyslel si příběh o mém cizineckém původu, sehnal falešné adopční doklady. To, že jsem byla naturalizovaná cizinka, byla užitečná zástěrka. V těch dnech existovala celá ilegální síť, fungující ještě z dob největší prosperity hnutí SDS a Weather Underground, a nám se jen hodilo, že jsme ji mohli využít. Především když nás FBI vlastně nehledala."

"Takže já - já -" Miriam se zarazila. "Nejsem adoptovaná."

"Znamená to pro tebe nějaký rozdíl?" zeptala se Iris mírně zmateně. "Vždycky jsi říkala, že ne. Přesně tohle jsi mi pořád tvrdila."

"Jsem z toho jelen," připustila Miriam. Hlava se jí točila. "Byla jsi bohatá a mocná. Všeho ses vzdala - přivedla jsi svou dceru k přesvědčení, že je adoptovaná, šla jsi do utajení, žila jsi jako politická radikálka - jen proto, abys unikla z dosahu svých příbuzných?"

"Za všechno mohla její matka," ozval se Angbard zachmuřeně. "Mám dojem, že s vévodkyní vdovou ses již setkala. Vždycky zaujímal vůči své dceři veskrze utilitářský postoj. Hrál s Patty jako s kartou ve hře pokeru, sledovala svoje nejvyšší hmotné cíle. Proces dohody, opětovné ustanovení spřízněnosti mezi válčícími frakcemi. Domnívám se, že to částečně udělala ze zášti, aby uklidila tvou matku z cesty, jenže to není jednoduchá žena. Nic, co dělá, neslouží jedinému účelu." S kamennou tváří pokračoval: "Bohužel je nedotknutelná. Na rozdíl od kohokoli, kdo se pokusil zruinovat její plány pokusem o vraždu mé příbuzné a jejího manžela."

Iris se posunula v křesle, snažila se udělat si větší pohodlí. "Netrap se kvůli mně. Pokud někdy najdeš Alfredovo tělo, raději mi neříkej, kde je pohřbený - měla bych hrozné problémy dostat se znovu do svého kolečkového křesla, jakmile bych se na něj vymočila."

"Patricie." Jeho úsměv byl tenký jako břitva. "Většinou zjistím, že smrt vyřeší všechny zápasy k mé naprosté spokojenosti. Tak dlouho, dokud mí nepřátelé zůstanou mrtví."

"S tím nesouhlasím. Ty jsi za Alfreda provdaný nebyl."

"Matko!" Miriam na ně hleděla v šoku: právě tak jako si byla jistá, že Angbard mluví zcela vážně, měla nemalý strach, že pravdu říká i její matka.

"Ale no tak, Miriam!" odsekla Iris. "Já jsem vystrkovala zadnici na Národní gardu, ještě než jsi vyrostla z plenek.

Akorát že teď už nejsem zrovna pohyblivá." Zamračila se a otočila se k Angbardovi. "Mluvili jsme o matce," vyplivla ze sebe.

"Nemohu ji držet stranou navždycky," odvětil Angbard, jehož děsivý úsměv zmizel stejně rychle, jako se objevil. "Vy dvě spolu očividně potřebujete strávit víc času, ale já mám za hodinu slyšení u Jeho Veličenstva. Miriam, mohla bys mne rychle poinformovat?"

Miriam se zhluboka nadechla. "Nejdřív chci vědět, kde je Roland."

"Roland -" Angbard se s nepřítomným výrazem podíval na hodinky. Pak pohlédl zpátky na Miriam. "Staral se o Patty uplynulý měsíc," řekl neutrálním tónem. "Právě teď je v Bostonu, dohlíží na obchod. Ohledně jeho spolehlivosti si starosti dělat nemusíš."

Miriam se na okamžik tak zatočila hlava úlevou, že musela pevně zavřít oči. Znovu je otevřela, když uslyšela matčin hlas. "Takový slušný mladý muž." Zamračila se na Iris, která se na ni v odpověď nenuceně usmála. "Nedávej je dohromady, Angbarde, nebo budou za obzorem, než se naděješ."

"Tak to není." Miriam měla potíže s dýcháním. "Ve vaší bezpečnostní síti je díra," řekla tak klidně, jak jen dokázala.

"Řekla jsem Rolandovi, aby něco udělal s mrtvolou na nevhodném místě, a místo toho se tam objevila vysoce explozivní trhavina. Vyšlo najevo, že jej Matthias vydírá." Cítila se jako omámená důležitostí okamžiku.

"Rolanda? Jsi si jistá?" Angbard se naklonil dopředu. Jeho obličej byl bez výrazu.

"Ano. Všechno mi řekl." Měla pocit, jako by se vznášela. "Váš tajemník si hraje svoji malou hru a zřejmě usoudil, že šance manipulovat Rolandem mu pomůže maskovat svoje stopy."

"Což byla chyba," řekl Angbard klamně lhostejným hlasem. Jeho výraz byl nehybný, až na zjizvenou levou tvář, ve které mu mírně cukalo. "Jak jsi to zjistila?"

"Stalo se to ve skladišti, které se na druhé straně nachází v místech mé komnaty. Většina této kamenné mohyly se shoduje se zabezpečeným skladištěm na druhé straně, ale jedno křídlo je nezajištěné a může jím projít prakticky kdokoli." Polkla, přiměla sama sebe pokračovat. "Byl tam noční hlídač. Kladu důraz na slovo byl." Vysvětlila, co se stalo, když poprvé přenášela Brill na druhou stranu do New Yorku.

"Rolanda vydírájí?" opakoval Angbard.

"Chci vědět, co s tím uděláte," naléhala na něj Miriam.

Ostré nadechnutí. "Nu -" Angbard začal přecházet sem a tam. "Prozradil nějaká tajemství?"

Miriam vstala. "Ne, pokud vím."

"A zemřel někdo v důsledku jeho činů?"

Miriam se na okamžik zarazila, než odpověděla: "Opět ne, pokud vím. Určitě ne přímo. A zajisté ne v důsledku jakéhokoli vědomého konání."

"Dobře. Možná ho za to nezabiji." Angbard přestal chodit, zastavil se za Irisiným kolečkovým křeslem. "Co bych měl podle tebe udělat?" zeptal se napjatě.

Miriam se kousla do spodního rtu. "Matthias má videokazety. Myslím, že byste mi je měl předat, aniž byste se na ně podíval. Spálím je. Před zraky vás obou, jestli chcete." Odmlčela se. "Hádám, že budete chtít zrušit veškeré jeho

pravomoci a zodpovědnost v bezpečnostních operacích."

"Ten materiál, na základě kterého je vydírán," ozvala se Iris. "Ty kazety - jde o něco osobního? Nebo jen nějakým způsobem zneužívá své postavení?"

"Je to velmi osobní, což mohu odpřisáhnout. Matthiasovi se zkrátka podařilo proniknout do Rolandova soukromí. Nejde o nic ilegálního, jen, ehm, citlivého."

Iris - Patricie, dlouho ztracená hraběnka - se na ni chvíli vědoucně dívala, pak se otočila a pohlédla na svého nevlastního bratra. "Udělej, co říká," řekla pevným hlasem.

Angbard přikývl, pak po ní vrhl ostrý pohled. "Uvidíme," řekl.

"Ne, neuvidíme!" odsekla Iris. "Pokud tvůj tajemník sbírá soukromé materiály o příslušnících šlechty," pokračovala klidným, ale rozhodným hlasem, "máš velký problém. Ty teď potřebuješ všechny přátele, které můžeš mít, bratře. Začni tím, že omilostníš kohokoli, kdo není tvůj aktivní nepřítel, vyčisti pole. A zajisti si sakra, že ty kazety budou zničeny, aniž by ses na ně podíval, protože podle všeho, co víme, jsou některé z nich podvrhy, které měl Matthias připravené jen pro případ, že bys na ně někdy narazil. Je to nedůvěryhodný průkazní materiál, to je všechno." Otočila se k Miriam. "Co jsi ještě zjistila?"

Miriam se opřela o nesmírně cenný lakovaný dřevěný příborník a podařilo se jí vyčarovat na tváři znavený úsměv, kterým zdařile zamaskovala svůj nezměrný pocit úlevy. "Jsem si poměrně jistá, že Matthias je ve spojení s kýmkoli, kdo ovládal našeho zajatce."

"Zajatce," opakoval Angbard nepřítomně. Podle jeho výrazu byl již hluboce ponořen v myšlenkách ohledně požadavků nadcházející čistky.

"Jakého zajatce?" zeptala se Iris.

"Přátelé tvojí dcery ho sem přitáhli před pár dny," ozval se Angbard nepřítomně. K Miriam dodal: "Je dole."

"Už jste zjistili, kdo to je?" zeptala se Miriam.

"Myslíš to, že je to náš dlouho ztracený příbuzný? A stejně tak i zbytek jeho rodiny, kteří zůstali kdesi uvízlí s nesprávným obrazem, jenž je přenáší do zcela nového světa, který jsi otevřela pro náš obchod? Samozřejmě. Tvůj návrh provést genetické porovnání to nadevše ozřejmí."

"Příbuzný? Nový svět?" opakovala Iris. "Mohl by mi někdo z vás prosím podat vysvětlení, než to z vás budu muset vytlout berlemi?"

Angbard vstal. "Nic takového neuděláš." Bez humoru se usmál. "Držela jsi Miriam v nevědomosti takřka třetinu století, a tak je jen spravedlivé, když si teď sama počkáš na vysvětlení třetinu dne."

"Takže to nikdo jiný neví?" zeptala se Miriam Angbarda.

"Přesně tak," přikývl. "A prozatím to takto hodlám ponechat."

"Chtěla bych s vězněm mluvit," vyhrkla Miriam.

"Cože?" Angbard ji zmrazil plnou silou svého ledového pohledu. "Proč?"

"Protože -" Miriam hledala slova - "já vůči nikomu nechovám žádnou starou zášť. Je sice pravda, že se mne jeho příbuzní pokoušeli zabít, ale... Mám jistý nápad, který bych chtěla vyzkoušet. Potřebuji vědět, zda se mnou bude mluvit. Mohu to zkusit?"

"Hmm." Angbard chvíli přemýšlel. "Budeš si muset pospíšet, jestli si z něj chceš urvat svoji libru masa, než ho popravíme."

Miriam spolkla hořkou žluč, která se jí drala do krku. "Tohle jsem na mysli neměla."

"Opravdu?" Zvedl obočí.

"Dáte mi tu šanci?" zeptala se. "Prosím?"

"Když jinak nedáš." Angbard líně mávl rukou. "Ale buď opatrná." Nespouštěl z ní oči a Miriam měla na okamžik pocit, jako by se jí kosti v těle měnily ve vodu. "Nezapomeň, že ne všichni tvoji příbuzní smýšlejí stejně liberálně jako já nebo že věří, že smrt zhojí všechny rány."

"Nezapomenu," řekla Miriam automaticky. Pak se znovu zadívala na Iris, dlouze a pátravě. Matka se s jejím pohledem střetla zpřímá, aniž by jedinkrát zamrkala. "Neměj strach," řekla jí nepřítomně. "Nepřestanu být tvoje dcera. Tak dlouho, dokud ty nepřestaneš být moje matka. Ujednáno?"

"Ujednáno." Iris sklopila oči. "Tebe si nezasluhuji, dítě."

"Ale ano, zasluhuješ." Angbard přešel Miriam pohledem. "Jaká matka, taková dcera. Copak nevíte, jaký má tahle kombinace výsledek?" Bez humoru se zasmál. "A teď, pokud mne omluvíš, Helge, připravila jsi mi hodně práce, kterou teď já stařec musím zvládnout..."

Měla jsem si uvědomit, že všechny hrady mají kobky, pomyslela si Miriam znepokojeně. Pokud ne k zavírání vězňů, tak alespoň k uchovávání zásob, munice, potravin, jako vinné sklepy - na led. Tam dole panoval strašlivý chlad, a dokonce ani hrubé trubky na uhelný plyn připevněné k cihlovým stěnám a v nepravidelných intervalech syčící lampy nemohly ponurý interiérový vyhrát. Miriam následovala strážného po překvapivě širokém schodišti dolů do sklepení, pak k železným dveřím zavřeným na zámek, za nimiž trpělivě čekal další strážný. Nakonec ji odvedl do dobře osvětlené místnosti, která neobsahovala nic kromě stolu a dvou židlí.

"Co je to?" zeptala se.

"Přivedu vězně sem k vám, madam," řekl seržant trpělivě. "Ještě s jedním strážným. Brána vpředu zůstane zamčená, dokud vězeň nebude zpátky ve své cele."

"Ach tak." Miriam si s nervózním pocitem sedla, zatímco strážný zmizel ve sklepních tunelech pod hradem. Je v žaláři a dostala jsem ho do něj já, pomyslela si znepokojeně. Jaké to tu asi je? přemítala.

Řinčivé zvuky zvenčí ji probraly do přítomnosti a Miriam se otočila a uviděla, jak se otvírají dveře. Vstoupil seržant,

následovaný dalším vojákem a shrbená, hubená postava s rukama za zády a kápí staženou přes hlavu. On je v řetězech, zděsila se Miriam.

"Okamžik." Strážní postavili vězně ke zdi naproti Miriaminu stolu, jeden z nich poklekl a Miriam slyšela, jak něco s cvaknutím zapadlo na místo - zámek řetězu. "Tak a je to," řekl seržant. Stáhl vězni kuklu z hlavy, pak se společně s druhým strážným odešli postavit ke dveřím.

"Nazdar, Line," řekla Miriam tak klidným hlasem, jak jen dokázala. "Poznáváš mě?"

Prudce sebou škubl, očividně vyděšený, ale krátké řetězy jeho pohyb zarazily. A sakra, pomyslela si Miriam, které se zmocňoval pocit zděšení. Hleděla na něho v šerém světle. "Oni tě tu mučí," řekla tiše. Ta věc na hradbách nad strážnicí - ne, na tomhle se podílet nechtěla. Všechno to byl jeden strašlivý omyl. Četné pohmožděniny, některé krvácející a zanícené otok kolem levého oka. Hleděl kamsi za její levé rameno, strašlivě se třásl, ale neřekl ani slovo. Miriam odolala nutkání otočit se a zařvat na strážné. Měla totiž beznadějný pocit, že jediné, čeho by tím dosáhla, by byl další výprask pro to dítě, až ji odvedou zpátky na povrch.

Její lékařská průprava jí nedovolila odvrátit pohled. Až do tohoto okamžiku si přísahala, že na něj bude mít vztek; ovšem neočekávala, že s ním budou takto zacházet. Když se vloupal do jejího domu, samozřejmě zuřila. Jenže ten hoch to udělal na příkaz někoho jiného. Příslušné autority byly daleko odsud, a pokud Miriam rychle něco neudělá, tohle napůl vyhladovělé dítě se připojí k hrůzným mrtvolám vystaveným na hradbách strážnice, za zločin plnění cizího rozkazu. Kde v tom byla nějaká spravedlnost?

"Já tě neuhodím," řekla.

Neodpověděl. Jeho postoj naznačoval, že jí nevěří. "Sakra!" Odtáhla si od stolu jednu z židlí, otočila ji a posadila se na ni, ruce semknuté za zády. "Jenom chci nějaké odpovědi. To je všechno. Line z, jak si to říkáš?"

"Lin. Lin Lee. Moje rodina se jmenuje Lee." Dál se díval kamsi za ni, jako by se snažil zamaskovat svůj strach: Já tě neuhodím, ale moji strážní -

"To je dobře. Jak jsi starý?"

"Patnáct." Patnáct! Do háje, oni snad pořádají dětské křížové výpravy! Tehdy ji něco napadlo. "Dávají ti najíst? Dostáváš vodu? Máš kde spát?"

Podánilo se mu vypravit ze sebe krátké, bolestné zachroptění, snad to měl být smích.

Miriam se rozhlédla kolem. "Tak co? Dáváte mu jíst?"

Seržant na ni jen hleděl. "Madam?"

"Jaké jídlo, pití a lékařské ošetření toto dítě dostalo?"

Zavrtěl hlavou. "To opravdu nemohu říci, madam."

"Chápu." Miriam křečovitě sevřela ruce za opěrkou židle. Otočila se zpátky k Linovi. "Já jsem tohle nenařídila," řekla mu. "Povíš mi, kdo tě poslal do mého domu?"

Viděla, jak polkl. "Když to udělám, zabijete mě," řekl.

"Ne, to rozhodně nemám v úmyslu."

"Ano, zabijete." Podíval se na ni s hořkou jistotou v očích. "Oni to udělají."

"Tak jako jsi ty chtěl zabít mě?" zeptala se tiše. Tentokrát neřekl nic.

"Dostal jsi za úkol zjistit, zda pocházím z Klanu," řekla. "Je to tak? Podivná nová žena, která se z ničeho nic objeví ve městě a rozčeří tiché vody. Mám pravdu? A pokud by se ukázalo, že skutečně jsem z Klanu, měl jsi mne zabít. Jak se to mělo stát? Bomba v mé ložnici? Nebo nůž ve tmě?"

"Já to neměl udělat," zašeptal. "To jeden z válečníků."

"Tak proč jsi tam byl ty? Abys mne špehoval? To mají takový nedostatek mužů?"

Sklopil oči k desce stolu, ale ne dřív, než se mu do nich vkradl stud.

"Ach tak." Na okamžik odvrátila zrak, zoufale se snažila vymyslet cestu ze slepé uličky. Byla si beznadějně vědomá, že za ní stojí strážní, kteří trpělivě čekají, až s vězněm skončí. Když ho tady nechám, Klan ho zabije, uvědomila si s pocitem prázdné hrůzy, o níž nepředpokládala, že by se v ní mohla nahromadit kvůli lupiči. Jenom lupiči? Proboha, vždyť jeho rodina byla samý úkladný vrah, a to už by v ní mohlo probudit zuřivost. "Sakra." V duchu se rozhodla.

"Line, o Klanu máš zřejmě pravdu. Většina z nich by tě ráda viděla mrtvého, jen co si tě ještě vezmou do parády. Trvá to již příliš mnoho let, co si jejich rodiče a prarodiče podřezávají navzájem krky. Jsou podezřívaví vůči čemukoli, čemu nerozumějí, a ty budeš na jejich seznamu záhad hodně vysoko. Jenže já ti povím něco jiného."

Vstala. "Ty umíš přecházet mezi světy, je to tak?"

Ticho.

"Nic, co mi řekneš, Line, nemůže tvoji situaci zhoršit. Ale mohlo by ji to zlepšit." Ticho.

"Světohodectví," řekla. "My víme, že to dokážeš, máme medailon, co jsi měl u sebe. Tak nač lhát?" Ticho.

"Klan také oplývá schopností přecházet mezi světy, jak jistě víš," řekla tiše. "A to není náhoda. Tvoje rodina jsou naši příbuzní, víš? Dlouhý čas ztraceni. A tohle svinstvo - zabíjení, sváry a snaha rozjitřit staré rány - není v ničím zájmu."

Ticho.

"Proč mne chtějí zavraždit?" zeptala se. "Proč vy lidé zabijíte svoje vlastní pokrevní příbuzné?"

Možná jej k tomu přimělo něco v jejím výrazu - snad upřímná zvědavost -, ale mladík konečně odvrátil pohled. Ticho se táhlo po dlouhý čas, trvalo již skoro minutu, narušené pouze zašoupáním chodidel jednoho ze strážných, který změnil svou pozici.

"Zradili jste nás," zašeptal.

"Cože?" Miriam zavrtěla hlavou. "Tomu nerozumím."

"V čase věrných synů," řekl Lin. "Všichni ostatní. Opustili mého předka. Přislíbili mu setkání ve světě Američanů. Přišel o všechno, trvalo mu mnoho let, než si vydobyl nazpět svobodu, a pak strávil celý svůj život jejich hledáním.

Jenže oni nikdy nepřišli."

"Tohle všechno jsou pro mne novinky," řekla Miriam tiše. "Přišel o všechno?"

Lin trhavě přikývl. "Toto je příběh naší rodiny," začal zpěvavým tónem. "Bratři odsouhlasili, že se Lee vydá na západ, aby tam vybudoval poštovní stanici. A on to udělal, ale cesta byla obtížná a on přišel o všechno, jeho karavana byla rozprášena, jeho zboží rozkradeno divochy, sám byl opuštěn svým služebnictvem a upadl do bída. Sedm let pracoval jako nevolník, než si vykoupil svobodu. Ztratil všechno, od své manželky až po první medailon rodiny. Nakonec si vyrobil nový medailon, vytvořil jej popaměti, odpracoval si svou cenu a koupil si svobodu. Byl to velmi odhodlaný muž. Jenže když odešel na místo setkání, nikdo jej tam nečekal. Chodíval tam každý rok, v určený den a hodinu, a nikdy nikdo nepřišel. Jeho bratři jej opustili. Během let se jeho potomci dozvěděli hodně o východním Klanu. O zrádcích, kteří těžili z jeho jmění."

"Ach tak," hlesla Miriam. Hmm, mýtus o zradě kvůli dědictví. Takže on neúmyslně pokazil obrazec v medailonu a dopadlo to tak, že přešel do Nové Británie místo do - zamrkala.

"Ty jsi viděl můj svět," řekla. "Viš, že to je místo, kam Klan chodí po celou dobu? Místo, kam přecházíš, když praktikuješ světochodectví, je předem dáno, dalo by se říct, že je naprogramováno medailonem. Tvůj význačný předek jej opětovně vytvořil nesprávně. Přecházel s ním úplně jinam, do Nové Británie. A podle všeho, co víme, si ostatní bratři mysleli, že tvůj předek opustil je."

Lin pokrčil rameny. "Kdy mě zabijete?" zeptal se.

"Asi za deset vteřin, když o tom nepřestaneš pořád mluvit!" Zamračila se na něho. "Copak to nechápeš? Důvody tvé rodiny pro ustavičné sváření s Klanem jsou smyšlené. A byly takové po celou dobu!"

"No a?" Učinil pohyb, který by mohl být pokrčením ramen, kdyby na sobě neměl pouta. "Naši starší, nyní již mrtví, uložili tuto povinnost na naše bedra. Musíme poslouchat, jinak zneuctíme jejich památku. Tento příkaz může odvolat pouze náš Nejstarší. Očekáváte ode mne snad, že zradím svou rodinu a budu žebrať o milost?"

"Ne." Miriam vstala. "Jenže ty možná nebudeš muset prosit, Line. Zítřka se koná Klanové shromáždění. Někteří - většina - z nich budou chtít tvoji hlavu. Já si ale myslím, že snad bude možné přesvědčit je, aby tě pustili, pokud odsouhlasíš, že pro nás něco uděláš."

"Ne!"

Převrátila oči v sloup. "Opravdu? Ty nechceš jít domů a doručit dopis tomu svému Nejstaršímu? Já věděla, že jsi mladý a hloupý, ale tohle je absurdní."

"Jaký dopis?" zeptal se váhavě.

"Nabídku podmínek ke smíru." Odmlčela se. "A ráda bych dodala, že vy je potřebujete víc než my. My se teď můžeme dostat do vašeho světa -" škubl sebou - "a je nás mnohem víc, a také je tu ten druhý svět, který jsi viděl, a který je mocenskou základnou Klanu. Viděl jsi z Ameriky hodně?" Chlapec vytřeštil oči: Viděl toho dost. "V jakékoli bitvě vedené od nynějška dál, jsme nad vámi schopni vyhrát. Pokud váš Nejstarší přikáže tvé rodině, aby proti nám bojovala, nečeká vás nic jiného než vyhlazení. Já mám ale pro tvoji rodinu jiné použití - chci je udržet naživu. A tebe taky. Jsem ochotná urovnat tuto záležitost mezi námi, generace zlé krve a vražd, pokud bude tvůj Nejstarší ochoten připustit, že vyhlášení války proti Klanu bylo špatné, že jeho předek nebyl opuštěn úmyslně a že je nutné ukončit válku. Udělám všechno, co bude v mých silách, abych radu přesvědčila, ať tě pošle domů s nabídkou klidu zbraní."

Hleděl na ni, jako by jí vyrostla druhá hlava.

"Odneseš tu zprávu?" zeptala se.

Pomalů přikývl, nespouštěje z ní rozšířené oči.

"A nemysli si, že mne podvedeš," varovala ho. Otočila se ke dveřím. "Odved'te jej do cely," řekla. "Chci, abyste dohlédli na to, že dostane jídlo a vodu. A dobře se o něho postarejte." Naklonila se k seržantovi. "Je zde šance, že pro nás bude muset vyřizovat určitou pochůzku. Nechci, aby vypadal, že ho tu někdo bil. Rozumíš?"

Něco v jejích očích přimělo vojáka ztuhnout. "Ano, paní," zabručel. "Jídlo a vodu." Jeho druh otevřel dveře, hleděl přítom do zdi vedle ní, snažil se vyhnout jejím pohledu.

"Dohlédněte na to."

Celá rozechvělá vyšla ze sklepení do večerního soumraku a zamířila nahoru po schodech tak rychle, jak jen mohla, jen aby se co nejdříve dostala zpátky k teplému krbu a příjemné společnosti. Bude ale zapotřebí mnohem víc než jen tohle, aby vyhnala vězeňský chlad ze svých kostí... a svých snů.

PÁTÁ ČÁST

TAVENÍ

PLÁN ÚNIKU

"Udělal co?" zeptal se Matthias hlasem plným narůstající nevěry. Předpokoj vévodovy kanceláře ve Fort Lofstrom byl domovem jeho tajemníka, a během Angbardovy dlouhé nepřítomnosti sloužil jako centrála, z níž byly koordinovány veškeré operace Klanu v Massachusetts. Fort Lofstrom, jako jeden z řetězce devíti podobných hradů situovaných na východním pobřeží (nejenom v Gruinmarktu, ale také ve svobodných královstvích na severu a na jihu), koordinovala překládku Klanové pošty podél celého východního kontinentálního pobřeží. Nepřetržitě tam operovalo půl tuctu mladých členů Klanu, z nichž každý přepravoval v osmihodinových intervalech zboží z jedné strany na druhou, a naopak. Každé tři hodiny dorazil z Cambridge balíček se zprávami a Matthias byl první, kdo jej otevřel a přečetl si jakékoli přísně důvěrné informace.

Tento balíček obsahoval pár dopisů a strohou zakódovanou zprávu. A právě to druhé podnítilo Matthiasovu zvědavost a posléze vyburcovalo jeho hněv.

Mladík stojící před jeho stolem se tvářil velmi ustrašeně, přesto ale stál pevně na místě. "Právě to přišlo radiogramem, pane, příkaz k pozastavení činnosti. Má platit během celého trvání mimořádného generálního zasedání Klanu, pane." Odkášlal si. "Není to poněkud neobvyklé?"

"Hmm." Matthias si jej změřil tvrdým pohledem. "Nu, Poule." Mladík stěží odrostl věku dospívání, stále trpěl akné a hlubokým pocitem podřízenosti vůči autoritě - především pak vůči takovému druhu naprosté sebejisté autority, jaká vyzařovala z Matthiase -, ovšem i navzdory této skutečnosti byl velmi statečný. "Prostě budeme muset na čas přerušit činnost poštovní služby, je to tak?" Přiměl sám sebe nepatrně se uvolnit, odhodlaný nedat před mladíkem najevo sebemenší náznak zmatku, který pociťoval.

"To jsou vaše příkazy, pane?" zeptal se Poul dychtivě.

"Ne." Matthias naklonil hlavu na stranu. Mimořádné shromáždění Klanu, svolané bez předchozího varování... to moc dobře nevonělo. Ve skutečnosti mu to mimořádně odporně páchlo. Od té doby, co se ti Ezauovi zpropadení příbuzní začali snažit zlikvidovat dlouhou ztracenou hraběnkou, a posléze se k nim připojila další skupina útočníků, vypadala situace pozoruhodně nestabilně. "Mám pocit, jako by se dělo něco mimořádně význačného," řekl Matthias pomalu. "Z toho důvodu usuzuji, že pozastavení činnosti nestačí. Máme na druhé straně svoje lidi, ke kterým se toto upozornění možná nedostalo. Budu od tebe potřebovat, abys ještě jednou přešel a doručil vzkaz, a to pokud možno co nejdříve. Teprve pak operace pozastavím. Mezitím bude nezbytné zabezpečit pevnost."

"Zabezpečit - pane? Vy víte, co se děje?"

Matthias probodl mladíka chmurným pohledem. "Mám dojem, že nejde o nic dobrého. Občanská válka, hochu, o tom to je. Holubi se vracejí domů na hrad a je třeba dostát slibům daným před třiceti lety." Odfrkl si. "Idioti," zamumlal hlasem plným hořkosti. "Počkej tady. Musím jít do vévodovy kanceláře, vzít si tam speciální depeše a vybrat z nich ty, které budeš muset doručit na druhou stranu."

Matthias vstal a prošel dveřmi do vévodovy pracovny. Všechno tam bylo tak, jak to Angbard před týdnem opustil. Matthias zavřel dveře, pak si opřel hlavu o zeď a tiše zaklel. Byl už tak blízko, tak zatraceně blízko! Jenže teď tady nemůže jen tak sedět. Ne, když si ta děvka chce vylít srdce na mimořádném zasedání. Ezauovo přiznání - že Nejstarší nařídil opakované pokusy zavraždit Helge - jím otrásl. On měl s Helge, či Miriam, svoje úmysly: Byla přirozeným soupeřem pro jeho plány. Již byl v pozici, kdy byl připraven dostat ji na svoji oběžnou dráhu, dokud se ti idiotští fanatici nezačali pokoušet o její vraždu a nepodnítili v ní podezřívavost vůči komukoli a čemukoli. Bez přátel - kromě toho slabocha Rolanda - byla předtím snadnou kořistí. Jenže teď -

Pročetl si ještě jednou dešifrovaný vzkaz. Zpráva sice nebyla adresována jemu, jenže před tímhle se Matthias nikdy v minulosti nepozastavil; jako Angbardův tajemník byl zvyklý číst si vévodovu poštu - a také poštu pro ostatní lidi na stanici, která procházela přes poštovní místnost. Poštu lidí jako sir Huw Thoms, pobočník stráže, který byl právě teď na obchodní pochůzce na druhé straně. A také měl přístup ke kódovacím knihám.

AKCE PRO DNEŠNÍ DEN STOP JAKÝMKOLI NEZBYTNÝMI PROSTŘEDKY ZATKNOUT MATTHIAS VAN HJORTH STOP OBVINĚNÍ ZE ZRADY NÁSLEDUJE STOP

Sakra. Matthias zmačkal dopis v pěsti. Jeho obličej byl strnulou maskou hněvu. Ta děvka, pomyslel si. Buď nedržel Rolanda pod krkem tak pevně, jak si myslel, nebo byla bezohlednější, než se domníval. Jenže starý pán se dopustil chyby. Ve vedlejší místnosti byl Poul, nezkušený posel. To poskytovalo Matthiasovi výhodu, jen kdyby věděl, jak ji využít.

Vrátil se do své kanceláře a otevřel jednu ze zásuvek. V duchu se usmál při pomýšlení na Angbardovu reakci, kdyby měl starý pán zjistit, co v ní Matthias má, informace, které zjistil díky neoprávněnému přístupu k vévodovým osobním spisům. Jenže nebyl čas vhodný k požitkářskému snění s otevřenými očima. Teď Matthias potřeboval jediné - kouřovou clonu, která by zamaskovala jeho vlastní zmizení, a kouřové clony zřídka bývají hustější než ta, co se mu právě nabízela.

Nejdříve Matthias odstranil nejnovější přírůstek ze sejfu: anonymní cédéčko, na němž byla ženskou rukou naškrábaná enigmatická fráze "hluboké hrdlo". Získat jej si vyžádalo spoustu usilovné detektivní práce; v pátrání jej udržovaly pouze stopy, které se objevily v důsledku vévodových prověrek Miriamina zázemí, dokud nakonec nebylo nalezeno pohřbené v její hudební sbírce. Jako další vyndal tři malé, nadepsané a ofrankované obálky, každou s informačním dopisem a disketou. Když o minutu později odcházel ze své kanceláře, byla zásuvka zamčená a bez jakýchkoli inkriminujících důkazů. A dopisy byly v prvním stadiu doručení prostřednictvím kurýra do Cambridge v Massachusetts.

Dopisy adresované místním pobočkám FBI a DEA.

Obrovská tančírna v zadní části paláce Klanu mohla být, kdykoli si to situace žádala, snadno proměněna v polní nemocnici - nebo zasedací síň dostatečně velkou, aby pojala všechny hlasující členy prastarých a plodných obchodních partnerství. Teprve když Miriam viděla, jak se zaplňuje, začala chápat plný rozsah moci, jíž vládl Klan v Gruinmarktu.

Místnosti dominoval stůl na jednom konci, za kterým stála řada osmi křesel: tři pro administrativní úředníky a jedno pro hlavu každé z pěti rodin. Proti stolu byly rozestavěny řady zelenou kůží potažených lavic, přičemž ty, které se nacházely ve větší vzdálenosti, byly vyvýšeny, aby poskytovaly sedícím nerušený výhled. Velké prosklené dveře, které se v létě otvíraly do zahrad, byly zavřené, zabarikádované zvenčí těžkými dubovými okenicemi.

Hlavní vchod do místnosti hlídali strážníci v černých přílbicích a v brnění, ozbrojení automatickými puškami. Stáli tam bez hnutí, když vstupovala Miriam s Károu v závěsu. "Ach, podívejte! Tamhle je váš strýc!" zašeptala Kara.

"Pověz mi něco užitečnějšího. Jako například, kam si mám sednout?" Angbard okupoval jedno ze tří vyvýšených křesel uprostřed za stolem, přes oblek měl černé roucho. Jeho výraz byl ponurý jako u popravčího soudce. Místnost se již začínala plnit, muži a ženy ve strohém obchodním oblečení hledali svá místa na lavicích a tiše mezi sebou hovořili. Jediným neobvyklým jevem byli jejich sluhové, oděni v tradiční archaické parádě.

"Promiňte, kam si má milostpaní sednout?" uculila se Kara na uniformovaného pořadatele, jenž, jak si Miriam teprve nyní všimla, byl zřejmě jedním z mnoha, kteří nenápadně usměrňovali delegáty a partnery na jednu či na druhou stranu. "Thorold-Hjorth - to bude tamhle. Lavice vlevo, druhá řada."

Miriam zaplula směrem k naznačenému místu. Jako každoroční generální zasedání nějaké firmy, uvědomila si. Připadalo jí to zvláštním způsobem povědomé, ale rozhodně jí to nemohlo být útěchou. Znovu se podívala ke stolu vpředu a uviděla, že tři z vyvýšených křesel jsou již zaplněná - v jednom z nich seděl Oliver Hjorth, který zachytil její pohled a zamračil se na ni. V ostatních dvou byli jacísi dva bezvýznamní postarší muži, kteří vypadali, že již napůl spí, jak skláněli hlavy k sobě a povídali si. Kéž by tady tak byl Roland, pomyslela si stíněně. Nebo raději ne... jenom si přeji, abych tomu nemusela čelit sama. Roland by mi byl oporou. Ale nebyl by mi příliš k užítku. Nebo snad ano?

"Mohu se k tobě připojit?" zeptal se někdo. Miriam vzhledla. "Olgo! No jistě! Vyspala ses dobře?"

Olga se posadila vedle ní. "Tentokrát žádní vetřelci," řekla samolibě. "Škoda, doufala jsem, že nějakí přijdou."

"Doufala?"

"Abych otestovala svůj nový automat M4-Super 90. Nu což. Ach, podívej, tamhle je baron Gruinard." Ukázala na jednoho z vyschlých starců u sněmovního stolu.

"A to je dobré, nebo špatné?"

"Záleží na tom, zda tady sedí jako královský soudní vyšetřovatel a zda před něj budeš předvolána. Ve většině ostatních záležitostí je zcela neškodný, avšak jako o královském vyšetřovateli o něm kolují ty nejděsivější historky."

"Hmm." Miriam si všimla další známé postavy, staré vdovy v modrém kostýmu, ověšené perlami. Žaludek se jí stáhl.

"Vidím svoji babičku."

"Ať se to nestává příliš často." Olga se zářivě usmála ve směru staré vévodkyně, která spatřila Miriam a strašlivě se zamračila. "Není působivá?"

"To mělo být míněno jako kompliment?"

Vévodkyně vrhla po Olze ošklivý pohled, pak obrátila svoji pozornost jinam, k plešatějícímu muži středního věku v obleku, který se k ní lichotivě nakláněl a odváděl si ji na opačnou stranu místnosti. "Kde je -"

"Pššt," řekla Olga. Angbard odněkud vytáhl kladívko a kategoricky jím zaťukal do desky stolu.

"Dnes jsme se zde sešli kvůli mimořádnému zasedání," oznámil Angbard konverzačním tónem. Zamračil se a poklepal nehtem do starožitně vyhlížejícího mikrofonu. "Dnes jsme se zde sešli..." Ozvučný systém se konečně rozběhl a Miriam byla vděčná, že už nemusí napínat uši, aby ho slyšela. "Před třiceti dvěma lety byli Patricia Thorold-Hjorth a Alfredo Wu přepadeni cestou k tomuto dvoru. Těla Alfreda a jeho strážných byla nalezena, ale Patriciina mrtvola zůstala nezvěstná. Až donedávna panovalo všeobecné přesvědčení, že ona i její dítě, dcera, zahynuly."

Síní proběhla tichá vlnka konverzace. Angbard chvíli mlčel, pak pokračoval. "Před čtyřmi měsíci se objevila v divočině Nether Paarlandu neznámá žena. Byla zadržena a různorodost důkazů - podložených sejmutím a genetickým porovnáním otisků prstů, o kterém moji poradci tvrdí, že je v takových případech neomylné - naznačila, že je oním dlouho ztraceným dítětem, Helge Thorold-Hjorth, která mezitím vyrostla ve Spojených státech na druhé straně v dospělou ženu."

Vlnka konverzace se stala kaskádou. Angbard zas a znovu bušil svým kladívkem. "Ticho, říkám ticho! Vyžaduji ticho!"

Konečně ztichla síň natolik, aby mohl pokračovat. "Dospěli jsme k rozhodnutí přijmout Helge do Klanu, za což jsem osobně převzal zodpovědnost. Její, ehm, začlenění se nesetkalo s bezprostředním úspěchem. Po jejím příchodu se přihodila řada neočekávaných událostí, především pak vyšlo najevo, že by ji někdo chtěl mít mrtvou - někdo, kdo ani není schopen poznat rozdíl mezi dvaatřicetiletou hraběnkou a triadvacetiletou zámeckou paní, které cestují spolu. V zájmu objektivitvy musím dodat, že v současné době není podezříván nikdo v této místnosti."

Miriam naskočila husí kůže vzadu na lebce. Když se nenápadně podívala stranou, uvědomila si, že se na ni upírá polovina očí v místnosti. Napřímila se a podívala se zpátky na Angbarda.

"Věřím, že nyní máme dostatečné množství důkazů, abychom potvrdili identitu stran stojících za útoky na Patricii a Alfreda a na Patriciinu dceru Helge. Stejně strany jsou obviněny z rozdmýchávání občanské války, která před padesáti sedmi lety rozštěpila Klan do nepřátelských frakcí -" Hlasitý povyk. Angbard se opřel v křesle a čekal téměř minutu, pak znovu ťukl svým kladívkem - "Ticho, prosím! Mám v úmyslu předvést svědky, které objevila Klanová bezpečnost. Jednání bude posléze otevřeno pro návrhy týkající se záležitosti, kterou zde řešíme." Otočil se ke svému sousedovi, starému muži, který až do této chvíle vypadal, že ve svém křesle usnul. "Julie, kdybyste prosím..."

"Aha!" Starý strašák se s trhnutím napřímil, zvedl rozřesenou ruku a prohlásil: "Předvolávám prvního svědka -" podíval se do papíru, který před něj Angbard přistrčil a zamumlal - "tu přece nemohu předvolat, vždyť je mrtvá, zatraceně!"

"Ne, není," opáčil Angbard.

"V tom případě mne asi považujete za senilního, je to tak?" Julius vstal. "Když jinak nedáte, předvolávám Patricii Thorold-Hjorth."

Rázem byla na nohou a hlasitě pokřikovala přinejmenším polovina síně. Boční dveře za stolem se otevřely. Miriam se musela také postavit, aby viděla přes hlavy shromážděných, jak do místnosti vstupuje Brilliana, která před sebou tlačila kolečkové křeslo, v němž seděla její matka. Iris se tvářila zmateně a poněkud nervózně, když byla ve středu tak hlučné pozornosti.

"Oni jí vzali elektrické křeslo, aby jim nemohla utéct?" zeptala se Miriam Olgy.

"To snad ne -"

"Uklidněte se! Žádám o pořádek, nebo nechám vyklidit síň - ticho, prosím!"

Síň se pozvolna zklidnila. "To je divné," zakrákal Julius roztřeseným hlasem. "Byl jsem si jistý, že je mrtvá."

"To jsem si myslela i já," zvolala Iris - Patricia - ze svého křesla. Brill s ní zajela k jedné straně stolu.

"Proč jste tehdy utekla?" zeptal se Oliver Hjorth s netrpělivým výrazem ve tváři, nakláníje se stranou, aby na ni lépe viděl.

"Cože, unsgefenninemudderengeleg'hat Gelegenheit, mish'-su'em annudern frau-clapper weg tu heiraten?" zeptala se Iris suše. Odněkud z publika se ozvalo šokované hihňání. "Očividně ne. A když už mi musíte klást tuto otázku, rovněž velmi pochybuji o tom, že jste někdy měl co do činění s bandou nájemných vrahů, kteří se vás pokoušeli zabít. To je škoda. Mohl byste z takové zkušenosti vytěžit."

"Co to říkáte?" strčila Miriam do Olgy. Opravdu se musím vynasnažit naučit se ten jazyk, pomyslela si zoufale.

"Tvoje matka je přesvědčivě drsná," odpověděla Olga sotto voce.

"Je to podvodnice!" zvolal někdo ze síně. Miriam si málem vykroutila krk; možná to byla vévodkyně vdova, ale nebyla si tím jistá. "Chci vidět -"

"Klid!" Angbard znovu uhodil do stolu svým kladívkem. "Budete zdvořilá, madam, jinak vám dám vyvést ze síně."

"Omlouvám se," reagovala Iris. "Němně vás ujišťuji, že žádná podvodnice nejsem. Nejdražší matko, chtěla byste, abych vám na důkaz své identity zopakovala, co jsem zaslechla, jak říkáte Erichovi Wu ve změti palácových letních zahrad v Kvaernu, když mi bylo šest?"

"Ty - ty!" Stará vdova se vyškábala na nohy, třásla se hněvem.

"Věřím, že dokáží obhájit svou identitu natolik, že nebude zapotřebí provádět krevní testy," řekla Iris suše, otočená ke shromážděným. "Jak si musí být vědom kdokoli z vás, kdo nahlédl do seznamu prostředníků, má moje matka velmi silný motiv k tomu, aby mne odmítala uznat. Naneštěstí, tak jako v mnoha dalších případech, jsem nucena neuposlechnout její přání."

"Nesmysl!" vyhrkla vévodkyně, které se po tváři rozlezl výraz čiré hrůzy, načež se spěšně posadila.

"Mohu dosvědčit, že to žádná podvodnice není," řekl Angbard. "Pokud někdo požaduje nezávislé ověření, lze to zařídít. Přeje si to některá ze stran účastnících se tohoto setkání?" Rozhlédl se po místnosti, ale žádná ruka se nezvedla.

"Výborně." Znovu zatřel do stolu svým kladívkem. "Záležitost paní Thorold-Hjorth ještě opětovně nadnesu, ovšem ne na tomto zasedání. Snad postačí říci, že já osobně jsem přesvědčen o její autentičnosti. A jak jste právě viděli, zdá se, že její matka je o tom přesvědčena rovněž." Jedovaté vyprsknutí z míst, kde seděla vévodkyně, rozhodně nemohlo narušit jeho klid. "Nyní musíme probrat mnohem závažnější záležitosti. Mým důvodem k opětovnému představení lady Patricie na tomto shromáždění bylo, ehm, učinit jasno v otázce, kde má tato záležitost svůj původ." Starý Julius jen cosi zabručel.

"Rád bych před toto shromáždění předvolal dalšího svědka," pokračoval Angbard s ledovým klidem. "Lady Olga Thorold byla předmětem ohavných pokusů o vraždu její osoby a její dvorní dáma byla zavražděna. Stalo se to v nedávné minulosti, zatímco cestovaly ve společnosti lady Helge. Přistupte prosím ke stolu."

Olga vstala a přešla k přední části stolu. V síni panovalo hrobové ticho.

"Mohla byste nám prosím svými vlastními slovy povědět o sérii vražedných útoků na vaši osobu, kdy a kde začaly, a proč se minuly úspěchem?"

Olga si odkašlala. "Minulý prosinec jsem byla předvolána, abych strávila nějaký čas s vévodou Lofstromem v jeho hradu. Již celý předchozí rok jsem jej žádala o nějaké aktivní zařazení, v naději, že by pro mne mohl nalézt využití v obchodě. Místo toho mne požádal, abych provázela Helge Thorold-Hjorth, nově příchozí do Niejweinu a neznalou našich poměrů, jednak abych ji vzdělávala a také abych zajistila, že jí nebude žádným způsobem ublíženo. Nevěřím, že očekával následné události po jejím příjezdu do tohoto domu -" Pokračovala líčením útoku za útokem, ohavnosti za ohavností, a zastavovala se jen, když ji přerušil výbuch hlasů od shromážděných dožadujících se dalšího vysvětlení. Miriam ji pozorovala takřka s údivem. "To má každý ze zde přítomných něco společného s Klanovou bezpečností?" zeptala se Kary tiše.

Kara na ni vytřeštila oči. "Já ne, moje paní!"

Olga skončila vyličením, jak ji Miriam přivedla do nového světa a jak i tam byly napadeny cizinci. Tehdy zvolal hlas ze zasedací síně: "Počkat! Jak víte, že to byl jiný svět? Nemohla by to prostě jen být další oblast, Meriky?"

"Ne, nemohla," odpověděla Olga nevzrušeně. "Já jsem Ameriku viděla a viděla jsem i to druhé místo, a rozdíl mezi nimi jsou velmi zřetelné. Obě místa vyrašila ze stejných kořenů, ale zcela zjevně se v určitém okamžiku svého vývoje odchýlila - v Americe přece není dědičná monarchie." Následovalo pozdvižení. Olga se zamračila. "Řekla jsem něco špatně?"

"Co je tohle všechno za nesmysl?" vykřikl baron Hjorth, rudý jako rak. "Je jasné jako den, že to nemůže být pravda! Kdyby byla, mohl by tam někde venku existovat celý nový svět!"

"Já věřím, že existuje," odpověděla Olga klidným hlasem.

Kladívko se zvedlo a rázně dopadlo na desku stolu. "Ticho! Nyní předvolávám Helge Thorold-Hjorth, alias Miriam Becksteinovou. Přistupte prosím ke stolu."

Miriam polkla, ale to již vstávala a mířila před shromážděné.

"Popište prosím Klanu, jak došlo k tomu, že jste se dostala sem k nám. Ode dne, kdy jste se poprvé dozvěděla o svém odkazu."

"To bychom tady byli celý den -"

"Přesto, když budete tak laskavá."

"Jistě." Miriam se zhluboka nadechla. "Začalo to v den, kdy jsem přišla o zaměstnání v jednom ekonomickém listu v

Cambridgi. Šla jsem navštívit svou matku -" pokývnutí k Iris "- která mne požádala, abych jí přinesla z podkrovní krabice. Ta krabice byla plná starých dokumentů..."

Pokračovala dál, dokud nedospěla k vyprávění o tom, jak podává patentové žádosti v Nové Británii, o podniku, který tam zakládá, o Olžině postřelení. Když skončila, měla sucho v krku a v siní bylo ticho. Zavrtěla hlavou. "Mohla bych dostat sklenici vody, prosím?" Číše se objevila vedle ní.

"Děkuji. Do té doby jsem již měla v leccems jasno. Lidé, kteří se snažili zabít Iris - promiňte, Patricii - a kteří šli po mně nebo útočili omylem na Olgu -, museli být naši příbuzní. Ovšem kromě jednoho pokusu po nich nikdy nebylo ani stopy na druhé straně, to jest v Americe. Vzpomněla jsem si, jak mi vyprávěli o dlouho ztraceném bratrovi, který zamířil v časných dnech existence Klanu na západ. Vy víte - jak jsme se dozvěděli -, že tito lidé rovněž používají medailon s obrazcem, který jim umožňuje přecházet mezi světy, nicméně jsou schopni cestovat pouze odsud do Nové Británie, na místo, o kterém jsem vám vyprávěla.

Z toho všeho jsem si poskládala následující příběh. Před velmi dávnou dobou zamířil jeden z bratrů na západ. V důsledku nepřízné osudy přišel o svůj medailon. Ve skutečnosti skončil jako smluvní otrok a trvalo mu takřka deset let, než si našel tolik, aby si mohl vykoupit svoji svobodu. Jakmile byl svobodný, musel popaněti rekonstruovat obrazec z medailonu. Buď to bylo takto, nebo byl jeho medailon úmyslně poškozen nějakým příbuzným. Ať se to stalo jakkoli, obrazec, který nakonec získal, byl odlišný. Následující skutečnost snad ani nedokáží dostatečně silně zdůraznit; místo, kde se ocitnete, když praktikujete světochodectví, záleží na obrazci, jenž použijete jako klíč. My nyní víme o dvou klíčích, ale je tu ještě jedna věc - ten druhý obrazec, medailon ztraceného bratra, nefunguje v Americe. V naší Americe. Té, do které odsud chodíme.

Šestý bratr nicméně opakovaně přecházel do jiného světa, protože bylo původně ujednáno, že bude v pravidelných intervalech přicházet na místo setkání, kam měli přijít i jeho bratři. Zřejmě měli v úmyslu poslat pro něj na místo setkání, snad někde v severní Kalifornii, obchodní karavanu. Bratr tam ale svoje obchodní partnery nikdy nenašel, protože ti byli v tu dobu úplně jinde, a jeho nepřítomnost si pravděpodobně vyložili jako známku skutečnosti, že zemřel. Byl od nich zcela oddělen a přičetl to na vrub zradě."

"Nesmysl!" vykřikl někdo z první řady, přiměl Angbarda, aby znovu uhodil do stolu svým kladívkem. Miriam té příležitosti využila k tomu, že se napila vody.

"Tento bratr, Lee, měl rodinu. Jeho rodina byla méně početná než Klan, méně schopná postarat se o sebe. Tak jako přišli o schopnost světochodectví na jednu či dvě generace vaši předkové, tak tomu bylo i u jeho potomků - a trvalo mnohem déle, než se mezi sebou někteří první příbuzní provdali a oženili a měli pak děti s obnovenou schopností. Prosperovali stejně jako vy, jenže mnohem pomaleji. Noví Britové nemají čínské obchodníky příliš v lásce, a jako méně početná rodina měli mnohem menší počet aktivních světochodců, na které mohli spoléhat.

Leeové Klan znovu objevili až před necelými sto lety, když se rodina Wu přesunula na západ. Leeové zareagovali - nu, myslím, že to bylo spíš ze strachu, ale v podstatě zahájili kampaň ukádných vražd, které se staly příčinou krevního sváru. Každý v Klanu věděl, že tyto vraždy mohli provést pouze světochodci, a tak byly útoky na západní rodiny dávány za vinu - pochopitelně - jejich příbuzným na východě."

Odmělčela se. Vřava, která vypukla v lavicích, ji znemožnila pokračovat. Angbard chtěl klepnout svým kladívkem, ale Miriam zvedla ruku. "Nějaké otázky?"

"Ano! Co má tohle -"

"- jak jste tam cestovala -"

"- se máme spokojit s těmito lžemi -"

Bum. Miriam málem vyskočila, když Angbard bouchl do stolu. "Jeden po druhém!" zvolal. "Helge, kdybyste byla tak laskavá. Pokračujte."

"Ten nový svět, kam druhá rodina - Leeové - chodí, je stejný jako ten, ve kterém jsem vyrostla, ale je méně rozvinutý. Existuje pro to množství důvodů, ale zřejmým faktem zůstává, že se historicky odchýlil od mého vlastního zhruba před dvě stě padesáti lety. Chcete-li důkaz o jeho existenci, mám svědky, lady Olgu a Brillianu d'Ost a také videonahrávky. Dokonce vás tammohu přenést, pokud byste byli ochotni řídit se mými instrukcemi - nezapomeňte, že ta země se velmi liší od Spojených států, a pokud byste to nebyli ochotni akceptovat, mohli byste se snadno dostat do problémů. Ovšem dovolte mi zdůraznit tohle. Osobně se domnívám, že kdokoli, kdo nyní sedí v této místnosti, tam může snadno přejít jednoduše jen tím, že použije medailon Leeovy rodiny místo našeho Klanového. Každý si to může ověřit sám pro sebe. Znovu zdůrazňuji, že pokud oplýváte schopností světochodectví, můžete přecházet do odlišných světů jednoduše jen tím, že použijete odlišné druhy medailonů.

V Nové Británii proběhla průmyslová revoluce teprve před stoletím. Zřídila jsem si tam zachytý bod, vybudovala si novou identitu a podala několik patentových žádostí na výrobu produktů z oblasti automobilové dopravy. Za pět až deset let v tom budou opravdu dobří. Mým obchodním úmyslem je přenášet tam ze Spojených států spíš obchodní nápady, na které tam zatím nikdo nepřišel, místo abych obchodovala s tradičním zbožím nebo zabezpečovala přepravu. Ovšem tím, že jsem se do toho pustila, jsem na sebe přitáhla pozornost rodiny Leeů. Brzy pochopili, že jsem získala jeden z jejich medailonů a odvážíla se na jejich teritorium. Jak vám již řekla Olga, pokusili se vniknout do mého domu, ale my jsme tam na ně čekaly." Pohlédla na Angbarda, který jen pokývl, a tak pokračovala: "Jednoho z nich jsme zajali, živého. Měl u sebe talisman, takže je to nepopíratelně světochodec, ale není z Klanu. Žádala jsem o provedení jistých genetických testů. Mohu se zeptat, jak dopadly, můj pane?"

Vévoda si odkašlal. "Krevní testy potvrzují, že vězeň je náš velmi vzdálený příbuzný. A světochodec. Zdá se, že koneckonců přece jen existuje šest rodin."

Po těchto slovech se musel opět uchýlit k použití svého kladívka - třebaže to bylo marné. Po pěti minutách, když se začala vřava konečně uklidňovat, pokynul Angbard svému výkonnému úředníkovi, aby v siní zjednal pořádek. "Žádám

o klid!" vykřikl. "Nyní si uděláme hodinovou přestávku, abychom se občerstvili. Pak bude jednání pokračovat." Vstal, zlověstně se mračící na shromážděné podílníky Klanu. "To, co jste dosud slyšeli, je jenom začátek. Bude toho následovat mnohem víc."

Ráno, denní směna v Bostonu. Kancelářské telefony již vyzváněly ostošest, když Mike Fleming mávl svým odznakem a prošel kolem ochranky.

"Ahoj, Miku!" Pete Garfinkle, jeho kolega z kanceláře, na něj zamával cestou od kávovaru.

"Čau." Mike po ránu nikdy nebyl ve své kůži. Modré smutky, nazvala to v okamžiku odpuštění jedna z jeho bývalých přítelkyň. (Smutky tak modré, že byly skoro ultrafialové, prohlásila stejná přítelkyně, když se od něj stěhovala - tak modré, že měla málem spaleny od radiace.) "Něco nového?"

"To si piš. Přijď pak za mnou," pokývl mu Pete.

"Hned jsem tam. Dej mi pět minut."

Mike kráčet dál směrem k prodejnímu automatu, cestou minul pár kolegů z oddělení pro styk s veřejností, a vzal si šálek s kávou. Situace na silnicích byla toho rána zlá, velice zlá. A taky se pořádně neoholil. Bylo teprve devět, a on už měl na bradě strniště, dodávající k jeho již tak medvědímu vzhledu ještě více neotesanosti. Raději se mi dnes nikdo neplet' do cesty.

Když Mike konečně přišel ke svému stolu, Pete byl již zabořený nosem v papírech, které přišly ranní poštou. Pete byl ranní ptáče, ale po šesti pracovních hodinách, když měl Mike nejvíc elánu, byl již vyčerpaný. "Tak co je nového?" zeptal se Mike znovu.

"Myslíš v případě Julio Hernandez? Má to na jednacím pořádku soudkyně Judyová." Pete se bez humoru zasmál.

"Soudkyně Judyová? Ta by nedokázala najít jeho zadnici ani s ponorkovým periskopem a mapou." Mike protáhl tvář, položil svůj šálek s kávou a promnul si oči. Nutkání zívnout bylo takřka neodolatelné. "Soudkyně Judyová je ta nejméně pravděpodobná osoba ze všech, kdo ho pošle bruchet. Jenže ten syčák Julio by už konečně měl dostat pořádně na frak. Vždyť i ten zatracený papež ví, v čem jede! Co ještě potřebujeme k tomu, abychom státního návladního přesvědčili, že je to gauner první třídy?"

"Uklidni se, kámo, však my ho dostaneme." Pete se naklonil na své židli nebezpečně dozadu - kancelář byla tak těsná, že by jakýmkoli neuváženým pohybem riskoval převržení stolu kancelářských pořadačů - a odfrkl si. "Uvidíš."

"Hmm. Na to vem jed." Mike natáhl velkou dlaň a Pete mu do ní vložil hromadu pošty. "Tu máš." Mike dopisy opatrně položil na desku svého stolu, vzal si svou kávu a usrkl si. "Obarvená voda."

"Už bys konečně měl s tím kafařením přestat," napomenul ho Pete. "Tvým ledvinám to určitě neprospívá."

"Hele, viš přece, že na kafe funguju," zabručel Mike. Rychle listoval vnitřní poštou, třídil administrativní oběžníky od formálních dopisů - některá oddělení stále ještě komunikovala jen na papíře, jejich vnitřní sítě nebyly spojené s vnějším světem - a páru opravdových, poctivých, poštovních obálek. Naskládal dopisy do tří úhledných hromádek a zapnul svůj počítač. Zatímco čekal, až naběhne, otevřel dva dopisy zvenčí. Jeden z nich byl reklamní leták nabízející výhodnou půjčku. Ten druhý - "Svatá krávo!"

Pete sebou škubl, málem se ve své židli překotil dozadu. "Kristepane! Chceš mě mít na svědomí?"

"Svatá krávo!"

Pete se otočil. Mike byl na nohou, svíral dopis v obou dlaních, na tváři výraz zděšení. "Co je?" vyhrkl Pete.

"Tohle musím odnést soudním vyšetřovatelům," zamumlal Mike, položil dopis na desku svého stolu, pak se opatrně podíval do obálky. Byl v ní malý umělohmotný sáček s čímsi hnědým -

"Důkazy?" zeptal se Pete se zájmem. "Hej, já myslel, že to je něco zvenčí?"

"Taky že je!" Mike to položil na stůl tak opatrně, jako by to bylo z křehkého skla. "Anonymní hláška!"

"O co jde, Miku?"

"Tenhle dopis," ukázal Mike. "Někdo prásknul Fantoma."

"Cože? To myslíš vážně?" vyhrkl Pete nevěřícně. Mike přikývl. "Ježíši, Miku, musíš se naučit nějaké nové nadávky, 'svatá krávo' se na tohle rozhodně nehodí. Ukaž mi tu věc -"

"Prří!" Mike opatrně zvedl obálku. "Budeš svědek. Ty a já teď spolu půjdeme dolů do laboratoře podívat se, co je v tom sáčku. Pokud je to to, co se píše v dopise, a prokážeme to, tak je to vzorek z té zásilky H, která zasáhla New York před čtyřmi měsíci. Vzpomínáš? Ta opravdu velká zásilka, která srazila cenu toho svinstva tak nízkou, že to kupovali po librách? Z Fantomovy sítě?"

"Hmm," Pete se tvářil zaujatě. "Někdo si nechal vzorek."

"Někdo nám právě poslal tip na nějakou adresu v Belmontu, která je místním koncem distribučního řetězce.

Obchodování ve velkém, Pete. Jméno, hodnost, sériové číslo. Data - potřebujeme prověřit ta zatracená data. Pete, tohle prásknul někdo od nich. Někdo z Fantomovy vnitřní sítě si pro sebe zajišťuje bona fides."

"Falešné hlášky jsme tu měli už předtím. Anonymové jedni zatracení."

"Jo, jenže tady v tom je vzorek. Pokud si to dobře vybavuji, myslím, že to odpovídá - přinejmenším na první pohled.

Než s tím půjdeme dál, chci otisky prstů a vzorky DNA. Co si o tom myslíš?"

Pete hvízdнул. "Pokud to odpovídá a data se shodují, myslím, že můžeme jít pro šéfa, ať jde s námi a společně se opřeme do soudkyně Judyové. Takový průlom v případě Fantom by byla bomba."

"Moje řeč." Mike se divoce usmál. "Myslíš, že dokážeme ten zdroj vystopovat?" řekl a zamával sáčkem.

"Určitě. Je to rutina. A jestli je to Fantom, Miku, tak to bude největší úspěch téhle kanceláře za zhruba posledních dvacet let. Jestli tohle klapne, bude to rozmáznuté po celých Timesech!"

V chodbě před zasedací síní mělo palácové služebnictvo plné ruce práce se zřizováním rozměrného bufetu. Studené

nářezy z tuctu různých druhů zvěřiny vytvářely důmyslné obrazce znázorňující zvířecí původ mas. Skřivani v želé, ovoce naložené v cukru z dálných končin Západního pobřeží, a exotické lahůdky dovezené za nemalé náklady, se kupily v pyramidách na řadě stříbrných tácků velikosti malých jídelních stolů. Ručně vyrobené belgické čokoládové pralinky soutěžily o pozornost urozeného panstva s kaviárovými kanapkami a jasně barevnými balíčky lentilek M&M. Navzdory obrovské nabídce občerstvení měla většina Klanových podílníků na mysli zcela jiné věci. Třebaže mezi nimi chodili číšníci s tácy plnými štědře nabízených číší s vínem - a se džbány s dovezenou kávou a čajem -, účastníci měli chuť především na řeč. Obzvlášť pak na řeč s jedním či dvěma lidmi.

"Hlavně je prosím drž co nejdál ode mě," škemrala Miriam žalostně, naklánějíc se blízko k Olze. "Nebo mě umačkají."

"Nemůžeš se jim vyhýbat!" naléhala Olga, která ji vzala za paži a usměnila ji k otevřeným dveřím a do recepční haly.

"Nebo chceš, aby si mysleli, že z nich máš strach?" zasyčela Miriam do ucha. "Jsou jako krysy, které sežerou svoje vlastní mláďata, když ve svých potomcích cítí slabost."

"To není proto, že - prostě musím jít pryč." Miriam ji prudce zatáhla a teď pro změnu vedla Olgu ona, směrem ke dveřím v zadní části zasedací síně, kterými, jak viděla, odvezl Angbard ještě před propuknutím tlačence matčino kolečkové křeslo. Kara, oči rozšířené, se držela blízko za ní.

"Kam jdeš?" zeptala se Olga.

"Pojď za mnou!" Miriam pospíchala dál.

"Haló! Mladá dámo!"

Miriam zastoupil cestu muž, kterého nepoznávala, objemný a šedovlasý. Zjevně si ji chtěl odchytil pro sebe. Prázdně se na něho usmála. "Kdyby vám to nevadilo, pane, budu mít čas promluvit si s vámi později. Teď ale naléhavě potřebuji mluvit s -" Ukázala do dále, zatímco proklouzávala kolem něho, nechala Karu, aby uhladila rozčechraná pírká a rozrazila dveře.

"Mami!"

Byla to malá boční místnost, stěží zařízená podle měřítek Klanu. Iris se na její zavolání otočila. Angbard se také ohlédl, stejně jako mrtvolně vyhlížející chlapík s dlouhými bílými vlasy, který v mírně shrbeném postoji zřejmě přijímal od vévody nějaké pokárání.

"Helge," začal Angbard varovným tónem.

"Matko!" Miriam se zamračila na Iris.

"Buď zdráva, holčičko." Iris se znaveně usmála. "Dovol mi představit tě dalšímu z tvých příbuzných. Henryku? Ráda bych tě seznámila s mou dcerou." Iris mrkla na Angbarda. "Necháme ji chvíli být, ano?"

Muž, který naslouchal Angbardovi, naklonil hlavu až k rameni. "Jste okouzující," řekl zdvořile.

Vévoda zakašlal do kapesníku a vrhl po Miriam chmurný pohled. "Měla bys být mezi hosty," zabručel.

"Henryk byl vždycky můj oblíbený strýc," řekla Iris, s pohledem upřeným na vévodu. "Chci říct, jeden z nich musel být můj oblíbený, že ano?"

Miriam tam stála s nepříjemným pocitem, neochotná setkat se s Angbardovým pohledem. Henryk si ji mezitím prohlédl od hlavy až k patě. "Vskutku okouzující," dodal po chvíli.

"Helge." Angbard odmítl nechat se ignorovat. "Měla bys být v hale mezi hosty." Zamračil se na ni. "Víš přece, jakou váhu tady přikládají vzhledu a vystupování." Znovu si odkašlal. "Mnozí mají při této příležitosti možnost vidět tě vůbec poprvé. Chceš snad, aby si mysleli, že jsi nějaká loutka? Neschopná jednat sama za sebe? Společná se soudní lavicí?"

"Já jsem ve spolku s vámi," poukázala. "A kromě toho by mě sežrali zaživa. Je vidět, že jste neabsolvoval dostatečné množství tiskových konferencí. Přece nehodíte návnadu do vody, když budete později potřebovat, aby zůstala celá, že ano? Tyhle věci si musíte udržovat pod kontrolou."

Angbardovo zamračení se prohloubilo. "Tohle není tisková konference; je to přehlídka krásy," řekl. "Pokud nepůjdeš mezi ně, nebudeš dělat správné pohyby a nebudeš správně mluvit, usoudí, že to prostě nedokážeš. A pokud to nedokážeš, k čemu jsi dobrá? Svolal jsem toto zasedání na tvoji žádost. Snaž se prosím neudělat z toho katastrofu."

"Později dojde k hlasování," poznamenala Iris. "Když si budou ti reakcionářští bastardi myslet, že se jim vyhýbáš, Miriam, poskytne jim to šanci přesvědčit ostatní, že jsi podvodnice, a to rozhodně nebude hrát ve tvůj prospěch."

Miriam si povzddechla. "Právě tohle se mi na tobě líbí, mami, rodinná solidarita."

"Má pravdu, dítě," promluvil Henryk. "Umění správného vystupování je tady nadevše. Možná přijmou vaše tvrzení ohledně titulu, ale ne vaše obchodní návrhy. Ne, pokud se proti nim postaví ti, které znají a rozumějí jim, a vy nebudete spatřena, jak je konfrontujete."

"Jenže oni přece -" začala Miriam.

"Mám lepší nápad!" oznámila Olga nadšeně. "Proč nejdete do haly obě?" Usmála se na matku a dceru. "Takto nebudou vědět, proti komu se postavit! Jako osel, který pošel hlady mezi dvěma hlávkami zelí."

Iris si Miriam úkosem prohlédla. Zračily se v jejím pohledu starosti? Miriam to nebyla schopná rozpoznat. "To nepůjde," řekla omluvně. "Já prostě nemohu -"

"Ale ano, můžeš, Patricie," řekl Angbard s chladným leskem v očích.

"Když tam půjdu, matka ztropí scénu! A pak -"

Miriam zjistila, že hledí na Iris s pocitem podráždění, jako by vnímala ozvěny hlubší rodinné historie, před kterou vyrostla pečlivě chráněná. "Tak vdova ztropí scénu?" opáčila, nebezpečný tón v hlase. "A proč by neměla? Neviděla tě desítky let. Se vši pravděpodobností tě považovala za mrtvou. Ty jsi s ní nevycházela, když jsi byla mladá. No a co? Možná obě zjistíte, že se ten hněv již dávno rozplynul. Proč to nezkusit?" Zachytila Angbardův pohled. Její strýc, obvykle s kamennou tvář, se tvářil zvláštně, jako by se snažil potlačit výbuch smíchu, který by mohl zničit jeho pracně budovanou fasádu.

"Ty tu starou čarodějnici neznáš," varovala ji Iris.

"Pravdou je, že se nezměnila," poznamenal Angbard. "Pokud něco, je teď ještě zatvrzelejší." Hmmbmmm. Odkášlal si a skryl tvář za kapesníkem.

"Od té doby, co adoptovala jako svého důvěrníka toho nadutce Olivera, je to stále horší," zamumlal Henryk neurčitě.

"Dejte mi kdykoli Alfreda, a že bychom ho společně srovnali -" Zdálo se, že si nevšiml, jak Iris protáhla tvář.

"Mami," řekla Miriam varovně.

"Dobře! To stačí." Iris se ve svém kolečkovém křesle napřímila, ve tváři výraz ponurému odhodlání. "Miriam, čistě kvůli rodinné solidaritě. Tlač můj vozík. A ty mladá dámo, jaké je tvé jméno -"

"Olga," řekla Miriam.

"- Já to vím, zatraceně! Olgo, otevři dveře a snaž se zabránit těm idiotům, aby se na mě sesypali a nechali moji dceru upláchnout. Angbarde -"

"Zasedání opětovně zahájím za půl hodiny," řekl a zavrtěl hlavou. Pak stočil chladný pohled k Miriam. "Nezapomeň, že zařít kvůli tobě toto Klanové setkání mne stálo hodně úsilí. Neudělej z toho frašku."

ZRÁDCE

V prostorách poštovního úřadu ve sklepení Fort Lofstrom nervózně čekali dva muži na to, až se dostaví jejich nadřízený. Oba byli mladí - jeden stěží odrostl věku dospívání - a oblečení jako úředníci právnické firmy nebo účastníci kurzu pro účetní. "Je to pravda?" ptal se ustavičně ten mladší. "Chci říct, opravdu k tomu došlo? Proč nám nikdy nikdo nic neřekne? To je přece strašné!"

"Mlč a čekej," napomenul ho ten starší, opřený o stěnu z kovových profilovaných polic, které hostily množství jasně zbarvených umělohmotných krabic označených podle místa určení. "Vždyť už jsme ti toho řekli tolik."

"Ano, jenže to zasedání! Proč se vůbec koná? Co se vlastně děje? Že by se ti staří páprdové přece jen rozhodli, že nám navždy zarazí přecházení na -"

"Sakra, řekl jsem, abys mlčel." Starší kurýr se zamračil na mladíčka se vším světem znaveným cynizmem svých šestadvaceti let. Pupínky, chomáčky nepravidelně rostoucích vousů na bradě - Nebeský otče, co jsem udělal, že se musím starat o mimina? "Poslouchej, neděje se nic strašného."

Strčil nohou do kufříku u svých nohou. Uvnitř jeho velmi drahého aluminiového obalu byla vrstva plastové pěny. A uvnitř této pěny hnízila automatická zbraň značky H&K připomínající bizarní hmyz. Tuhle skutečnost ale to dítě samozřejmě vědět nepotřebovalo. "Až sem přijde nadřízený, vykonáme svoji pochůzku a pak to tady zavěsíme. Ty zůstaneš se šéfem a uděláš, co ti nařídí. Já dostanu tu zábavnou práci, že budu muset sdělit pošťákům, aby všeho nechali, a řvát na sváteční hlavy, aby provedly svoje krycí plány. Pak zadržíme každého, kdo se tady jen pokusí objevit. Rozumíš? Celá akce proběhne během osmačtyřiceti hodin. Je to prostě jen rutinní bezpečnostní přestávka."

"Ano, Martijne." Chlapec zmateně zavrtěl hlavou. "Jenže mimořádné zasedání se nekonalo ani jednou za celý můj život! A tohle je tíšňová situace? Musíme tu všechno zavřít a uvědomit naše lidi na druhé straně, aby se šli schovat? Vždyť to je strašné. Co se děje?"

Kurýr odvrátil pohled. "Co se podle tebe děje?" zeptal se mladšího hochy.

"Je to jasné. Oni nám závidí, je to tak? Ti staří páprdové. Že můžeme pobývat na druhé straně, splývat s lidmi, co tam žijí. Ty přece víš, že se tam za pár týdnů vracím zpátky do školy. A říkal jsem ti o tom svém prokletém strýci Staniovi, jak si mě kvůli tomu podal? Mám tam přítelkyni, drahé auto a svůj vlastní byt, a on mi dává kapky, protože sám nikdy nic takového nepoznal. Spílá mi, proč prý bych se měl učit číst a psát, když mám k dispozici písaře? A víš ty co? Kdyby nám někteří z nich mohli zabránit, abychom se tam vrátili -"

Dveře se otevřely, zarazily jeho výlev v plné síle. Starší kurýr se napřímil; mladší se jen začervenal, jeho ústa domluvila v ustrašeném koktavém zajíkání. "Ehm, ano, pane, abychom se vrátili, ehm -"

"Mlč," osopil se na něj Matthias.

Ještě jedno zajíknutí a chlapec zmlkl. Matthias pokývl Martijnovi, tomu staršímu. "Jsi připravený?"

"Ano, můj pane."

"Dobře." Matthias se neusmál, ale z jeho ramen se přece jen vytratilo cosi z napětí. Měl na sobě koženou leteckou bundu a džínsy, rukavice a batoh přehozený přes rameno. "Dítě. Ty mě teď přeneses na druhou stranu. Zvládneš to?"

"Ehm." Hlasitě polknutí. "Ano, pane. Ano. Pane."

"Dobře." Matthias se podíval na staršího hochy. "V tom případě jdeme." Vykročil k mladíkovi. "Jsem těžší než jakýkoli náklad, na jaký jsi zvyklý. Budeš muset držet medailon v jedné ruce. Jakmile budeš připravený, dej mi vědět a já ti skočím na záda. Snaž se pod mou tíhou neklesnout k zemi."

"Ano, pane!"

O okamžik později se již nacházeli v jiné poštovní místnosti. Tato byla o něco menší, její police byly méně zaplněné a u protější stěny v prostoru vyznačeném žlutými pruhy stála řada kufrů na kolečkách. Chlapec se zhroutil na kolena, lapal po dechu, zatímco Matthias se rozhlížel kolem po starším kurýrovi. "Martijne. Máš svoje příkazy?"

"Ano. Můj pane."

"Proved' je."

Matthias sundal kufr z police u jedné ze stěn, pak zamířil k východu z místnosti. Odemkl a mávl Martijnovi a mladšímu kurýrovi, aby prošli. Jakmile byli ve výtahu do vyšších podlaží, Matthias dveře zavřel - pak se otočil na patě a zamířil k únikovému schodišti do garáže.

Čekali na něj stříbromodré BMW s odklápěcí střechou, přesně jak nařídil. Tehdy konečně se Matthias usmál, strnule a bez humoru. V kufru bylo stěží dost místa pro jeho zavazadlo a batoh musel dát na sedadlo pro spolujezdece.

Nastartoval motor, zmáčkl tlačítko dálkového ovládání vrat, najel na rampu a vyjel do denního světla. "Patnáct minut," zašeptal si pro sebe, když splynul s ostatními vozidly na mytné silnici do Cambridge. "Dejte mi patnáct minut!" Čas rychle ubíhal. Zatímco Matthias čekal na křižovatce, vytáhl levný anonymní mobilní telefon a vytiskl číslo. Zazvonilo to třikrát, než na druhém konci odpověděli. "Kdo je tam?" zeptali se. "Tady je Jidáš. Poslouchejte, řeknu to jen jednou. Adresa, kterou chcete, je..." vychrlil ze sebe údaje o místě, odkud právě odjel. "Máte to?" "Ano. Kdo jste a -" Matthias ledabyle vyhodil telefon z napůl otevřeného okna, pak sešlápl plynový pedál. O pár chvil později jej osmnáctikolový nákladák zredukoval na umělohmotný střep. "Seru na vás," zamumlal Matthias s divošskou radostí v očích. "Vy mě vyhodit nemůžete. Končím sám!" Teprve když byl takřka na letišti, s peněženkou naditou dluhopisy na doručitele a kufrem plným Klanových tajemství, začal uvažovat o tom, co bude dělat dál.

Miriam vystoupila ze dveří a ve velkém sále se rozhostilo hrobové ticho. Zhluboka se nadechla a usmála se tak oslnivě, jak jen dokázala. "Nevšímejte si mě!" řekla tiše. "To je v pořádku," zašeptala Iris, "všímejte si mě, vy nadutí hajzlíci, co tak rádi bodáte do zad!" "Matko!" zasyčela Miriam. Měla co dělat, aby si udržela vážnou tvář. "Oligarchičtí paraziti." O něco hlasitěji: "Zajed' doleva, prosím. To neumíš rozlišit levou od pravé? Takhle je to lepší. A teď, koho tady mám podplatit, abych dostala číši Pinot Noir?" Zdálo se, že Irisino brebentění prolomilo neviditelnou clonu úzkostlivého napětí. Konverzace se opět rozproudila a kupředu pospíchal pár starostlivých sluhů v livrejích, nesoucích tácy se sklenicemi. Iris uchopila mírně rozřesenou rukou číši s červeným vínem a podezřívavě si usrkla. "Ujde," prohlásila. "Dej si taky, když už jsme tady," řekla k Miriam. "Nestůj tady jako králík ve světle reflektorů." "Hmm. Jsi si jistá, že je moudré pít?" "Já vždycky měla problémy srovnat se se svými příbuznými ve střízlivém stavu." Opatrně si usrkla. "Neboj, nenechám tě v tom samotnou." "Dobře, mami." Miriam si vzala číši. Vzhledla právě včas, aby spatřila vystrašenou Karu stojící vedle neznámého muže pozdně středního věku. "Hmm. Zdá se, jako by krysy opouštěly loď. Olgo?" Olga, která stála vedle ní a sledovala její pohled, ztuhla. "To je Pfeffer Hjorth. Proč se s ním baví jako nějaká koketka?" "Pfeffer Hjorth?" "Baronův strýc. Vnější rodina, není členem Klanu." Iris bez melodie pískla. "Vida, vida, vida. Jedna z vašich?" zeptala se Miriam. "Domnívala jsem se, že ano." Miriam polkla doušek vína. V ústech měla najednou hořkou, popelavou pachut'. "Lady Helge, to byl ale příběh! Fascinující! A vaše matka - Patricie, že ano? Je to už tak dlouho!" Ohlédla se, zjistila, že Iris si také vytáčí krk. "Otoč mě prosím, Miriam -" Iris si muže změnila odshora dolů. "Mors Hjalmar! Dlouhá doba, vskutku. Jak se ti vede?" Zavalitý muž s úhledně zastříženou bradkou a vlasy spadajícími mu na límec - jako nějaký středověký hippie nepohodlně vtěsnaný do tmavého obleku vhodného tak na pohřeb nebo k soudnímu přelíčení - se šťastně usmíval. "Mně se daří dobře, Patricie, opravdu dobře." Jeho výraz mírně posmutněl. "I když myslím, že předtím, než tohle vypuklo, se mi dařilo lépe. Povětšinou mne ignorují." Zamyšleně si mnul tvář. "Což zase není tak špatné." Tázavě se podíval na Olgu. "S kým mám tu čest, prosím?" "Toto je Olga Thorold," odpověděla Iris. "A vy jste ze stejné strany jako tito, á, vyhýbaví Thorold-Hjorthové?" "Přesně tak, jsem!" odpověděla Olga upjatě. "Ach tak." Muž pokrčil rameny. "Nemyslel jsem to jako urážku, ale někdy je těžké rozpoznat, kdo je na čí straně, víte?" "Lady Olze leží na srdci jen naše dobro," odpověděla Miriam. "Vy jste znal mou matku?" Iris na Morse po celou dobu hleděla s pootevřenými ústy, jako by byla velmi překvapená, že ho vidí. Po chvíli zavrtěla hlavou. "Třicet let," zamumlala pochmurně. "A to tě ještě nezavraždili?" Najednou se usmála. "Možná to koneckonců znamená naději i pro mne." "Víš, o čem to mluvím?" zeptala se Miriam zmateně Olgy. "Hmm, před mnoha lety jsem vedl poněkud výstřední život," řekl Mors. Iris zavrtěla hlavou. "Mors byl první v naší generaci, kdo požadoval - a dostal - řádné vzdělání. Právnická univerzita v Yale, ale přinutili ho podepsat souhlas se zrušením jeho práva na místo v nástupnické linii, pokud si dobře pamatují. Bylo to tak?" zeptala se. "Tak nějak." Mors se mírně usmál. "Pár let jim trvalo, než pochopili, že Klan zoufale potřebuje na druhé straně svého vlastního právníka." Jeho úsměv se rozšířil o celé palce. "Cože?" Iris vypadala téměř zděšeně. "Tak tohle nechápu." "Ani nemusíš." Najednou se tvářil mírně rozpačitě. "Je to všechno pravda?" zeptal se s pohledem upřeným na Iris. "Když moje dcera říká, že je to pravda, tak to je pravda," odpověděla Iris, která mírně trhla hlavou Miriaminým směrem. "Zásluhy pro rodinu. Ne že bych o něco takového stála, jenže -" "- Ne vždy dostaneme, co chceme," dořekl s přikývnutím Mors. "Myslím, že to chápu." Zamyšleně se podíval na Miriam. "Pokud byste potřebovala jakoukoli právní radu, zde je moje vizitka," řekl.

"Děkuji vám," řekla Miriam a zastrčila si ji do kapsy. "Myslím ale, že zrovna teď budu možná potřebovat odlišný druh pomoci." Což je bohužel až příliš pravda, pomyslela si, když viděla, co se na ně řítí. Nemesis - se dvěma hlavami a čtyřma rukama, a obě hlavy na sobě měly naduté výrazy čirého pohrdání, pečlivě vyladěné na maximální nesmiřitelnost. "Hmm, také je možná na útěku," odříkla si jedna z hlav, ta, která patřila baronu Hjorthovi, s lhostejným pohledem Miriaminým směrem.

"Podvodnice, chcete říct," zachroptěla hlava dvě, hledící na ni jako valkýra, která si brousí nůž a přemýšlí, kým dalším nakrmí havrany.

"Ahoj, máti." Iris se usmála, což byl zvláštní výraz, který u ní Miriam viděla jen jednou či dvakrát v životě a který ji naplnil neodbytnou touhou vycouvat odtamtud a někde se schovat. "Vidím, že se ti vede dobře?"

"Už budu muset jít," začal Mors nervózně - pak se zarazil, protože Iris mu sevřela zápěstí. Shromažďující se dav v každém případě učinil diskrétní útěk holou nemožností. Na této recepci byla jen jedna konverzace, které stálo za to naslouchat, a byla to právě tahle.

"Jen jsem s Morsem vzpomínala na staré časy," zavrkala Iris sladce, nespouštějíc oči z matčina obličeje. "Pověděl mi všechno o tvém odchodu na odpočinek."

Tsss, ošklivé. Miriam přinutila sama sebe k úsměvu, pohlédla stranou a uviděla Olgu, jak se taky potutelně usmívá. Baronovi se nějak podařilo neproměnit se v kámen a jeho nadutost jako by mírně polevila. "Zdravím vás, Olivero," řekla Miriam. "Ráda vidím, že jste ochoten mluvit se mnou, místo abyste se vplížil do mého apartmá, když tam zrovna nejsem."

"Já jsem nikdy -" začal povýšeně.

"- Ne, vy jste nikdy -" vyštěkla Iris. "A ty, matko -" zabodla prst do vzduchu ve směru své matky, která zaujímala postoj hada chystajícího se zaútočit - "jsi tuto nechutnou osobu podporovala, je to tak?"

"Do toho, koho já podporuji, či nepodporuji, ti nic není!" zasyčela Hildegarde. "Jsi hanbou rodiny a celého Klanu, ty děvko. Měla jsem tě zatratit v den, kdy jsem tě porodila. A co se týče toho tvého bastarda -"

"- myslím, že už to chápu," pokývla Miriam, navenek srdečně, ve směru barona Hjortha. Ten předstíral, že neslyší její další slova: "Váš malý plán dostat se k podílům Klanu si nezískal důvěru, když moje matka zmizela - a já jsem stála v cestě, že ano? Vy jste si tím ale hlavu moc nelámali, že ne? Nezabezpečené komnaty, dobrodruh z lidu, který se ochotně proměnil v násilníka, a nezamčené dveře na střeše by se o to postaraly. Je to tak?" Pokud ne tohle, tak pár najatých zabijáků s automatickými zbraněmi, dodala v duchu. Pro všechny případy.

Vévodkyně zalapala po dechu. "Nevím, o čem to mluvíš!"

"To je docela možné, že nevíte," souhlasila Miriam. Bodla prstem do vzduchu: "Ale on to ví, že ano, ty zlý malý darebáku?"

Baron Oliver zrudl po jejím obvinění jako řípa a začal se ztatečně třást. "Nikdy jsem neměl v plánu pošpinit poctivost dívky z Klanu!" trval na svém. Vévodkyně se na něj mračila. "Pokud tvrdíte něco jiného -"

"Dokažte to nebo zmlknete," řekla Iris prázdně. "Morsi, neřekl bys, že jakékoli obvinění tohoto druhu si žádá obžalobu? Před Klanovou radou?"

"Hmm, možná." Mors zaujal zamyšlený postoj, zdálo se, že zapomněl na svou předchozí dychtivost utéci odtamtud.

"Byli přítomni nějakí svědkové? Bezúhonní?"

"Nemyslím, že by mohla jakákoli obvinění proti baronovi obstát," řekla Miriam pomalu, pozorujíc barona. Ten ji její upřený pohled bez mrknutí oplácel. "A jak jste si jistě všiml, netvrdila jsem nic o vaší účasti ve spiknutí s cílem spáchat znásilnění," dodala k Hjorthovi. Nebo poslat střelce do Olžiných pokojů. "Třebaže bych svoje přesvědčení mohla změnit, kdybyste mi k tomu poskytl důvod." Usmála se.

"Ty děvko," zavrčel.

"Hlavně si pamatujte, po kom jsem." Pokývla směrem ke své babičce, která oněmělá vzteky visela na Hjorthově paži jako přežralé jablko, s brunátnou slupkou a napučené od vos. "Opravdu se spolu musíme někdy v brzké době sejít na rodinném dýchánku," dodala. "Jsem si jistá, že máte spoustu jedovatých receptů, o které byste se se mnou mohla podělit."

"Já bych toho na tvém místě nechala," poznamenala Iris s klinickým zájmem. "Jestli ji pošťouchneš ještě trochu, tak jediné setkání, kterého se ti dostane, bude nad její rakví."

"Ty zrádná malá mrcho!" Hildegarde se třásla vzteky.

"Takže teď už jsem zrádná? Protože jsem měla vyšší nároky než vy a nechtěla jsem si sňatkem zařídit cestu na velkou hromadu hnoje?" odsekla Iris.

"Jako děti," povzdechla si Miriam. Zachytila Olžin pohled.

"Nevšímla jsem si, že bys vyvíjela nějaké úsilí najít si vhodné alternativy," vyštěkla vévodkyně. "A přimělo to frakce Wu a Hjorth přestat se zabíjet navzájem. To jsi raději chtěla, aby krvavé sváry pokračovaly? Teď už bychom byly obě tucetkrát mrtvé!" Zhluboka dýchala. "Nemáš žádný smysl pro povinnost," řekla s hořkostí v hlase.

"To sváření, pro případ, že jste zaspala, způsobily síly vymykající se naší kontrole," opáčila Iris. "Nezískala jste tím sňatkem vůbec nic kromě zetě, co bil svou manželku. Vaše vnučka teď vlastně udělala vůbec poprvé v živé paměti tohoto Klanu parazitů něco užitečného. Ve skutečnosti přišla na některé z důvodů, proč žijeme už tak dlouho v ustavičném ohrožení života."

A to nejmenší, co byste teď mohla udělat, by bylo omluvit se jí."

"Není za co se jí omlouvat," řekla Hildegarde škrobeně. Miriam si ale všimla, jak její sevření Hjorthovy paže zesílilo.

"Nedělejte si starosti, moje drahá," zamumlal jí do ucha Oliver Hjorth. "Měla jste o nich pravdu." Vrhel jedovatý pohled Miriaminým směrem. "Zvlášť pak o tamté."

"Vy -" Miriam zarazila jen Olžina ruka na jejím rameni. "Nechej ho být," naléhala na ni Olga. "Chce tě vyprovokovat."

Tehdy poprvé se Hjorth usmál. "Přesně tak," přitakal. "A tímto se s vámi rozloučím, dámy. Mohu vás odvést zpátky k civilizované společnosti, madam?" dodal ke staré vévodkyni.

Iris otupěle hleděla na vzdalující se záda své matky. "Přisahám, že ta nás ještě přežije," zamumlala. Pak se podívala na Miriam. "V tomto světě není žádná spravedlnost, vid', dítě?"

"O čem to mluvila?" zeptala se Miriam. "O jakési zradě?"

"Jedna stará neshoda," odpověděla Iris. Zněla v tu chvíli staře a unaveně. "Něco jako odlupování strupů. Většina rodin má ve své skříní nějakého podivného kostlivce. My máme v každé celý zatracený hřbitov a všichni si tam vesele tančí. Zapomeň na to."

"Jenže -" Miriam se zarazila. Vzpomněla si na svou číši s vínem a nabrala si plná ústa. Ruka se jí tak třásla, že víno málem rozlila.

"Vyhrala jsi," řekla Olga zamyšleně. "Cože?"

"Má pravdu. Vyřikala sis to s baronem hezky z očí do očí, že se nestačil divit. Všichni teď vědí, že máš kuráž, a to tady znamená opravdu hodně. A já -" Iris se odmlčela.

"Tvoje matka je v defenzivě," řekla Miriam. "Je to tak?"

"Nejsem si jistá," řekla Iris rozpačitě. "Stará železná tvář už zřejmě reziví. Buď to, nebo se tu hraje nějaká hluboká hra, o které nevím. Ona nikdy neměla ve zvyku cokoli připustit, natožpak porážku."

"Železná tvář?"

"Tak jsme jí říkaly. Já a tvoje teta Elsa."

"Já mám ještě tetu?"

"Měla jsi. Už zemřela. Olgo, kdyby ti nevadilo převzít moje křeslo? Miriam má, jak se zdá, potíže."

"Zemřela -"

"Snad sis nemyslela, že v sobě nosím takovou zášť vůči té staré čarodějnici jen kvůli tomu, jak se zachovala ke mně?"

"Ach." Miriam naráz vypila zbytek obsahu své číše, jako by si poprvé uvědomila hlubiny, nad kterými kráčí po hladině.

"Myslím, že potřebuji další sklenici."

"V tom případě ji raději vypij rychle. Je nejvyšší čas jít."

Na nízkém roštu ležela matrace zabírající většinu malé ložnice ve druhém patře nenápadné budovy v centru Bostonu. V posteli někdo ležel, i když byl již dávno bílý den; jenže Roland byl předtím vzhůru dlouho do noci, pracoval na kurýrském rozpisu na příští měsíc, lámal si hlavu a přerozděloval zásilky nedoručené kvůli přerušené bezpečnostní operaci. Ve skutečnosti si úmyslně vzal osmnáctihodinovou směnu, jen aby se unavil natolik, aby pak ihned usnul. Starosti ale neodešly. Co když ji prohlásí za nezpůsobilou? byla jedna z nich. Další byla: Co když se o nás starý pán dozví? Nakonec do sebe hodil sklenici bourbonu a pětimiligramovou tabletu diazepam, svlékl se a vlezl si do postele, aby počkal na farmaceutický knockout.

Právě to bylo příčinou skutečnosti, že když začala razie, byl Roland mrtvý pro svět. Spal spánkem skutečně vyčerpaných, jen občas sebou mírně škubl pod slabou bavlněnou pokrývkou.

Podlahu a stěny rozechvěla slabá rána. Roland jen zabručel a pomalu se překulil, stále napůl spící. Venku před jeho dveřmi se rozječel pronikavý signál alarmu. "Co je?" Pomalu se posadil, promnul si oči, aby rozptýlil mlhu spánku, a ospale pleskl do vypínače lampičky vedle postele.

Zazvonil telefon. Roland chvíli šmátral po sluchátku. "Tady Roland. Co se děje?"

"Zaútočili na nás! Nějací chlapi se právě pokusili rozbít dveře a střechu -"

Světla zablikala a telefon oněměl. Někde v budově naskočil nouzový generátor. Příliš pomalu, aby mohl udržet v chodu telefonní linku. "Sakra." Roland položil sluchátko a spěšně si natáhl kalhoty a svetr. Ze zásuvky vedle postele si vzal pistoli, podíval se na zatažené závěsy, rozhodl se, že jimi raději nebude hýbat a otevřel dveře.

Čekal tam na něj mladý příslušník Klanu, nervózní a vystrašený. "C-co budeme dělat, šéfe?" chtěl vědět. Strachy málem poskakoval na místě.

"Uklidni se." Roland se rozhlédl kolem. "Kdo ještě je tady?"

"Jenom já!"

"Myslím v budově," opravil se Roland. Potřásl hlavou, snažil se rozptýlit ospaleckou kocovinu. Alespoň že mohl přejít na druhou stranu, jak si s povděkem uvědomil. Svůj medailon si nikdy nesundával, dokonce ani ve sprše. "Dveře drží?"

"Dveře, dveře -" Chlapec se přestal třást. "Ano, pane. Ano, pane. Dveře?"

"Poslouchej. Teď ti řeknu, co uděláš." Roland položil chlapci ruku na rameno, snažil se ho uklidnit. Ten vibroval jako motor, kterému někdo příliš přidal otáčky. "Uklidni se. Nepanikař. To je první věc. Ty máš tetování, je to tak?"

"A-ano, pane."

"Dobrá. V tom případě jdeme domů. Kdy jsi naposledy přecházel?"

"Před hodinou! Přenesli jsme sem lorda tajemníka -"

"Tajemníka?" Roland se zastavil na místě. "To myslíš vážně?" Chlapcův výraz byl vším, co potřeboval Roland vědět.

"C-co se děje?"

"Možná nic," odpověděl Roland nepřítomně. Sakra, sakra, sakra, pomyslel si. Matthias. Hluboko v jeho útrokách dřímala ledově chladná jistota, že za tímhle vším je Matthias. Ať už se dělo cokoli. "Následuj mne. Rychle!" Roland popadl cestou ven svoje sako a zašmátral v kapse po blistru s pilulkami. S neučesanými vlasy a dvoudenním strništěm na bradě pravděpodobně vypadal příšerně, ale na nějaké upravování teď nebyl čas. Spolkl pilulky nasucho, zkrivil tvář. "Utíkej po schodech, až úplně dolů. Jakmile se dostaneš do místnosti s balíky, pober z polic tolik zásilek, kolik jich jen uneseš a ihned přejdi. Kdyby se k tobě dostali muži se zbraněmi, přejdi okamžitě, nebo se jim vzdej a nechej se zajmout,

a pak přejdi co možná nejdříve. Nesnaž se jim odporovat, nejsi na to vycvičený."

"A vy, pane?" vyhrkl chlapec s vytřeštěnými očima.

"Já taky ne." Roland pokrčil rameny, pokusil se o úsměv, ale vzdal to. "Tak honem. Musíme okamžitě pryč."

Utíkal dolů po betonovém únikovém schodišti, bral schody po dvou a nezastavil se až v přízemí. Pokynul chlapci, aby pospíchal dál. "Ihned jakmile se dostaneš na druhou stranu, vyšli vzkaz s prosbou o pomoc," zavolal. Pak se zastavil, se srdcem bušícím jako o závod.

"Pane?" Vzhlédl. Byl to Sullivan, jeden ze strážných z vnější rodiny, který žil v budově.

"Co se děje?" chtěl vědět Roland. "Mluv!"

Chodbou se rozlehlo zadunění a Sullivan sebou škubl. "Byli jsme napadeni," řekl. "Snaží se rozbít dveře." Přední dveře byly ze stejného materiálu jako bankovní trezory a stěny byly zesílené. Normální beranidlo na ně nefungovalo, vyžádalo by si to výbušniny nebo řezací nástroje, aby se jimi dostali dovnitř.

"Kdo?" zeptal se Roland.

"Policie."

"Kolik tu máme lidí?"

"Devět."

"Toho kluka jsem právě poslal pryč. Nějací světochodci?" Sullivan se na něj jen prázdně podíval.

"Sakra." Roland zavrtěl hlavou, najednou v koncích. "To tu opravdu nikdo není?"

"Martijn a mladý Poul přišli dnes ráno s lordem tajemníkem. Jsou to jediní chodci, kteří přešli od té doby, co Marissa a Ivar skončili včera večer směnu. A Martijna nemůžu najít, ani tajemníka jeho lordstva."

"Ach tak." Roland najednou všechno chápal. "Jak dlouho dokážeme odolávat?"

"Federálům?" Sullivan pokrčil rameny. "Jsme tu docela zabarikádovaní; nějaký čas jim potrvá, než si přinesou výbušniny, řezací nářadí a štíty. Přinejmenším pokud budeme riskovat odvetnou palbu."

"Únikový tunel -"

"Někdo jej na druhém konci uzavřel. Stejně si myslím, že by to bylo k ničemu."

"Pojďme do kontrolní místnosti." Roland se opět rozhýbal. "Pochopil jsem to dobře? Jsme tady obléháni a já jsem mezi vámi jediný světochodec. Přešel sem lord tajemník, ale zmizel ještě před začátkem razie. Stejně tak jeho poskok číslo jedna. Vnější místnosti jsou uzavřené a máme tady zásoby, energii a munici, ale neexistuje způsob jak se dostat ven, protože někdo uzavřel únikový tunel. Je to tak?"

"Tak nějak," souhlasil Sullivan. S napětím hleděl na Rolanda. "Co budete dělat?"

"Co já budu dělat?" Roland se zastavil u dveří kanceláře. "Sakra, co vůbec mohu dělat?" Otevřel dveře a vešel dovnitř. Vřídící místnosti stály podél celé jedné stěny stoly s počítačovými monitory. Obrazovky uzavřeného televizního okruhu ukazovaly všechny možné přístupové cesty do budovy. Všechno vypadalo normálně, až na to, že kolem nejezdila žádná vozidla a na každém rohu byla zaparkovaná dodávka. Jedna stála také přímo proti hlavnímu vchodu. Zásahová jednotka ji tam zřejmě postavila, aby se mohli krýt.

"Máme tady v tranzitu půl tuny pošty," přemýšlel Roland nahlas. "Je tu asi padesát kilogramů přísně důvěrných zásilek, dokumentů a podobného svinstva - dost na to, aby to zničilo celý náš obchodní systém na východním pobřeží." Ozvalo se zaklepání na dveře. Sullivan mávnutím pozval dovnitř muže zvenčí, jednoho z bezbarvých účetních poradců, které Klan v kanceláři zaměstnával, aby dohlížel na její chod. "V překladišti máme další čtvrt tuny zboží. Mělo to být pryč během příštího týdne. Zisk dostačující na to, aby zafinancoval naše operace na celý rok."

Sullivan se tvářil zničeně. "Je to pro vás priorita?" zeptal se.

"Ne," mávl Roland rukou. "Mojí prioritou číslo jedna je dostat nás všechny odsud a prioritou číslo dva nedovolit tomu grázlovi Matthiasovi zničit celou naši operaci." Sullivan se uklidnil, opřel se zády o rám dveří, skeptický výraz ve tváři.

"Vyžádalo by si to osmnáct přechodů, abych vás dostal všechny pryč - víc, než bych mohl zvládnout za týden. A zhruba stejnou dobu na přesun zboží." Roland si odtáhl od stolu židli a posadil se na ni. "Nemůžeme odjet z garáže ani použít tunel. Jak dlouho jim potrvá, než se sem dostanou? Šest hodin? Dvanáct?"

"Myslím, že to budou spíš tři, pokud nezačneme střílet," namítl Sullivan.

"Střílet -" Roland znehybněl. "Vy chcete, abych vám dovolil střílet na agenty FBI nebo DEA?"

"Je to jediný způsob," ozval se účetní, jehož tvář měla mírně nazelenalou barvu.

"Hmm. Tohle řešení prozatím odsouvám." Roland zabubnoval prsty do desky nejbližšího stolu. "Ani trochu se mi totiž nezamlouvá. Je to stejné, jako byste strčili svého frantika do sršního hnízda. Vždycky na nás totiž mohou namířit víc zbraní, než můžeme my na ně. Volal už někdo na tísňovou linku?"

"Cože?" Sullivan se tvářil zmateně. "Bille?"

"Zkoušel jsem to před pěti minutami, pane," řekl účetní s ponurým uspokojením. "Volané číslo je nedostupné."

"Zkoušel jste svůj mobilní telefon?"

"Mají venku rušičku. A ostřelovače na střeších."

"Sakra." Budu se muset rozhodnout, pomyslel si Roland. A mělo by to být takové rozhodnutí, se kterým pak budu moci žít, uvědomil si s nepříjemným pocitem.

"Někdo musí přejít na druhou stranu a zburcovat na poplach," řekl. "Vycházím z předpokladu, že tohle je úmyslné a že to narařičil ten bastard Matthias. Přitom už jsem poslal na druhou stranu toho chlapce, jak se jmenoval?"

"Poul," odpověděl Bill.

"Poslal jsem ho tam samotného." Vytřeštil oči. "Sakra."

"Co je?" Sullivan se naklonil dopředu.

"Myslím si, že Matthias zradil Klan a že tohle všechno bylo předem naplánováno. Vyprovokoval tento zátah, aby zamaskoval svůj vlastní útěk. Takže rozhodně nebude chtít, aby si po Fort Lofstrom chodil jen tak nějaký kurýr, který

vyburejuje alarm. Obávám se, že moje rozhodnutí poslat ho tam bylo unáhlené."

Sullivan přimhouřil oči, zatímco Roland vstal. "Ty a já," řekl mu Roland, který se snažil, aby se mu netřásl hlas, "teď společně přejdeme na druhou stranu. Matthias tam pro nás určitě nechal nějaké překvapení. A nebude to nic příjemného. Tvým úkolem bude udržet mne naživu dostatečně dlouho, abych se mohl dostat z pevnosti a uvědomit co nejrychleji Klan. Potrvá mi asi šest nebo sedm hodin, než se dostanu z Fort Lofstrom do Niej-weinu a stejnou dobu, než budu zpátky s pomocí - s každým zatraceným kurýrem, kterého se mi podaří sehnat. Předpokládám, že Matthias poslal všechny z pevnosti pryč, než spustil tuhle šarádu. Dokážete se tu udržet čtyřadvacet hodin? Odebrat se s lidmi do krytu pod sklepením, odněst tam všechno zboží, pak vyhodit nosníky a prakticky na sebe strhnout celou budovu?" Svou poslední otázku adresoval účetnímu Billovi.

"Myslím, že ano," odpověděl Bill, třebaže to znělo pochybovačně.

"Dobrá. V tom případě to budete muset udělat." Roland se setkal s jeho očima. "Nemůžeme federálům dovolit, abyste jim padli do rukou. A ať si podle vás myslím cokoli, můj názor je ten, že i vy jste příliš cenní, než abychom vás mohli odepsat. Žádný člen rodiny, vnitřní nebo vnější, pro mne není postradatelný. Sullivane, myslíš, že to zvládneš?" Sullivan se na něj bez humoru usmál. "Vynasnažím se." Pokývl k účetnímu: "On se vrátí. Tohle mi můžeš věřit."

Mimořádné zasedání bylo opětovně zahájeno polemikou. "Zasedací síň je otevřena návrhům," zakrálak prastarý Julius. "Chce někdo -"

"Mám návrh!" zvedla ruku Miriam.

"Námítka!" vyštěkl baron Hjorth.

"Má slovo," odbyl ho Angbard. "Ať promluví jako první, pak řeknete, co máte na srdci vy."

"Za prvé bych ráda navrhla, aby můj podnik v Nové Británii byl považován za přidruženou společnost Klanu," řekla Miriam, která se snažila uchovat si klidný výraz ve tváři. Bylo pro ni docela hořkým zklamáním, že má riskovat omezení své výlučné kontroly, ale jak poukázala Olga, Klan nepohlížel velmi příznivě na členy, kteří mysleli jen na sebe. "V souvislosti s tím bych ráda navrhla, aby účastníci této přidružené společnosti projednali otázku šesté rodiny, poněvadž právě oni jsou touto situací nejvíce přímo zasaženi."

"Námítka!" vykřikl někdo ze zadní části síně. "Klanový svár je prioritní!"

"Chcete říct, že si Klan může dovolit ztrácet další lidi?" zeptala se Miriam.

"A co naši mrtví? To přece volá po pomstě!" Většina přítomných přizvukovala. Miriam překotně uvažovala, věděla, že pokud nechá ironický aplaus nabrat na síle, mohla by velmi snadno ztratit kontrolu nad situací.

"Mám dojem, že ona ztracená rodina je již bolestně vyčerpaná," začala. "Museli poslat dítě, aby konalo práci dospělého. Stejně jako já sami dobře víte, že výkonnost poštovní služby, z níž čerpá Klan své bohatství, nezávisí pouze na tom, kolik aktivních světochodců máme, ale také na počtu tras, po kterých můžeme přepravovat zásilky z jedné strany na druhou. Oni jsou malí a izolovaní, a není jich tolik jako nás. Nicméně snaha vykořenit je ve jménu jakéhosi dávného sváru odkryje staré rány, a budeme riskovat prořidnutí našich vlastních řad bez jakéhokoli prospěchu. Vsadila bych krk na to, že příštích pár let bude pro Klan mnohem nebezpečnějších, než si většina z vás dosud uvědomila."

"Procedurální poznámka!" Opět baron Hjorth. "Tohle všechno je nesmysl. Jen se nás snaží zastrašit. Přece byste -"

"Ticho!" zahřímá Angbard. "Nechte ji domluvit, zatraceně."

Miriam chvíli čekala. "Děkuji," řekla. "Faktory, které bychom měli vzít v úvahu. Za prvé, zcela nový svět. To je velmi důležité, protože se nám otvírají nové možnosti pro obchod a vývoj, jak jsem již uvedla. Za druhé, stav současného podnikání Klanu. Nevím, jak se k tomu vyjádřit citlivě, takže to řeknu jinak: Máte velký problém.

A abych byla dvojnásob neomalená, váš současný obchodní model je zastaralý. Dokážete jej udržet v chodu ještě tak dva roky, možná pět, pak se ale nenávratně zhroutí. Během deseti let prakticky přestane existovat. A to nemluvím pouze o dodávkách heroinu a kokainu. Mluvím o všem.

Určitě jste si všimli, nakolik obtížné se během posledních pár let stalo vyprat výtěžek z obchodu s drogami. Se současnou přísnou protiteroristickou politikou a posilováním policejní moci to rozhodně nebude o nic snazší. Situace se ve skutečnosti mění velmi rychle.

Klan se během své existence věnoval různým druhům obchodu: pašování zlata, drahých kamenů, čehokoli cenného a s lehkou váhou. Jenže tyto druhy podnikání spoléhají na anonymitu, a jak jsem již řekla, s rostoucími protiteroristickými opatřeními je udržování anonymity mnohem obtížnější. Dovolte mi zdůraznit tohle: Tradiční obchodní modely již déle nefungují, protože všechny spoléhají na stejný zásadní předpoklad, že můžete být anonymní.

Mnozí z vás si pravděpodobně nejsou vědomi významu elektronického obchodování nebo e-komerce. Pracovala jsem s odborníky zabývajícími se vývojem tohoto oboru. Vy si potřebujete uvědomit skutečnost, že zboží a služby budou prodávány stále se zvyšující měrou po internetu. Tohle není pokus prodat vaše podíly nějaké pochybné dot.com firmě; je to pouhé konstatování faktu - komunikační rychlost je nyní důležitější než zeměpisná poloha, a on-line prodej umožňuje malým obchodním organizacím prodávat komukoli na celé planetě. Jenže s posunem k on-line obchodování můžete očekávat, že se hotové peníze stanou zastaralými. Euro bankovky vysoké nominální hodnoty již mají čip, aby bylo umožněno vysledovat transakci. Jak dlouho podle vás potrvá, než ty zelené papírky, na které spoléháte, přestanou být anonymní?

Bohaté časy skončí, a pokud promarníte všechny svoje zdroje v nesmyslných krvavých sporech, budete odepsaní. Žádné peníze na druhé straně znamenají žádný dovoz. Žádný dovoz hraček, antibiotik, digitálních hodinek, čehokoli, čím si kupujete poslušnost majitelů půdy. Taky nebudou žádné zbraně, ze kterých byste po nich mohli střílet. Pokud se budete snažit ignorovat realitu, budete zlikvidováni faktory vymykajícími se vaší kontrole.

Tohle však není nevyhnutelné. Když začnete ihned jednat, můžete se otevřít novým oblastem zisků a novému druhu

podnikání. Vezměte staré patenty z mého světa, světa, který jste si zvykli využívat jako truhlici s hračkami, a založte v novém světě, v Nové Británii, továrny na jejich výrobu. Vezměte peníze, které získáte v Nové Británii a sem dovážejte knihy a nástroje. Založte školy a univerzity. Použijte svou moc a svoje peníze v tomto světě ke zřízení továren, měst a laboratoří. Během pár generací můžete vytáhnout Gruinmarkt z bahna a zahájit průmyslovou revoluci, která z vás udělá skutečnou světovou velmoc, bez ohledu na to, zda budete, či nebudete spoléhat na rodinný talent.

Jste schopni změnit svět - pokud se rozhodnete začít hned, a sice tím, že změníte způsob pohledu na své podnikání." V síni se rozhostilo hrobové ticho. Zaražené ticho, to jistě, ale ticho - a jedna či dvě příkvyvující hlavy. Hlavně ať dál naslouchají, pomyslela si Miriam zoufale. Pak se začaly ozývat hlasy.

"V životě jsem neslyšel takový -"

"Do čeho že to máme podle vás vložit svoje peníze?"

"Poslyšte, poslyšte -"

"Když tady budeme vzdělávat rolníky, tak -"

"Ticho," okřikl je Angbard nedůtklivě. "Předseda má dotaz."

"Jsem připravená odpovědět." Miriam si nervózně zkřížila za zády prsty přes sebe.

"Popište nám podnik, který jste si zřídila v tom novém světě. Co jste si vzala s sebou, abyste ho vůbec mohla založit? A na kolik vás to všechno přišlo?"

"Ano, to jsou zajímavé dotazy." Miriam přinutila sama sebe uchovat si klidnou tvář, třebaže se jí z náporu úlevy, kterou pocítila po Angbardově první otázce, málem podlomila kolena. "Nepravidelnosti směnného kursu - nebo spíš jeho absolutní nedostatek - velmi znesnadňují výpočet skutečného převodu měny a stále hledám prostředky k návratnosti hodnoty z Nové Británie do Spojených států, ale řekla bych, že výdaje do dnešního dne činí šest set tisíc dolarů. Podnik v Nové Británii stále pracuje na splnění své první zakázky, ovšem tato zakázka by měla mít cenu padesáti tisíc liber. Měla bych podotknout, že jedna libra je ekvivalentem zhruba dvou až tří stovek dolarů. Návratnost investic je tudíž třistaprocentní za dobu šesti měsíců, a to je pouhý začátek."

Síni se prohnal šum konverzace a Angbard neučinil jediný pohyb, aby jej utišil. Cifry, s nimiž Miriam přišla, zněly jako nirvána rizikového kapitalisty - především když ve druhém světě zuřila recese a mimoburzovní trh NASDAQ se zmítal v depresi. "A to prodejem produktu, který je ve Spojených státech již třicet let zastaralý," dodala Miriam. "Mám v rukávu další, který čeká jen na to, až nám tato první zakázka vynese primární kapitál pro novou investici. Hádám, že v nepřítomnosti základních rozkladných faktorů -" jako je válka se ztracenou rodinou, dodala si v duchu - "bychom byli schopni dosáhnout v období deseti až patnácti let obrátu přes deset až sto milionů liber, čímž bychom se dostali na stejnou úroveň jako IBM nebo General Motors, a to pouze díky recyklování nápadů, které tam ještě nebyly vynalezeny."

Šum v sále zesílil. "A provedla jsem ještě další výpočty," dodala Miriam, nyní již s větší sebejistotou. "Pokud do toho půjdeme, postrčíme poměr hospodářského růstu Nové Británie v jeho dlouhodobém průměru o jedno až dvě procenta ročně. A to samé můžeme docílit zde, importováním přechodných technologií odtamtud sem. Nemá smysl snažit se připravovat nukleární inženýry nebo budovat letiště tady v Gruinmarktu, který má středověkou úroveň infrastruktury, a spousta technologií dostupných ve Spojených státech je jednoduše příliš pokročilá, než aby se zde daly použít. Ti z vás, kteří propojili svoje statky, budou vědět, o čem mluvím. Ale můžeme z Nové Británie dovážet nástroje, myšlenky a dokonce i učitele, čímž bychom nesmírně urychlili náš celkový ekonomický vývoj. Během třiceti let byste mohli cestovat na svá panská vlaky, vaši rolníci by produkovali třikrát tolik potravin a vaše lodě by mohly ovládnout obchodní trasy v Atlantiku."

Angbard zabušil kladívkem do dřevěného špalíku před sebou, aby si vynutil pozornost. "Předseda děkuje hraběnce Helge," řekl formálně. "Nějaké další dotazy?"

Vstal nový mluvčí; uhlazeně vyhlížející manažerský typ, který se na Miriam přátelsky usmál z lavice za její babičkou.

"Rád bych poblahopřál své příbuzné k jejímu úspěšnému začátku," spustil. "Je vskutku pozoruhodným úspěchem přijít do nového světa a vybudovat si tam podnik, prakticky z ničeho a bez zázemí." A sakra, pomyslela si Miriam s nepříjemným pocitem, kdo je tenhle chlapík a kdy dopadne jeho kladivo? "A musím říci, že naprosto souhlasím se vším, co zde říká. Jejím snahám by se ovšem dalo zjevně napomoci poskytnutím podpory a zkušeností. Pokud přijmeme návrh učinit její podnik přidruženou společností Klanu, nemůže než získat z rozumného vedení -"

"Které již má," skočila mu do řeči Miriam, když konečně pochopila, kam míří. "Pokud byste se mnou rád prodiskutoval pracovní příležitosti -" a dostal svou libru masa oplátkou za to, že se mu budeš klidit z cesty, ty kariéristo - "budu jediné ráda, ale teď na to není čas a vhodné místo. Musíme vyřešit naléhavější problém, a tím jsou vztahy se šestou rodinou. Opakuji svůj návrh; aby nový podnikatelský projekt byl uznán coby Klanová záležitost, aby členství v něm bylo pro Klan otevřené a aby řešení problematiky ztracené rodiny bylo považováno za zodpovědnost tohoto podniku. Mohli bychom o návrhu hlasovat?"

Oliver Hjorth se pokusil cosi namítnout, ale Angbard zachytil jeho ruku a něco mu pošeptal do ucha. Baron jen přimhouřil oči a mlčel.

"Nevidím, proč bychom to nemohli vyřešit ihned," zamumlal Julius. "Zvedněte ruce! Ano! Spočítejte je, zatraceny budiž vaše oči. Tak!" Svižně uhodil do dřeva svým kladívkem. "Souhlas," oznámil a otočil se k Miriam. "Budiž po vašem."

A to je všechno? podivila se Miriam otupěle, s pocitem, jako by se kolem ní mihlo během mrknutí oka cosi obrovského a těžko postižitelného a ona si toho ani nestačila všimnout.

"Další návrh," řekl Angbard. "Někteří z vás byli mylně informováni, že jsem prohlásil Helge za svou dědičku. Chtěl bych tuto záležitost objasnit: Neučinil jsem tak. Nicméně mám v úmyslu změnit svého dosavadního nástupce. Mým novým nástupcem je nyní Patricia Thorold-Hjorth, moje nevlastní sestra. Chce někdo polemizovat o mém právu učinit

tak?" Zachmuřeně se rozhlédl kolem. "Nikdo?" Strčil do Juliuse. "Ať je to zaprotokolováno."

Miriam měla pocit, jako by z jejích ramen byla sňata obrovitá tíha - ale ne nadlouho. "Nový návrh," ozval se Oliver Hjorth. Zamračil se na Miriam. "Chování naší dlouho ztracené neteře mi poskytuje určitý důvod k obavám," začal. "Jsem si vědom skutečnosti, že byla vychována v cizí a barbarské zemi, což je třeba brát na zřetel. Nicméně se obávám, že by si mohla spíš ublížit, kdybychom jí dovolili svobodně se pohybovat kolem. Jak svědčí její nedávná historie násilných přepadení, je zjevně náchylná k nejrůznějším nehodám a nepředvídatelná. Proto navrhuji, aby byla coby členka Klanu prohlášena za nezpůsobilou a aby byla svěřena do opatrovnictví vhodnému strážci - baronce Hildegarde -"

"Námitka!" Miriam se otočila a uviděla, že Olga vstává. "Baron Hjorth se v důsledku své nedbalosti nedokázal postarat o bezpečnost subjektu během jejího pobytu zde, konkrétně pod jeho ochranou. Není oprávněn k tomu, aby činil jakákoli rozhodnutí ohledně její bezpečnosti."

Oliver se k ní vztekle otočil. "Ty malá koketo! Nechám tě vyhodit na ulici za -"

Beng. Opět kladívko. "Námitka se přijímá," zakrákal Julius.

Oliver se na něj zamračil. "Však na vás taky dojde," zabručel a upadl do ponurého mlčení.

"Jsem dospělá," řekla Miriam tiše. "Jsem rozvedená, založila jsem a vedu přidruženou společnost Klanu, a nejsem připravená vzdát se zodpovědnosti kvůli své vlastní bezpečnosti." Rozhlédla se po siní. "Jestliže se pokusíte vyšachovat mne z operace v Novém Londýně, najdete v zakládajících listinách pár ošklivých překvapení." Podívala se na Olivera. "Anebo můžete v klidu sedět a jen se dívat, jak vám sem samy tečou peníze. Záleží jen na vás."

"Stahuji svou připomínku," zabručel Oliver tiše. Jen jeho oči říkaly Miriam, že si ve skutečnosti myslí něco docela jiného. Čas zúčtování přijde, jako by v nich stálo.

"Zkontroluj si svoji zbraň."

"To není třeba."

"Zkontroluj ji. Poslyš, řekl jsem Poulovi, aby šel pro pomoc. Myslíš, že to zvládne?"

"Nevím, proč by neměl." Sullivan se tvářil pochybovačně, ale nakonec přece jen udělal, co mu Roland řekl. Pak zbraň znovu zajistil.

"Matthias věří v pás a brzdy." Roland na okamžik vypadal, jako by se mu udělalo nevolno. "Myslím, že pro nás nechal na druhé straně pár překvapení."

"Takže?" Sullivan přikývl. "Jste připravený?"

"Připravený?" Roland sebou škubl, pak otevřel svůj medailon. "Ano. Tak pojď. Vlez si mi na záda - Nebeský otče, ty jsi ale těžký! Jdeme -"

Zatmělo se mu před očima a v hlavě mu začalo bušit, jako by v ní měl místo mozku buben. Kolena se pod ním podlomila a přepadl dopředu. Chodila mu uklouzla na vlhké podlaze. Sullivan se překulil s ním, vykřikl úlekem. "Co to -"

Roland při dopadu tiše zasténal, když jedním kolenem narazil tvrdě na beton. Rudé, všechno mu připadalo rudé, protkané bílými kousky, jako by vybuchla bomba někde na jatkách. Překulil se, mírně sklouzl, ucítil cosi odpudivého a nasládlého. K jeho ušim dolehl nepříjemný zvuk... to Sullivan, kterému se udělalo zle, začal zvracet.

Dunivá bolest hlavy odeznívala. Roland se celý vydešený posadil, podíval se na zeď za sebou. Byla oprýskaná, potlučená a plná skvrn, jako by proti ní někdo hodil plechovku s tmavou barvou. Co je to za strašlivý zápach? Naklonil se dopředu a pevně stiskl víčka k sobě. Černota setrvala. "Pás a brzdy."

Sullivan přestal zvracet. Zápach se nerozplýval. Roland znovu otevřel oči. Poštovní místnost ve sklepení Fort Lofstrom byla vymalována krví a kousky masa a kostí, jako by tam prošli sekačkou na dříví živý vepř nebo ovce. Malé slizké hrušky té hmoty byly úplně všude. Měl je na ruce, na kalhotách, tam kde jimi dopadl na zem. Vytáhl kousek, co mu ulpěl mezi prsty, cár čehosi rudého, z čeho vyrůstaly chlupy. Nábytek byl na kousky a dveře visely z pantů, jako by do nich vši silou vrazil zuřivý býk.

"Pás a brzdy," opakoval Roland ochraptěle. "Sakra."

Sullivan se napřímil. "Vy jste do těchhle jatek poslal Poula," řekl otupěle. Otřel si ústa hřbetem ruky.

Roland jen mlčky zavrtěl hlavou. Zpod velkého dubového stolu uprostřed místnosti se vykutálel pár nohou, stále oblečených v zapnutých kalhotách. Přemohl jej strašlivý pocit viny. "Jak to, že nikdo ne -"

"Protože jsou všichni mrtví," zasyčel Sullivan, který se již přemísťoval k boční straně dveří a zvedal svou zbraň.

"Zmlknete!"

Ticho. Rolandovo chřípí plnil pach ucpaných odtokových trubek, jateční krve a čerstvých zvratků. V lebce mu bolestně dunělo, před levým okem se mu mihaly zářivé světelné záblesky ve tvaru diamantů, hrozilo, že okraje jeho zorného pole každou chvíli vypoví. Přešel příliš brzy po užití beta-blokátoru a teď za to musel platit.

"Matthias nastražil tříštivou minu spojenou drátem s odpalovacím zařízením již přinejmenším jednou předtím," řekl tiše.

"Nu, tedy někdo to udělal - a mé podezření padá na Matthiase. Nedbalá práce, používá stále dokola stejný trik. Myslíš, že tu bude ještě nějaká nebo použil něco jiného?"

"Zmlknete." Sullivan skočil za roh a znehybněl, byla vidět jen jeho záda: Roland se v duchu obrnil, ale žádná exploze nenásledovala. "Jo. Vypadá to, jako by to byla M181 A, těch máme ve zbrojnici asi tučet. Bastard."

"Vidíš nějaké další?" Roland se belhal kupředu, stále otupělý a rozbolavělý od příliš rychlého přechodu.

"Ne, ale - počkejte." Sullivan se vrátil do zdevastované poštovní místnosti a rozhlédl se kolem Rolanda ignoroval.

"Co hledáš?"

"Nějakou tyč. Co nejlehčí. A baterku."

"Ukaž, podívám se." Roland pomalu přešel k rodovému obrazci zakrytému závěsem a prudce jím škubl. Záclonová tyč se ohnula dolů a on ji popadl a odtrhl od zdi. "Bude to stačit?" zeptal se, přičemž si dával pozor, aby se ani náhodou

nepodíval na spleť obrazec na zdi.

"Jo." Sullivan si tyč vzal a vrátil se s ní do chodby, pomalu, jen co noha nohu mine. "Musím co nejopatrněji, jinak to zle dopadne."

Tehdy Rolanda něco napadlo. "Jsou ve zbrojnici ještě nějaké další výbušniny kromě min? A rozbušky?"

"Žertujete?" Sullivan ze sebe vyrazil něco, co by na lepším místě a v lepší čas mohlo být smíchem. "Okolo čtyř set kilo C4, a to je pouhý předkrm! Taky střelný prach. Celé tuny. Některé z jeho farem byly, nu, velmi produktivní. Matthias velmi rád vyhazoval věci do vzduchu, víte?"

"Střelný prach." Roland zaplašil nepříjemné představy, které tato skutečnost navozovala. "Pevnost by měla být uzavřená. Kde jsou všichni?"

"Jak jsem řekl, zabili je nebo odešli." Sullivan se rozhlédl kolem. "Co chcete -"

Roland se protlačil kolem něho. "Pojď za mnou."

"Hej, počkejte! Co když tam jsou miny -"

"Nejsou." Roland pospíchal dolů chodbou. Na jejím konci bylo schodiště pro služebnictvo. Bral schody po dvou, dokud nelapal po dechu. "Poslal pryč kohokoli, kdo by mohl pomoci, gauner jeden." Schodiště vedlo do umývárny nádobí a dveře byly zavřené. "Pokud se nemýlím, tak tu někde nastražil časovanou bombu. Celá pevnost může každým okamžikem vylétnout do povětří."

"Bomba? A samozřejmě tu může být víc než jedna, že ano?"

Roland otevřel dveře na půl palce, přešel prstem nahoru a dolů podél štěrbin, aby se ujistil, že tam nejsou natažené žádné dráty. "Čistý vzduch."

"Když to uděláte příliš rychle -"

"Pojďme!" Přes umývárnu nádobí a nahoru po dalším schodišti, za roh, pak do hlavní haly v přízemí. Pevnost byla přizračně tichá, studená a opuštěná. Roland se neobtěžoval hlavními dveřmi, místo toho otevřel klenuté okno vedle nich a prolezl jím. "Do stáji!"

Matthias možná poslal pryč služebnictvo, ale v každém případě nemyslel na zvířata. Sullivan a Roland osedlali pár klisen a strážný otevřel polovinu velké dřevěné brány, zatímco Roland čekal, s teplou houní přehozenou kolem ramen.

"Jedte sehnat pomoc," řekl Sullivan mezi prudkým oddychováním Rolandovi. "Já se půjdu podívat, jestli je ve zbrojnici nastražená bomba. Snad ji dokážu zneškodnit."

"Jenže ty přece -"

"Zmlknete sakra a alespoň jednou poslouchajte! Když seženete pomoc, budete potřebovat bezpečnou poštovní místnost, abyste mohl přejít na druhou stranu, že ano? Postarám se o to."

Vy jedte pro pomoc a pak se sem co nejrychleji vraťte s ostatními. Já mezitím zajistím, aby to tu bylo bezpečné."

Roland chvíli odmlčel. "Vezmi si moje klíče," řekl a hodil je na zem. "Jsou univerzální - jediné místo, kam se s nimi nedostaneš, je pracovna starého pána." Sullivan si vzal klíče, pak se díval, dokud Roland nezmizel za prvním ohybem na cestě, načež se otočil a zamyšleně zamířil zpátky do budovy. Neočekával, že to bude tak snadné. Dokonce se ani nemusel sám zmiňovat o bombě. Jediné, co teď potřeboval, byl čas, aby dokončil úkol, kterým jej pověřil jeho pán, a dostal se domů. Pak si může vyzvednout svoji odměnu.

Zasedání pozvolna šlo ke svému konci ve směsici únavy, vzájemných protiobvinění a žádostí o vyslechnutí triviálních stížností. Miriam se unaveně opřela ve svém křesle. Prosím, prosím, ať už to skončí, říkala si v duchu, s pohledem upřeným na Iris na druhé straně místnosti. Pokud byla sama celá rozbolavělá a nudila se, její matka se musela cítit desetkrát hůř.

Slovo měl baron Horst z Lorsburgu a využíval této příležitosti opravdu naplno. "Třebaže jsou stále platná ustanovení článku osmnáct ústavy, rád bych vyslovil obavy ohledně paragrafu šest," mlel útěšným tónem laického kazatele snažícího se vypovědět, co má na srdci, aniž by během tohoto procesu unudil svoje stádečko ke katatonickému stavu.

"Otázka volících partnerů, kteří nemohou -"

Přerušilo jej ohlušující bušení na vnější dveře. "Co se děje?" chtěl vědět prastarý Julius. "Seržante! Ať je před síní nastolen klid!"

Seržant odpochoval ke dveřím, trhnutím je otevřel, připravený pustit se do kohokoli, kdo byl venku - místo toho prudce couvl.

Do sálu vtrhl Roland. Byl v cestovním oblečení, obnošeném šedém plášti a klobouku staženém hluboko do čela: jeho výraz byl mrtvolný. A Miriam čekalo další překvapení: Těsně za ním byla Brill. "Mám svolení přistoupit k náčelníku bezpečnosti?"

"Přistupte!" zvolal Angbard. "A vysvětlete, co se děje. Za předpokladu, že jsou tyto zprávy vhodné k tomu, aby byly vyslechnuty na veřejnosti."

Roland se rozhlédl po místnosti. "Nevím, proč by nemohly být." Prošel kolem Miriam, aniž by dal jakkoli najevo, že ji viděl. "Máme velký problém," oznámil napjatě a Miriam spolkla svůj hněv, když si uvědomila, jak je udýchaný a vyčerpaný, jak namáhavě jde a jak má rozedřené šaty.

"Stali jsme se obětí zrady. Fort Lofstrom je odříznuta, tady i na druhé straně. Mnohem horší je to, že máme na poštovní stanici v Bostonu společně s ostatní poštou únorovou zásilku z Panamy, a někdo to řekl federálům - a samozřejmě se do toho zapojili i z protidrogového. Zdá se, že se náš zrádce odhalil sám. Špatná zpráva je, že se mu podařilo uniknout a má v úmyslu zlikvidovat celý massachusettský konec našeho řetězce. Já jsem z toho stěží vyvázl, ale máme na druhé straně uvězněných devět členů vnějších rodin, ke kterým se dobývá zásahová jednotka FBI. Aby to bylo ještě horší, ve Fort Lofstrom jsou nastražené pasti - přinejmenším jedna bomba. Přišli jsme o Poula. Poula Hjalmar. Při přecházení narazil na našlápnou minou."

"Ticho! Prosim o klid v síni!" Angbard se naklonil dopředu a upřel oči na Rolanda. "Tak ještě jednou. Fort Lofstrom je pro nás na této straně uzavřená. Na druhé straně na ni útočí speciální komando FBI. Máme tam důležitou zásilku a členy vnějších rodin, kteří postrádají schopnost dostat se na druhou stranu sami. Řekl jsem to v zásadě dobře?"

"Ano." Roland se ztěžka opřel o stůl. "Přešel jsem do pevnosti. V poštovní místnosti jsou zdi samá krev. Sullivan mi opatřil koně a já odjel na místo, o kterém mi pověděla Miriam. Použil jsem medailon, který mi dala, ten co vzala nepříteli." V místnosti vypukl povyk, polovina Klanu byla na nohou. "Lady Brilliana mě v tomto novém světě převezla vlakem z Bostonu do New Yorku. Proto jsem se sem dostal tak rychle. K tomu svinstvu došlo včera.

Domnívám se, že teď máme na druhé straně hromadu sutí s našimi lidmi uvězněnými pod ní a FBI prokopávající se k nim, nebo něco ještě horšího." Opatrně si zammul hlavu, jako by si nebyl jistý, zda ji stále ještě má na krku. "Musel jsem vykonat tři přechody během uplynulých dvanácti hodin."

"Bezpečnostní porada, vyklidte prosím síň!" zvolal velitel stráží. "S vaším svolením, pane," řekl omluvně Juliovi.

"Je možné dostat se tam ze vzdálené strany? Z Nové Británie?" zeptala se Miriam.

Angbard na ni hleděl. "Ty přece víš o tom novém světě víc, než bychom měli my," řekl. "Tvůj názor?"

"Hmm." Miriam se na okamžik zamyslela. "Jsi si jistý, že to byl Matthias?" zeptala se Rolanda.

Roland mlčky přikývl. "Pane?" Unaveně vzhlédl k Angbardovi.

"Ano," řekl Angbard ponurým hlasem. "Dával jsem si na něho pozor. Měl jsem určitou dobu jisté podezření." Odměl se a vypadal v tu chvíli, jako by si právě byl kousl do něčeho velmi nechutného. "Zjevně jsem si na něho nedával dost velký pozor. Což je chyba, kterou nehodlám opakovat." Pohlédl na Miriam. "Máš k tomu něco dodat?" zeptal se jí.

"Já nevím, ale nevěřím ve shody okolností... a skutečnost, jak šla ztracená rodina systematicky po mně -" Podívala se na barona Hjortha, který jí na chvíli pohled oplácel, pak jej odvrátil. "Myslím, že je jasné, kdo je financoval." Pokrčila rameny. "To ovšem nemění můj názor. Stojím si na tom, že byste měli Lina propustit a poslat to dítě domů s poselstvím nabízejícím uzavření příměří. Pokud nabídku přijmou, znamená to, že váš strážce tajemství bude odříznut, a zůstane bez únikové cesty a bez přátel. Jestliže odmítnou, nebudeme na tom o nic hůř než teď. Snad by je to mohlo přivést k přesvědčení, že jsme slabí, ale to by teď pro nás bylo pouze výhodou."

"Budu o tom přemýšlet," řekl Angbard chladně. "Jenže tohle právě teď není naší prioritou. Co navrhuješ ohledně situace v Bostonu? Pokud vůbec máš nějaké návrhy."

Miriam se odmlčela. "Maximálně dva nebo tři přechody denně; pokud jich vykonáme víc, budeme absolutně neschopní k jakékoli další aktivitě, a tohle je třeba udělat rychle. Myslím, že budeme muset přejít do Nového Londýna.

Kdybychom tam šli Olga, já a skupina dalších, potrvá o něco déle, než se dostaneme do Bostonu parním vlakem, ale odtamtud už je to jen skok do Fort Lofstrom. Rozhodně rychlejší než jet kočárem. Budeme s sebou muset přenést nějaké další dobrovolníky, kteří přejdou do obléhaného sklepení a vytáhnou ven naše lidi, než se k nim prokopou FBI a DEA. Myslíte, že by to mohlo fungovat?"

"Zřejmě je to naše jediná šance." Roland vypadal ustaraně. Ani jednou se na Miriam nepodíval a zdálo se, jako by se očnímu kontaktu vyhýbal úmyslně.

"Udělejte to," ozvala se Iris neočekávaně. "Je to vaše budoucnost." Setkala se s Miriaminým pohledem. "Já budu v pořádku."

"Já vím, že budeš." Miriam k ní přešla. "Buď prosím tady, až se vrátím," řekla. "Je tolik věcí, o kterých si musíme popovídat."

Brill si odkašlala. "Půjdu taky," řekla klidným hlasem.

"Ale ty přece nemůžeš - vlastně..." Miriam se otočila zpátky k Angbardovi. "Vlastně ano, Brill může jít."

"Bude muset. Kolik kopií znaku ztracené rodiny máte?"

"Víc, než si myslíš, bratře," ozvala se Iris. Sáhla do kapsy a vydala otlučený medailon. "Vzala jsem ho tomu, co zabil mého manžela a služebnou a pokoušel se podříznout hrdlo tobě," řekla své dceři. Bez humoru se usmála. "Nikdy mě nenapadlo podívat se dovnitř, dokud jsi teď neprozradila, o co vlastně jde. Tedy ne že bych byla ve stavu, kdy bych jej byla schopná použít."

"A. V tom případě jich máme -" Miriam v duchu počítala. Její, Brillin, Olžin, ten, co dala Rolandovi a teď tento. Plus rozmazané a vybledlé dočasné tetování, které měly ona s Olgou. "Jenom pět zaručeně spolehlivých. Někaké další?"

Iris si odfrkla. "Tady." Vytáhla svazek lesklých fotografií. "K čemu si sakra myslíte, že byly vynalezeny polaroidové fotoaparáty?"

Miriam na ni hleděla s otevřenými ústy. "Zavři pusu, dítě, nebo ti do ní vletí moucha," dodala Iris.

"Sežeň nějaké siláky," řekla Miriam Rolandovi. "Takové, co mohou přejít s námi. Budeme potřebovat zbraně a léky. A oblečení, které projde bez povšimnutí - alespoň na dálku - v Novém Londýně a ve vlaku -" Odmělčela se. "Také potřebujeme plán dvojjediných prostor ve Fort Lofstrom a kompas a mapu dané oblasti. Můžeme si vybrat nějaké místo v Novém Londýně a zjistit, kde je dvojjediná oblast, a pak budeme potřebovat někoho, kdo nás dostane dovnitř -" další odmlka. "Proč se na mě všichni tak díváte?"

Další den, další kupé první třídy - tentokrát přeplněné sedmi těly, plus dalšími sedmi v kupé za nimi - s otevřeným okýnkem, aby tam nebylo takové dusno a horko. "Jak hodně budeme podezřelí?" zeptal se chlapík s knirkem ve tvaru zubního kartáčku.

"Dokud se nezastavíte, Morgane, bude všechno v pořádku," odpověděla Miriam. "Máte zcela nesprávný oblek, váš kabát vůbec neodpovídá tomu, co se tady nosí, a - sakra, dokonce ani klobouk není v pořádku. Pravděpodobně vás budou považovat za cizince." Vlak začal zpomalovat, rachotil přes spoje kolejnic.

"Miriam nežertuje," poznamenala Brill. "Tady to totiž vůbec není jako v Bostonu."

"Spíš to vypadá jako ilustrace z nějaké historické knihy," ozval se Roland, který sledoval z okna ubíhající krajinu.

"Ať žiješ v zajímavých časech," zamumlala Olga, čímž si vysloužila překvapený pohled od Brill.

"Miriam vás kazí."

"Ty to říkáš, jako by to bylo něco špatného."

"Dámy, dámy!" Otočily se a jako jedna hleděly na Rolanda. "Tohle už je naše zastávka?" zeptal se žalostně. Vypadal, že mu není dobře. Ani Miriamina bolest hlavy příliš nepolevovala a čtyři cesty v šestatřiceti hodinách byly víc, než by měl kdokoli kdykoli vykonat, dokonce i s beta-blokátory a prášky proti bolesti.

"Ještě ne." Miriam složila mapu, kterou si koupila na nádraží, tak aby na ní viděla místo, kde by se v tomto světě nacházel Niejwein.

"Ukažte, ať se podívám." Naklonil se nad ni Ivor, malý a podsaditý. "Tady." Zavalitý prst sledoval linii trasy do města.

"Toto je Cambridgeport v Cambridgi. Pevnost byla postavena na kolmém útesu přehlížejícím řeku. Přesně... tady. A v tomto světě je to -"

"Černá šachta. Hnízdiště ptáků," řekla Miriam. "Blízko Holmes Alley." Nervózně se hryzla do kloubu na ruce. "Co se stane, když přejdeš na místě, které je na druhé straně v podzemí?"

"Bude tě bolet hlava." Roland se na ni zvědavě podíval. "Proč?"

"Jen tak," řekla a změřila si ho postranním pohledem. Brill si toho všimla. "Jen tak?" odfrkla si. "Jde o toho vašeho revolucionářského přítele, že ano?" Miriam si povzddechla. "Ano."

"Co se děje?" zeptal se Ivor.

"Miriam má zkrátka pochybné přátele," řekla Olga. "Proč mám takový dojem, že jsme schopní jednat jenom s kriminálníky?"

"Já ho za kriminálního nepovažuji; podle zákona jím sice je, jenže zákony jsou tady postavené na hlavu," řekla Miriam.

"V každém případě má přístup ke sklepením. Ke spoustě sklepení a k zadním dvorkům, které vedou až do šachty.

Myslím, že bychom mohli sejít dolů a pak se pokusit přejít. Když to nepůjde, tak to prostě nepůjde. Pokud se nám to podaří, budeme někde na úrovni sklepení. Myslíš, že to vyjde, Rolande?"

"Angbard mi dal některé ze svých klíčů." Roland si poplácal kapsu. "Můžeme se o to pokusit. Jediná věc, která mi dělá starosti, je spousta času, který si to vyžádá."

Lháři, pomyslela si Miriam, která jej pozorovala z profilu. Až bude po všem, budeme si to my dva muset vyříkat a pročistit mezi námi vzduch. Pozorovala linii jeho čelisti a z nějakého důvodu se jí srdce rozbušilo o něco prudčeji. Uvidíme, jestli si pro sebe dokážeme ukořistit chvilku času, ve kterém se nebude nikdo pokoušet zabít mě nebo vydírat tebe. Na okamžik pocítila silný nápor touhy. Je toho hodně, o čem si musíme popovídat. Jenže ne teď, uprostřed kupé plného Klanových kurýrů s vážnými tvářemi a přichystaných do akce.

Vlak zpomalil, vjel do předměstské stanice a zastavil. Pak se znovu rozjel, ke svému konečnému cíli - hlavnímu nádraží, pět minut jízdy vzdálenému. "Jděte někdo uvědomit ostatní, že na příští zastávce vystupujeme," řekla Miriam. "A pamatujte si, že máte jen jít za mnou a snažit se nemluvit. Není to daleko, ale vypadáme jako zástup, a k tomu ještě dost divný. Když se budeme příliš motat kolem, upoutáme nevídanou pozornost."

Vlak syčel a otrásal se, kymácivě zajížděl k nástupišti. "Tak, klobouky na hlavy a dobrou náladu. Nemějte strach, nepotrvá to dlouho."

Cesta k zastavárníkovu krámu jako by se nicméně táhla donekonečna, děsivá věčnost, po kterou byla zavěšená do Rolandova rámě - diskretně jej vedla a snažila se vypadat bezstarostně, zatímco bedlivě sledovala ostatní -, ale nějak to přece jen zvládla. "To je ono?" zeptal se Roland pochybovačně.

"Ano. Pamatuj, že je to přítel." Miriam otevřela dveře krámu, něžně jej šfouchla mezi lopatky, otočila se, zachytila Morganův a Brillin pohled, a zašla dovnitř.

"Haló? Mohu vám nějak -"

"Jsem si jistá, že můžete." Miriam se sladce usmála na muže před sebou - cizího člověka, kterého tam nikdy předtím neviděla. "Je tady inspektor Smith?"

"Ne." Napřimil se. "Ale mohu ho sehnat, jestli chcete."

"To nebude nutné." Miriam vytáhla svou pistoli. "Lehněte si na zem. Ruce za záda." Udělala krok dopředu. "Pojď sem, svaž ho!" křikla na Rolanda.

"Jak si přeješ." Zvonek nade dveřmi se rozcinkal a do krámu vešli Olga a další dva strážní, spěšně následováni Brill a Ivorem, a po chvíli zbytkem skupiny. Se čtrnácti mladými příslušníky Klanu bylo uvnitř nepříjemně těsno. "Co s ním hodláš udělat?" zeptala se Olga.

"Vezmu ho s námi a ukryji ve Fort Lofstrom. Máš snad nějaký lepší nápad?"

"Děláte velkou chybu," řekl muž na podlaze tiše.

"Vy jste konstábl," řekla Miriam. "Je to tak? Kde je Burgeson?" Muž neodpověděl. "Dobrá," řekla pochmurně, zvedla přepážku na pultě a vešla za něj. Doufám, že je v pořádku, pomyslela si nepřítomně. Další pobyt v koncentračním táboře Jeho Veličenstva by jej jistojistě zabil. "Vy dva, vezměte toho chlapíka s sebou. A pojďte všichni za mnou."

Sestoupili po dřevěných schodech v zadní části místnosti, prošli uličkou olemovanou otevřenými přihrádkami plnými smutných pozůstatků označených cedulkami a odatovaných nadějami a obavami jejich majitelů. Miriam se rozhlédla kolem. "To stačí," řekla. "Já se teď pokusím přejít. Pokud se objeví nějaký problém, ihned se zase vrátím. Jestliže se neukáží do pěti minut, přejděte i vy ostatní. Rolande, ty přenesíš Brill. Ty vezmi Olgu. Brill a Olgo, vy nás přenesete na vzdálenou stranu, do světa dva: Nechci, aby někdo absolvoval bez odpočinku dva přechody po sobě. Buďte připraveni na případný problém."

Svlékla si kabát. Pod ním měla turistické oblečení a neprůstřelnou vestu ze zbrojnice Klanu v Niejweinu. Tady to nevypadalo zrovna na místě, ale na druhé straně by jí to mohlo zachránit život. Sotva si stačila všimnout, jak se rozšířily oči zajatému konstáblu, když se díval, jak se plný sklep cizinců svléká do bojové výstroje a tělesné zbroje.

"Jsi si jistá, že to chceš udělat?" zeptal se Roland, když si znovu hodila na záda svůj batoh.

"Jsem si jistá," usmála se Miriam. "Je čas jít."

"Tohle vám nikdy neprojde," zamumlal tajný policista, zatímco Miriam vytáhla svůj medailon a s hlubokým nádechem se na něj zadívala.

Všechno zčernalo a lebku jako by jí rozštípl velký hřeb. Pohřbená zaživa! pomyslela si zděšeně - pak natáhla ruku před sebe. Ne, jenom jsem ve tmě. Znovu se nadechla, ucítila plíseň. A spolkla hořkou žluč, která se jí drala do krku. Srdce jí bušilo jako splašené. Baterka -

Chvilí šmátala po kompaktní LED baterce, a když se jí konečně podařilo rozsvítit ji, uviděla, že je kdesi ve sklepe, v zaprášeném prastarém skladu na víno, se stojany na lahve po obou stranách. "Uf," vydechla nahlas. Počkala pár vteřin, než se její zběsile bušící srdce zklidnilo, pak se vydala ke dveřím na konci tunelu.

Vypínače fungovaly, a když jeden zmáčkla, sklep zalila záře - až příliš jasná po chvilce světla z pouhé baterky. "Mám na ně počkat?" zeptala se sama sebe. "To určitě. Máme přece zachraňovat lidi." Stiskla kliku a opatrně vstoupila do chodby, která vedla ke schodišti pro služebnictvo.

Hlava ji šíleně bolela. Vlastně ji teď bolela celé dny v kuse, jak jí alespoň připadalo, a celkově jí bylo velmi zle. Když se příliš rychle postavila nebo se náhle pohnula, zatmívalo se jí před očima. Takhle to dělat nemůžu, pomyslela si, opřená o zeď v chodbě. Zabi je mě to.

Dva přechody za den - jeden z Nijweinu do Nového Londýna, pak další do špinavých sklepů Fort Lofstrom. Byla si jistá, že kdyby teď provedla přeskok zpátky do Bostonu, praskla by jí tepna. Mozkové krvácení, jak nádherná smrt. Polovinu ostatních přenášeli na zádech, aby zůstali použitelní tak dlouho, jak jen to bude možné. Sama přenesla při první cestě Brill a zaplatila za to bolavými svaly a přišernou migrénou.

"Matthias," řekla nahlas, se zábleskem hněvu. Ten hajzl si myslel, že mě může zneužít ve svůj prospěch? Tak dobře, postará se o to. Jakmile bude krize zažehnána a jakmile bude mít znovu v rukou Pauliino ukradené cédečko. Byla si jistá, že ho má právě Matthias, a podle Miriam existovaly jen dvě věci, které s ním mohl dělat. Poslal je FBI nebo je nechal na Angbardově psacím stole, společně s fotografiemi jí a Rolanda - potenciálně smrtelná situace, pokud by si to Angbard vyložil jako spiknutí milenců s cílem opustit a vydírat Klan. To mu ale nedaruje. Jakmile vyřídí tuto nejnaléhavější záležitost, předá Paulie diskretní žádost a balík peněz v hotovosti, dost na to, aby mohla najmout soukromé detektivy. Existovaly způsoby a prostředky jak najít lidi, kteří nechtěli být nalezeni, když jste měli neomezené zdroje a trpělivost, a Miriam by byla ochotná vsadit se, že pavouk jako Matthias nebude schopen skrývat se tak dobře, jak si myslel, jakmile byl přinucen opustit střed své sítě. Dá cokoli, co bude zapotřebí k tomu, aby ho našla, a pak toho bude Matthias litovat.

Povzddechla si a napřímila se. Nasucho spolkla prášek proti bolesti, který jí nepříjemně uvízl v hrdle. Měla lehkou hlavu, ale ne natolik, aby nedokázala najít cestu vzhůru do úrovně přízemí. Když procházela kolem umývárny nádobí, zaskočila dovnitř a popadla sklenici vody, aby mohla pilulku přece jen zapít. Tehdy něco upoutalo její zrak: dveře do špižírny byly otevřené. Nahlédla dovnitř.

"Ježíši Kriste! Sakra!" sykla, když se naklonila nad hromadou těl - ležely tam tři, možná čtyři mrtvolky, roztažené a tuhé, ještě ne zsinálé - a když uviděla rozježené okraje střelných ran. "Do prdele." Přiměla sama sebe napřímít se a podívala se ke vchodu. "Kamery -"

Matthias měl pomocníka, uvědomila si. Kolik lidí zabil? Tohle je velký dům, nemohl poslat pryč všechny sluhy - ovšem povraždění těch zbylých vypovídalo o extrémní míře brutality. Angbard rozhodně nebyl ohledně svého vlastního zástupce dostatečně podezřívavý, jak sám přiznal. Nechal Matthiase, aby si sám vybíral osazenstvo, lidi, kteří pracovali pro něho.

"Matthias má vždycky nějaký záložní plán," řekla si tiše pro sebe. "Kdybych já byla nemocný pavouk, který sedí uprostřed sítě a chce kousnout svého zaměstnavatele, co bych udělala?"

Opatrně otevřela dveře. "Roland se bál bomb -" Zastavila se. Kde? "Výbušniny se skladují ve zbrojnici. Je zkonstruovaná tak, aby zadržela výbuch. Ale pokud měl Matthias komplice, možná tady někde ještě čeká -"

Pruďce vydechovala, mělce se nadechovala. Nech toho. Matthias vydíral lidi. Kolik? A co mohl některého z nich přimět udělat - aby počkal na to, až se objeví výprava příslušníků Klanu, pak vyšel z úkrytu, odpálil výbušninu a nechal na ně zborit celý dům?

Špižirna byla prázdná, pootevřené dveře vedly do kuchyně a ke schodišti pro služebnictvo na konci chodby. Miriam zamířila ke schodišti. Spirálovitě se stáčelo, až se jí z toho točila hlava, a jako větve z něj vedly chodby směrem ke každému křídlu s pokoji rodiny. Opatrně po něm vystupovala, revolver v ruce, pečlivě si prohlížela schody před sebou, zda nad některým neuvidí natažený drát, s nadějí, že mrtví sluhové znamenají, že uvnitř nezůstaly žádné oči, které by sledovaly televizní obrazovky. První patro, východní křídlo, bezpečnostními dveřmi nalevo, opakovala si v duchu.

Chodba východního křídla byla tichá jako krypta a prázdná jako chodba luxusního hotelu v hodinách nad ránem, když ještě všichni hosté spí. Jacikoli hosté zde byli pravděpodobně ve svých postelích mrtví. Opustila schodiště pro služebnictvo a v instinktivním příkrčení se rozběhla chodbou. Zastavila u pevných dřevěných dveří a projela čtečku po jedné jejich straně magnetickou kartou půjčenou od Rolanda. Když slyšela, jak evakla západka zámku, rozrazila dveře špičkou boty a vešla dovnitř. Je tohle zabezpečená zóna? Za dveřmi byla krátká chodba s dveřmi vedoucími do dalších pokojů. Přímě před sebou měla dveře do Angbardovy vnější kanceláře.

Zastavila se před nimi. Srdce jí bušilo. Pozor. Někdo je uvnitř. Ten, kdo pozabíjel sluhy. Časovaná lidská bomba. Z narůstajícího hněvu se jí začala točit hlava. Opatrně se přemístila na stranu a zvedla zbraň.

"Tohle bych raději nedělal," řekl hlas přímo za jejím levým uchem. "Odhoď zbraň a pomalu se otoč."

Strnula, pak pistoli upustila a otočila se. "Proč?" zeptala se.

O zeď za ní se opíral nedefinovatelný muž. Byl neoholený, a třebaže na sobě měl oblek - standardní oblečení kurýra -,

měl povolenou kravatu. Vypadal unaveně, ale také spokojeně sám se sebou. "Už je čas."

Má zbraň, uvědomila si Miriam. Měl ji namířenou na její břicho. Nebyla schopná ji identifikovat. Byla až bizarně složitá a zdánlivě nahodile z ní vyčnívaly rukojeti, zásobníky a teleskopická hledí. Vypadalo to spíš jako rekvizita z nějakého filmu, ale něco v jeho vystupování říkalo, že má v tu věc naprostou důvěru. Přes hrudník se jí pomalu posouvala červená tečka.

"Je čas," řekla v ozvěně. "Co to má sakra znamenat?"

Střelec se bez humoru zasmál. "Šéf mi o tobě hodně řekl. Ty jsi ta nová hraběnka, co? Šéf má kazety, víš. A taky céděčko."

Posunula se k němu blíž, ztuhla, když zvedl zbraň a namířil ji na její hlavu. "Ty máš na svědomí to, co je ve sklepě -"

"Vlastně ani ne." Zavrtěl hlavou. "Já ne. To on... Matthias. Má rád lov. Stopuje divoká zvířata. Také stopuje své nepřátele, hledá slabé místo, aby je mohl skolit." Na chvíli se zatvářil ustaraně, pak se ušklíbl. "Ukázal mi ty pásky, co jsi na nich. Hledal tvoje slabé místočko."

Její vidění se na okamžik rozmazalo, potemnělo směsicí hněvu a té nejhorší bolesti hlavy, jakou kdy zažila. "Co sakra chceš?" zeptala se.

"Je to prosté. Já jsem jen zadní voj. Tvůj příchod znamená, že je na cestě záchranný tým Klanu, je to tak?" Miriam neřekla nic, ale jeho úšklebek se přesto rozšířil. "Já to věděl. Ty jsi moje jízdenka odsud, víš? Poník. Prostě spolu hezky odejdeme po zadním schodišti a pak ten barák vyhodíme do vzduchu. A já na tobě přeždu na druhou stranu. Máme tam setkávací místo, připravené a střežené. Čeká jenom na mě. Hodný poník."

"Poslouchej," řekla skrze oslepující bolest hlavy, "udělal jsi ve skutečnosti něco pro Matthiase? Zabil jsi někoho?"

Nastražil jsi nějaké bomby?"

Střelec se přestal usmívat. "Zavři sakra hubu. Okamžitě," zavrčel. "Klekni si! Dělej!"

Miriam si pomalu klekla. Měla pocit, jako by se všechno dělo ve zpomaleném tempu. V hlavě ji bušilo a žaludek, třebaže ho měla prázdný, jako by se snažil uniknout na svobodu přes její ústa. "Ať ti zaplatil cokoli -" začala.

"Tady nejde o prachy. Ty hnusná Klanová děvko. Jde o to, kdo jsme. Už jsi to pochopila?"

"Ty a Matthias?"

"Přesně tak." Odkopl její zbraň stranou. "Nechej ruce na podlaze. Nakloň se dopředu. Pomalu dej zápěstí k sobě a před sebe. Zabiju tě, jestli to neuděláš." Dál na ni mířil zbraň, zatímco vytahoval ze zadní kapsy svinutý kus provazu.

"Hodný poník, pojedeme hezky spolu. Na druhou stranu do Bostonu a pak možná na západ na ranč, kde se setkáme s některými mými přáteli. Tobě se tam ale líbit nebude."

"Zastřel mě a nedostaneš se odsud živý," slyšela sama sebe říct jakoby z velké dálky, skrze pulzující hradbu černých mračen.

"Co to má do prdele znamenat?" Utáhl provaz těsněji kolem jejích zápěstí. "Ty si myslíš, že mě to sakra zajímá, ty děvko? Žij rychle, zemři mladá." Popadl ji za vlasy a šukl jimi, až Miriam vykřikla. "Bude z tebe pěkná mrtvola."

Miriam se pokusila vstát, nohy se jí proměnily v rosol. Tohle je šílené, pomyslela si mlhavě. Nemůžu jej nechat vyhodit do vzduchu celou pevnost se všemi, co jsou pod ní nebo na druhé straně - vrávoravě se opřela, málem přepadla.

"Vstávej, mrcho!" Někdo pleskal někoho po tváři. Najednou měla v podpaždí ruku. "Sakra, co je to s tebou?"

"Tři přechody za dvě hodiny," zachroptěla opilecky.

"Kecáš!" Otevřel dveře a začal ji strkat před sebou. "Přenešeš mě sakra na druhou stranu nebo ti začnu rvát jeden po druhém nehty. Ty si myslíš, že tě bolí hlava, ale to jsi ještě nezažila opravdovou bolest."

"Co po mně chceš?" zamumlala.

"Svobodu." Postrčil ji směrem k nízké, kůží potažené pohovce naproti Matthiasovu stolu. "Svobodu cestovat. Svobodu žít daleko od téhle hnusné špinavé díry. Milion babek a vítr ve vlasech. Šéf se umí o svoje lidi postarat. Vyhodím do vzduchu pevnost, předám mu tebe a mám vyděláno. Spoustu peněz."

Stlačil ji na pohovku. "Teď tady budeme spolu jen tiše sedět, dokud se na druhé straně neobjeví tvoji přátelé." Mávl k obrazovce uzavřeného televizního okruhu na Matthiasově pracovišti. "Pak nastavím časovač a odejdeme spolu zadními dveřmi." Odkášlal si. "Mezitím je tu něco, co mi nedává pokoj. Jaké to s tebou asi je?" zeptal se a naklonil se nad ni.

Něco se mihlo na okraji Miriamina zorného pole. Soustředila se za mužovo rameno, uviděla, jak se dveře otevřely a stojí tam Roland se zdviženou pistolí. Střelec se otočil a něco vydalo zvuk jako šicí stroj, příšerně hlasitě. Děšť horkého kovu, padající pouzdra nábojnic. Výkřik. Miriam prudce vykopl, zasáhla muže do nohy. Pak zmizela zadní část jeho hlavy v rudé mlze, a útočník se zhroutil na ni.

"Och, Miriam, tak v tomhle opravdu nejsi dobrá!" zatrykovala Olga, "ale děkuji ti, že jsi upoutala jeho pozornost! Ten hajzl..." Pak se její hlas změnil: "U drahého Dítěte světla! Co se to stalo Rolandovi?"

"Já..." Miriam se snažila posadit se, ale něco ji stahovalo k zemi. Všechno bylo šedivé. "Kde je?"

"Ach ne." Olga klečela ve dveřích, vedle něčeho. Někoho. "Jsi zraněná?" zeptala se ustaraně, když vstala a zamířila k Miriam. "To byl jeho nápad jít za tebou -"

Miriam se přece jen podařilo posadit, odsunout mrtvou tíhu stranou. Bylo to zvláštní, ale její žaludek neprotestoval.

"Sežeň ostatní. Přejděte na druhou stranu a dokončete operaci. Já se o něho postarám." Nějak se ocitla na druhém konci místnosti. Seděla na zemi a hýčkala v náručí Rolanda. "Bude v pořádku."

"Ale vždyť je -"

Zamrkala a přiměla sama sebe soustředit se, zatímco Olga se skláněla nad ní, tvář bílou jako křída. "Za chvíli bude v pořádku," slyšela Miriam svůj hlas. "Rány na lebce přece vždycky hodně krvácejí, ne snad?" Někde se otevřely dveře a Miriam slyšela Olgu, jak někomu naléhavým tónem cosi vysvětluje, cosi o šoku. "Ne snad?" opakovala, stále zmatená, vystrašená Olžiným tónem. Zkusila si promnout suché oči, což svázanýma rukama moc dobře nešlo, a navíc

byly zbrocené krví. Pak jí Brill vyhrnula rukáv a vpíchlá jí do ruky jehlu injekční stříkačky.
"To je strašné," řekla ještě Brill někomu, než pozeňnaná temnota utlumila Miriaminy výkřiky.

EPILOG

"Říkáte, že jich bylo čtrnáct?" opáčil inspektor Smith a zvedl jedno obočí. "Ano, pane. Devět mužů a pět žen a všichni vešli do toho krámu jako jeden dav."

"Čtrnáct." Zvedlo se druhé obočí a připojilo se k prvnímu. "Jobson už se znovu neohlásil."

"Nejsou tam žádné známky krve, pane, ba dokonce ani zápasu," řekl inspektorův návštěvník omluvně. "A také tam nikdo nebyl, když jsme s mou četou vešli o deset minut později dovnitř. Nebyli ani ve sklepení. Ani v žádném z tunelů, které jsme prozkoumali."

"Čtrnáct," opakoval Smith tónem narůstající nevíry. "Pane, sejmuli jsme otisky prstů." Návštěvník zněl rozmrzele.

"Žádný z nich, kromě otisků té Fletcherovic ženské, není v našich záznamech, a její otisky byly staré. Ale měli jsme tam svého člověka, který je sledoval, když vcházeli dovnitř. Ten počet je správný: Čtrnáct jich vešlo dovnitř a ani jeden nevyšel ven! Souhlasím s vámi, že je to opravdu podivné, ale pokud nemáte důvod k podezření, že byl spáchán zločin..."

"Já ho mám, zatraceně! Kde je Jobson?" Smith vstal, viditelně rozezlý. "Chcete snad říct, že jeden z agentů zmizel a lidé, kteří jsou za to zodpovědní, nejsou k nalezení? To přece není možné!"

"Bohužel je to pravda, pane," stál si lapkolap neochvějně na svém. "Rozebrali jsme prakticky celý blok, cihlu po cihle. Vy jste měl toho zastavárnicka v té době ve vazbě, což vám snad nemusím připomínat. Třebaže jeho právník po celou dobu breptal cosi o habeas corpus. Opakuji, že nemáme žádný důkaz, že tam byl spáchán trestný čin - až na čtrnáct zmizelých neznámých osob. A konstábla z Ministerstva pro vnitřní bezpečnost, který není nikde k nalezení. Což není zas tak neslýchané, jak jistě připustíte."

"Pche!" Inspektor si odfrkl. "Rozebrali jste zde sklepení?" Oči se mu zaleskly, jako by očekával, že uslyší zprávu o anarchistické buňce schoulené pod každým kvádrem.

"Použili jsme nový zvuko-echologický přístroj pana Moorea." Lapkolap vstal. "Žádné duté prostory tam nejsou, pane. Odevzdám vám svůj klobouk i odznak, pokud nějaké najdete, ale já si stojím na svém."

"Pche. Vypadněte." Smith se na superintendanta od lapkolapů ošklivě zamračil. "Musím vyřídit hovor." Čekal, dokud se za mužem s bouchnutím nezavřely dveře, a teprve pak dodal: "Sir Roderick bude velmi roztrpčený. Ale já se postarám o to, aby ta ženská velmi brzy dostala zasloužený trest..."

Týdny plynuly: dny bolesti, dny ztráty, dny zármutku. Až konečně, jednoho večera beze sněhu pod zimní oblohou Nového Londýna, se Miriam ocitla ve vestibulu hotelu Brighton, oblečená celá v černém, usmívající se na hosty s výrazem milé starostlivosti, kterou stěžila cítila. "Dobrý den, lorde Macy! A zdravím také vás, paní Macyová! Jak se vám vede? Věřím, že dobře?" Jejich řada jako by se táhla kolem celého bloku, třebaže červený koberec vedl jen k obrubníku - mnozí z návštěvníků si dali záležet na tom, aby se ukázali v nových automobilech značky Otto, typech, které Durant Motor Company vybavovala novými bezpečnostními brzdami.

"Zdravím vás, moje milá dámo! Vypadáte dobře."

Její úsměv mírně povolil, vytratilo se z něj ponuré odhodlání. "Myslím, že již jsem na tom skutečně lépe," připustila. "A vy? Je všechno k vaší spokojenosti?"

"Já myslím." Sir Durant zvedl jedno obočí - "že ano." Usmál se, mírně pobaveně. "Je to váš večírek. Užijte si jej, jak jen budete moci. Nebo hodláte zůstat uvízlá ve svém vdovství navěky?" Naklonil jejím směrem klobouk a zamířil do jídelny, kterou Miriaminy peníze zajistily na dnešní třípytivou oslavu, a jí se dařilo dál se usmívat a bránit se pocitu osamělosti a viny. Večírek byl vskutku třípytivý, přeplněný bohatými a mocnými z automobilového průmyslu Nového Londýna a jejich manželkami, syny a dcerami a polovinou osazenstva Ministerstva obchodu, které by nejraději vykopala.

Když se koberec na chvíli vyklidil a dveře se přestaly otáčet, Miriam si tiše povzddechla. "Rušno, že ano?" poznamenala vesele Brill za ní.

"To bych řekla." Miriam se k ní otočila. "Dnes večer vypadáš krásně," řekla jí a protáhla tvář. "Každý by si myslel, že prodávám kalendáře s nahotinkami, a ne brzdové čelisti."

Brill se na ni prohnane usmála. "No, já nevím." začala. "Kdybyste vytiskla kalendář se svými fotografiemi, možná by to zvýšilo prodejnost..." Natáhla k Miriam plnou sklenici čehosi šumivého.

"Ukaž, dej mi to. Tohle není vhodné pro mladé dámy!" Miriam si číši vzala a zvedla ji. "Na... něco nebo něco jiného." Znaveně svěřila svá odvažně holá ramena. "Na úspěch."

Brill zvedla druhou sklenici: "Na úspěch. Jo, to není špatné." Zhluboka se napila a otřela si rty hřbetem krajkové rukavičky. "Myslíte, že se jim tu líbí?"

"Určitě." Miriam se podívala ke dveřím jídelny, pak zpátky dopředu: Bylo již téměř načase, aby se pustili do jídla.

"Anebo taky ne," dodala s hořkostí.

"Neviděla jste někde lady Olgu?" zeptala se Brill.

"Ne..." Miriam zachytila její pohled. "Proč?"

"Ach, nic. Chtěla jsem, aby to bylo překvapení, to je všechno. Já nic neprozradím." Brill nasadila nevinný výraz, zvedla nos, sklenici v ruce. "Na úspěch," řekla tiše. "Většina žen by šla po pravé lase nebo bohatém manželovi, ale vy chcete vlastnit mrakodrapy."

"Jo, pravá láska a přilba zastaví kulky," řekla Miriam s trpkostí v hlase.

Brill se na ni úkosem podívala. "Byla to skutečně pravá láska?"

"Jak to mám proboha vědět?" Miriam vyprázdnila svou sklenici na jedno polknutí, aby nemusela nic vysvětlovat. Ztraceně, on měl teď být tady. Bylo toho tolik, co jsme si neřekli.

"Vlastnictví mrakodrapů činí potřebu bohatého manžela nepodstatnou," poznamenala Brill. "A kromě toho jste ještě pořád mladá. Pravá láska závisí na -" odmítla se. Venku zastavoval další vůz, ze kterého vystoupila nová skupina hostů.

"Tu máš, odnes to prosím," řekla Miriam a podala jí prázdnou sklenici. "Musím být opět hostitelkou."

"To je v pořádku, mě si nevšímejte." Brill udělala krok dozadu, zatímco Miriam napřímila záda a pokusila se znovu zkřivit tvář do vstřícné grimasy. Ještě dalších pár minut.

Dveře se otevřely.

"Olgo!" zvolala Miriam.

"Moje drahá!" Olga se k ní rozběhla a trvala na polibku na tvář. "Přivedla jsem ti dárek!"

"Cože?" Miriam se podívala za ni. Dveře se stále otáčely, zdálo se, že ten, kdo jimi prochází, má problém. Konečně z nich vyšel a pomalu se k ní blížil. "Strýčku, vy byste neměl být venku -"

"Miriam." Zastavil se před ní, s mírně pobaveným výrazem ve tváři. Jeho oblečení bylo bez vady, třebaže mu muselo připadat přinejmenším podivně. "Říkal jsem si, že bych se měl jít osobně podívat na ten nový podnik, který pro nás naše marnotratnice vybudovala." Jeho úsměv se vytratil. "A přišel jsem také proto, abych se omluvil za to, že jsem hýčkal tu zmiň. Chápu to tak, že tě to stálo mnohem víc, než by kdy dokázaly peníze zaplatit."

Zamračila se na něho. Je pro vás snadné být velkorysý, teď když je Roland mrtvý a vy už si nemusíte dělat starosti ohledně těch vašich drahocenných spřízněností. Tato nevlídná myšlenka ale nějak postrádala na síle. Překonala těch šest stop mezi nimi. "Strýčku." Snažil se ze všech sil, aby jí její objetí oplatil. Opřela si bradu o jeho rameno. "Ráda vás vidím. Alespoň si to myslím."

"To všechno byl její nápad," kývl hlavou přes rameno.

"Její? Co to - mamí!"

Otočné dveře vyplivly dalšího opozdilého hosta, mírně kulhajícího. Zahalená v objemných šatech a ztěžka se opírající o hůl se s divokým pohledem v očích rozhlížela po vestibulu, pak spatřila Miriam a rozzářila se.

"Dobrý večer, moje milá! Dnes vypadáš každým coulem jako princezna."

Miriam popošla kupředu a políbila matku na čelo. "Jen počkej, až se setkáš s mými pochybnými přáteli."

"To bych si nenechala ujít za nic na světě, drahá. Máme rodinnou tradici, kterou je třeba dodržovat, ne snad?"

"Přesně tak." Tehdy Miriam něco napadlo. "Kde spíš dnes večer? Já tady mám pro sebe celé apartmá. Olgo, kdyby ti to nevadilo -"

"Vadí mi to," řekla Olga. "Pokud chceš, abych vypadla z pokoje pro hosty, požaduji císařské apartmá!"

"Ale vždyť přece víš, že to je zamluvené -" začala Miriam. Pak se dveře znovu otočily a Miriam vytřeštila oči. "Co ty tady děláš?"

"Takhle se zdravíš s kamarádkou?" Paulette se s širokým úsměvem rozhlížela kolem. "No páni, to je ale přepych! A já myslela, že to tady bude samý koňský hnůj a parní motory!"

"Tohle všechno spískala Brilliana," přiznala Olga. "Když se doslechla o večírku, začala vymýšlet plán -"

"Jo!" přitakala Paulie nadšeně. "Nemohli jsme dopustit, aбы byla ve středu pozornosti sama. Pověz, to je opravdu lustr na plynové světlo? No není to úžasné?"

"Přijďme pozdě na večeři!" přerušila je Brill. "Nechte si to na někdy jindy, ano? Rozhodně nechci zmeškat řeč našeho sira Brakepada. Není roztomilý?" Jemně je vedla ke dvěřím jídelny, diskrétně usměřňovala Angbarda. Miriam následovala za nimi, ruku v ruce se svou matkou, a vůbec poprvé za celé měsíce se odvážila doufat, že má to nejhorší za sebou.

Charles Stross

ZTRACENÁ RODINA

Druhá kniha ságy
VLÁDCOVÉ OBCHODU

Z amerického originálu
The Hidden Family, Book Two of the Merchant Princes,
vydaného nakladatelstvím A Tom Doherty Associates Book
v New Yorku v roce 2005,
přeložila Hana Březáková.
Obálka: Jana Šouflová.
Odpovědná redaktorka: Květa Svárovská.
Vydalo nakladatelství TALPRESS, spol. s r. o.,
Jungmannova 14, 110 00 Praha 1,
jako svou 432. publikaci.
Sazba: SF SOFT. Praha.
Lito obálky: Typografické studio Trilabit.

Tisk: S-TISK Vimperk.

První vydání, Praha 2008.